

ТЕРЕЗА МЕДЕЙРОС ШЕПОТЪТ НА РОЗИТЕ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ПРОЛОГ

ШОТЛАНДИЯ, ВИСОКИТЕ ПЛАНИНИ, 1718

Една от прекрасните чайни рози на мама удари Сабрина Камерън по гордо вирнатото носле, фин пращец погъделичка ноздрите ѝ. Тя кихна, вдигна пълната си ръчичка към устата и се скри по-дълбоко в живия плет.

Мақдонълови бяха на път към Камерън — само едно непредпазливо движение и още преди да свърши денят, костите им щяха да врат в тенджерите на селяните от Камерън.

Момиченцето потрепери от сладостен ужас. През повечето ноци от краткия му живот Мақдонълови населяваха кошмарите му. Те са великани, шепнеха братята ѝ под светлината на свещите, наполовина хора, наполовина чудовища. Едри, тромави маймуни, които тичат на два крака и се обличат само в прясно одрани животински кожи. Децата в селото се разтреперват от страх, щом ги зърнат, и дори силните мъже внимават да не се отдалечават много от Камерън Глен след падането на мрака.

Когато в безлунните ноци кучетата лаеха и скимтяха под стените на господарската къща, хората си шепнеха, че пак някой Мақдонъл броди из мрачната гора и търси непослушни малки момчета и момичета, за да ги отвлече в пещерата си.

Сабрина разтвори пищната зеленина и надникна навън. Майка ѝ бе коленичила в края на една леха и разкопаваше пръстта около розите със сребърна лъжица. През ниско надвисналите облаци, които предвещаваха дъжд, се процеждаха отделни червени ивици слънчева светлина и позлатяваха косата ѝ. Няколко пухкави малки кученца си бяха намерили удобно място в полите ѝ.

Първото предупреждение беше ръмжене и кискане. След това железната порта се отвори с трясък и в градината нахлуха братята на Сабрина. Брайън беше възседнал раменете на Александър, ревеше команди и подкарваше „коня“ си с дървена пръчка. Алекс изцвили,

после сърдито изрева, преви гръб и брат му се изтърколи във влажната трева. Дватамата се нахвърлиха един срещу друг като млади вълчета и спряха едва в полите на майка си.

Елизабет Камерън раздели синовете си с привични движения, издаващи десетгодишен опит. Накрая засрамените момчета бяха принудени да се откажат.

Тя ги сграбчи за яките и ги раздруса здраво, а когато им се скара, ясно пролича английският ѝ акцент.

— Трябваше да ви ударя по дебелиите глави. Нима искате и малката ви сестра да стане грубиянка като вас?

Тя се опита да почисти петната от трева по коленете на карираните празнични панталони. За да ѝ направи ответна услуга, Брайън плю на дланта си и изтри петното от пръст на бузата ѝ.

Алекс тракна с токове и заговори най-ужасния шотландски, на който беше способен. Явно се чувстваше много важен.

— Татко ни изпраца с вест. Макдонъллови са тръгнали към нас.

Брайън хвърли бърз поглед към мърдащия жив плет.

— Разправят, че били много гладни. Хапвали им се малки чернокоси момичета.

Сабрина моментално изскочи от скривалището си.

— А ти видя ли някого? Наистина ли мъжете са окосмени от главата до краката?

— Да, и имат остри, закривени зъби, от които капе кръв. — Алекс разпери ръце и оголи зъби.

— Алекс! — намеси се строго майката. — Престани да дрънкаш глупости пред сестра си.

— Прави, каквото ти казва майка ти, момче. — Веселият мъжки глас накара всички да се обърнат. — Иначе сладките ушенца на моята принцеса ще се напълнят с всякакви глупости.

— Татко! — Сабрина се втурна към мъжа на портата.

Когато вдигна на ръце единствената си дъщеря, господарят на клана изпълни градината с едрата си фигура. Сабрина беше малкото му отражение, сякаш я бе оформил със собствените си ръце. Под гъстите черни мигли искряха тъмносини очи. Докато тя покриваше брадата му с целувки, той намигна на жена си над тъмните ѝ къдрици.

Сабрина подръпна косъмчетата, които се подаваха от отвора на ризата му.

— Татко, вярно ли е, че Макдонълови имали цели снопчета косми по стъпалата и че лъжиците им са изрязани от човешки ребра?

Алекс и Брайън се сбутаха, сдържайки кискането си.

— Най-добре сама попитай госта ни, щом се появи. — Камерън изгледа мрачно синовете си. — А дотогава не слушай глупостите на тези двамата, чуваш ли?

Той пусна Сабрина на земята. Тя вдигна очи към него и за малко да му признае тайната си надежда по отношение на идващите Макдонълови. Но баща ѝ вече вървеше към съпругата си.

Тя му поднесе устните си и той ги целуна звучно.

— Много съм ти задължен, че се съгласи момчето да дойде тук, Бет. Щом Макдонъл благоволи да ми повери сина си за лятото, може би скоро ще се научи да ми се доверява и за други неща.

Алекс мушкаше един червей с тоягата си.

— Татко нареди да се държим добре с момчето. Каза да го поздравим с добре дошъл и да не обелваме дума за това, че баща му е едно коварно копеле, което прерязва гърлата на спящи мъже и си пече червата им за закуска...

Като видя ужасения поглед на жена си, Камерън побърза да затвори устата на сина си.

— Никога не съм говорил такива неща. Чул ги е от някого.

Брайън се възползва от притесненото положение на брат си и го изрита по крака. Алекс моментално размаха юмруци, за да отговори на удара. Сабрина побърза да се отдалечи и се спъна в заспалите кученца, които наскачаха с жално виене.

Паднала в тревата, Сабрина първа видя момчето. То стоеше напълно неподвижно и тя не можа да каже дали ги наблюдаваше отдавна, или току-що се бе появило. По-скоро беше първото, ако се съдеше по мрачната линия около устата му.

Любопитството победи страха. Тя се изправи и го огледа. Младият Макдонъл наистина имаше много коса, но тя беше главно на главата му. Разбъркани руси и червеникави кичури висяха в безпорядък по раменете му. Кожената му наметка не беше нова, нито опръскана с кръв, а изглеждаше мръсна и износена. Лицето му беше на ивици пот и мръсотия, босите крака направо черни. На рамото му висеше натъпкан чувал. Този млад Макдонъл съвсем не изглежда застрашителен, реши изведнъж Сабрина.

Ала когато закрачи към него, тя установи, че се е излъгала. От цялото му същество струеше варварска сила. Напомни ѝ за животното, диво и много опасно, защото беше притиснато до стената. Нослето ѝ се намръщи от миризмата му. Момчето миришеше на прясно разкопана земя и слънчева светлина и то така, сякаш беше спало много нощи навън под боровете. Кожата му беше загоряла от слънцето, очите бяха наситено зелени като горска поляна в летен следобед, а в дълбините им светеше остър ум.

Сабрина застана пред новодошлия и несръчно се поклони.

— Здравей. Добре дошъл в Камерън.

Алекс и Брайън прекратиха боричкането си. Кученцата престанаха да лаят. С надменно вирната брадичка, която би направила чест на всеки монарх, младият Макдонъл подмина Сабрина, сякаш тя беше охлюв, заровил се в праха пред краката му. Бузите на момиченцето пламнаха.

Баща ѝ побърза да ѝ се притече на помощ и тя го погледна благодарно.

— И аз не бих могъл да изрека по-добре нашето приветствие. Добре дошъл в Камерън, моето момче.

— Не съм ваше момче — изсъска в отговор новодошлият. — Аз съм Морган Тайър Макдонъл, син на Ангъс Макдонъл и наследник на клана Макдонъл.

Сабрина беше дълбоко впечатлена от начина, по който бе произнесъл толкова много „Макдонъл“ в едно-единствено изречение. И стоеше толкова изправен, че тя усети болка в гърба. Опита се да му се усмихне, но той отмести поглед. Брайън и Алекс го оглеждаха внимателно, но без враждебност.

— Надяваме се, че ще ни окажеш честта през това лято да смяташ Камерън за свой дом — продължи спокойно бащата.

— Надявам се лятото да свърши по-бързо — промърмори момчето с режещ глас.

Камерън понечи да отговори нещо, но жена му му даде знак да мълчи. Единствено тя бе забелязала, че Морган стиска здраво зъби, за да не затракат.

Без да бърза, Елизабет отиде при момчето и нежно го помилва по бузата.

— Липсват ти баща ти и майка ти, нали, синко?

Той отблъсна ръката ѝ.

— Никога не съм имал майка и не ми трябва. Камо ли пък някоя проклетата *сасенах*. — Сабрина никога не беше чувала грубата шотландска дума за англичаните, но майка ѝ пребледня.

Когато сянката на господаря на клана падна върху него, момчето дори не трепна. Остана все така изправено, в очите му гореше студен огън. Трябваше да вдигне глава, за да погледне Дугъл Камерън в очите, и го направи, без да трепне. Брайън и Алекс се кискаха тихо. Сабрина закри очи, но веднага разтвори пръсти, очаквайки плесницата, която обикновено следваше такова безсрамие.

Баща ѝ бе смръщил застрашително чело, но много скоро се изсмя развеселено и дори разроши косата на Морган. Момчето беше твърде слисано от реакцията му и не успя да се отдръпне.

— Ти си истински Макдонъл, момко. Роден воин, също като баща ти. Ще бъдеш от голяма полза за клана Камерън.

Морган затрепери от ярост.

— Аз служа само на Макдонъл. Мразя Камерънови.

Брайън и Алекс не издържаха и избухнаха в луд смях. Морган се обърна към тях със стиснати юмруци.

— Как смееете да се подигравате на един Макдонъл, вие, луничави невестулки! Ще ви избия зъбите!

Братята, очевидно зарадвани от шегата му, се закискаха още по-високо и се смушкаха с лакти. Преди майката да е успяла да им се скара, Морган вече бе изскочил от градината и господарят на дома остана сам на портата.

— Почакай! — извика Сабрина. Може би Макдонъл не харесваше Брайън и Алекс, но тя не бе казала нищо лошо. Какво като беше момиче?

Без повече обяснения тя се промуши през живия плет и се затича след него.

— Сабрина! — извика Елизабет.

Господарят на клана прегърна успокоително жена си.

— Остави я. Ако някой е способен да опитоми един див Макдонъл, това е само тя.

Дугъл Камерън намери една дупка в бръшляна, който се виеше по стената, и проследи с поглед двете малки фигури, които тичаха по поляната право към сивите дъждовни облаци.

— Бог да е с теб, принцесо — пошепна той. — Боя се, че ще имаш нужда от цялата му хитрост и от твоята собствена в добавка.

* * *

— Чакай! Почакай, моля те! Чакай ме!

Силните крачета на Сабрина тичаха неуморно. Виковете ѝ заглъхнаха в пъшкане. Слънцето се беше скрило зад планина от тъмни облаци, а момчето беше само тъмна точка, която се сливаше с гората. Преди да падне и да си нарани коляното в грубите папрати, Сабрина записа към талантите на този странен Макдонъл и бързото тичане. Уплашена от приближаващия дъжд, тя скочи на крака и се хвърли към мрачната сянка между огромните дъбове. Един корен се закачи в глезена ѝ и я спъна.

Тя се приземи по корем и с ужас установи, че лежи на ръба на един ров и полата ѝ се е вдигнала над главата.

— Всички ли Камерънови са като теб глупави и инатчии?

Сабрина подаде глава изпод полата си. Морган Макдонъл стоеше над нея със скръстени ръце и смръщено разглеждаше онова, което тя трябваше да пази скрито под полата си.

Момиченцето побърза да смъкне полите си и му подаде ръка.

— Хей, момче...

Той я издърпа да стане и изтри ръката си, като че се беше изцапал.

— Не се казвам момче. Името ми е...

— Морган Тайър Макдонъл — повтори тържествено Сабрина. — Син на Ангъс Макдонъл и наследник на клана Макдонъл. Служиш само на Макдонъл и мразиш Камерънови. А аз съм Сабрина, дъщерята на Дугъл Камерън.

— Кой би го оспорил. — Гласът на Морган се давеше в горчивина. — Одрала си кожата на онзи дявол.

Сабрина смръщи челце, опитвайки се да намери подходяща тема за разговор.

— Обичаш ли червеи?

— Не.

— А бръмбари?

— Воините нямат време за такива глупости.

Челото ѝ се намръщи още повече. Брайън и Алекс винаги намираха време за червеи и бръмбари. И обичаха да слагат паяци в леглото ѝ. Може би трябваше да попита дали стъпалата му наистина са окосмени. Но мрачното му изражение я възпря. Гъсти червеникаво-руси мигли обрамчваха очите му.

— Какво правиш по цял ден?

— Юмручен бой, мечове, пистолети. — Упоритите устни разкриха два реда прави бели зъби, между които нямаше нито един развален. — Приятно е.

Сабрина примигна заслепено, сякаш слънцето бе пробило черните облаци. Окуражена от усмивката му, тя сложи ръка върху неговата.

— Ето, виждаш ли. Знам, че ще станем приятели. Аз вече те харесвам истински...

Момчето погледна пухкавите пръстчета, които плахо помилваха ръката му. Досега Морган живееше единствено за своя клан и мразеше всички негови врагове. В блестящите зелени очи пламнаха противоречиви чувства. Ужас. Страх. Несигурност. Копнеж.

Той издърпа ръката си.

— Аз не съм ти приятел. И не те харесвам.

Усмивката ѝ потрепна, но не угасна.

— Естествено, че ме харесваш! Всички ме харесват. Татко казва, че мога да хвана за мустаците дори дива котка.

Очите на Морган потъмняха и Сабрина стреснато отстъпи крачка назад.

— Ти май нищо не разбираш, момиче! — извика ядно той. — Аз не те харесвам. Не харесвам и братята ти. А най-вече не харесвам английската ти майка и богатия ти баща. Вървете по дяволите!

Очите на Сабрина се напълниха със сълзи. През целия си живот беше познала само любов и не беше подготвена за омраза. В думите му нямаше и следа от веселата подигравка на братята ѝ.

Той я посочи презрително с пръст.

— Хайде, върви да ревеш в полите на майка си. Какво друго може да се очаква от едно глупаво бебе!

— Аз не съм бебе. Вече съм на шест години!

Той направи крачка към нея и тя се стегна, за да устои. Но когато я бутна леко, тя падна в шумата и от очите ѝ потекоха сълзи.

Все пак момиченцето успя да се изправи, изтри сърдито очите си и потисна хълцането си. Втурна се нагоре по склона и извика с пялото достойнство, което ѝ беше останало.

— На татко никак няма да му хареса, че ме бутна.

Морган се изсмя подигравателно подире ѝ.

— Сигурно. Хайде, принцесо, иди при баща си да ме наклеветиш. Разкажи му как лошото момче те е бутнало и е оскърбило скъпоценната ти гордост. Може би той ще ме хвърли в затвора и ще ме остави да изгния там. Нали така направи баща му с моя дядо. Или ще заповяда да ме обезглавят, както направи старият Йосташ Камерън с Лаклан Макдонъл.

Сабрина спря и изпъна гръб. Обърна се към него, погледна го право в очите и гневно поклати глава.

— О, не, Морган Макдонъл. Аз не съм бебе и няма да те наклеветя пред татко. Каквото и да ми направиш, няма да те издам. Кълна ти се, че никога вече няма да ме разплачеш. Даже да живея вечно, няма да пролея повече нито една сълза заради лошо момче като теб. Ти... ти... — В малкия ѝ запас от ругатни не се намери нито една подходяща за случая. — Макдонъл!

Тя продължи нагоре, като стъпваше здраво и се хващаше за клоните, за да не се изтърколи обратно в краката му. Прехвърли се през рова и запуши уши, за да не чува ругатните, които я следваха. Добре, че не разбираше повечето от тях.

Когато най-сетне се втурна да бяга, вече падаха първите тежки капки. Оглушителната гръмотевица не ѝ позволи да чуе задавения плач, който идваше откъм рова. Морган Макдонъл, наследник на клана Макдонъл, падна в корените на едно дърво и проля горчиви сълзи, които се смесиха с дъжда.

* * *

Дугъл Камерън тъкмо разтриваше ръце пред буйния огън в камината, когато в стаята нахлу дъщеря му. Без да се притеснява, че ще

намокри скъпоценните ориенталски килими на майка си, тя се хвърли към баща си.

— Бурята ли те изненада, момиче?

Тя кимна и опря глава в брадичката му. Той притисна до гърдите си мокрото вързопче и изчака треперенето да отслабне. Уплаши се, че малката ще се разхълца, но когато тя вдигна глава, очите ѝ бяха сухи и святкаха от гняв.

— Трябваше да го плеснеш, татко. Той е невъзпитано момче.

— Да, може би си права. Но Макдонълови са груба пасмина, моето момиче. Боя се, че бедното момче е получило достатъчно плесници през живота си и сега има нужда от любов и разбиране.

Лицето на Сабрина помрачня.

— Не се сърди, но съм сигурна, че няма да го обичам.

Господарят на клана се изсмя тихо.

— Може би и това е добре. Като гледам лицето му, скоро ще има колкото си иска любов.

Сабрина прегърна баща си и целуна брадата му.

— Аз обичам теб, татко. Винаги ще обичам теб най-много от всички.

Дугъл зарови лице във влажните копринени къдрици и си пожела да можеше да ѝ спести болките на любовта.

— Това е невъзможно, принцесо, колкото и да ми харесва — проговори тихо той. — Наистина много ми харесва.

ГЛАВА 1

ШОТЛАНДИЯ, ВИСОКИТЕ ПЛАНИНИ. 1730 Г.

— Мақдонълови идват! Мақдонълови идват!

Крясъкът отекна като оръдеен залп в заспалия Камерън Глен. Развълнуваните селяни изскочиха на калдъръмените улици, питайки се дали трябваше да скрият добитъка и децата си. Един циничен дребосък се облегна удобно на стола си, пое дълбоко дим от лулата и мрачно заяви, че за похотливия Мақдонъл е все едно дали в ръцете му ще падне овца или нечия дъщеря.

Малкото, които можеха да си позволят лукса да имат завеси, побързаха да ги спуснат. Няколко отчаяни мъже набързо заковаха прозорците и вратите на къщите си с дъски. Войната между Камерънови и Мақдонълови се водеше толкова отдавна, че вече никой не помнеше причината. За селяните врагът на господаря им беше повече мит, отколкото реална личност. От десетилетия насам Мақдонълови грабеха и позоряха под защитата на нощта. Когато някое момиче от селото се върнеше разрошено и объркано от планината, клюкарките кимаха премъдро, защото знаеха, че след девет месеца ще се роди още едно русо хлапе.

Един мършав старец клекна пред къщата си и събра около себе си няколко селски деца.

— Бях още малко момче, но никога няма да забравя как Мақдонълови минаха през Камерън Глен. Великани са те, над два метра високи, а бедрата им са като стъбла на стари дървета. — Едно обсипано с лунички момиченце скри треперещото си лице до крака му. Старецът понижи глас в шепот: — А на хълбоците им бяха окачени ужасни трофеи — отсечени глави на Камерънови.

Децата изпискаха от ужас. Развълнуван от собствения си разказ, старецът погледна гневно към господарската къща на хълма. Каменната кула на старинната крепост се издигаше като гъба между дървените отбранителни стени. Той знаеше, че Мақдонълови бяха

поканени в Камерън на банкет, не за битка. Но защо Дугъл Камерън бе поканил враговете в своя дом, след като Макдонъллови предпочитаха да се нахранят със семейството му, вместо с угощението, което им беше приготвил?

Без да съзнава какво прави, той приглади със сбръчканата си ръка рошовата коса на едно момченце.

— Откачил е — прошепна уплашено той. — Нашият господар не е наред с главата...

* * *

Обитателите на Камерън Мейнър сигурно щяха да се съгласят с него, поне в този момент. Цяла армия слуги и членове на рода тичаха напред-назад като обезумели. В салона цареше хаос. Заразена от атмосферата на трепетно очакване, Сабрина изскочи от стария килер, където бе скрила чайния сервиз на майка си. Спъна се в малкото сиво куче, което се беше свило на кълбо пред огнището, и едва не падна. Животното оголи зъби и се опита да я ухапе.

— Съжалявам, Пъгсли — пошепна тя и намести огърлицата на шията си.

— Няма да позволя тези тромави планинци да стъпчат килимите ми — обяви тържествено Елизабет Камерън. Без да се притеснява за копринените си поли, тя коленичи на голия каменен под и започна да навива дебелия персийски килим.

— Не се страхувай, мамо. — Брайън се отпусна на позлатения стол в стил Луи XIV и се направи, че не вижда Алекс, който мъкнеше към вратата красиво резбован елизабетиански скрин и искаше помощ. — Макдонъллови сигурно няма да стигнат дотук. Вече цял месец между кланове царя мир. След като не могат да разпарят нашите гърла, сигурно се избиват помежду си. Очаквам да измрат след... — той извади от джоба на извезания си жакет златен часовник... точно след три часа и седемнадесет минути.

— Учудвам се как още не са измрели от кръвосмешение — изфуча Алекс и изпусна скрина в опасна близост до излъсканите обувки на Брайън. — Чувал съм, че си делят жените като други мъже...

— Алекс! — Елизабет се покашля многозначително и посочи с глава заслужалата се Сабрина.

Големият син замлъкна. Макар да надвишаваше майка си с цяла глава, той знаеше кога трябваше да си държи езика зад зъбите. В стройната фигура на Елизабет се криеше гръбнак от най-добрата английска стомана. Няколкото сиви кичура явно не бяха успели да укротят темперамента, който издаваха огненочервените ѝ къдрици.

Сабрина грациозно вдигна рамене.

— Не му се карай заради мен, мамо. Знаеш ли, тази сутрин научих от слугинчетата нова песен. — Тя сложи ръце на гърба си, поклони се пред въображаемите гости и невинно запя:

*Златокъдрите Макдонълови
преминаха нашата граница.
Дълги и страшни са мечовете им,
но още по-страшни са...*

— Сабрина! — изсъска заплашително майката.

— Днес явно си в лошо настроение, мамо. — Момичето се поклони отново и се обърна настрана.

Алекс, който едва сдържаше смеха си, плесна с ръце.

— Я иди да донесеш арфата си, мамо. Не би било зле сестричката ми да позабавлява гостите след вечеря.

— Ако зависеше от мен, щях да я заключа в стаята ѝ, докато онези похотливи типове си отидат — отговори мрачно майката.

Ако зависеше от майка ѝ, тя щеше да прекара заключена в стаята си цялото време до отиването ѝ в Лондон, което беше планирано за следващата пролет. Най-голямото желание на майка ѝ беше лондонският ѝ вуйчо Уили да запознае Сабрина с някой кротък селски свещеник, който не можеше да намери шотландските планини дори на картата.

— Както стана ясно, нашите скъпи Макдонълови са известни не само с безразсъдната си смелост в битките — установи сухо Брайън.

— Също както и ти, скъпи братко — пошепна в ухото му Сабрина. — Разбира се, ако приказките за малката млекарка от селото са верни. — Брайън посегна да я дръпне за къдриците, но тя ловко се

изплъзна. — Наистина ли старият Ангъс Макдонъл те е ухаждал, мамо?

Усмивка трепна по устните на жената.

— Наистина, детето ми. Този галантен негодник ми предложи половината от едно откраднато говедо, вероятно принадлежало на Камерънови, и собственото си черно сърце в добавка. Винаги съм се чувствала малко виновна. Когато предпочетох баща ти, сложих край на една от мирните фази в отношенията между двата клана. Все пак тя бе продължила... — Тя преброи на пръстите си. — ...почти шест часа.

Енид, братовчедката на Сабрина от Лондон, която гостуваше в Камерън Мейнър, излезе от салона с две прекрасни вази от епохата Мин, които бяха устояли на бурното море и лошите пътища и бяха стигнали до Елизабет чак от Пекин. Чу се удар, последван от звън на счупен порцелан и задавен вик: „О, божичко!“ Сабрина се разтрепери.

Майка ѝ въздъхна тежко, отпусна се на пети и огледа салона. Без екзотичните си съкровища залата беше като празна черупка и напомняше за старите времена, когато кулата е била сърцето на примитивна крепост, а не салон на елегантна господарска къща.

Всички знаеха, че в този момент Дугъл Камерън беше събрал хората си долу в двора и ги посвещаваше в тънките нюанси на вежливостта, за да преживеят днешната вечер. Преобърнатата чаша с вино или разсипаната солница щяха да бъдат достатъчни да започне клане и да разсеят самоизмамата на Елизабет Камерън, че всички тук водеха цивилизован живот. Досега енергичната господарка на клана съумяваше да държи наследниците си — също като фините си английски рози — далече от суровата земя на високата планина. Но днес това щеше да се промени и всички го съзнаваха.

С надеждата да развесели майка си Сабрина се надигна на пръсти и извади от вазата на камината кристална роза.

— Забравихме розата на Белмонт, мамо. Да я скрия ли при другите неща в килера?

Майката я удостои с усмивка.

— Не, принцесо. Крал Джеймс я подари на баща ми, задето му спаси трона в битката при Седжмор. Занеси я горе в музикалната стая. Там никой няма да я пипне. — Обхваната от нов прилив на смелост, тя изтри ръце в полата си и започна да дава нареждания. — Раздвижи се, Брайън, и помогни на Алекс да изнесе скрина, преди да съм смачкала

колосаните ти рюшове! Енид, престани да подсмърчаш зад паравана, иначе ще пиша на Уйлям каква глупава гъска е дъщеря му.

Ободрена от поведението на майка си, Сабрина изтича по витото стълбище към галерията, въртейки розата между пръстите си. Това беше любимото ѝ украшение.

Ръчно изработеното стъкло блестеше под слънчевите лъчи, които падаха през еркерните прозорци. Пръстите ѝ нежно се плъзнаха по листенцата, по-фини дори от сълзите, които никога не беше изплакала заради онзи Макдонъл. Когато влезе в чудесната музикална стая, тя усети как в гърлото ѝ заседна буца, която беше смятала за окончателно изчезнала.

В продължение на пет лета сянката на Морган Макдонъл тегнеше над живота ѝ. Цели пет лета беше чакала той да пъкне следващия мъхнат паяк в отвора на роклята ѝ. Цели пет лета се беше спъвана в силния крак, който внезапно изникваше пред нея. Най-лошото дойде през лятото, когато тя стана на осем, а той най-сетне се сдружи с братята ѝ и ги накара да участват в номерата му. Сабрина постепенно погребва привързаността и копнежа по високото, гордо момче дълбоко в сърцето си.

Когато Морган стана на шестнадесет години, баща му си го прибра, защото някой от глупавите му роднини бе позволил да бъде пронизан, след като откраднал от Камерънови една овца. Сабрина го изпрати до градинската порта, смутена от напирещите в очите ѝ сълзи. Тайното желание на сърцето ѝ се бе осъществило: Морган Макдонъл никога вече нямаше да се върне в Камерън. Нито през следващото лято, нито когато и да било. До тази вечер.

Сабрина внимателно положи розата върху кадифената подплата на маминото чембало. *Сигурно негодникът отдавна е мъртъв*, каза си злобно тя, *пронизан от някого от своите или застрелян в леглото от ревнив селянин*. Той беше само на петнадесет години, когато слугинчетата започнаха да въздишат по широките му рамене и дръзкия блясък в зелените очи, които я гледаха винаги със студено презрение.

Сабрина отиде до прозореца. Безпомощният ѝ поглед обходи скалистото било. Върховете бяха забулени в облаци. Може би Макдонълви вече бяха излезли от бърлогите си и трополяха надолу към Камерън. Дали единственият син на Ангъс Макдонъл беше сред тях?

Тя се отърси от внезапния студ, който изпита, и се помоли мирът, на който баща ѝ толкова държеше, да не струва твърде скъпо на господаря на клана и на единствената му дъщеря.

ГЛАВА 2

Когато сенките на планините останаха зад гърба му, Морган Макдонъл пусна коня си в галоп. Топлото есенно слънце излезе иззад облаците и обля ливадите в светлина. Той примигна срещу светлината и се намръщи. Изпод копитата на коня му се понесе аромат на пирен. Вятърът разроши косата му, тласна го напред и го накара да се приведе толкова близо до гривата на Поках, че скоро остави всички зад себе си и полетя към свободата.

— Морган! Морган, момчето ми! Накъде се е понесъл проклетият ми син?

Като чу рева на баща си, Морган извъртя очи към небето и благодари на господата, че му бе дал достатъчно широки рамене, за да носи тежестта на произхода си. Дръпна юздите и обърна коня си. Добре, че старият Ангъс му беше напомнил кой е. В този свят от просторни поляни и свободно небе нямаше място за един Макдонъл. Накъдето и да се понесеше с верния Поках, нямаше да намери място, където да се чувства у дома си. Планините бяха неговото убежище и затвор, единственият дом, който някога щеше да има.

Той насочи Поках обратно по пътеката и се промуши между двама шумно спорещи членове на клана.

— Ей, Морган, този негодник ми открадна сиренето. Имаш ли нещо против да го застрелям? — попита братовчедът Раналд и извади пистолета си.

Раналд беше наследил пронизващите тъмни очи и гарвановочерната коса на циганската си майка. Хората обикновено го поглеждаха по два пъти, защото имаха нужда от време, за да разберат дали наистина е толкова красив, или свършените черти ще се разсеят, щом отместят поглед. Редом с Раналд Морган винаги се чувстваше като недодялано джудже.

— Естествено, че не — отговори той с любезна усмивка. — Стига да нямаш нищо против, че след това ще ти извия врата.

Раналд се нацупи и отпусна пистолета.

— По дяволите, Морган. Цял ден не съм застрелял никого. Пръстът ми на спусъка се е вцепенил.

Раналд беше дяволски красив, но му липсваше ум и способност да преценява. Морган грабна плесенясалото парче сирене и го пхна в устата на Поках. След това хвана двамата мъже и удари главите им една в друга с такава сила, че ушите им зазвъняха.

Да отведе жалките остатъци от клана Макдонъл в Камерън — то беше все едно да подкарва стадо спорещи деца. По време на осемчасовата езда Морган вече беше прекратил три юмручни схватки, предотвратил три изнасилвания и погребал един правуйчо. Бедният му роднина не беше удостоен дори със съмнителната чест да загине от ръката на свой човек. Мъртвопиян, той бе паднал от коня. Веднага щом главата му се удари в скалите, роднините побързаха да си присвоят кесията и ботушите му. Пазейки ледено мълчание, Морган изкопа гроба, докато другите плачеха и се удряха в гърдите, наливаха се с уиски и пожелаваха на стареца приятно пътуване към ада.

— Жалко за вуйчо ти — каза един от мъжете, докато Морган се връщаше по каменистата пътека. — Хубав човек беше старият Кевин.

— Керуин — изръмжа тихо Морган.

— Добре де — засмя се другият. — В дългите зимни нощи, докато седяхме около огъня, старият Деруин разказваше чудесни истории. Нямахме друг като него.

Исусе, каза си ядно Морган, човекът е умрял само преди час, а те вече са забравили името му. Неволно се запита дали и него щяха да забравят така бързо.

— Морган! Къде се е скрил негодният ми син?

Младежът стисна зъби. Имаше периоди, когато силно желаше баща му да го забрави. Описа широка дъга с Поках и спря пред стария господар на клана.

Ангъс Макдонъл огледа сина си с дълбоко хлътналите си очи.

— Ето къде бил плодът на слабините ми. — Той смушка забулената фигура от другата си страна. — Необходим е могъщ дъб, за да се роди такава силно дъбче.

— Може и така да е, но и най-могъщият дъб остарява и изсъхва — отговори сърдито Морган.

Баща му се изкиска доволно.

— Момчето ми убива повече хора с шегите си, отколкото с брадвата. Бих казал, че езикът му е остър също като на стария му господар.

Морган само изпуктя, защото не беше в настроение да се кара. Беше му крайно неприятно, че баща му непрекъснато подчертаваше колко се гордее с него. Твърде отдавна в тази гордост се бяха примесили ревност и лукавство, както и желанието на баща му да използва единствения си син като важна фигура в играта срещу Дугъл Камерън. След последното лято, прекарано в дома на Камерънови, Морган стана истинският водач на клана Макдонъл и баща му го знаеше много добре.

— Това ненаситно пале. — Гласът на Ангъс укрепваше с всяка дума. — Никога не е имало майка и увисваше на всяка цицка, която му харесваше.

— И продължава да го прави. — Раналд веднага съзря удобния случай да се реваншира за намесата на Морган.

Мъжете избухнаха в груб смях. Морган се прицели с ръка и се направи, че стреля в гърдите на братовчед си. Раналд изохка от болка, хвана се за сърцето и се олюля на седлото.

Тежестта на проядения от молци тартан притискаше болезнено раменете на Ангъс. Дебелата му кожа беше бледожълтеникава.

— Днес ще бъде славен ден! — извика той. — Негодните Камерънови ще пълзят пред нас и ще ни молят за мир!

Мъжете от клана се разкрещяха одобрително. Ангъс се възползва от паузата и поднесе към устата си глинено шишенце. Морган размени загрижен поглед със забулената фигура до баща си. Качулката кимна с разбиране и момъкът примигна благодарно. Вярната сянка яздеше редом с баща му още когато Морган беше малко момче. Тя събуваше ботушите му, щом Ангъс заспиваше след поредното пиянство, завиваше го в студените ноци и разреждаше уискито му с вода, за да не го сполети същата съдба като нещастния Керуин.

След като вече имаше публика, баща му не се нуждаеше от сина си. Морган препусна надолу по хълма и остави хората от клана да си припомнят миналата слава и въображаемите победи. Самият той предпочиташе топлото, силно присъствие на Поках. Наближаващият мрак изпрати насреща му хладен въздух.

Макар че се гневеше от признанието, Морган знаеше много добре, че поканата на Камерънови беше жест на съжаление, не на покорство. Макдонъллови бяха мърсували, плячкосвали и грабили така необуздано, че половината бяха мъртви и в момента Морган бе господар само на малка банда негодници. Единствено изкорубеният щит на миналата слава ги предпазваше от откритото обявяване на война от страна на клановете Грант и Чишолм, които живееха на север от тях. Съюзването с Камерънови беше единственият им шанс да оцелеят. Ала Морган нямаше намерение да падне по корем пред Дугъл Макдонъл. Дори и за да спаси клана си. Дори и ако на карта беше заложен собственият му живот.

Той изкачи следващия хълм и застана пред царството на Камерънови, което се простираше в долината като многоцветен килим. Животът им изглеждаше толкова различен от неговия, че го улучи като удар.

Макдонъллови дебнеха в планините като бесни вълци. Камерънови владееха просторна долина, пълна с добре гледан добитък и заобиколена от обработени ниви. Макдонъллови обитаваха една рушаща се стара крепост, която всеки момент щеше да се срути и да се изтъркаля надолу по скалите. Камерънови живееха между сочни хълмове в господарска къща, увенчана с величествена кула.

Проклетите Камерънови си имаха дори принцеса.

Рядка усмивка освети лицето на Морган. Дали дъщерята на Дугъл го помнеше? В продължение на пет лета дебелоглавото момиченце беше останало вярно на клетвата си. Нито веднъж не го издаде, даже когато злобните му шегички граничеха с жестокост. Когато откри, че той е изтеглил всички конци от бродерията ѝ, тя само вирна свършеното си носле и надменно обясни, че от един жалък Макдонъл не може да се очаква нещо друго.

Ако паднеше пронизан от куршум още преди да е стигнал до портата на господарската къща, щеше да знае коя ръка е натиснала спусъка на пистолета.

Странно зарадван от тази представа, той препусна надолу по склона и нададе ликуващия вик на планинците, който и след месеци щеше да отеква в кошмарите на хората от Камерън Глен.

* * *

Свила досадната нощница на топка между краката си, Сабрина пропълзя напред и се опря на лакти, за да погледне през парапета на галерията.

— Внимавай — прошепна Енид, която нервно гризеше плитките си. — Веднъж главата на брат ми Стивън заседна между пречките и трябваше да го отсечем.

— Какво, главата ли му отсякохте?

— Не, парапета!

Енид, братовчедката на Сабрина от Белмонт, се появи внезапно тази пролет само с един куфар и с неясно писмо от вуйчо Уили, в което се намекваше за някакъв позор. Сабрина изобщо не можеше да си представи, че послушното момиче е извършило нещо позорно. Най-много да е отмъкнала няколко сладки от масата за обед, казваше си тя. Единственият порок на Енид беше жадността, с която четеше скандалните списания, които брат ѝ изпращаше от Лондон. Тази вечер лицето ѝ пламтеше от вълнение. Очевидно беше въодушевена от перспективата да бъде опозорена и убита от някой планински дивак.

Салонът се беше върнал към средновековното си спартанско великолепие. На мястото на красивите свещници, част от зестрата на майка ѝ, стояха купи с масло. Тъмни сенки се гонеха по изпокъсаните стенни килими, свалени от тавана, за да покрият стените. От двете тесни страни на помещението от масивните греди висяха знамена с герба на Камерънови, които според Сабрина имаха възхитителен ефект.

В залата се бяха събрали мъжете от клана — едри, впечатляващи фигури с елегантни шалчета и жакети. Чичовците братовчедите и братята на Сабрина. За да окаже почит към произхода си, баща ѝ носеше тесен тартанов ешарп върху кадифения сюртук. Повечето мъже бяха достатъчно умни да оставят жените си у дома, но майката на Сабрина изпълняваше усърдно ролята си на домакиня и се носеше между мъжете в замайваща екзотична рокля, която сигурно беше носила като придворна дама на кралица Анна. Сабрина беше много горда с нея.

— Мама прилича на кралица, нали?

— Абсолютно си права — закима усърдно Енид, макар че затискаше очи с ръце, за да се пази от предстоящата страшна гледка.

Юмруци затропаха по масивната врата на залата и Енид отново захапа плитката си. Сабрина стисна ледената ѝ ръка.

Долу се възцари тишина. Вратите се отвориха с грозно скърцане. Сабрина преглътна мъчително. Енид се осмели да погледне между пръстите си. Камерънови се обърнаха като един, за да поздравят гостите. Бащата на Сабрина стоеше в средата, от двете му страни се бяха изправили Брайън и Алекс.

Следван от колона окъсани, но със застрашителен вид мъже, в залата гордо влезе възрастен мъж. Подобно на господаря си, мъжете от клана носеха най-различни тартани, които изобщо не си подхождаха. Сабрина с трепет се запита колко ли невинни бяха загинали, за да облекат Макдонъллови. След всичко, което беше чула за враждебния клан, тя предполагаше, че жертвите са били съблечени още преди да изстинат. През отворената врата нахлу хладен въздух и развя перата по шапките им.

Пръстите на възрастния мъж стискаха дръжката на ръждив дълъг меч, който се влачеше по пода. Бащата на Сабрина беше окачил същата антика на стената в кабинета си.

— Дугъл Камерън, ти, нищожен кучи син! — излая Макдонъл.

Енид шумно пое въздух и затисна ушите си.

Бащата на Сабрина излезе напред, разкрачи крака и опря ръце на хълбоците си. Сабрина неволно се възхити на арогантната поза.

— Ангъс Макдонъл, ти, жалка издънка на рогат козел! — отговори в същия тон той.

Господарят на клана Макдонъл изкриви глава като премъдър папагал.

— Така ли се поздравява стар приятел? — изхленчи той и заключи начумерения Дугъл в задушаваща прегръдка.

Във фойето отекнаха възбудени викове. Брайън и Алекс се приближиха, за да се уверят, че в ръката на Ангъс не е скрита кама.

— С този тип театърът в Глазгоу е изгубил страхотен артист — пошепна Сабрина.

— Веднъж четох как перуката на един артист се подпалила и...

— Тихо — изшътка Сабрина, която не искаше да пропусне реакцията на баща си.

Дугъл прогони синовете си назад и приятелски потупа Ангъс по рамото.

— Приятел или враг, добре дошъл в Камерън Мейнър, Ангъс Макдонъл! Тази вечер ще забравим враждите и ще празнуваме заедно. — Той направи крачка назад и разпери ръце. — За да ви докажем добрата си воля, ние свалихме оръжието си. — Той вдигна едната си вежда и погледна многозначително дългия меч на Ангъс.

Пъстрата шайка планинци заръмжаха недоволно, ала когато господарят им извади меча си и го пусна тържествено на пода, не им остана нищо друго, освен да последват примера му. Цял арсенал от дълги мечове, пистолети, куки, ками, мускети и боздугани изникна от ножниците и коланите и се посипа като град върху каменния под. Звънтенето беше оглушително.

Сабрина се възползва от бъркотията и се огледа за едрата фигура на Морган. Когато от нощната мъгла на вратата изникна непознат мъж, тя забрави всяка мисъл за отъмщение.

— Майко божия! — изохка задавено Енид. — Те наистина са великани!

Сабрина спря да диша. Всички Макдонъллови бяха едри, но този мъж ги надвишаваше с цяла глава. Той не влезе с глупавата надутост на роднините си. Не беше нужно да се преструва. Той единствен не носеше шапка и избелялата от слънцето коса падаше свободно по раменете му. Беше стегнат около хълбоците си ловджийско одеяло на сини и черни карета и Сабрина установи с ужас, че краката му до коленете бяха голи. В сравнение с него мъжете от клана Камерън приличаха на слабаци в модните си дрехи. Сабрина с трепет зачака да чуе оркестър от гайди, който да придружи влизането му, но чу само лудото биене на собственото си сърце.

Мъжът се обърна с гръб към галерията и тя веднага усети напрежението в широките му рамене, когато измъкна от колана си чудовищна брадва. В сърцето ѝ пропълзя страх. Беше лесно да си представи как мускулестата му ръка размахва брадвата и отсича глави...

Енид я побутна и затърси в джоба си шишенцето с амоняк, за да предотврати неизбежния припадък.

— Защо побледня като смъртник? Нали няма да паднеш в несвяст точно сега?

Сабрина се намръщи и бутна шишенцето настрана.

— Естествено, че не. — Тя потрепери, но се опита да си внуши, че гаденето идва от миризмата на амоняк. — Не понасям толкова грамадни мъже. Особено когато имат такива мускули...

Енид въздъхна замечтано.

— На твое място не бих го отхвърлила толкова лесно. Познавам немалко лондонски момичета, които биха казали, че има всичко, което трябва да притежава един мъж.

И дори повече, каза си ядосано Сабрина и отново притисна лице към парапета.

Стиснат брадвата в ръка, мъжът пристъпи към планината от оръжия. Поколеба се, вложи надменност във всяко движение. Сабрина се намръщи. Смъртоносната смес от грация и наглост предизвика у нея трудно обяснимо безпокойство.

Макар че беше много висок, баща ѝ трябваше да изкриви глава назад, за да погледне непознатия в очите. Сабрина не можа да си обясни дългия, загадъчен поглед, който си размениха двамата. Внезапно атмосферата в залата се зареди с още повече напрежение, отколкото при влизането на стария Ангъс.

Всички Макдонъллови впериха очи в непознатия и Сабрина разбра, че именно този мъж, въпреки перченето на стареца, е истинският господар на клана. И истинската опасност за Камерънови.

Брадвата се плъзна от пръстите му и падна шумно върху купчината. Сабрина въздъхна облекчено.

Разбрал, че беше на път да загуби публиката си заради понадарен актьор, Ангъс Макдонъл се обърна към майката на Сабрина.

— Бет! — извика зарадвано той и гръмкият му глас изпълни залата. — О, красива моя Бет, защо и аз нямах късмета на трапезата ми да седи такава красавица!

Сабрина изпита луд гняв.

— Колко е дързък! Даже татко не смее да я нарича Бет!

Майка ѝ направи прелестен реверанс, улови ръката на Ангъс и го поведе към трапезата. Сабрина доволно установи, че тя беше по-висока от сбръчкания старец. След тях тръгна дребен мъж, който влачеше левия си крак и беше загърнат в наметка с качулка.

— Какво страшно същество! — прошепна Енид.

Сабрина кимна в знак на съгласие. Макар че увитото същество не беше и наполовина толкова страшно като мускулестия великан, който вървеше между братята ѝ.

Три дълги трапези бяха поставени във формата на буквата U. Баща ѝ и Ангъс Макдонъл седнаха един до друг в средата на свързващата маса. Елизабет зае място до съпруга си, а човекът с качулката застана зад Макдонъл.

След кратко недоволно мърморене, защото всички ножове бяха прибрани от масата, мъжете от клана Макдонъл се нахвърлиха върху вкусните ястия. Дълго време в залата се чуваше само доволно ръмжене и мляскане. Почти не се водеха разговори. Камерънови се споглеждаха развеселено. Един Макдонъл, по изключение чернокос, грабна еленовия бут, всъщност предназначен за всички, и го загриза лакомо. Майката на Сабрина отчаяно даваше знаци на слугинчетата да не зяпат като втрещени.

Погледът на Енид омекна от съчувствие.

— Бедничкият! Сигурно умира от глад...

След като слугите неколкократно напълниха чашите, а мъжете позаситиха глада си, настроението се повиши. До галерията стигнаха откъслечи от разговори и куплети от песни. Сабрина не можеше да откъсне поглед от русия великан. За разлика от хората си той ровеше без апетит в месото си, пиеше само вода и не посягаше към виното. Може би се боеше, че е отровено? Но тогава нямаше да позволи на другарите си да пият. Седеше сред тях, но изглеждаше съвсем сам. Не допусна братята ѝ да го въвлекат в разговор Постоянната бдителност изопваше широките рамене, а износеният тартан на хълбоците му застрашително се разширяваше.

Изведнъж Сабрина изпита необяснимо съчувствие. Знаеше какво е да си обкръжен от много хора и да се чувстваш съвсем сам. Като единствена дъщеря, дарена с двама луди братя, тя беше принцесата на семейството. Но това обожание не винаги означаваше приемане. Братята ѝ все още бяха склонни да я третират като дете, но тя се примиряваше, защото искаше да я обичат.

Стресна я леко похъркване. Енид беше заспала, склонила глава върху скръстените си ръце. Е, щом предпочиташе спокойния сън пред най-вълнуващата нощ в историята на клана Камерън, нейна си работа.

Сабрина развеселено поклати глава, свали вълнения шал от раменете си и зави братовчедка си.

Долу в залата Ангъс Макдонъл вдигна чашата си. Леко заплитайки език, той произнесе безкраен тост за здравето на Макдонъллови, Камерънови и цялата шотландска раса. Сабрина нямаше да се учуди, ако дръзкият старец се бе покачил на масата. Когато отново потърси с поглед русия великан, той беше изчезнал. Мястото му беше празно. Стомахът ѝ се сви на буца.

След малко тя усети полъх от движение и се притисна с все сила към парапета, молейки се сенките от знамената да са достатъчно плътни, за да я направят невидима. Непознатият се беше възползвал от речта на стареца и незабелязано се промъкваше към втория етаж. Сърцето и се качи в гърлото, докато той се изкачваше към галерията по отсрещната стълба. Движеше се с безшумна грация която беше в обезпокояващ контраст с грамадния му ръст. Накрая изчезна в светилището на майка ѝ. В музикалната стая.

Сабрина стисна ръце в юмруци. Този тип със сигурност беше замислил нещо лошо. От Макдонъллови можеше да се очаква да злоупотребят с гостоприемството на баща ѝ и да му се отблагодарят с коварство и кражби. Възмущението победи страха Тя хвърли отчаян поглед към Енид, макар да знаеше, че скъпата ѝ братовчедка не може да ѝ помогне.

Стисна здраво устни и си каза, че няма по-добър случай да заслужи уважението на братята си. Може би Алекс и Брайън бяха на мнение, че е твърде незряла, за да издържи вечеря с целия клан, но се лъжеха. Тя беше достатъчно зряла, за да спипа на местопрестъплението поне един Макдонъл. Представи си как щяха да зяпнат братята ѝ, щом заведеше засрамения великан в залата, представи си и себе си с извадения древен меч на Камерънови в ръце... Да видим как щеше да се отърве тогава хитрият Ангъс!

Без да губи време, Сабрина скочи и се втурна по тъмния коридор, който водеше към покоите на баща ѝ.

Морган се промъкна безшумно в музикалната стая, затвори вратата зад гърба си и прогони надалеч шумовете от веселието в залата. Тишината и мракът го помилваха с успокояващи пръсти. Той се облегна на вратата и жадно пое въздух. Ноздрите му се издуха от аромата на розово масло. Седем години мисълта за тази стая не

преставаше да го преследва. Трябваше да я види още веднъж, макар и само за да изтрие завинаги магическия спомен от съзнанието си.

Очите му бавно свикнаха с мрака. Мътна лунна светлина падаше през високите прозорци и опъваше фина мрежа от светлина и сенки върху съкровищата на музикалния салон. Тихо шумолене и цвърчене му подсказа, че беше събудил малките жълти птички, които живееха в златен кафез до вратата.

— Здравейте, сладурчета — пошепна той. — Не ми се сърдете. Аз съм, Морган. Помните ли ме? — Той почука по кафеза и сърдито установи, че пръстът му е твърде дебел, за да се промуши между пръчките.

Обзет от необясним гняв, той остави птичките да цвърчат сърдито и продължи към етажерката с книгите. Ако залата долу беше главата на Камерън Мейнър, то музикалната стая беше сърцето му. Тук семейството се събираше всяка вечер, за да си разказва истории, за да се смее и да пее. За Морган помещението беше като врата към друг свят, свят от книги, музика и картини, свят, в който и най-силният мъж се отдаваше на мечти.

Летата, които беше прекарал в Камерън, го отдалечиха от собствения му клан. Те загладиха остриите ръбове в езика му и насочиха мислите му в опасна посока. Наесен, когато се връщаше при клана си, трябваше да се отбранява от подигравките на връстниците си и да се бори за оцеляване, докато накрая не остана никой, който да оспорва авторитета му. Знаейки, че е осигурил наследник на клана, баща му следеше битката с неприкрита радост и чудовищна гордост.

Морган извади от етажерката подвързан в кожа том. През лятото, когато стана на четиринадесет и се влюби в Елизабет Камерън, той отклони с дива гордост предложенията ѝ да го научи да чете. Но продължи да седи в музикалната стая всяка вечер, докато тя четеше на децата си. Скрит в сянката, той обгръщаше с ръце коленете си и слушаше захласнато историите за смели воини и умни богове, които обикаляли моретата с бързи кораби. А на следващата сутрин се промъкваше тайно в стаята и отваряше страхопочтително скъпоценните книги.

Книгата се отвори на страница с красиво оцветена рисунка. Това беше старият му приятел Прометей, прикован към скалата, с разкривено от болка лице, защото орелът отново ръфаше черния му

дроб. Морган често се чувстваше като нещастния гръцки бог. Прикован завинаги върху студена скална стена, докато кланът ръфаше живото му месо. Той затвори ядно книгата. Думите бяха само детско бърбене, картините — глупави фантазии.

На масата до чембалото беше оставена ръчно изработена галска арфа. Морган подръпна една от тънките струни. Нежен тон отекна във въздуха и проряза тишината. Той наклони глава и за пореден път се запита дали и техният дом щеше да стане така изискан, ако Елизабет се беше омъжила за баща му вместо за Дугъл Камерън. Или Ангъс щеше да пречупи и нейната силна воля?

Освен онова, което му беше разказал баща му, Морган не знаеше нищо за майка си — знаеше само, че именно той я беше убил с нетърпението си да излезе на бял свят и с големината си. Гордостта, с която Ангъс му разказваше за това, едновременно го отблъскваше и засрамваше. Баща му дори не си беше направил труда да запомни името на майка му.

В окото му попадна лек блясък. Върху кадифената подплата на чембалото беше положена кристална роза. Странна болка го стисна за гърлото. Роза, сладка и женствена като вълшебница от любимите приказки на Елизабет, крехка и въпреки това достатъчно устойчива, за да превърне дори чудовище като него в принц.

Той се изсмя на глупостите си, но неустойчиво привлечен от розата, я взе в ръка, завъртя крехкото стебло между пръстите си и се зарадва като дете на блестящите цветни листчета, които улавяха лунната светлина.

Без предупреждение вратата зад него се отвори с трясък и се удари в стената. Морган се обърна стреснато и се озова пред следващата приказна фигура.

Чернокоса принцеса с разпилени по раменете коси, само по тънка кремава нощница, под която извивките на тялото ѝ се очертаваха примамливо на фона на светлата ивица отвън. Само че тънките ѝ пръсти стискаха не скиптър, а дръжката на церемониален шотландски меч.

Лунната светлина помилва стоманеното острие със застрашителна дължина, което се намиреше между ръката ѝ и сърцето му.

— Не мърдай, Макдонъл — изсъска заплашително принцесата.
— Само едно движение, и ще отнеса главата ти в залата без тялото.

Морган не усети болка, когато розата в ръката му се счупи и дръжката се заби дълбоко в дланта му.

— Несръчен простак! Виж какво направи!

Погледът на Морган автоматично се плъзна към ръцете му. От дланта му стърчеше назъбено парче стъкло. По китката му се стичаха едри капки кръв и падаха върху скъпоценния килим на Елизабет Камерън. Той се опита да спре кръвта и в сърцето му отново се промъкна старото чувство на срам. Срамуваше се, че е Макдонъл, срамуваше се, че е недодялан грубиян. Но веднага след срама дойде гневът — онзи необуздан гняв, който защитаваше ранената му гордост от още удари. Но преди да го е насочил към нещастното момиче насреща си, Сабрина захвърли меча и се втурна към него.

Тя извади внимателно стъклото от ръката му и попи кръвта с края на нощницата си. Ръката ѝ върху неговата беше копринено мека и топла.

— Трябваше да бъдеш малко по-внимателен — произнесе укорително тя. — Ако беше улучил китката, щеше да умреш от загуба на кръв.

Морган беше твърде замаян, за да ѝ посочи противоречията в поведението ѝ. Ако тя му бе отсякла главата, както заплашваше, кръвта му със сигурност щеше да изтече. Съсредоточила цялото си внимание върху ранената му ръка, тя го издърпа до прозореца под бледата лунна светлина.

— Не мърдай — изкомандва тя. — Сега ще извадя още едно стъкло. Знаем, че ще те боли, и ти позволявам да викаш. Не се бой, няма да ти се подигравам, ако викаш.

Морган не се обезпокои особено, тъй като знаеше, че Сабрина и без това няма особено високо мнение за него. Въпреки това дори не трепна, когато тя притисна дланта му с палец и измъкна острото стъкло с върховете на излъсканите си нокти.

През това време той я наблюдаваше неотстъпно и объркването му нарастваше. Темето ѝ му стигаше до гърдите. Черните масури, които някога обичаше да дърпа, падаха на едри вълни по гърба ѝ. Кожата ѝ беше светла, леко порозовяла, като че беше натъркала бузите

и устата си с розови листенца. Очите бяха обрамчени от гъсти абаносово черни ресници.

Ароматът ѝ го завладя и той се ужаси от примитивния глад, който се надигна в гърлото му. Тя миришеше като майка си, но по-свежо и някак си по-сладко. Прастарият мъжки инстинкт му подсказа, че това цвете — ухаещо, крехко и готово, — още не е откъснато. Лицето му помрачня. За всеки друг мъж тя беше нектар, но за един Макдонъл дъщерята на Дугъл Камерън беше по-смъртоносна от лудо биле.

След като извади стъклото, Сабрина отново попи кръвта с крайчеца на нощницата си. Прехапала устни, тя потреперваше сякаш изпитваше болка. Морган си каза, че ако продължава така, скоро от нощницата ѝ няма да остане нищо. Ала изкусителната гледка на стройните ѝ глезени задуши протеста му.

Преди най-сетне да вдигна поглед към него, тя остави окървавеното парче стъкло на рамката на прозореца. Лицето ѝ беше разкривено от болка. Ръката му беше на светло, но лицето му бе скрито в сянката.

— Безславен край за прекрасната Белмонтова роза, нали? Сигурно крал Джеймс, който я е подарил на английския ми дядо за върнатата му служба, я е предназначил за оръжие, а не за украса. Но тогава е трябвало да потопи шиповете в отрова, а не в злато. Особено ако е подозирал, че ще се забият в дланта на някой планинец.

Бибешката закръгленост на Сабрина се беше стопила за да се появи отново на други, много по-привлекателни места. Но едно не се беше променило: тя продължаваше да бърби непрекъснато. От гърлото му излезе тих смях.

Сабрина смръщи чело. Смяхът беше чужд, плътен и дълбок една октава по-висок от ръмженето. Ако беше котка, всяко косъмче от козината ѝ щеше да настръхне.

Мъжът наклони глава и тя можа да види лицето му. Лунната светлина се плъзна по сухи равнини и ръбове и безогледно изостри непознатите мъжки черти. Той ѝ беше чужд и в същото време мъчително познат. Подчинявайки се на първия си импулс, тя вдигна ръка и описа упорития контур на брадичката му. Погледът му беше неразгадаем като гора в падащия здрач.

— Здравей, хлапе — проговори тихо той.

Сабрина усети добре познатото пробуждане в стомаха и разбра, че стоеше пред Морган Макдонъл. Момчешките обещания за мъжка красота се бяха осъществили по зашеметяващ начин.

Уплашена от смелостта си, тя дръпна ръка и си спомни как го бе докоснала за пръв път и как той грубо я отблъсна.

Измъчена усмивка изкриви устата му.

— Ако знаеше, че съм аз, сигурно щеше да ме оставиш да умра от загуба на кръв.

Боейки се, че отново се превръща в заекващото шестгодишно момиченце, Сабрина изсъска разгневено:

— В никакъв случай. Защото щеше да унищожиш напълно фламандския килим на мама.

За да скрие стъписването си, тя устреми поглед към ръката му. Грешка. Пръстите му бяха толкова големи, кожата изглеждаше толкова жива, а под палеца ѝ ритмично пулсираше кръвта му. Неволно си каза, че мъж като него има нужда от огромно сърце, за да поддържа живота му.

— Много голям си станал — изтърси обвинително тя.

— Ти също си пораснала.

Дълбокият весел глас я накара да застане нащрек.

Тя вдигна глава и видя как погледът му жадно се плъзгаше по тялото ѝ и накрая спря с възхищение върху лицето. В сърцето ѝ се заби остро парче стъкло. Толкова дълго беше копняла да види в погледа му поне капчица привързаност. Защо точно сега, когато възхищението му беше по-смъртоносно от враждебността?

Без да съзнава какво прави, тя откъсна ивица от скъпоценните завеси на майка си и я уви около дланта му.

— Е, какво правиш тук горе? Клане ли си планирал? Или търсиш начин да хвърлиш арфата от прозореца? А може би си донесъл мишка, за да я сложиш в леглото ми?

Щастлива мишка, каза си Морган, но не посмя да го изрече гласно.

— Щом непременно искаш да знаеш, дойдох тук, за да остана малко сам.

— Ха! — Тя завърза здрав възел и сега вече той трепна. — Макдонъл и усамотение — изобщо не си пасва!

— Доста силни думи за момиче, което само преди минута ме заплаши, че ще отнесе главата ми на табла в залата при баща си.

На това нямаше какво да се отговори. Морган посочи с глава към вратата.

— Защо не си при братята си? Това е изключително удобен случай да покажеш на грубите селяци, че си благородна госпожица.

Морган беше пораснал, но неприятният му навик да я засрамва, че е това, което е, беше останал. Момичето изпухтя презрително.

— Груби селяци, точно така! Боси диваци, такива са всичките! Мама трябваше да ги нахрани отвън на яслата.

Гласът на Морган беше спокоен, липсата на чувство прозвуча като укор.

— Разбирам, че маниерите им не са по твой вкус, но причината е, че повечето от тях никога не са виждали такива количества ядене и сигурно друг път няма да имат възможност да се нахранят до насита. А са боси, защото пестят старите си обувки за зимните месеци. Никой не иска да загуби пръстите на краката си в дълбокия сняг.

Сабрина почувства срам. Морган умееше да изважда на бял свят лошите ѝ страни. Тя сведе глава и веднага си пожела да не го беше правила, защото погледът ѝ падна върху силните контури на голите му крака. Мускулестите прасци бяха осеяни с руси косъмчета. Стъпалата му сигурно бяха здрави като кожа, за да ходят без защита по каменистите планини. Самата тя беше скрила крачетата си в пухкави кашмирени чехлички.

— Щом непременно искаш да знаеш, аз умолявах мама да взема участие в празненството — призна тихо тя.

— А защо не се обърна към татенцето си, което те обожава? Или сладката ти муцунка вече не постига желаното? Много добре си спомням, че той никога не можеше да устои на трепкането на смешните ти дълги мигли.

Сабрина го погледна изненадано. Морган никога не ѝ беше позволил да разбере, че е забелязал миглите или друга част от външността ѝ.

— Даже татко беше неумолим. — Тя се изсмя тихо. — Не знаеш ли, че Макдонълви се славят като похотливи типове? Сигурно го е било страх, че някой от вас ще ме зашемети с един удар и ще ме отвлече за косите.

Морган мълча толкова дълго, та тя помисли, че отново го е разсърдила. Той посегна към нея, хвана една къдрица от косата ѝ в здравата си ръка и я потърка между палеца и показалеца. Лицето му изрази замечтаност и сърцето ѝ веднага ускори ритъма си.

Той плъзна гъстия кичур през пръстите си като каскада от лунна светлина и отново обърна към нея тъмния си, горещ поглед.

— Разбирам го, момиче. Ако беше моя, сигурно щях да те заключа зад дебели решетки.

Ако беше моя...

Последните думи увиснаха помежду им, по-неловки от тишината. В кратък пристъп на лудост Сабрина се запита какво ли щеше да бъде да принадлежи на мъж като него и какво ли щеше да последва, ако я беше отвлякъл за косите.

Пленник на магията от лунна светлина и уединение, Морган устреми поглед към устните ѝ. Замаяни от аромата на розите и косата в ръката му, изгладнелите му сетива се разбунтуваха. Много отдавна се беше обрекъл да води живот на шотландски воин. Но крехкостта на това момиче събуди в душата му старата жажда за друг живот и отслаби решителността му. Не бе изпил нито капка вино, но се чувстваше замаян. Какво толкова, ако опиташе нежната розова пъпка на устата ѝ? Устоя на желанието веднага да мушне език между нищо неподозиращите ѝ устни, приведе се и докосна с устни нейните.

Под натиска на устните му очите на Сабрина се затвориха. Целувката бе кратка, суха и почти предпазлива, но въпреки това Сабрина усети разтапяща слабост. Докосването му беше доказателство за уменията му да контролира силата си. Мекота, която при мъж с неговия ръст притежаваше особена магия. Едва в последния момент той си разреши грешния лукс да плъзне устни по нейните в сдържана милувка.

Сабрина бавно отвори очи и едва сега забеляза, че се е вкопчила в наметката на Морган, за да не падне на колене. Под износения тартан тя усети топлината на кожата му, под дланта ѝ мощно биеше сърцето му. Ала мечтателността изчезна много бързо от очите му и отстъпи място на онзи хищнически блясък, който ѝ беше много добре познат.

— И какво сега, принцесо? — попита подигравателно той. — Ще ме обезглавиш саморъчно или ще поискаш от баща си да ме хвърли в подземията за наглостта ми?

Тя пусна тартана му и се отдръпна.

— Не ставай смешен. Това беше само една целувка. И друг път са ме целували така. — Това беше лъжа.

Пръстите му се плъзнаха по долната ѝ устна и тя трепна. Под докосването му устната ѝ се усещаше подута и зряла.

— Не ти вярвам. Но с такива устни ще те целунат отново много скоро, обещавам ти.

Тя се уплаши, че той ще направи точно това, и веднага изпита много по-силен страх, че няма да я докосне повече. Упорито отметна глава назад и вирна брадичка.

— Няма да кажа на татко, че си ме целунал. Вече не съм дете. Нали ти се заклев, че няма да те клеветя.

Той улови крехката ѝ брадичка.

— И че никога няма да те накарам да плачеш. — Дрезгаво произнесените думи прозвучаха като обещание, което го уплаши.

Учудена, че той помнеше детската ѝ клетва, тя отстъпи крачка назад, за да избяга от лунната светлина, от миризмата на пресен бор от кожата му и странно интимното усещане, че нощницата ѝ е изцапана с неговата кръв.

Морган усети промяната и скръсти ръце под гърдите.

— Искаш да сложиш край на примирието, така ли?

Сабрина вирна носле.

— Да, искам.

— Добре. Тогава заеми позиция за бой.

Сабрина го изгледа подозрително. Какво ли беше замислил? Неудържима като слънчевата светлина, която през лятото прониква през короните на дърветата, в погледа му се върна старата подигравка.

— Хайде, не чу ли какво ти казах! — подкани я отново той. — Много си мила, но нямам намерение да си губя повече времето с теб. Доколкото си спомням, ти стоеше там. До вратата.

Объркана и в същото време възхитена от този готов за игра Морган, Сабрина застана до вратата. Той ѝ кимна и заповяда:

— А сега вземи мечата си.

Докато наблюдаваше усилията ѝ да вдигне тежкия меч, въгълчетата на устните му затрепкаха.

— Как ли съм го свалила от стената? — запита се учудено Сабрина и той едва не се изсмя с глас. Дори след втория и третия опит

острието не пожела да се вдигне на повече от педя от пода. *Сигурно вместо главата щеше да ми отсече краката*, каза си развеселено той. Пъшкайки от напрежение и с треперещи ръце тя най-сетне го погледна в лицето.

Морган я удостои с ослепителна усмивка.

— Достатъчно, малката. Ти стоеше точно на това място, когато заплаши да ме обезглавиш, а аз смятах да направя ето какво.

Той извади от колана си пистолет и се прицели в красивата и гръд.

Мечът падна тежко на пода.

— Мръсен измамник! Закле се, че си оставил всичките си оръжия. Толкова ли нямаш...?

— Разум? Или приличие? — Мъжът вдигна рамене. — Аз съм Макдонъл, момиче. Нима си очаквала да играя честно?

В първия момент очите ѝ потъмняха от старата болка и гняв Морган усети разкаяние, че не ѝ беше дал възможност да изживее своя малък триумф.

— Не — отговори тихо тя. — Ти никога не си играл честно.

Принудена да капитулира, тя остави тежкия меч до стената и отстъпи настрана, за да го пропусне през вратата. Той прибра пистолета в колана си.

— Морган?

— Какво има? — Той спря под рамката на вратата и телата им се докоснаха в мрака. Тя протегна ръка.

— Пистолета. Моля те.

Морган се изненада от смеха, който излезе от гърдите му, не толкова от нея. Приемайки поражението си, той сложи оръжието в ръката ѝ и склочи пръстите ѝ върху него като крехки листа на орхидея.

Наведе се, притисна устни към ухото ѝ и пошепна:

— Никога не бих поверил пистолета си на друго момиче. Внимавай с него, чуваш ли!

Докато слизаше по стълбището с леки, почти безгрижни стъпки, Морган се питаше дали пък не беше минало достатъчно време, за да бъде сключен мир между един упорит Макдонъл и сладката принцеса Камерън.

* * *

Сабрина се облегна на вратата, готова да заплаче. По някое време се погледна и видя, че притиска пистолета на Морган до гърдите си. Веднага го отдалечи от себе си и го залюля на два пръста.

Да внимава с оръжието, как ли пък не! Трябваше да го застреля, негодника! Това заслужаваше — да бъде застрелян със собствения си пистолет!

Тя погледна нощницата си и се почувства белязана от кръвта на Морган като примитивен победен трофей. Велики боже, как ли щеше да се разкрещи Енид, ако се събудеше и видеше скъпата си братовчедка с кървава нощница и зареден пистолет? Е, не се знаеше дали оръжието е заредено. Но Морган не беше от мъжете, които биха се разхождали с празен пистолет. Тя обърна дулото към лицето си, затвори едното си око и се опита да погледне вътре, но не откри нищо.

— Така не може да продължава — укори се сърдито тя.

Отказвайки да приеме, че тежестта в крайниците е следствие от неговата целувка, Сабрина мушна меча на баща си под тапицираната пейка и скри пистолета зад огледалото. Преди да затвори вратата, хвърли меланхоличен поглед към музикалната стая. В ярката светлина на утрото срещата щеше да ѝ се струва само сън.

Зарадвана от мрака в галерията, тя тръгна по коридора, за да отведе Енид в леглото и самата тя да се скрие под завивките, преди някой да я е забелязал. Ала смехът — дълбок, звънък и примамващ, — я закова на мястото ѝ.

Привлечена от странните звуци и златното сияние на косата му, когато отметна глава и се засмя на шегата на Брайън, тя се плъзна към парапета и коленичи. Веселият смях подмлади лицето на Морган, циничните линии около очите изчезнаха и кожата се опъна. Слънцето, вятърът и отговорността го бяха състарили преждевременно. Някои мъже оставаха цял живот момчета, но Морган Макдонъл беше дошъл на света като мъж.

Мъжката му красота отново я зашемети. Сърцето ѝ се сви, сякаш някой го беше стиснал между пръстите си. Ръцете ѝ се вкопчиха в парапета.

Алекс, седнал от другата страна на Морган, напълни чашата си и вдигна наздравица. Погледът на Морган се отпрати към галерията и улови нейния. На устните му изгря добре познатата усмивка, той вдигна чашата си и безмълвно я поздрави. Брайън го удари по раменете и Морган бързо сведе глава, за да не издаде скривалището ѝ.

В залата беше шумно, но Сабрина не чуваше нищо. Сърцето ѝ биеше ускорено, изпълнено с крехко щастие. От страх да не издаде новите, скъпоценни чувства, тя се принуди да отвърне поглед. Видя как чернокосият Макдоналд стана, държейки се за стомаха, и се измъкна навън. В залата нахлу студен въздух и развя старите знамена.

Прекалил е с еленския бут, каза си Сабрина и се ухили злобно.

След като виното и разговорите укротиха духовете, баща ѝ и Ангъс се забавляваха също толкова добре, колкото синовете им. Забулената фигура, която не напускаше мястото си зад Ангъс, беше изчезнала. Вероятно спеше в някое ъгълче на залата. Майката на Сабрина също изглеждаше уморена и очевидно се готвеше да се оттегли.

С ъгълчето на окото си Сабрина забеляза как стенният килим зад двамата господари се раздвижи. Тя погледна към входната врата, очаквайки да види връщането на лакомия Макдонъл, но тя беше затворена.

Сабрина се намръщи. Изведнъж я обзе страшно предчувствие и тя се изправи. Облегна се на парапета и устреми поглед към стенния килим. Дали той наистина се движеше или трепкащите пламъчета на свещите ѝ играеха лош номер? Краката сами я понесоха към стълбата, подчинявайки се на своя собствена воля. Трябваше веднага да разбере откъде идваше усещането за опасност.

— Сабрина! Защо, за бога, не си в леглото?

Викът на майка ѝ я изтръгна от замаяността. Едва сега ѝ стана ясно, че се намира в долния край на стълбата. Разтърси глава, за да подреди нахлулите в главата ѝ възприятия. Загрижено смръщеното чело на баща ѝ. Дръзките лица на Макдонъллови, които се побутваха под масата. Мрачното изражение на Морган.

В залата отекна гласът на Брайън.

— Велики боже, Алекс, по нощницата ѝ има кръв!

Сабрина съвсем беше забравила в какво състояние е нощницата ѝ. Изведнъж се почувства гола, изложена на жадните мъжки погледи.

Отвори уста да обясни, но в този момент Ангъс се изправи и се олюля застрашително.

— Божичко, ама това била сладката Сабрина! Навсякъде в планините се говори за красотата ти, момиче. — Колкото и да беше пиян, той изгледа майка ѝ с неприкрита похот и в същото време даде знак на мъжете от клана си. — Ако моята Бет беше проявила по-добър вкус по отношение на мъжете, ти щеше да си моя дъщеря.

Мақдонълови избухнаха в груби смехове. Бащата на Сабрина кимна с измъчена усмивка. Лицето на Сабрина пламна от срам. Морган стана още по мрачен и задърпа иглата, която държеше ешарпа му, сякаш искаше да свали платното от голото си тяло и да я загърне.

— Да прием за Сабрина! — изрева Ангъс. — За най-нежното цвете на моята прекрасна Бет!

Мъжете повториха поздравницата. Господарят им вдигна чашата си и в следващия миг падна по лице в чинията си. Между костеливите му рамене стърчеше дръжка на кама, обсипана със скъпоценни камъни.

ГЛАВА 3

Болезненият вик на Морган отекна в могъщите греди на тавана и заглуши всички останали. Последва го пронизителният писък на Сабрина.

В следващия миг Дугъл Камерън изтика жена си в най-близкия коридор и опипа падналия Ангъс. Вдигна ръце и смаяно огледа окървавените си пръсти. Макдонълови потърсиха мечовете в ножниците си и ножовете в гънките на тартаните, но ръцете им останаха празни.

Морган беше виждал достатъчно смъртоносно ранени мъже и не си направи труда да прегледа трупа на баща си или да се опита да го съживи. Широко отворените му очи бяха приковани в лицето на Сабрина. Алекс и Брайън посегнаха да го хванат, но той се отърси от ръцете им и прескочи масата. Всички решиха, че целта му е купът с оръжията.

Всички, освен Сабрина. Тя бе забелязала обвинителното святкане на очите му. Знаеше какво бе помислил, сякаш го бе изкрещял пред всички. Че тя е била примамката, стръвта, която да отклони вниманието му от предстоящото покушение върху баща му.

Той се спусна към нея и тя не беше в състояние да реагира. Крайниците ѝ бяха парализирани. Пък и нямаше къде да се скрие. Нито време, за да помоли за милост. Ако той бе размахал брадвата си над главата ѝ, тя щеше да остане напълно неподвижна и да приеме безропотно неизбежната си участ.

Той я хвана за талията, притисна я до себе си и я обърна с лице към залата. Тя усети как ръката му се плъзна към колана, за да извади пистолета, който и беше връчил само преди минути. При липсата на оръжие голямата му ръка обхвана брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ. Всички трябваше да разберат, че можеше само с едно движение да ѝ счупи врата.

Обзе я странно спокойствие. Увиснала безпомощно в хватката му, намерила опора в разкрачените му крака, тя беше абсолютно

сигурна, че докосването му няма да ѝ причини болка. Нищо не я заплашваше. Ръцете му я притискаха едва ли не нежно, силата им беше обуздана от ледена пресметливост, много по-страшна от всяка жестокост. Тя не се съмняваше, че смъртта от неговата ръка щеше да се отличава със същата брутална нежност. Само едно движение на силните му пръсти, и животът ѝ щеше да угасне като звезда на разсъмване.

Всички в залата, включително роднините на Морган, бяха замръзнали по местата си. Очите на Брайън потъмняха от безсилна ярост. Алекс дишаше тежко, лицето му беше станало по червено от косата.

— Гостоприемството ви се оказа лъжа, Дугъл Камерън — проговори ледено Морган и дъхът му опари тила на Сабрина.

Дугъл вдигна умолително окървавените си ръце.

— Не прави нищо, за което ще съжаляваш, Морган. Аз нямам нищо общо със смъртта на баща ти. Ако ми дадеш шанс, заклевам ти се да намеря негодника, който извърши това подло дело.

— Моят баща ви даде шанс, Камерън. И вижте какво стана. Вземете оръжията си — заповяда той на мъжете от клана.

Мақдоньлови се втурнаха към оръжията си като глутница изгладнели кучета. Мазните ръце нагрябиха ръждясалите мечове и ками, склучиха се около дръжките на пистолетите. Когато се изправиха, в очите им святкаше дива жажда за кръвопролитие. Възбудата им нажежи атмосферата в залата. Сега бяха в стихията си, готови за битка, готови да убиват мъжете, с които само до преди минута празнуваха.

Сабрина забеляза красивия чернокос Мақдонъл и подозрително присви очи. Кога се бе върнал в залата? Сигурно беше пропуснала влизането му в суматоката. Ала когато осъзна, че мъжете от клана ѝ бяха безпомощни и невъоръжени като жертвени агнета, страхът я накара да забрави всичко друго.

Морган се придвижи към вратата, използвайки я като щит.

Дугъл удари с юмрук по масата.

— По дяволите, Морган, пусни я! Тя е още дете! Това е битка между теб и мен!

Гласът на Морган пропълзя по гърба ѝ, думите бяха предназначени само за нея.

— Ти направи грешка, хлапе. Уби не когото трябваше. Трябваше да ми отсечеш главата, когато имаше възможност да го сториш.

Морган беше толкова увлечен в битката, че допускаше тактически грешки. Една от тях беше, че ѝ каза тези думи. В паметта на Сабрина времето се върна назад. Морган вече не беше опасният чужденец, който държеше в ръцете си крехката нишка на живота ѝ, а нахалното, непоносимо момче, което при всеки удобен случай се подиграваше с чувствата ѝ.

— Ти винаги трябва да имаш последната дума, нали? — попита с измамно спокойствие тя.

Всяка фигурка от унищожените бродерии, всеки саморъчно опечен сладкиш, с който злобният хлапак беше нахранил кучетата, всяка неизплакана сълза бяха вложени в удара, когато тя замахна назад и заби юмрук в лицето му.

Морган изохка и веднага разбра, че носът му е счупен.

— Ти, малка, подла...

Изведнъж в ръцете му се озова обезумяло дяволче, което се замята на всички страни и остриите му петички изритаха болезнено глезените му. Хълцайки и пъшкайки от напрежение, Сабрина произнесе:

— Щом се научиш да използваш... глупавата си глава... за нещо друго, а не само да я украсяваш с кепето... Непременно трябва... да чуеш думите на баща ми, разбра ли! — Тя ухапа ръката, която искаше да запуши устата ѝ, с такава сила, че вкуси кръв.

Мъжете от клана Макдонъл размениха несигурни погледи. Никой никога не беше побеждавал Морган в двубой, белезите им го доказваха. А тази мъничка полуангличанка явно печелеше предимство. Черната коса беше нападала по лицето ѝ, белите ѝ зъбки жадуваха за прясно месо.

— Да я застрелям ли, Морган? — предложи с надежда Раналд и се прицели с пистолета си.

Морган му спести това усилие, като хвърли Сабрина на пода и я затисна с тялото си. Мъжете решиха, че им предстои друго представление, и зареваха одобрително. Какво по-добро отмъщение за смъртта на Ангъс, ако Морган опозореше дъщерята на Камерън пред очите на баща ѝ и братята ѝ! Мнозина вече облизваха устни и се надяваха и за тях да остане нещо, когато Морган свърши с момичето.

Брайън се втурна напред и в гърлото му веднага бе опряна кама. Алекс хвърли отчаян поглед към баща си и се изуми. Дугъл наблюдаваше замислено и съвсем спокойно дъщеря си и Морган, които водеха мълчалива битка на пода на залата.

Морган беше вкопчил бедрата на Сабрина между своите и държеше с една ръка китките ѝ. Телата им трепереха, двамата се гледаха неотстъпно. Морган неволно облиза кръвта по устните си.

— Хайде, направи ѝ го и заради нас! — изкрещя един от мъжете.

Морган видя как кръвта се отдръпна от лицето на Сабрина.

Но дори в този момент, когато и двамата знаеха, че той би могъл да я остави на пода прекършена, кървяща и омърсена, тя отказа да плаче и да се моли.

— Хайде, нека момичето усети острието ти, Морган! Обзалагам се, че е много по-приятно от онова, дето уби баща ти!

Морган замахна с юмрук. Знаеше, че не му остава друг избор, освен да я обезвреди, преди грозното настроение на хората от клана му да излезе извън контрол. Съпротивата на Сабрина само беше изострила апетита им. Тя не го улесняваше. Мекото ѝ тяло трепереше под неговото, ала втренченият ѝ поглед беше пълен с подигравка и предизвикателство.

Косата се стелеше около лицето ѝ на черни копринени вълни. Всеки мъж би пожелал да зарови пръсти в тази коса и да я разпилее по възглавниците. Такава коса...

Морган отново замахна, молейки се да не строши крехката ѝ брадичка.

Краткият прилив на съчувствие се оказа фатален за него. Студеното дуло на пистолет се опря в основата на черепа му, след секунда се чу щракване.

Цивилизованият глас на Елизабет Камерън трепереше от гняв.

— Махни се от детето ми, Морган Макдонъл, или ще те пратя при баща ти в ада.

ГЛАВА 4

В продължение на един дълъг миг Сабрина усети как хватката около китките ѝ се затегна. Очевидно и смъртната заплаха не беше достатъчна да го накара да се предаде.

Ако замъглените зелени очи не я държаха в пълно подчинение, тя щеше да види как Макдонъллови си размениха отчаяни погледи. Раналд можеше да свали господарката на дома с един изстрел, но тя щеше да натисне спусъка и кланът им щеше да загуби единствения мъж, който можеше да ги държи в подчинение. Висока цена за едно празненство, колкото и вкусна да беше храната на Камерънови.

Морган взе решение вместо тях.

Устремил поглед право пред себе си, той пусна китките на Сабрина и вдигна ръце. Изправи се бавно, с отмерена елегантност. Вцепенена от наглото му поведение и потрепването на устните му, Сабрина остана да лежи на пода. Вече беше започнала да се пита дали пък не ѝ е съдено да прекара живота си в краката на този мъж. Най-после видя украсения със седеф пистолет които беше опрян в шията му.

— Както желае дамата — проговори проточено Морган и рискува една разкаяна усмивка.

Баща ѝ опря ръце на масата и въздъхна облекчено. Сабрина го погледна и го намери остарял. Сивите кичури по слепоочията подчертаваха изпъкналите, обезкръвени скули.

— Алекс, Брайън, отведете госта ни в подземиято, преди майка ви да ни изпозастреля всичките. — Гласът му потрепери от потискан гняв. — А останалите да напуснат къщата ми. Веднага!

— Уби господаря на клана, преди да са поднесли десерта — измърмори Раналд и мушна пистолета в колана си. Грабна от масата едно агнешко бутче и продължи: — Ако питате мен тези хора нямат никакви маниери. Така ли се постъпва с гости?

— Прав си — отзова се най-близкият Макдонъл и грабна кана бира и няколко сребърни лъжички. — Ангъс беше мъж и половина.

Заслужаваше да срещне смъртта в лицето, вместо да бъде коварно пронизан в гърба от някакъв си жалък Камерън.

Ръмжейки като разочаровани хлапаци, които са били лишени от желаното кръвопролитие, Макдонъллови се изнесоха навън, техните жени ги блъскаха грубо в леглата или се нахвърляха върху тях с пистолети, затова поведението на Елизабет Камерън не ги изненада. Пък и нямаше да жертват живота на Морган заради гордостта си или сладкия пудинг на Камерънови.

Един от по-едрите нарами трупа на Ангъс. Когато тялото на баща му мина покрай него, Морган дори не трепна. Все пак Сабрина повярва, че е видяла как по изсечената му от гранит брадичка пробягва тръпка. Тя си представи как собственият ѝ баща би могъл да умре по този недостоеен начин и се разтрепери от ужас.

Брайън и Алекс хванаха Морган за китките и извиха ръцете му на гърба. Все още подвластни на гнева, братята действаха по-брутално от обикновено. Бронзовите мускули на ръцете му ѝ напомниха болезнено, че той се подчиняваше на братята ѝ само заради пистолета, опрян в шията му. Лицата на Алекс и Брайън тъмнееха от гняв. Без да се бавят, те вързаха ръцете на бившия си приятел на гърба.

Когато го изведоха от залата, Морган си позволи опит за бунт. Обърна се и хвърли към Сабрина дълъг, неразгадаем поглед.

Очите му я белязаха с много по-голяма сила, отколкото кръвта по нощницата ѝ. Те ѝ обещаха онова, което не бяха изrekli устните му.

По-късно...

Тръпки разтърсиха тялото ѝ. Брайън блъсна Морган и тримата излязоха. Родителите ѝ коленичиха до нея. Баща ѝ я загърна с жакета си, майката я заключи в парфюмираната си прегръдка.

— Причини ли ти болка този коварен негодник? — попита Елизабет и приглади косата ѝ назад.

— Не — отговори с отсъстващ вид дъщерята, загледана като хипнотизират към празния коридор.

Дугъл вдигна китките ѝ към светлината, сякаш очакваше да види нещо много по-лошо от сини петна. Ала кожата беше безупречна, нежна и кремава, като че Сабрина изобщо не бе излизала от спалнята си. Странна смесица от триумф и загриженост го накара да смръщи чело.

— Е, малка моя принцесо, достатъчно ли ти бяха вълненията за една вечер?

Макар че продължаваше да трепери, тя се засмя.

— Достатъчни за цял живот, бих казала. Откъде имаш този пистолет, мамо?

Елизабет погледна намръщено оръжието в ръката си, сякаш го виждаше за първи път.

— Един немски часовникар го изработил за баща ми. За благодарност, че направил голямо дарение на лютеранската църква.

— Тя се прицели в тавана и натисна спусъка. От дулото експлодира букет от разноцветни пера.

От гърлото на Сабрина се изтръгна странен звук — наполовина смях, наполовина хълцане.

— Победен от рози и пера в една и съща вечер. Бедничкият...

Над главата ѝ родителите се спогледаха угрижено. Дугъл протегна ръка да я помилва по бузата, но грозните кървави петна го спряха.

— Кой посмя да извърши това безбожно дело? — попита Елизабет.

Дугъл решително стисна ръце в юмруци.

— Не знам, но ще го намеря.

— Може би някой стар враг на Ангъс, който не е нито от нашите, нито от Макдонълви, се е промъкнал незабелязан в къщата — предположи Сабрина.

Родителите ѝ я зяпнаха, сякаш бе говорила на китайски.

— Не си блъскай хубавата малка главица над този проблем принцесо — заповяда енергично Дугъл.

— Баща ти е прав. Не беше редно да говорим за това в твоє присъствие. — Майката ѝ помогна да се изправи. — Ела с мен агънцето ми — продължи нежно тя. — Ще те отведе в леглото и ще ти направя горещ чай.

Сабрина изненада и родителите си, и себе си, като се изтръгна от прегръдката на майка си и тръгна сама по стълбата макар че коленете и трепереха.

— Благодаря, мамо, но ще се справя сама. Напълно съзнавам, че ако си бях останала в леглото, щях да ви спестя куп проблеми.

Сабрина не искаше да я глежат. Не искаше да се пъхне между колосаните чаршафи, да потъне в топлия пухен дюшек и да мисли за Морган, който лежеше в студения, влажен затвор зад дебелите стени от камък и дърво.

Родителите я проследиха с поглед, докато се изкачваше. Крехката фигура беше скрита под бащиния жакет. Вроденият оптимизъм на Дугъл отново победи. В гнева и мъката от смъртта на Ангъс проблесна искрица надежда. Може би старият грубиян не бе умрял напразно. Може би смъртта му даваше шанс на Дугъл Камерън да осъществи плановете си за бъдещето на клана Камерън и за любимата си дъщеря.

Той поклати глава и се замисли над иронията на съдбата.

— По тялото и няма нито една драскотина. Странно...

Елизабет присви очи. И преди беше виждала този израз в очите на мъжа си и имаше всички основания да се съмнява в него.

— Тези драскотини не се виждат — проговори глухо тя.

Преди да стигне до галерията, Сабрина се олюля. Вкопчи се в парапета и когато зави зад ъгъла, едва не се спъна в проснатата на пода фигура на Енид.

Братовчедка ѝ седна и разтърка зачервените си очи.

— Божичко, как така съм заспала! Пропуснах ли нещо?

* * *

Минаха цели три дни, докато Сабрина събра смелост да извърши онова, което беше замислила. Три дни, през които майка и непрекъснато я глезеше. Три дни, през които баща ѝ, братята ѝ и старейшините на клана ходеха из къщата и ругаеха, търсейки решение. Три дни, през които Макдонъллови надуваха гайдите си отвъд стените на крепостта. *Дано поне стените на затвора са заглушили безкрайния вой*, каза си измъчено Сабрина.

Тънкото токче на обувката ѝ пропадна в дупката между два камъка и тя се залови за влажната стена, за да не полети по извитата стълба. Много добре си представяше ужаса на родителите си, когато намереха безжизненото ѝ тяло в подземие. Накъсаното ѝ дишане отекваше оглушително в тишината, прекъсвано само от равномерно капене на вода върху камъка. Студеният въздух нападна пламъчето на

свещта ѝ и тя отдели ръка от стената, за да го предпази. По-добре да се хвърли с главата надолу в затвора, вместо да остане без светлина в този непроницаем мрак.

Макар че зъбите ѝ тракаха, тя смело стъпваше от стъпало на стъпало. Точно сега ли трябваше да открие, че беше по-голяма страхливка от Енид!

След последното стъпало дойде ред на коварно извиващ се ходник. Въздухът беше застоен и ужасно студен. Сабрина скри ръка в джоба на роклята си и почерпи малко смелост от топлото, увито в ленена кърпа пакетче, което носеше там.

Лабиринтът от коридори я преведе покрай безброй завои. С всяка извивка слизаше все по-дълбоко под земята. Мина покрай празни килии, чийто под беше покрит с изгнила слама и нечистотии, покрай железни врати, увиснали на ръждясалите си панти, покрай люлеещи се от таваните окови, целите на ръждиви петна, които обаче не бяха от ръжда. По стените се стичаха мазни сълзи, които се събираха на локви в краката ѝ и намокриха копринените ѝ обувки. Шумолене и цвъркане придружаваше всяка нейна крачка. Нечие съскащо движение я накара да вдигне края на роклята си и за миг да спре като закована.

Десетилетия наред затворът бе дрямал необезпокояван под кулата на крепостта Камерън. Сабрина си припомни подигравателната забележка на Морган и се запита дали последният му обитател също е бил Макдонъл — може би дядото на Морган или онзи свадлив прапра-чичо, наричан и от приятелите, и от враговете си Грозния Халбърт заради отвратителния си навик да одира враговете си живи. Леден полъх се плъзна по тила ѝ и тя потрепери.

Отново направи завой и беше готова да се закълне, че току-що беше минала оттук. Не знаеше с колко време разполага. Беше успяла да се измъкне само защото мъжете бяха излезли на бегот от къщата, за да попречат на един пиян Макдонъл да подпали селската черква.

Цял един свят отделяше мрачния затвор от изискано обзаведените крила на господарската къща. Коридорът се стесни. Роклята ѝ, драпирана върху широк кринолин, замиташе стените. Масивните каменни зидове бяха толкова потискащи, че тя постоянно чуваше призрачни тежки стъпки и нечовешките писъци на измъчваните. Все пак успя да се пребори със страха и не поиска да си признае, че ако свещта ѝ угаснеше, с нея беше свършено. После си

припомни погледа на Морган на излизане от залата и си каза, че наистина си е загубила ума. Да тръгне сама да го търси в подземие...

Тъкмо когато беше готова да падне на мръсната земя и да се разхълца безпомощно, тунелът пред нея се разклони. От зейналата дупка повя леден въздух. Свещта й трепна и угасна.

Сабрина присви очи. По-добре пълен мрак, отколкото пристъпи на паника. Но много бързо разбра, че не може вечно да стои със затворени очи. Беше не само безсмислено, но и досадно. Отвори едното си око, после другото. Угасналата свещ падна от ръката ѝ.

Слабата светлина на свещта беше достатъчна да я направи сляпа за мъждукането в края на тунела. Сега дълбокият мрак направи светлинката видима. Опипвайки предпазливо хлъзгавия под краката си, тя се промъкна напред, търсейки утеха в каменните стени, уплашена, че никога няма да намери Морган. А може би трябваше да се страхува повече от срещата им...

Светлинката я отведе пред желязна решетка, която стигаше от пода до тавана. Мъжът зад нея стоеше толкова спокойно, като че беше изсечен от същата масивна скала, която го заобикаляше. Върху дървена поставка гореше дебела свещ и оскъдната ѝ светлина си играеше с дълбоките сенки. Облекчението на Сабрина, че баща ѝ не е проявил жестокостта да остави затворника без светлина, отстъпи място на бесен гняв, като видя дебелите вериги, с които ръцете и краката му бяха вързани за железен кол в каменния под. Нищо чудно, че Дугъл Камерън не беше поставил постове.

Примитивният гняв я тласна напред. Мястото на Морган не беше в тази гадна дупка. Той трябваше да препуска в галоп през долината и вятърът да развява русата му коса. Трябваше да спи под ясната мрежа на звездите под шумолящите клони на пиниите.

Морган седеше на една скална издатина. Дълбоките сенки не бяха в състояние да помрачат блясъка на косата, скрила лицето му. Той вдигна бавно глава и това движение разсея образа на прекършения пленник.

Под лявото му око се виждаше голяма синина. Пълната долна устна беше сцепена, сякаш ударена от пръстен. Сабрина си припомни с каква ярост го гледаха братята ѝ и предположи, че след затварянето бяха побързали да му отмъстят.

Но вместо да събуждат съчувствие, раните го правеха още по-опасен. Сабрина стисна здраво устни. Не биваше да забравя нито за миг, че този мъж нито се нуждаеше, нито искаше съчувствието ѝ.

Морган се изправи и тясното помещение се превърна от килия в кафез. Тартанът му бе стегнат около хълбоците. Голите гърди блестяха като излъскана стомана. Когато пристъпи към нея, във всяко движение се усещаше укротена животинска сила. Съвършеното олицетворение на варварски воин, макар че не крещеше и не дрънчеше с веригите си. Когато се приближи към желязната решетка, Сабрина инстинктивно се отдръпна назад.

Отначало Морган мислеше, че затворничеството ще го подлуди. Беше обходил всяко ъгълче на килията, преди да се отпусне върху скалната издатина. След това обаче в миришещия на гнило затвор се промъкна аромат на рози и друг, още по-необясним — на канела и карамфил. Слабините и стомахът му се свиха от глад.

Не можеше да повярва, че Сабрина наистина е тук, чиста и свежа, ухаеща на рози, с кожа, която и в мрака блестеше като алабастр. Ясното чело беше увенчано с венец от плитки. *Ето я пак малката принцеса*, каза си ухилено той и потръпна от болка в сцепената си устна.

Без да се притеснява от стърженето на веригите, той обхвана с две ръце дебелия решетка.

— Идваш да позяпаш, а? Да се насладиш на красивия звяр, който та е погодил безброй жестоки номера, и да се порадваш на отъмщението си...

Веригите не му позволяваха да я докосне, но самото му присъствие беше достатъчно да лиши Сабрина от цялата ѝ войнственост. Съвсем забравила за плана си, тя изтърси истината.

— Страхувах се, че страдаш.

— Наистина страдам. Носът ме боли адски. Ти ми го счупи.

Тя наклони глава и го огледа внимателно. Счупеният нос не беше в състояние да развали сухата, асиметрична привлекателност на лицето му.

Мъжът вдигна рамене и се отърси от питащия ѝ поглед.

— Не му е за първи път. Вероятно не е и за последен. Разбира се, ако ми е съдено да живея още известно време. Което скъпият ти баща вероятно е решил да предотврати.

— Не говорех за носа ти, а за баща ти.

Блясъкът във влажния му поглед се засили, но той отново вдигна рамене.

— Какво да правя? Старият негодник умря.

Сабрина очакваше да го намери полудял от болка, кипящ от гняв. Но това ледено спокойствие беше по-страшно. Неволно се запита дали той потискаше така безмилостно всичките си чувства.

Тя се откъсна от погледа му и направи няколко крачки покрай решетката, внимавайки да не се доближава много.

— Не знам защо повярва, че баща ми е убил Ангъс Макдонъл. Ако наистина беше планирал убийство, щеше най-малкото да въоръжи собствените си хора, не е ли така? А мислиш ли, че би рискувал живота на семейството си заради някакъв жалък капан?

— Това е въпрос, на който ти трябва да отговориш.

Тя рискува един поглед, за да види реакцията му. Той се прозя и отърси гривата от лицето си като грамаден сънен лъв. Тя закричи побързо, за да не му позволи да я предизвика.

— Преди да убият Ангъс, аз видях как завесите зад гърба му се раздвижиха. Някой се беше скрил зад тях, разбираш ли? Нищо не е попречило на злодея да се промъкне по страничния коридор и да избяга по същия път, по който е дошъл. Не можеш да отречеш, че баща ти имаше достатъчно неприятели. Всеки от тях може да бъде убиецът. Някой от селото. Някой Грант или Чишолм, който тъкмо е минавал през земите ни и се е зарадвал на възможността да възпламени враждата между клановете ни.

„Или някой от собствените ти хора, Морган.“ Сабрина преглътна тази забележка. Той щеше да се възползва от нея, за да вмъкне и името на баща ѝ.

Морган опря глава на ръката си.

— Всеки, само не и ти, сладката ми. Всички видяхме къде стоеше, нали?

Подигравателният тон я засрами. Отново усети мекия натиск на хълбоците му върху своите и изпита чувството, че минава гола между цял полк Макдонъллови. Горещи вълни заляха бузите и шията ѝ.

Морган, втренчил поглед в крехката извивка на рамото ѝ, с мъка потисна ръмженето си. Трябва да я принудят да носи косата си пусната, каза си ядно той. Откритият ѝ тил събуждаше в сърцето му

нещо, което беше по-добре да остане скрито. Предпочиташе да вижда Сабрина разгневена, отколкото крехка и ранима. Сигурно заради това през всичките тези години я беше учил да го мрази.

— Къде са хората ми? — изрева гневно той. — В тази проклета дупка никой не си дава труд да ме осведоми.

Сабрина също нямаше право да го стори. Тя го измери внимателно изпод спуснатите си мигли и отново се запита колко далеч можеше да стигне с надеждата да предотврати злото, надвиснало над двата клана, и да спечели поне частица от доверието му.

— Разположили са се на хълма срещу къщата — отговори най-сетне тя и въздъхна тежко. — Никой не знае дали замислят обсада или празнуват. Цял ден се наливат с алкохол и танцуват. Нощем тероризират селото. О, да, и свирят на гайдите си. Непрекъснато. Ако бяхме в Йерихон, стените щяха да се срутят още първия ден.

— Това е Раналд. Той не умее да свири.

— Тогава сме постигнали съгласие поне в една точка.

Морган се отдалечи от решетката и повлече веригите след себе си. Не можеше да рискува да покаже на Сабрина блесналите си от възбуда очи. Щом хората му бяха наблизко, той щеше да намери начин да избяга. Може би те чакаха само знак от него. Когато се обърна към нея, Сабрина бе обзета от паника.

Морган се усмихна.

И като че това не беше достатъчно, усмивката му беше необикновена. Напълно лишена от обичайната подигравателност, с която беше свикнала. Момчешка усмивка, завладяваща с откритостта си. Лицето му се разведри и сърцето ѝ направи огромен скок. Това беше усмивката на Хадес към Персефона, малко преди да я отвлече в подземното царство. Усмивката, с която сатаната бе дарил Исус Христос, преди да го подложи на изкушение в пустинята. Веригите и решетките не бяха в състояние да я предпазят. За усмивка като тази една жена беше готова на всичко. Наистина на всичко. Той направи крачка към решетката и тя потрепери от ужас.

Гласът му прозвуча като дрезгаво котешко мъркане, което погали разколебаните ѝ сетива.

— Като те видях да стоиш тук, помислих, че сънувам. Или че съм умрял и случайно съм попаднал на небето.

Сабрина вдигна скептично едната си вежда. Ако не беше замаяна от силата на чара му, сигурно щеше да се изсмее на дързостта му. Но хладният разум ѝ подсказа да изчака, за да разбере докъде ще стигне играта.

Тя пристъпи смутено от крак на крак.

— По-скоро си помислил, че са те смъкнали в ада, като си видял едно грозно джудже да наднича през решетката.

Морган се хвана за сърцето, като че думите ѝ го бяха ранили.

— Не смей да си правиш такива шегички, момиче. Даже ангелите плачат от ревност, като виждат колко си красива.

Сабрина имаше чувството, че духът на Ангъс говори с устата на сина си.

— Ангелите няма защо да се страхуват от мен. Някога едно момче ми заяви с видимо задоволство, че изобщо не съм красива. — Тя продължи да изрежда недостатъците си, като броеше на пръсти, опитвайки се да скрие мъката, която ѝ причиняваше споменът. — Устните ми са твърде пълни, шията ми е тънка и може да се прекърши. Ушите ми са щръкнали като на елфи от нисшата класа, а носът ми е като на старото ни куче.

Разкаяният му поглед не се откъсваше от устните ѝ.

— Как си запомнила всички глупости на едно диво момче! Но аз вече не съм момче, Сабрина. Аз съм мъж.

Името ѝ звънна като музика от устните му. Тя не знаеше кое я бе разтърсило повече — че по изключение не я нарече „хлапе“ или че безпощадно изрече истината. С тартана, увит около тесните хълбоци, и с мрежата от мускули на гърдите мъжествеността му изпъкваше още по-ясно, отколкото ако бе свалил дрехите си.

При тази представа сърцето ѝ веднага ускори ритъма си. Тя сведе глава и изпита омраза към себе си, че не беше в състояние да остане равнодушна към дръзката му тактика, както се беше надявала. Трябваше да сложи край на тази игра. Не искаше да знае докъде беше в състояние да стигне той, за да постигне centa си. Боеше се, че вече знаеше.

Тя наклони глава, наложи на лицето си най-очарователната си усмивка и изигра последния си коз.

— Не съм дошла да зяпам или да се наслаждавам на отмъщението си, Морган. Дойдох да ти предложа помощта си.

Той я повика с протегнат пръст. Тя се приближи и сведе очи, за да покаже, че само момичешката плахост я бе държала далече от него. Той плъзна ръце по решетките и кожата ѝ настръхна от близостта му.

— Не искам кой знае какво, момиче. Донеси ми пистолета, които ти поверих, и баща ти много скоро ще се отърве от мен — гласът му премина в дрезгав шепот. — Моля те, Сабрина Имам нужда от теб.

Думите му отекнаха в сърцето ѝ като ехо от забравен сън Колко пъти беше рискувала да бъде грубо отблъсната, за да чуе тези думи? И какво ли щеше да направи той, ако му донесеше скъпоценния пистолет? Сигурно щеше да простреля глупавото ѝ сърце. Обзе я див гняв.

— Кълна се, че няма да нараня нито един от клана ви — проговори тихо той. — Ще скрия пистолета под тартана си и... — Дяволското красноречие никога не му изневеряваше.

— Бих ти предложила по-добро скривалище — пошепна сладко тя. — Може да не е толкова удобно, но мога да ти обещаю че стражите със сигурност няма да погледнат там.

Морган я зяпна толкова смаяно, като че ангелът го бе ударил с крилата си и го бе оплюл с ругатни. Усмивката му угасна В челото му се врязва дълбока бръчка. Ръцете му се свиха в юмруци и очевидно бяха готови да я удушат, вместо да я помилват. Въпреки страха си Сабрина разбра, че този Морган ѝ беше много по-скъп от ласкаещия близък.

Тя отстъпи крачка назад и огледа подозрително напрегнатата му, пулсираща мускулатура.

— Някога, когато откри дебелиите ми устни и остри уши пропусна да забележиш най-важното — че имам ум в главата си Защото аз имам. Я ми кажи, наистина ли успяваш да замаеш главите на местните дами с тези жалки ласкателства?

— Не познавам дами — призна той, без да е в състояние да крие смайването си. Това го направи още по-опасен.

— А с какви ласкателни слова ухажваш момичетата?

— Обикновено ги предупреждавам да се пазят и това е достатъчно — изграчи той.

Сабрина притисна ръка към гърлото си, сякаш искаше да спре смущаващите картини, които бяха предизвикали думите му.

— Аз не съм дошла да си играя с теб, Морган. Дойдох да ти помогна. Това не означава, че ще те снабдя с пистолет, нож или

ключове. Не ти ли омръзнаха кръвопролитията? Какво ще стане, ако остатъците от клана ти слязат от планините и обсадят Камерън? Няколко битки? Десетки мъртви? Ако дадеш малко време на баща ми да ти докаже невинността си, а после убедиш хората си в правотата му, всичко ще се оправи без кръв. Те те слушат, Морган. Сега ти си господарят на клана. Само да не беше толкова упорит...

Глух гърлен звук я накара да млъкне. Морган беше скрил лице в ръцете си. Широките му рамене потреперваха. Той отметна глава назад и се изсмя като безумен. В този смях нямаше и капчица радост и Сабрина усети как косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Смахът извика сълзи в очите му, но като видя безнадеждността в зелените дълбини, тя се запита дали пък тези сълзи не бяха други.

— Остатъците от клана ми? — повтори задъхано той. — О, това беше добре, момиче. Вече всички знаят, че Камерънови ще се смеят последни. Защото ние наистина сме останали малко. Лудите, които свирят на гайда отвън, са единствените Макдонълви. Другите са мъртви, сега и татко си отиде. Сигурно вече си е намерил удобно местенце в ада, където развратничи необезпокояван и се надсмива над сина си, останал да се мъчи на земята. Вярно е, сега аз съм водач на клана. Водач на една жалка сбирщина!

Сабрина не смееше дори да диша. Никога не би могла да си представи изчезването на собствения си клан. Към Камерънови принадлежаха стотици мъже. Всеки имаше парче земя, беше се заклел пред баща ѝ във вярност и изпълняваше задълженията си. Тя си представи тържествената церемония пред бога и хората, живописна и прекрасна като сватбено тържество, и потръпна.

Планинците без свой клан са отхвърлени от сънародниците си...

Погледите им се срещнаха.

— Никога не съм и помислял, че ще се предам. Лъгал съм се. Готов съм да пълзя по корем. Готов съм да умра, но да ги спася. Те са всичко, което имам. Всичко, което съм.

Дали имаше на света друг мъж, който можеше да произнесе подобни думи с такава страст и такъв огън? Сърцето на Сабрина заби като безумно при мисълта, че Морган копнееше за мир между двата клана много по-силно от баща ѝ. От мира зависеше животът му, душевният му мир. А дръзката ръка, забила камата в гърба на Ангъс, бе разрушила тази последна надежда.

Тя се втурна към решетката и провря пръсти между пречката. Трябваше да го докосне, да го утеши.

— Не! — изрева той.

Сабрина застина напред сред движението. Най-после тъгата и гневът, скрити дълбоко в сърцето му, си бяха пробили път към повърхността. Веригите издрънчаха, той опъна мускулите си ръце готов да счупи белезниците.

— Не! — повтори той. — Не се приближавай. — А после много по-мекко. — Не знаеш ли какво бих могъл да ти причиня?

Сабрина пхна ръце в джобовете, за да скрие треперенето им. Усети топлина в лявата си ръка и извади грижливо увитото пакетче.

Тя направи крачка към решетката и този път Морган остана неподвижен. Още една крачка. Третата щеше да я отведе в обсега на ръцете му.

Тя продължи безстрашно напред, готова да посрещне удара на веригата. След като не се случи нищо такова, тя коленичи и остави пакетчето на пода, там, където той можеше да го достигне, без да се протяга.

Разви салфетката и в килията нахлу пикантен аромат на джинджирил и захарен сироп.

— Доколкото си спомням, като момче много обичаше този сладкиш. Докарваше готвача до лудост, защото го грабваше от кухнята още преди да е изстинал.

Боейки се да види презрителното му изражение, тя се обърна към черния тунел. Първата мишка вече се бе измъкнала от дупката си, привлечена от миризмата. Изправена на задните си крачета, тя душеше и мустачките ѝ потръпваха. Поне животинките ще спечелят от лудостта ми, каза си ядно Сабрина и изтри сълзите в очите си, преди Морган да ги е забелязал.

Морган стисна дебелия решетка и проследи отдалечаването ѝ. Хвърли поглед към парчето сладкиш, после към края на тунела, където Сабрина бе спряла, за да огледа разклонението, преди да изчезне в мрака. Погледът му отново падна върху сладкиша.

Ароматът нахлу властно в ноздрите му и го замая. Стомахът му се сви от глад. Мишката бавно пристъпваше към плячката си.

Сабрина отново се стрелна покрай него като дух на нощта. Като я видя да минава трети път, Морган изруга тихо.

— Върни се! — изрева той.

Тишина. След малко тя се появи в края на тунела. Лицето ѝ беше само един блед овал в мрака. Морган извади свещта от поставката ѝ и я подаде през решетката.

— Вземи.

— Не мога! Ти ще останеш на тъмно, докато дойде някой от стражите и...

— Вземи я — прекъсна я рязко той. — Искам да се махнеш оттук по дяволите. Защото ми разваляш апетита.

Тя пое свещта и пръстите им се докоснаха. Горещият восък ги опръска, но и двамата не го усетиха. Сабрина закри с ръка пламъчето, за да не го угаси студеният полъх.

— Е, хлапе? — пошепна той, готов да ѝ даде много повече, не само една догаряща свещ, за онова, което беше получил от нея. Свещта не беше нищо в сравнение с куража, който тя бе проявила, като слезе в този влажен ад, за да му предложи утеха.

— Да, Морган? — отвърна церемониално тя.

— Кажу ми на майка си, че когато следващия път насочи пистолет към някой Макдонъл, трябва да си избере истински, а не зареден с пъстри пера. Когато ви гостувах, Алекс постоянно ме нападаше с онази играчка.

Сабрина остана толкова изненадана от признанието му, че изкушението да я целуне стана непреодолимо. Той посегна през решетката и я бутна към тунела.

Тя избяга и отнесе със себе си светлината.

Преследван от съмнението, посяно от нея, Морган стисна до болка железните пръчки. Наистина ли омразата към Камерънови го беше направила по-сляп, отколкото бе постигнал мракът? Ами ако тя беше права? Ами ако убийството не беше извършено от Камерън, а от непознат престъпник? Размишлявайки, той не преставаше да проклина красотата ѝ. Ако не се беше заяпал в красивото ѝ лице, непременно щеше да забележи кой влиза и излиза от залата. Нали открай време се гордееше с уменията си да улавя и най-дребните детайли.

Част от него все още не можеше да повярва, че Ангъс е мъртъв. В тъгата се примесваше ожесточение. В устата му напираха думи, останали неказани цял живот. Сега, когато баща му беше мъртъв, не му оставаше нищо друго, освен да ги преглътне.

Морган клекна и протегна ръка през решетката, докато намери топлия сладкиш. Мъхесто телце попадна под ръката му и се изплъзна с жално цвъртене.

— Не се плаши, приятелче — пошепна мъжът. — Няма да те лиша от дяда ти. — Той отчупи едно крайче от сладкиша и се усмихна, като чу доволното шумолене.

Морган изяде цялото парче, както беше клекнал зад решетката. Дълго след като се беше заситил, ароматът на джинджифил се примесваше в горчивата му тъга.

ГЛАВА 5

Една седмица след убийството на Ангъс Макдонъл Дугъл седеше в музикалната стая и точеше стария си меч. Беше го търсил цяла сутрин и накрая го откри под египетската тапицирана пейка. Докато се чудеше как оръжието бе попаднало там, жена му нахлу в стаята като вихър и тресна вратата зад гърба си с цялата сила, на която беше способна.

Очите ѝ изпущаха медноцветни искри.

— Надявам се, че точиш този меч, за да го изпробваш върху дебелия врат на Морган Макдонъл.

Дугъл вдигна едната си вежда и развеселено си пожела хората от клана да можеха да видят Елизабет в този момент. Като господарка на клана тя беше олицетворение на сдържаност. Винаги даваше заповедите си с тих глас и всички ги изпълняваха покорно. Само когато оставаше насаме с мъжа си, огненият ѝ характер се проявяваше с пълна сила. Дугъл беше щастлив да я вижда такава защото огънят на страстта беше белег на истинската жена.

Той свали едно позлатено огледало, окачи на неговото място меча и се учуди как ясните, мъжествени линии допълваха крехката женска вещ.

— Дошла си да обсъдим нещо ли, скъпа? — попита меко той.

Елизабет размаха ръце и широките ѝ ръкави се развяха. Обходи помещението с бързи крачки, протегнала ръце, за да пипне скъпоценните си вещи, които винаги ѝ даваха утеха.

Имаше прекрасни ръце с крехки линии, на които носеше само годежния си пръстен с рубин. Ръце на художничка. Създадени от бога, но не за да рисуват или да ваят скулптури а да се грижат за живота в градината ѝ. Дугъл беше готов да се закълне, че розите отваряха цветчетата си към слънцето, когато жена му ги докосваше с пръстите си. След двадесет и три години брак докосването и упражняваше същото въздействие и върху него. Тя се обърна рязко.

— Минаха седем дни, а ти не предприемаш нищо. Преди сто години сигурно щеше да бъдеш цар на тези земи, но сега сме подчинени на английските закони. Защо не повика войници да го отведат?

Ако беше владетел на тези земи, всичко щеше да бъде много по-просто. А сега се нуждаеше от мъдростта на Соломон за да вземе правилното решение. Шотландската упоритост запазена от древността, отказваше да пусне английските червени мундири в родния дом.

— Защо трябва да го накажа, Бет? Заради мъката му? Или заради безпомощния гняв, че е видял със собствените си очи как убиват баща му? Това не са престъпления, нито пред очите на господата, нито пред кралския закон.

— Ами престъплението, което негодникът извърши спрямо дъщеря ти? Оттогава момичето почти не се докосва до храната. Нощем я чувам да ходи неспокойно по стаята си. Дали някога ще се възстанови от преживяното?

Дугъл предположи, че жена му имаше право, но неговата гледна точка се различаваше драстично от нейната.

— И какво според теб трябва да направя? Да заповядам да го бичуват публично? Или да го обеса?

Елизабет смръщи гладкото си чело.

— Брат ми Уйлям има солидни връзки. Сигурна съм, че английската флота ще се радва да приеме на служба такъв великан.

Дугъл рядко повишаваше тон пред Елизабет. Отдавна беше разбрал, че спокойно изразеното несъгласие беше много по-ефективно.

— Значи предлагаш да го изпратим в морето, без изобщо да го попитаме дали е съгласен? Доколкото си спомням, ти винаги си го защитавала, когато прекарваше лятото у нас. „Момчето жадува за майчини грижи — казваше ми ти, — но е твърде гордо, за да ги приеме.“ Откъде се взе тази внезапна отмъстителност?

Елизабет сведе глава. И двамата знаеха, че предложението ѝ се дължеше не толкова на жаждата за отмъщение, колкото на страха. Страх от начина, по който Морган гледаше дъщеря им. Страх от начина, по който я беше докоснал.

— Тогава го пусни. Изпрати го да си върви — пошепна тя.

Отчаянието на Дугъл си проби път навън с дрезгаво проклятие.

Той зарови пръсти в посивялата си коса и се изправи. Когато заговори, широкият шотландски изговор се усети особено ясно.

— А после какво, Бет? Морган е убеден, че сме извършили убийство по време на примирие, а това е най-коварното престъпление в нашите планини. Според хората му ние сме същата жалка пасмина като коварните Кембълви, които избиха в Гленкое нищо неподозиращите Макдонълви в леглата им. Да не мислиш, че момчето ще си подвие опашката и ще се прибере вкъщи?

Елизабет безмълвно поклати глава. По ресниците ѝ надвиснаха сълзи.

От страх, че тя може да го разколебае, Дугъл пристъпи до прозореца. На отсрещния хълм беше запален буен огън и адската миризма на дим и печено месо стигаше чак дотук, съпътствана от непрекъснатия вой на гайдите. А трупът на Ангъс, увит в разноцветни тартани, седеше начело на трапезата и сякаш се веселеше наред с другите.

— Варвари — пошепна Елизабет. — Първо не ни позволиха да го погребем по християнски, след това откраднаха бъчва със сол и друга с вино, за да го консервират. — Тя потрепери. — Ако не беше толкова студено...

— Ако се съди по вида му, Ангъс е бил консервиран в алкохол още преди камата да сложи край на живота му. — Дугъл затвори прозореца и разноцветните стъкла издрънчаха. — Остатъкът от клана Макдонъл явно предпочита да празнува, вместо да отмъсти за господаря си. Но за разлика от тях Морган е истински планинец. Той няма да се успокои, докато не си отмъсти. И то не на бойното поле. Ще го направи на някоя огряна от луната полянка, когато Алекс се връща от лов, или на някоя пуста уличка, когато Брайън излиза от къщата на малката млекарка. — Той погледна втренчено жена си. — Нямам намерение да пролея кръвта на Морган или на синовете си, за да задоволя шотландската гордост. Нито тази на Камерънови, нито на Макдонъл.

Елизабет изпъна крехките си рамене и отговори подчертано спокойно:

— Е, добре. Но ако не убедим Макдонълви, че не сме убийци, при следващата тържествена вечеря, която организирам, ще седим на празна маса. Съмнявам се, че лейди Фрейзър или семейство

Макферсън ще се съгласят да дойдат в дома ни, ако се опасяват, че ще им поднесем отровен пудинг или ще ги набодем на вилиците за птици.

Дугъл никога не противоречеше на светските ѝ амбиции. Тъкмо те я правеха истинска дама — неговата Елизабет.

Пой посегна към ръката ѝ, но тя му разреши само кратко докосване.

— Подчинявам се на мъжкия ти ум, Дугъл. Направи, каквото е нужно, за да запазиш мира в планините. — Тя събра полите си, направи церемониален реверанс и го остави сам, като този път затвори вратата съвсем тихо.

Дугъл се отпусна на пейката под прозореца и потърка брадата си. Който и да беше отправил този удар срещу Камерънови и Макдонълви, се бе прицелил точно и беше нанесъл дълбока рана. Разследванията му не дадоха никакъв резултат. В бъркотията след покушението негодникът беше избягал, без да остави и най-малката следа.

Елизабет бе длъжна да разбере, че покушението му връзваше ръцете. Ако искаше да продължи да живее с вдигната глава сред сънародниците си и да подсигури оцеляването на клана и на децата си, решението можеше да бъде само едно. Трябваше да даде на господаря на клана Макдонъл неоспоримо доказателство, че е достоен за доверие — съкровище, което му беше толкова скъпо, че Морган никога вече да не се усъмни в лоялността му. Съкровище, което Дугъл Камерън беше пазил за него цели дванадесет години.

Той втренчи поглед в затворената врата и се помоли горещо Елизабет да го разбере. Напълно съзнаваше, че това решение може да му струва загубата на горещо обичаната жена. Господ щеше да му прости, но Елизабет... Пронизителното свирене на гайдите проникваше в стаята през флорентинските стъкла и подигравателно му напомняше за онова, което трябваше да стане на следващата сутрин.

* * *

За да прогони изнервящия вой на гайдите, Сабрина дръпна одеялото над главата си и се зарови по-дълбоко във възглавницата. Пъгсли, наместил се удобно в края на леглото ѝ, вдигна глава и

изръмжа недоволно. Ала гайдите продължиха адския си концерт, сякаш се опитваха с проточените си песни да я примамят въвн от каменните стени на господарската къща, които я бяха защитавали през целия й живот. Без да се притеснява от оголените зъби на Пъгсли, тя отметна завивките, изтича боса до прозореца и го отвори широко.

Замръзналата перла на луната висеше ниско над хълмовете. При вида на силуетите, които се очертаваха на фона на блестящата й повърхност, дъхът й спря.

Пламъците на буйния огън осветяваха нощта. Към небето летяха снопове искри, вятърът ги улавяше като шепа бунтовни звезди и ги запращаше обратно на небето. Около огъня танцуваха сенки, тартаните им се развяваха като дяволски крила.

Сабрина знаеше, че ако имаше възможност да отиде до огъня, цялата романтика щеше да се изпари. Щеше да чуе ругатните, да види препъващите се нозе на пияните мъже и да се отдръпне ужасено от увития в тартани труп на Ангъс, положен край огъня като езическа жертва. Ала от сигурното разстояние, на което се намиреше, от прозореца на стаята й на първия етаж случващото се край огъня изглеждаше като тъмна магия.

Планинците танцуваха диво и необуздано, забравили за формите на цивилизовано общуване и за обществените условности, които бяха толкова важни за майка й. През целия си живот Сабрина трябваше да слуша поученията и забележките на майка си. Елизабет полагаше за нея същите постоянни грижи като за розите си. Тя възпитаваше дъщеря си, за да я изпрати един ден в Англия, където да заеме полагащото й се място в изисканото семейство Белмонт. Все по-често обаче, когато гръмотевиците се спускаха с оглушителен трясък по планинските склонове, сърцето й копнееше за волния и необуздан живот на планинските рози, които се захващаха с бодлите си дори по обраслите с папрат клисури и скалистите легла на потоците.

Докато слушаше гайдите в този късен нощен час, тя отново закопня да избяга от спокойствието и реда в господарската къща. Краката я сърбяха да тича боса по напоените с роса треви, да танцува и да прескача огъня, за да приеме нещо от горещината и магията на жадните пламъци.

Сабрина се отпусна на пейката под прозореца. Сега Морган трябваше да бъде при хората от клана си, вместо да е погребан под

същите камъни, които я защитаваха. Вече цяла седмица го лишаваха от хладния есенен бриз и от скъпоценната топлина на слънцето, което използваше скъсяващите се дни да направи храстите на пирена кървавочервени.

След като веднъж беше слязла в подземието, Сабрина почти всеки ден се озоваваше пред стръмните стълби, опитвайки се да вземе едно много важно решение. Веднъж се събуди като от транс и откри в гънките на полата си пистолета на Морган.

Последните му думи продължаваха да я измъчват. Той знаеше, че пистолетът на майка ѝ е само играчка, и въпреки това беше допуснал да го отведат и да го затворят като животно в клетка, зависим изцяло от милостта на баща ѝ. Защо, за бога? Тя си спомни отново жадните лица на мъжете от клана му и потрепери. Те искаха да присъстват на изнасилването ѝ — и също да вземат участие в оргията. Сигурно дори Морган нямаше да успее да ги спре. Но защо Морган бе пожертвал свободата си за момиче, което не можеше да понася — и което на всичкото отгоре беше Камерън? Чувството за вина и съмненията я измъчваха и отравяха сънищата ѝ. Вече я беше страх да си легне.

Тя опря чело на хладната дървена рамка на прозореца и въздъхна. На най-високата точка на хълма стоеше самотна фигура и изтръгваше жални звуци от гайдата си. Тъмно облаче се понесе над хоризонта. Луната заля свирача със сребриста светлина.

Сабрина примигна учудено. Беше готова да се закълне че фигурата на хълма не беше мъж, а стройна жена с дълга руса коса, развяна от вятъра.

Нестройният хор на гайдите, който беше измъчвал обитателите на къщата дни наред, най-сетне престана и отстъпи място на ясна мелодична молитва към богиня, по-стара от самото време. Сабрина затвори прозореца, но мелодията се чуваше все така ясно. Гайдата плачеше за Ангъс, плачеше и за Морган — така, както умееше само женското сърце.

Сабрина се пъкна обратно в леглото си и с учудване установи, че бузите ѝ са мокри от сълзи.

* * *

На следващата сутрин някой учтиво почука на вратата й Сабрина промърмори нещо и зарови глава във възглавницата. Тя беше плакала дълго и заспа едва на разсъмване. Пъгсли се опита да я събуди, като издърпа завивката й със зъби.

Тя седна в леглото и разтърка очи. Преди следващото чукане в ушите и нахлу съвсем ново усещане.

Тишина. Пълна, блажена тишина. Страх и вълнение стегнаха гърдите и. Скочи от леглото и изтича до прозореца. Хълмът беше пуст. От планината възлени се издигаха стълбове дим и се смесваха с утринната мъгла.

Майка й провря глава през вратата.

— Облечи се бързо, скъпа. Баща ти е свикал съдебно заседание и настоява да присъстваш.

— Съдебно заседание? Кого ще съдят?

— Нямам представа — отговори намръщено Елизабет. — Но щом желае, ние сме длъжни да бъдем до него и да го подкрепим.

Сабрина беше достатъчно умна да разбере, че това беше заповед. От страх да не пропусне нещо важно, тя не повика камериерката си, а сама закопча фустите си и изостави корсета. Облече рокля от лавандулово-синя коприна, подреди полите й върху фустите и с мъка закопча безбройните копченца на корсажа. След това опъна косата си назад и я сви на строг кок на тила. Погледна се в огледалото и се намръщи на отражението си. С тази тъмна рокля и подходящите по цвят дълбоки сенки под очите изглеждаше като в траур.

По гърба й полазиха тръпки. Баща й никога не беше прибягвал до това старомодно съдебно заседание. Сигурно беше замислено като удар по лицето на Макдонълви. Трябваше да им напомни, че баща й разполага със съдбата им, докато се намират на негова земя, и че думата му тежи повече, отколкото на английските магистрати. В същото време тя си представи как щеше да изглежда баща й, ако го обвиняха в убийството на Ангъс Макдонъл и го изправеха пред съда на клана. Беше уверена, че Макдонълви вършеха своето правосъдие с прясно наточено острие на брадва. Сърцето й заби ускорено. Може би баща й беше решил да осъди Морган на участ, много по-жестока от затворничеството?

„Припомни си как малкият негодник насипа мед във всичките ти обувки“ — каза си ядно тя. „Заслужава да го обесят.“

Сабрина измъкна няколко къдрици от кока си, нахлузи копринените си обувки и изскочи от стаята, следвана по петите от лъхтящия Пъгсли.

Тя остави кучето в кухнята и влезе в залата, която бе напълно променена. Елегантните мебели на майка ѝ бяха отстъпили местата си на редици червени пейки и на висок подиум, където стоеше един-единствен висок, красиво резбован стол. В залата се бяха събрали най-възрастните мъже от клана и няколко стари селяни. По мрачните им лица се четеше споменът за минали съдебни заседания и жестоки присъди. Сабрина се запита дали баща ѝ престъпваше английските закони, като спокойно поставяше авторитета си на господар на клана Камерън над авторитета на краля.

Един от чичовците ѝ се обърна и ѝ махна дружелюбно. Сабрина се отпусна на пейката до Енид и се наведе към ухото на братовчедка си.

— Пропуснах ли нещо?

Почервенялото от вълнение момиче поклати глава.

— Нито думичка. Като че ли чакат нещо.

Сабрина не можа да продължи с въпросите. По знак на баща ѝ отвориша голямата входна врата.

Сърцето на Сабрина затрепка като крехките крилца на мамините канарчета. На вратата застана Морган, горд и свободен, прясно изпаното наметало беше надиплено на раменете му като кралска мантия. Зад него грееше утринното слънце и потапяше косата му в течно злато, а острието на брадвата, която висеше на колана му, блестеше мътночервено. Енид се наклони към нея и пошепна:

— Доколкото разбрах, на разсъмване чичо Дугъл го освободил и му заповядал да се яви пред съда с хората си. Братята ти се опитали да го убедят, че Морган ще събере мъжете от клана и ще избяга с тях в планините, за да доведе подкрепление, но той отказал да ги слуша.

Морган никога не би постъпил по този начин, каза си с усмивка Сабрина. Той е от мъжете, които не бягат пред никого. А тя беше единствената Камерън, която знаеше, че в планините нямаше повече мъже от клана Макдонъл планините.

Макдонъллови се скупчиха около водача си, готови да го защитят при нужда. Ръцете на всички бяха върху оръжията. Повечето очевидно не си бяха доспали след последната оргия. Един блед момък се спъна в

прага и щеше да се просне по лице ако съседът му не го беше хванал. За да го събуди, той го раздруса и му зашлеви няколко плесника.

Морган излезе напред. Сабрина веднага разбра, че макар и заобиколен от своите, той се чувстваше сам. В сърцето ѝ нахлу съчувствие.

Преди да започне да говори, Дугъл Камерън спря за миг поглед върху дъщеря си и Сабрина потръпна. След секунда пеещият му шотландски акцент изпълни залата. Без да иска, господарят на Камерън повтори думите, които Сабрина беше казала преди дванадесет години:

— Добре дошъл в Камерън, Морган Макдонъл.

Поздравът беше такъв, сякаш мъжът на прага не беше прекарал последната седмица като пленник в подземията на Камерън. Последва дълга пауза, а когато Морган прие посрещането с учтиво кимване, хората на пейките въздъхнаха облекчено. Брайън и Алекс излязоха напред и го придружиха до подиума. *Водят го, а им се иска да го влачат*, каза си Сабрина и едва сега забеляза, че в сравнение с Морган те са направо дребосъци. Множеството се разстъпи да им стори място. Морган погледна бегло към Сабрина, но лицето му остана напълно равнодушно. Тя се размърда неспокойно върху пейката, без да забелязва объркването на Енид. Очевадно Морган щеше да бъде съден, задето се беше осмелил да докосне дъщерята на господаря.

Нима можеше да допусне да осъдят Морган на смърт без да е казала дори една дума в негова защита? Може би баща ѝ щеше да смекчи присъдата, ако познаваше обстоятелствата, довели до капитулацията на Морган. Както нетактично, но съвсем правилно бе отбелязал Морган, Дугъл Камерън никога не беше отказвал нещо на дъщеря си.

Преди да осъзнае какво прави, Сабрина скочи от мястото си.

— Чакайте! — извика тя, но вместо заповедническият тон, с който искаше да говори, от устата ѝ излезе тих писък.

Стигнал вече до стълбите към подиума, Морган се обърна. Зелените очи светнаха предупредително. Онова, което щеше да каже тя, не го интересуваше, все едно дали беше обвинение или защита. Проявата на съчувствие щеше да бъде по-неприятна от гневен изблик. Можеше ли да му се сърди? Как щеше да остане водач на бандата негодници, ако тя им кажеше, че се е предал на една невъоръжена

жена? Мъжете от клана Макдонъл щяха да му се надсмиват злобно. Вече никой нямаше да го уважава.

Тя се покашля неловко. Имаше чувството, че е глътнала мишка.

— Прощавайте. Седнала съм върху треска.

— Аз имам нещо, върху което момичето да седне! — извика някой от дъното на залата.

— Разбира се, Фъргъс! Само дето е доста по-малко от треска! — отговори му друг и Макдонълви избухнаха в груб смях.

Сабрина падна тежко върху пейката, макар че много ѝ се искаше да се скрие под нея. Усети неодобрителния поглед на майка си и бузите ѝ пламнаха още повече.

Морган зае място на високия стол, а Дугъл посочи празната пейка на първата редица.

— Определил съм тази пейка за най-възрастните от клана Макдонъл. Тяхната мъдрост и жизнен опит са добре дошли в нашето съдилище.

Мъжете отзад се сбутаха и запристъпваха от крак на крак. Най-сетне от редицата се отдели дребен посивял мъж. Затътри се напред, седна на пейката и се огледа тържествуващо. Морган се направи, че не е забелязал глупавото представление. Явно начинът на живот на Макдонълви не им позволява да доживеят до дълбока старост, заключи Сабрина. Май Ангъс беше единственият старец в клана си. Но и него вече го нямаше.

Дугъл скръсти ръце на гърба си и привлече вниманието на събралите се върху себе си.

— Като господар на клана Камерън аз свиках днешното съдебно заседание, за да въздам справедливост.

Чичовците на Сабрина закимаха одобрително. За тях „справедливост“ означаваше само окончателното унищожаване на проклетите Макдонълви.

— Днес сме се събрали — продължи все така спокойно Дугъл, — да обсъдим какво обезщетение се полага на водача на клана Макдонъл за подлото убийство на баща му, станало в нашата къща.

Присъстващите в залата зашепнаха смаяно. Сабрина погледна баща си със зяпнала уста. Не Морган, а баща ѝ трябваше да бъде осъден от собственото си съдилище! Искането му да се определи обезщетение беше равно на признаване на вината. Майка ѝ беше не по-

малко смаяна от нея; Брайън и Алекс бяха толкова бледи, че луничките им изпъкваха почти грозно.

Камерън вдигна ръка и залата веднага утихна. Тишината беше заредена с напрежение.

— Аз продължавам да твърдя, че съм напълно невинен за смъртта на Ангъс Макдонъл. Но тъй като, когато бе извършено престъплението, Макдонъллови се намираха под защитата на нашето гостоприемство, аз съм готов да изплатя обезщетението, което изискват нашите стари, високоуважавани закони.

Сабрина буквално четеше мислите на майка си. Това са галски закони, не английски!

— Ако старият негодник си беше останал вкъщи, където му е мястото, щеше да е още жив! — изкрещя ядно мъжки глас.

Един Макдонъл извади мечата си, но Дугъл го спря с поглед.

— Аз поканих Ангъс Макдонъл да дойде в Камерън — заяви той и се обърна към Морган. — Морган Тайър Макдонъл, готов ли си да приемеш присъдата на този съд относно убийството на баща ти?

Морган се облегна назад в стола си и със самодоволна елегантност кръстоса крака.

— Какво друго ми остава?

„Готов съм да пълзя по корем за тях. Готов съм да умра за тях. Те са всичко, което имам. Всичко, което съм.“

Припомнила си думите на Морган, Сабрина се обърна към мъжете, които стояха най-отзад на малки групички. Какво виждаше Морган, когато се вглеждаше в затъпелите им лица? Сенките на старата гордост? Част от миналата слава?

Дугъл се обърна към самотния мъж на първата пейка.

— А какво ще кажат старейшините на Макдонъл? — попита с уважение той, като че мнението на мъжа беше по-важно от кралското.

— Добре е — отговори колебливо дребосъкът и се ухили с беззъбата си уста. Мъжете от клана го аплодираха бурно.

Морган се изсмя безрадостно.

— Продължавай, Камерън, за мен е все едно. Ще ми дадеш две кози, ще си стиснем ръцете и мога да си вървя вкъщи.

Робърт, прачичото на Сабрина, изкачи стъпалата и застана до баща ѝ. Това я изненада. Защо баща ѝ не искаше да произнесе присъдата сам?

— А ти, Дугъл Камерън, ще приемеш ли решението на това събрание?

— Да, ще го приема.

Дугъл слезе от подиума и седна до жена си. Когато посегна към ръката ѝ, кокалчетата на пръстите му побеляха от напрежение.

Робърт разви руло пергамент, по-дълго от снежнобялата му брада, и намести златните рамки на очилата си.

— Добре. Изслушайте внимателно присъдата, която двамата водачи на кланове гарантират с целия си авторитет. Дугъл Камерън обещава да даде на Морган Макдонъл двеста овце, сто говеда...

Докато чичо Робърт четеше монотонно, Сабрина проучваше изражението на Морган. Той се прозя, извади от колана си къса кама и се зае да чисти ноктите си. Но привидната незаинтересованост не успя да я измами; зад разбърканите коси очите му святкаха подозрително.

— ...двеста пилета, три бъчви отлежало шотландско уиски... — ликуващи викове сред купчината Макдонъллови — ...церемониалния шотландски меч на фамилията Камерън, годежния пръстен на Камерън...

Сабрина изпита съчувствие към майка си. Пръстенът беше на ръката ѝ повече от двадесет години.

— ...и дъщеря си Сабрина за свещен брачен съюз.

Камата на Морган падна със звън на пода. В залата се възцари абсолютна тишина. Старият Макдонъл на първата пейка се олюля и устните му посиняха. Сабрина вдигна глава, без да смее да си поеме дъх. Морган се изправи и се залови за красиво резбованите странични облегалки, сякаш имаше нужда от опора. Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг.

От гърлото на Морган излезе дрезгав смях. Думите му бяха отправени към Дугъл, но погледът му беше предназначен за Сабрина.

— За бога, Камерън! Нямаш ли милост? Не можа ли да ми дадеш четиристотин пилета и да ми спестиш проклетата си дъщеря?

ГЛАВА 6

В залата се вдигна шум. Елизабет изпищя и се заплака. Брайън извади меча си и се хвърли към Морган. Алекс сграбчи брат си през кръста, преди да е стигнал до стъпалата към подиума. Макдонъллови вадеха мечове и ками от ножниците си. Единственият старец се възползва от бъркотията и потърси защитата на клана си. Единствено Дугъл запази спокойствие и продължи да поглажда брадата си, макар че кланове бяха на прага на войната.

За първи път Сабрина разбра колко страшно измамен се е чувствал Морган, докато е вярвал, че баща ѝ го е излъгал. Собственият ѝ баща ѝ бе нанесъл смъртоносен удар. Всъщност не — раната на Ангъс беше смъртоносна, докато тя се отърва с доживотна присъда.

Морган се отпусна на стола си. Сърдечният му смях премина в тихо хихикане. Той се усмихна пленително на Сабрина и в продължение на един дълъг миг тя се опита да си представи какво би било да бъде заедно с този мъж, а не срещу него. Години наред се беше опитвала да изтръгне усмивка от мрачното момче. Едва перспективата да стане неин съпруг извади наяве чувството му за хумор. Дяволско святкане огря очите му и тя потрепери. Най-лошият ѝ кошмар ставаше действителност. Ако баща ѝ наложеше волята си, тя щеше да стане изцяло зависима от Морган Макдонъл.

А тя знаеше от опит, че той не познаваше милост.

Брадвата на един Макдонъл блесна ослепително под яркото слънце. Мъжът изрева нещо и Сабрина видя, че зъбите в устата му бяха по-малко дори от тези на Пъгли.

Дугъл излезе на подиума и изгърмя:

— Стига толкова! Заповядай на хората си да се държат прилично, Морган! Ако се впуснат в битка на Камерънова земя, няма да оцелеят.

Морган изкрещя нещо неразбрано и мъжете моментално се укротиха.

Дугъл се обърна към бъдещия си зет.

— Мисля, че и двамата предпочитаме да продължим разговора на четири очи.

— Не му вярвай, Морган! Това е капан! — изкрещя един от Макдонълови.

— Да, но примката е скъсана — отзова се Морган и в погледа му към Дугъл блесна възхищение. — Раналд, отведи мъжете на хълма и ме чакайте. Ще ви съобщя решението си.

Хората от клана бяха на ръба на бунта, но като видяха как членовете на клана Камерън стават и напускат залата, и те се подчиниха. Сабрина зърна отново забулената фигура, която поспря за малко, преди да закуцука след другите. Енид също стана и се опита да се измъкне на пръсти. Явно страхът от предстоящата караница беше по-силен от привързаността към братовчедка ѝ.

— О, не! Не смей да бягаш! — извика Сабрина и я хвана за полата. — Поне ти не ме оставяй на произвола на съдбата!

След като размени няколко думи с Дугъл, Елизабет отиде при момичетата и сложи ръка на рамото на дъщеря си, сякаш искаше да я предпази. Алекс и Брайън застанаха пред подиума. Алекс трепереше от гняв, в погледа на Брайън пламтеше омраза.

Сабрина не остана безразлична към неприкрито съчувствените лица на роднините, които напускаха залата. Това събрание я беше осъдило на живот с мъж, от когото се отвърщаваше.

Решена да не се предава, тя изпъна гръб, вдигна глава и забеляза, че баща ѝ е застанал пред нея. Неспособна да погледне в лицето човека, когото обичаше по-силно от всичко на света, тя съсредоточи вниманието си върху сапфирената игла на жабото му.

— Най-добре е да ни оставиш сами, дъще — проговори меко Дугъл. — Трябва да обсъдя някои важни въпроси с Морган.

Сабрина стаена зъби, за да скрие треперенето на брадичката си.

— Аз съм част от тези „важни въпроси“ и искам да остана.

— Ти съгласен ли си, Морган? — попита Дугъл.

Младият мъж вдигна рамене с подчертано равнодушие.

— Ако смята, че може да чуе онова, което имам да кажа, без да се разпищи...

Той скочи от подиума и заснова с дълги, безпокойни крачки напред-назад. Движенията му издаваха гнева под циничния хумор.

— Откъде ти хрумна, че искам да се оженя за дъщеря ти, Камерън?

Дугъл остана все така спокоен.

— Ти я намираш красива, нали? Много пъти съм забелязвал как я гледаш.

За втори път през този ден Сабрина си пожела да потъне вдън земя. Морган се обърна рязко. Очевидно беше очаквал елегантна, дипломатична размяна на удари. Но Дугъл беше обезоръжаващо искрен.

Той хвърли поглед към Сабрина, едновременно предизвикателен и обиден. Под този пренебрежителен поглед кожата ѝ запламтя — от мъничките токи, които красяха обувките ѝ, до върха на главата.

— Момичето може да ме забавлява няколко дни, но не съм сигурен, че мога да прекарам с него целия си живот.

— Ти, кучи сине... — започна гневно Брайън, но Алекс го издърпа настрана, преди да е извадил мечата си.

Дугъл не се впечатли от тона на Морган.

— Кланът ти няма да преживее нова война.

— Значи ти се надяваш, че като се оженя за дъщеря ти, няма да има война? Толкова ли искаш да се отървеш от нея? Не можеш ли да я омъжиш за някого от братовчедите ѝ? Наоколо има доста мъже без жени.

Сабрина отблъсна ръката на майка си и се изстъпи пред Морган, трепереща от ярост.

— Трябва да знаеш, Морган Макдонъл, че откакто навърших тринадесет години, съм отказала стотици предложения за женитба. И за разлика от Макдонълони, ние, Камерънови, не се женим за братовчедите си. — Тя приседна на най-близката пейка, но веднага скочи. — Нито пък за сестрите си!

Майка ѝ я дръпна назад. Морган и баща ѝ продължиха да разговарят, сякаш Сабрина не се беше намесвала. Пренебрежението им я вбеси.

— Клановете Грант и Чишолм те преследват от месеци, момчето ми — настави Дугъл. — Ако искаш да запазиш наследството на дедите си, имаш нужда от съюзник. От могъщ съюзник. Когато Сабрина стане твоя съпруга, ще имаш мен.

Морган обърна гръб на всички и стисна ръце в юмруци. Очевидно се бореше със себе си. Съмненията му нямаха нищо общо с клановете и съюзниците. Накрая се обърна и хвърли мрачен поглед към Сабрина.

— Е, добре. — Тонът му преливаше от сарказъм. — Тази вечер годеницата ми и аз напускаме Камерън.

— Не позволявам — отговори остро Дугъл. — Ще прекарате първата си брачна нощ под моя покрив.

Морган вдигна подигравателно вежди.

— И защо? Толкова ли държиш да чуеш виковете ѝ?

Мечът на Брайън се хлъзна от ножницата, но Сабрина препречи пътя на брат си и се поклони като изискана дама.

— Прощавайте! Ще позволят ли джентълмените да прекъсна за миг разговора им, за да поговоря на четири очи с годеника си?

Дугъл и Морган размениха поглед, който за миг ги направи съюзници. Бяха очаквали истерични пристъпи, но леденото достойнство на Сабрина ги изненада и подкопа мъжкото им самочувствие.

Баща ѝ кимна и я остави сама с Морган. Той застана с разкрасени крака и скръстени на гърба ръце и я погледна пренебрежително.

Сабрина отметна глава назад, погледна го в очите и вирна презрително свършеното си носле.

— Искам да помислиш много добре, преди да вземеш решение, Морган Макдонъл. — Без да усети, тя имитираше безупречната английска дикция на майка си. — Защото се кълна, че няма да те даря дори с временно удоволствие. С мен няма да имаш нито една спокойна минута, камо ли пък удоволствия!

Морган се поклати на токовете си.

— От разглежена Ксантипа не може да се очаква друго. Как мислиш, защо помолих за четиристотин пилета?

— Щом станеш мой съпруг, ще си пожелаеш да са ти ги дали.

Както някога, когато беше още момче, той не устоя на напора да я подразни. Наведе се, докосна нослето ѝ със своя нос и се ухили предизвикателно.

— Още отсега го желая.

Сабрина устоя на порива да забие юмрук в самодоволната му физиономия. Крехкият мир, сключен в музикалната стая, лежеше на парчета в краката им. Тя събра полите си и излезе от залата с гордо вдигната глава, макар дълбоко в себе си да знаеше, че е допуснала първата сериозна грешка.

Никога, никога не биваше да престава да мрази Морган Макдонъл.

* * *

Дугъл изнервено запуши ушите си.

Енид плачеше, а камериерките подсмърчаха в такт, докато шиеха сватбената рокля на Сабрина. Господарят на дома си пожела да е някъде много далече. По-добре да се бе изправил съвсем сам срещу цял легион кръвожадни Макдонъллови, вместо да остане още минута при тези обезумели жени.

Още по-страшен от хленчещите слуги, които познаваха дъщеря му от самото ѝ раждане, беше обвинителният, отровен поглед на жена му, който го приковаваше към мястото до прозореца и го принуждаваше да присъства на хаоса, който сам беше предизвикал. Елизабет размахваше прелестните си ръце и забиваше иглата с такава сила в парчето кожа, че сякаш пробиваше неговото сърце.

Вероятно за да прогони паниката си с безсмислена суетня, тя бе събрала цялата прислуга и с типичния си апломб им беше заповядала да се включат в приготовленията за сватбата, която трябваше да се състои още тази вечер. Даже Енид получи престилка и ѝ бе заповядано да нареже на дребно купа със зеленчуци. Дугъл се съмняваше, че ще им трябва още сол. Брадичката на Енид трепереше, сълзите ѝ се стичаха на потоци върху вехнещите зеленчуци.

Елизабет скочи от пейката и изстреля нов залп заповеди.

— Енджи, тичай да донесеш остра ножица! — Тя погледна в купата между коленете на Енид и изохка. — Велики боже, дете! Това не са гъби. Тези са отровни. Веднага ги извади, или тази вечер ще ни пишат в сметката поредния мъртъв Макдонъл.

Енид се подчини с тих плач. Крехките крачета на турската отоманка се заклатиха под тежестта ѝ.

Елизабет застана пред блестящата синя одежда, с която някога се беше омъжила.

— Внимавайте, момичета. Върху коприната не бива да падне нито една капчица вода. — Тя извади от корсажа си дантелена кърпичка и я хвърли на една млада камериерка. — Веднага си изтрий носа!

Дугъл изскърца със зъби. Бедните момичета едва се осмеляваха да се докоснат до обшития с перли сатен. Като че имаха пред себе си погребален саван.

Вратата се отвори. Вместо Енджи, която трябваше да донесе ножицата, на прага застана Сабрина. Очите ѝ бяха мокри от сълзи. Дугъл откри в сапфирено-сините им дълбини собствения си ужас. Плачът на Енид премина в сподавен хленч. Камериерките се заеха с треперещи пръсти да развалят шевовете, които току-що бяха направили.

Сабрина прекоси стаята като вихър и сграбчи Дугъл за колосаното жабо на ризата.

— Татко, трябва да отстъпиш! Не можеш да ме принудиш да се омъжа за толкова зъл мъж. Нали чу какво каза! Той се отвращава от мен. Отвращава се от всички нас. Готов е да се ожени за всяка друга жена, само не и за мен!

Дугъл внимателно отстрани ръката ѝ.

— Нямам друг избор, момичето ми. Един ден ще ме разбереш.

Сабрина извърна глава.

— Никога няма да разбера.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Напротив, принцесо. Сигурен съм, че това ще стане.

Сабрина се отдръпна от него и изтича при Елизабет.

— Мамо, моля те! Само ти можеш да размекнеш сърцето му. Той е готов да стори всичко за теб.

Елизабет помилва мократа ѝ буза.

— Опитай, скъпа. Решението му е непоколебимо.

Сабрина се обърна бавно, очите ѝ бяха изпълнени с няма молба. Отново се запъти към баща си. Той беше мъжът, който я беше носил на раменете си през селото; който беше гъделичкал бузките ѝ с брадата си, за да се засмее; който изпълняваше всяко нейно желание. Отиде

при него — и падна на колене. Дугъл неволно се запита дали всички в стаята чуха как сърцето му се натроши на парченца.

Сабрина сведе глава. Една самотна сълза капна върху токата на обувката му.

— Ако настояваш да се омъжа за този човек, татко, ще имаш така желаниния мир, но аз ще бъда осъдена на доживотна война.

Сабрина беше единствената, която не видя как ръката му се протегна към меката ѝ коса и бързо се отдръпна. Дугъл копнееше да я накара да разбере решението му, да ѝ разкаже за мечтите и надеждите, които беше носил със себе си през всичките тези години. Но много добре знаеше, че някои истини могат да се казват само в точно определен момент.

— Решението на събранието е задължително за мен, както и за всеки друг. Заклех се да приема присъдата. Ти си моя дъщеря и си длъжна да ме послушаш. — Гласът му омекна. — Време е да се приготвиш, Сабрина. Скоро ще трябва да произнесеш брачните клетви.

Сабрина се изправи и тръгна към вратата. Когато се обърна към него, двата чифта очи за миг съединиха наситеното си синьо с лъч светлина, който премина помежду им като светкавица.

— Как ще успея да ти простя?

Дълго след като тя бе излязла, този безпомощен въпрос остана да виси в помещението като разкъсана панделка. Енид избухна в нови хълцания, скри лице в престилката си и избяга от музикалния салон, оставяйки широка диря от зеленчуци. Камериерките също се оттеглиха. Дугъл се отпусна на пейката под прозореца и разтри пулсиращите си слепоочия. Очите на Елизабет святкаха враждебно.

— Как смееш да говориш за задължения пред това дете? Идеята дъщеря ни да се омъжи за този варварин беше единствено твоя. Никой не я споделя. Я ми кажи, да не би да си измислил този безумен план още докато двамата бяха деца? Не разбираш ли, че тя трябва да живее с мъж, който се отвращава от нея?

— Морган не се отвращава от Сабрина — отговори уморено Дугъл. — И ти го знаеш не по-зле от мен.

— Но той знае ли го? И няма ли да я унищожи, преди да се осъзнал? Сабрина е като крехка роза — сладка, мека, покорна. Никога не сме я учили да се оправя сама в живота.

Около устните му заигра знаеща усмивка.

— Тази сутрин се справи доста добре...

Елизабет събра парчетата кожа.

— А сега те моля да ме извиниш. Трябва да приготвя жертвеното агънце. Ти се закле да не пролееш кръвта на синовете си, но явно гориш от желание да пролееш кръвта на дъщеря си. — Тя свали годежния пръстен от пръста си и го хвърли в краката му. — Дай го на любимия си Морган, както обеща! Нали си задължен!

Вратата се затвори с трясък зад гърба ѝ и миниатюрата, на която беше изобразено цялото семейство, падна от стената. Дугъл вдигна пръстена и помилва святкация рубин.

— О, Морган, ако малката ми принцеса е наполовина толкова темпераментна, колкото майка си, ще ти трябва много повече от пръстен, за да я обвържеш със себе си.

* * *

Сабрина и Енид вдигнаха разплакани лица. На прага на спалнята беше застанала Елизабет. Тя кимна кратко на Енид.

— Най-добре е да ни оставиш сами, скъпа. Трябва да говоря насаме с братовчедка ти.

Стиснала купата, Енид излезе и бързо затвори вратата след себе си. Остана навън, докато леля ѝ излезе — след цяла вечност, както ѝ се стори, — и мина покрай нея, без да каже нито дума.

Енид се върна в спалнята на братовчедка си. Сабрина седеше на ръба на леглото си с празни очи и отворена уста. Беше бледа като платно, по бузите ѝ нямаше и следа от обичайната розовина.

Енид остави купата и размаха ръце пред очите на братовчедка си. Сабрина изобщо не реагира.

Обзета от паника, Енид я сграбчи за раменете и я раздруса.

— Какво ти е, миличка? Какво ти каза тя?

Сабрина примигна и отговори едва чуто:

— Обясни ми какво ме очаква в сватбената нощ.

— Това ли е всичко? — Енид се отпусна тежко на леглото и отвори широко очи с престорен ужас. — Толкова ли е страшно!?

Сабрина потрепери.

— Отвратително! — Тя разтърси глава, за да се осъзнае, сложи ръка на ухото на Енид и ѝ пошепна нещо.

Енид изохка уплашено.

— Не! Сигурно се е пошегувала. Не е възможно това... това нещо... да влезе... там. — Гласът ѝ пресекна.

Сабрина кимна тържествено и ѝ пошепна още нещо.

— Велики боже! — Енид извъртя очи. Сабрина затърси в джоба на роклята и шишенцето с амоняк и го пъкна под носа ѝ. Енид скри лице в ръцете си, за да скрие замечтаната си усмивка. — Само си представи какви неща правят... с такова кораво... животинско... нещо...

Сабрина преодоля паниката, скочи от леглото и заснова из стаята.

— А това е само началото! Става и по-лошо. Много по-лошо. Може би трябва да се самоубия. Като умра, ще ме погребат в сватбената ми рокля. И татко ще целува бледите ми, студени бузи. Ако има смелост.

Енид си представи недостойния край на скъпата си братовчедка и отново избухна в сълзи.

— Може би Морган не чак такова чудовище, за каквото го мислиш. Сигурно част от него копнее за съпруга.

— Сигурно. И благодарение на мама вече знам точно коя част.

Изхабила енергията си, Сабрина се замъкна обратно до леглото и се отпусна до Енид.

— Заклех се, че няма да му доставя удоволствие нито за миг. Но както изглежда, мъжът си получава удоволствието, когато му се доще, а онова, което иска жената, не е от значение. Морган не ме понася още от детските ни години, а след като повярва, че Камерънови са убили баща му... Какво ще му попречи да си излива гнева върху мен? Какво, ако реши да ме наказва за престъпленията, които Камерънови са извършили спрямо семейството му — за истинските и за онези, които съществуват само във фантазията му?

Енид си представи лицето на Морган — сериозно, недостъпно и красиво дори когато беше разкрито от омраза.

— Как ли го мразиш... — пошепна с разтреперан глас тя.

Сабрина сведе глава.

— Дано бог ми помогне наистина да го мразя!

Тихото отчаяние на Сабрина трогна сърцето на Енид повече от сълзите. Тя помилва косата на братовчедка си, толкова мека и гъста, много по-красива от собствените ѝ тънки руси къдрици.

Сабрина беше по-смелата от двете. От първата им среща ѝ помагаше и я подкрепяше. Засрамена, че я бяха отдалечили от Лондон, Енид хълцаше в стаята си, а появилият се на стената мъхнат паяк я уплаши до смърт. Сабрина спокойно изхвърли паяка през прозореца, после изтри сълзите на Енид. Сега беше неин ред да помогне, но тя не знаеше как, нито имаше смелост да го стори.

Енид прегърна братовчедка си, съвсем забравила за купата със зеленчук, която падна на килима. Една от отровните гъби се търкулна по крака ѝ.

Енид се наведе да я вдигне и присви очи с дива решителност, която беше непозната за Сабрина.

— Може би ще успея да вгорча поне малко отмъщението на твоя Морган.

* * *

Морган се спъна на прага. Тихото проклятие, което произнесе, накара всички присъстващи в празнично осветената църква да се обърнат към него. Раналд го настъпи. Морган изпъна рамене и безмълвно предупреди всеки Камерън, който бе поканен на тази фарсова сватба, че ако посмееше да се присмее над един Макдонъл, това щеше да бъде последното кискане в живота му.

Беше цяло чудо, че изобщо можеше да ходи с тези глупави обувки. Не му трябваха обувки! Цял живот беше тичал бос по степите и планините, през скали и трънаци, и стъпалата му бяха станали твърди като копита. Ако бъдещата му тъща не беше настояла да го види в прилични обувки, сигурно щеше да се поддаде на изкушението и да ги хвърли в купела за кръщаване.

Трябваше да се сети, че хората му замисляха нещо лошо. Следобед изведнъж бяха замлъкнали. А преди това, откакто бе изпрал тартана си в ледената вода на близкия поток и бе изкъпал и себе си, непрекъснато му се подиграваха.

Без да се притеснява от приказките им, той окачи тартана да съхне на едно дърво и приседна до него.

— Ей, Морган е красив почти колкото Раналд, когато е чист, не мислите ли? Ще бъде чудесен съпруг на малката Камерън.

— Внимавай, момче! Онова нещо между краката ти ще се свие, ако продължаваш да го мокриш.

— Това ли се случува с теб, Фъргъс? — попита спокойно Морган и се обърна да погледне мъжа в очите. Опрял ръце на хълбоците, гол, със стичащи се по тялото капки вода, той представи пред мъжете си неоспоримото доказателство, че Фъргъс е безсрамен лъжец.

За ужас на всички присъстващи там не стоеше Фъргъс, а Елизабет Камерън с кошница в ръка и уплашено слугинче зад гърба си. При вида на голия мъж господарката на Камерън Мейнър нито се изчерви, нито се стресна.

Морган едва бе успял да увие хълбоците си със студения, мокър плат, когато тя сложи в ръцете му чифт обувки.

— Претърсих цялото село, за да намеря обувки, които да стават на говеждите копита, които наричаш крака. Защото няма да стоя и да гледам как дъщеря ми се омъжва за босоног дивак.

Без да каже нищо повече, тя се обърна рязко и се запъти обратно към господарската къща. Подсвиркванията, виковете и одобрителният рев на мъжете не бяха в състояние да я изтръгнат от величественото спокойствие.

Само при спомена за този момент Морган усети как ушите му пламнаха. За пореден път се запита дали Сабрина беше наследила таланта на майка си да го кара да се чувства като последен жалък глупак.

Той съсредоточи цялото си внимание в крачките, които правеше. Не беше влизал в църквата от последното лято, което беше прекарал в Камерън. Спокойната, благоговейна атмосфера опъна нервите му.

Раналд изрече мислите му.

— По дяволите, каква тишина — пошепна той. — Да си бях донесъл гайдата.

— Шт! — изсъска предупредително Морган. — И си свали шапката.

Раналд смъкна от главата си дръзкото кепе, смачка го в ръка и заразглежда пъстрите прозорци, като че подозираше Исус и апостолите

му в подготвена засада. Добре, че остатъкът от клана му беше при бълците с ейл, отпуснати от Дугъл. След смъртта на Ангъс Раналд беше най-близкият му роднина, затова бе избран за свидетел на бракосъчетанието.

Изведнъж младият мъж изпита мъчително усещане за самота. Липсваха му дръзките шеги и острият език на баща му. Мъжете от клана му искаха само да пируват и единствената им грижа беше откъде да намерят следващата чаша ейл. Ако Ангъс беше жив, той щеше да стои до него и двамата да обсъдят предстоящата сватба. Но ако Ангъс беше още жив, сега Морган нямаше да крачи тържествено към олтара.

В края на пътеката стоеше Дугъл Камерън. Братотото му лице беше невинно като на ангел. Разкъсван между подозренията и несигурността, Морган едва не изръмжа. Може би тази сватба бе само умен шахматен ход на Дугъл, за да прикрие участието си в убийството на Ангъс? Не, той беше баща и в никакъв случай не би дал любимата си дъщеря на мъж, който можеше да ѝ отмъсти по най-жесток начин, без да се бои от наказание. А Дугъл Камерън обичаше дъщеря си.

Макдонълви можеха да проклинат господаря на Камерън и с нетърпение да очакват отмъщението на Морган върху изисканата му дъщеря, но според него в тази теория имаше твърде много дупки и тя не можеше да го задоволи.

Дугъл им бе спестил шумна сватба и беше поканил само най-близките си хора. Когато Морган се приближи, една невзрачна руса жена с букет увехнали цветя отстъпи настрана и му даде възможност да види булката.

Завладян от необясним страх, Морган спря като закован. Раналд отново се спъна в краката му и изръмжа. Съпруга. Какво, за бога, щеше да прави с нея? През последните няколко часа беше изслушал от мъжете най-различни предложения и нито едно от тях не можеше да бъде повторено в божия дом. Но нито един от тези мъже не можеше да оцени жертвата, която правеше водачът им. Обвързването с клана Камерън означаваше мир за двете страни и възможност да възвърне старата слава на клана Макдонъл.

На челото му изби пот. Дугъл трябваше да го остави да изгние в затвора! По-добре това, отколкото да се мъчи цял живот в оковите на брака.

Иронията не му убягна. За разлика от повечето си роднини Морган много внимаваше къде хвърля семето си, защото не искаше някой побеснял от гняв баща да размаха мускета и да го лиши от свободата или живота. Побърканата представа на Дугъл за честно обезщетение беше според него наказание за престъпление, което не беше извършил. Или още не.

Той преодоля порива да избяга. Никой не биваше да каже, че Морган Макдонъл е страхливец, особено че се е уплашил от една крехка жена. Когато застана пред олтара, Сабрина го изгледа с див гняв и това го обърка, но само за миг, докато разбра, че изражението на лицето ѝ отразяваше неговото. Тя бе обвита в облак от синя коприна с цвета на небето над степта в ясен пролетен ден.

Свещеникът им нареди да коленичат. Морган остана прав. Макдонъллови не се прекланяха пред никого, дори пред божия служител. Сабрина подви колене, но щом разбра, че Морган няма намерение да се подчини, също остана права. Двамата се погледнаха втренчено. Никой не искаше да се подчини пръв. Свещеникът вдигна очи към небето, за да измоли подкрепа.

Дугъл сложи тежките си ръце върху раменете им и ги натисна надолу.

— Бихте ли си подали ръка? Моля ви — прошепна почти плахо свещеникът.

Морган беше прекарал половината от живота си да държи това момиче на разстояние от себе си. Пуснатата коса скриваше израза на лицето ѝ, когато взе ръцете ѝ в своите. Тя носеше венец от есенни цветя и замайващият им аромат смути сетивата му.

Докато свещеникът говореше ли, говореше, Морган изучаваше ръцете на Сабрина. Те лежаха хладни и гладки върху загрубялата му кожа, толкова крехки, че се боеше да не ги счупи с несръчните си пръсти. Пред вътрешния му взор изникна неканен образ — същите тези ръце се плъзгаха като меки пеперудени крилца върху горещата му плът, милваха го и го възбуждаха.

Сабрина произнесе своята клетва с ясен акцент и безстрастно. Когато пълните ѝ устни се опънаха до болка, Морган изпита разкаяние. Ако при първата им среща я бе приел с отворени обятия, ако беше изсушил детските сълзи и бе приел приятелски протегнатата ръка, този ден щеше да бъде ден на радост — както за Камерънови, така и за

Мақдонълови. Вместо това той беше направил всичко, за да предизвика омразата ѝ. Ако се съдеше по израза на лицето ѝ, беше постигнал пълен успех.

Но може би още не беше късно да я спечели. Може би нежността беше най-доброто му оръжие, защото тя бе последното, което Сабрина очакваше от него. Тъкмо се поздравяваше за блестящата идея, когато свещеникът го подкани да каже клетвата си.

Морган произнесе със запъване непознатите думи и изпита див ужас, когато свещеникът го помоли да скрепи клетвата с пръстен. Той нямаше пръстен!

— Дръж, момчето ми — пошепна Дугъл и пъкна в ръката му годежния пръстен на Камерън. — Сега е твой.

Златото падна тежко в шепата му. Морган се взря като замаян в пръстена, който според него беше символ на всичко, което мразеше. Прекрасен пръстен, голям и толкова ценен, че целият му клан можеше да се изхранва в продължение на година. Рубинът блестеше като капка кръв. Кръвта на Мақдонълови, столетия наред проливана от Камерънови. Първият му импулс беше да запрати пръстена обратно в самодоволното лице на Дугъл Камерън.

Но Сабрина вече му подаваше изящното си пръстче. Обзе го дива жажда за притежание. Нежност или не, тази нощ щеше да се случи нещо, което ги обвързваше повече от всяка клетва и всяко парче злато — и този път щеше да се пролее кръвта на Камерън. По-грубо, отколкото искаше, той сложи пръстена на пръста ѝ.

Двамата се изправиха и свещеникът му даде позволение да целуне булката.

Морган едва не се изсмя. Сабрина затвори очи и лицето ѝ се разкриви от страх. Очевидно очакваше да бъде жигосана пред лицето на цялото си семейство като законна плячка на Мақдонъл.

Морган реши да използва най-доброто си оръжие още тук и сега. Пренебрегвайки заплашителните погледи на братята ѝ, той взе лицето на Сабрина между ръцете си и впи устни в нейните. Изненадани от неочакваната милувка, те се отвориха. Целувката му беше обещание за бъдещи любовни радости. Когато се отдели от нея и видя замаяността и учудването ѝ, той се почувства превърнат като с магия от чудовище в прекрасен принц.

Подобно на красавицата от любимата приказка на мама Сабрина се събуди от омагьосания сън и се видя омъжена за огромен варварин, който миришеше на слънчева светлина и бор. Тя се вгледа замаяно в гостената игла, която държеше наметката му.

— Какво ти е, момиче? — попита шепнешком той. — Никога ли не си виждала шило?

— Това... човешка кост ли е? — попита тя и плъзна пръст по иглата.

Устните на Морган докоснаха косата ѝ и се мушнаха зад ухото.

— Да. Беше на първата ми жена. Честно ти казвам. Ужасно любопитно същество. Вечно си пъхаше пръстчетата там, където не им беше мястото.

Сабрина се отдръпна, готова да извика, но видя веселите искри в очите му, и сведе глава. Не беше свикнала да носи толкова тежък пръстен и изпитваше болка.

После ги разделиха. Сабрина падна в прегръдката на разплаканата си майка, Морган застана пред братята ѝ, които го поздравиха със скърцащи зъби. Дугъл стоеше настрана, сияещ от бащинска гордост.

Раналд се възползва от бъркотията, грабна Енид в прегръдките си и я зацелува страстно. Морган се уплаши, че момичето ще падне в безсъзнание, защото изобщо не се възпротиви. Той сграбчи братовчед си за яката и го метна към вратата. Русичкото момиче остана пред олтара, объркано и задъхано.

— Ей, какво си се разбързал, по дяволите! — възпротиви се Раналд. — Още не съм целунал булката!

— Няма и да я целунеш — отговори сърдито Морган. — Не и докато съм жив.

Той излезе след Раналд, надявайки се да избяга от този варварски ритуал с необходимата доза гордост.

Надеждата му угасна, когато свещеникът застана на пътя му, подаде му перо и го съпроводи до подвързания в кожа регистър, разтворен върху олтарната маса.

— Тук, синко. Трябва да сложиш подписа си, за да узакониш венчавката.

Сабрина се изтръгна от прегръдката на майка си. Морган стоеше неподвижен пред олтара и стискаше перото в ръката си като бойна

брадва. По врата му пълзеше червенина.

Веднъж вече го беше виждала в това състояние. В един дъждовен летен следобед Брайън му хвърли „Илиадата“ и настоя, че Морган също трябва да им почете. Сабрина се разсърди, защото брат ѝ я беше подминал, но злото вече беше сторено. Морган захвърли книгата, избяга от музикалния салон и никога вече не се върна, освен по тъмно, когато никой не го виждаше. Сабрина обаче го видя и сега си спомни всичко.

Тя избута настрана слисания свещеник, застана до съпруга си и го дари с дяволита усмивка.

— Много е късно да си променяш мнението. Вече съм твоя законна съпруга.

Правейки се, че милва ръката му, тя освободи пръстите му, потопа перото в мастилницата и изписа името му, като водеше умело пръстите му. След това издърпа перото от ръката му и със замах изписа собственото си име.

С мрачно изражение Морган се наведе към книгата и огледа двете имена — едното написано грубо и недодялано, другото с елегантни извивки. Сабрина бързо посипа подписите с пясък, иначе той щеше да натопи носа си в мастилото. Венецът ѝ се размести и скри едното ѝ око.

Морган се изправи бавно. Сабрина усещаше любопитните погледи на гостите, затова запази сияещата си усмивка и се подготви вътрешно за унищожителната подигравка, която досега беше следвала всичките ѝ опити да се сприятели с Морган.

Той наклони глава, погледна я изпод русите си вежди и внимателно намести венеца на главата ѝ. По пръстите му полепна цветен прашец. Сериозната линия около устата не се разколеба нито за миг, но едното зелено око се затвори и отвори отново в знак на безмълвна благодарност. Сабрина не повярва на очите си.

Велики боже! — проплака вътрешно тя. Морган Макдонъл ѝ бе намигнал!

* * *

Намигването на Морган беше едва началото на страданията ѝ.

Тя лежеше по гръб в чуждо легло, вдигнала дебелия одеяла до брадичката си. Балдахинът вибрираше в такт с треперенето ѝ. Очакваше съпруга си. Пъгли скимтеше жално отвън. Ужасена от представата, че дъщеря ѝ ще бъде обезчестена от потискащата мъжественост на Морган, майка ѝ беше избрала за новобрачните стая в края на източното крило. Морган напразно се бе похвалил. Тук никой нямаше да чуе писъците ѝ.

Всички жестокости от момчешките му години бяха забравени пред дяволската любезност, с която се бе отнесъл с нея след венчавката. Първата изненада дойде, когато намести стола ѝ, за да седне. Тя седна бавно, очаквайки да се строполи на пода, след като той издърпа стола ѝ. Вместо това той разстла салфетката на скута ѝ и излъска сребърните ѝ прибори с крайчето на наметката си, за да станат достойни за красивите ѝ устни, както шумно оповести.

По време на вечерята ѝ избираше най-хубавите късчета агнешко и диви кокошки, като ги вземаше най-вече от чиниите на братята ѝ. Бършеше от брадичката ѝ въображаеми капки вино. Държа се приятелски дори с Енид, а когато похвали задушени гъби, приготвени лично от нея, момичето дори се засмя.

Когато накрая се наведе към нея и най-невинно попита иска ли тя да опита от саламчето му, Сабрина не издържа. Преобърна чашата с вино, която той току-що бе допълнил, и избяга от масата, без да я е грижа за загрижените му викове.

Той ѝ даде достатъчно време да се подготви за появата му в спалнята. Но дори да се беше подготвяла цял живот, тя пак нямаше да бъде готова за този опасен непознат, за този великан, когото ѝ бяха натрапили за съпруг. Минутите се влачеха отчайващо бавно. Сърцето ѝ заплашваше да спре. Пръстите на краката ѝ потрепераха нервно. Тя трябваше да му обясни спокойно и хладно условията за съществуването на този брак. Брак, който според споразумението им трябваше да мине без интимностите и удоволствията, които обикновено споделяха женените двойки. Така се бяха уговорили, нали?

Сабрина отново си припомни какво ѝ беше казала Елизабет. Не беше за вярване, че един божи служител бе дал на Морган правото да извършва всички тези тъмни, мистериозни неща с тялото ѝ. Пред очите ѝ се мяркаха неясни картини. Срамни картини. Великолепни. Шокиращи. Но най-объркващо беше предложението на майка ѝ: да

омагьоса Морган с покорство и нежност; да укроти гнева му; да го оформи по своята воля; да омае с чара си могъщото, упорито тяло, да използва ръцете си, краката си... устата си. Сабрина размаха одеялото, за да охлади пламналото си лице. Понесена от греховните си мисли, тя скочи от леглото и отвори прозореца.

Есенният вятър охлади горещото ѝ чело. Есента си отиваше бързо, гонена от неумолимата ръка на зимата. Макдонълови продължаваха да се веселят. Крясъците им се чуваха чак до това крило на господарската къща. В този момент вятърът се обърна и донесе на крилете си пиянска песен:

*И да знаеш, сине мой,
не е никакво изкуство да направиш момичето
щастливо.
Вдигни хубавата дрешка, запретни полата ѝ
и забий дългата си пръчка...*

Сабрина затвори прозореца с трясък и отново се мушна в леглото. По гърба ѝ лазеха ледени тръпки. В този момент по коридора затрополяха стъпки и тя се опита да отдалечи неизбежното, като скри глава под одеялото. Трябваша ѝ няколко минути, докато проумее, че собственото ѝ сърце бучеше в ушите ѝ.

Тя надникна изпод завивката. Скимтенето на Пъгсли престана. Отвън долиташе доволно хъркане. Сабрина се отпусна във възглавниците. Изтощението се промъкна в крайниците ѝ като горчиво лекарство. Очите ѝ вече се затваряха, когато през главата ѝ мина неочаквана мисъл.

Може би Морган изобщо нямаше да дойде.

Сигурно пиянстваше отвън с хората си и вдигаше чаша след чаша за успялото отмъщение. И за последния жесток номер, който бе изиграл на Сабрина Камерън. Би трябвало да изпитва облекчение, но сърцето ѝ беше пълно с необяснима болка. Тя се сви на кълбо и се опита да я задуши, но напразно. Тъкмо беше задрямала, когато вратата се отвори с трясък.

Съпругът ѝ изпълни рамката.

Той затръшна вратата пред слисаната муцунка на Пъгсли и прекоси стаята, олюлявайки се. Внезапно вдигна ръка и преди Сабрина да е видяла дългия меч в ръката му, острието бе притиснато във вдлъбнатинката под гръкляна ѝ.

— Съблечи се, коварна вещице! — изграчи той. — Тази нощ ще те направя своя жена, даже това да ми струва живота.

ГЛАВА 7

Сабрина беше омъжена за луд. Острието на меча трепереше. Морган се олюляваше опасно. Тя се сви във възглавниците, по-далече от оръжието, и се запита дали църквата признаваше опита за убийство като основание за анулиране на брака.

— Проклетата вещица — повтори задъхано мъжът ѝ. — Как смееш да си лежиш тук и да примигваш невинно насреща ми? Нищо ли няма да ми кажеш? — Той затваряше и отваряше очи, сякаш не виждаше ясно. Погледът му помътня.

Сабрина размишляваше трескаво. Тази вечер Морган беше пил само вода. Сигурно след това се беше наливал с мъжете от клана си.

— Най-добре е да решиш дали първо ще ме убиеш и после ще ме изнасилиш или обратно — изрече спокойно тя. — И те предупреждавам, че ако не махнеш този меч от гърлото ми, ще ме набучиш на острието.

— За мен ще бъде удоволствие, момиче. Със или без меч.

Сабрина внимателно отмести острието, но дори това леко движение извади Морган от равновесие. Той се олюля назад, размаха безпомощно меча и едва успя да се залови за таблата на леглото. Бронзовото му лице беше станало пепеляво. Притисна ръка о стомаха си, сякаш трябваше да го задържи на мястото му.

„Може би ще успея да вгорча поне малко отмъщението на твоя Морган.“

Загадъчните думи на Енид и неочакваното ѝ желание да сготви гъби събудиха в сърцето на Сабрина ужасно подозрение.

Морган се изправи и я погледна напрегнато.

— Каж ми, принцесо, скъпият ти татко ли те използва като примамка за капана си, или ти смеси отровата със собствените си нежни ръчички?

Сабрина отвори уста, за да отхвърли нечуваното обвинение, но Морган отново се олюля. Тя скочи от леглото и посегна да го подкрепи.

Той се отдръпна като опарен.

— Не се доближавай до мен! Ти си дявол в женски образ! Ако не ми отговориш веднага, ще изтръгна отговора от баща ти даже да трябва да го удуша.

Той се хвърли към вратата, но мечът явно беше станал много тежък за ръката му. Повлече го след себе си и остави дълбока следа в полираното дърво. Сабрина стана от леглото, спъна се в одеялата и посегна към най-близката опора — неговия крак.

— Морган, не го прави! Не е редно...

Той повлече и нея, но тя се вкопчи в него с цялата си сила.

— Моля те, Морган, чуй ме! Баща ми няма нищо общо с отровата.

Морган потърка челото си, сякаш трябваше да пропусне думите в замъгления си мозък. Когато погледите им се срещнаха, той сведе бавно глава. Очите му се впиха в нейните следена яснота, която я накара да потрепери. Сабрина преглътна мъчително. Нощницата ѝ беше вдигната до бедрата. От вътрешната страна на прасеца ѝ беше острието на меча. А под ръката ѝ тръпнеха железните мускули на бедрото му.

— А ти? — попита Морган и космите на тила ѝ настръхнаха.

Сабрина сведе глава. Как би могла да изложи плахата си братовчедка на гнева на такъв мъж? Енид нямаше да преживее дори един от гневните му пристъпи. Освен това момичето беше постъпило така само за да и помогне.

— Мисли, каквото искаш, Морган Макдонъл — отговори най-сетне тя. — И без това никога не слушаш какво ти говорят другите.

Морган впи поглед в тила ѝ. Гъстите къдрици скриваха пламтящите ѝ бузи, докато очакваше обръщането на острието. Отвори уста да помоли за милост, но веднага я затвори. Твърде често беше преглъщала молбите си.

— Знаех, че ме мразиш, но не подозирах колко страшна е тази омраза — пошепна Морган и се свлече на пода. Сякаш неизречената молба го бе лишила от последната му сила.

Мечът се изплъзна от ръката му и падна със звън на пода. Той се намести по-удобно и протегна дългите си крака редом с нейните.

Опитвайки се да избегне празния му поглед, Сабрина събра нощницата си и понечи да стане.

— Ще повикам личния лекар на баща ми.

Ръката му се стрелна напред и я сграбчи за китката.

— О, не! Няма да позволя на един наемник на Камерънови да ме довърши. — Пръстите му се сгърчиха и Сабрина разбра, че болката е станала непоносима. — Но искам да знам едно. Трябва ли да умра?

Сабрина си спомни как Брайън беше нахранил Алекс със сос от същите гъби и направи гримаса.

— Не, но ще ти се иска да си умрял.

Морган изохка.

— И сега ми се иска. — Лицето му беше позеленяло. На челото му избиха ситни капчици пот. — О, господи... — Той се опря на стената и успя да се изправи. В погледа му блесна паника. Когато политна напред и една не падна, Сабрина се хвърли срещу него и опря рамо в гърдите му.

Той се отдръпна стреснато.

— Излез оттук! — изрева той. — Остави ме сам.

Тя се поколеба.

Морган направи крачка към нея.

— Предупреждавам те, момиче. Няма да ти доставя удоволствието да се наслаждаваш на делото си. — Ала не успя да изпълни заплахата си, тъй като се спъна в захвърления меч и се просна с цял ръст на пода. Ръката му се стегна в безпомощен юмрук.

— Моля те — пошепна той, — върви си.

Гледката на падналия гигант беше впечатляваща. Сабрина изскочи навън, затвори бързо вратата и се облегна трепереща на рамката. От стаята се чу дълбок стон и тя се сгърчи. Пъгсли облиза пръстите на краката ѝ. Тя клекна и зарови пръсти в козината му.

Преди години щеше да се зарадва, че Морган е изпаднал в такова положение. Сега се чувстваше ужасно, защото той наистина бе повярвал, че тя е достатъчно жестока да го отрови.

Най-сетне стоновеите престанаха. Сабрина колебливо натисна бравата. Познаваше много добре баща си и знаеше, че той няма да остави новобрачните без наблюдение. Алекс или Брайън бяха някъде наблизо и сигурно щяха да побеснеят, ако видеха Сабрина да клечи пред вратата на спалнята си. В главата ѝ изникна и още по-страшна мисъл. Ами ако нещастната Енид беше нахранила Морган със смъртоносна доза гъби? Ами ако той вече лежеше мъртъв на студената

земя и красивите му зелени очи бяха застинали завинаги в обвинителен поглед?

Тя отвори вратата и нахлу в спалнята. Морган лежеше на мястото, където го бе оставила, свит на кълбо. Русата му коса беше напоена с пот. Тя коленичи пред него, събра цялата си смелост и вдигна наметалото му, за да сложи ръка върху гладката, мускулиста гърд. Гърдите му се вдигаха и спускаха едва забележимо. Сабрина въздъхна облекчено и сведе буза към топлите му гърди.

— Махни се от мен!

Ужасена от грозната заплаха в дрезгаво произнесената заповед, тя вдигна глава.

— Все още ми е останала малко гордост. Даже Мақдонълови не са толкова луди, че да искат в леглото си уличница, замислила убийство.

Тялото му трепереше от напрежение, но той не направи опит да я отблъсне. Какво щеше да направи, ако тя приложеше на практика съветите на майка си? Дали гневът му щеше да се уталожил, ако си позволеше да целуне пълната, кадифена мека долна устна? Щеше ли яростта му да се стопи, ако помилваше свивката на шията му с върха на езика си? Или щеше да реши, че тя му се подиграва? Че е предприела тази атака, за да укроти опасната му гордост, която носеше пред себе си като щит?

— Какво искаш от мен? — пошепна тя с много по-голямо съучастие, отколкото той би очаквал от нея.

— Меча.

Прозаичният отговор я върна в действителността. За Морган това беше битка, в която тя беше врагът. С надеждата, че послушанието няма да й струва живота, тя придърпа меч към себе си и едва когато склочи пръсти около дръжката му, забеляза, че това беше церемониалният меч на баща ѝ.

Морган беше този, който произнесе мислите ѝ с горчив, примирен глас:

— Не притежавам нито меч, нито годежен пръстен. Даже и проклетата жена насреща ми не е моя.

Пъшкайки от напрежение, той седна и се облегна на вратата.

— Няма да седиш цяла нощ на студения под — заговори ядосано Сабрина. — Болен си. Трябва да си в леглото.

— Заедно с теб? — Резкият му смях издаде, че се отвращаваше от тази възможност. — Не, благодаря. Искам да доживея до изгрева. — Той сложи масивното острие напреки на коленете си.

Сабрина нямаше представа дали смяташе да се защитава срещу евентуални нападатели, или срещу нея. След няколко заредени с напрежение минути, през които той не направи опит да сложи край на мъчението си, тя се сви на кълбо в края на леглото и се опита да прогони нахлулите в очите ѝ сълзи. Беше се заклела да не плаче заради него и нямаше намерение да започне от тази нощ. Последното, което видя, преди да потъне в неспокоен сън, беше Морган, който я наблюдаваше със заплашително свити вежди. Мрачно мърморене, което на следващата сутрин щеше да бъде забравено, проникна в мъчителните ѝ сънища.

— Щом аз не мога да те имам, принцесо, няма да те има и никой друг, кълна се в бога!

* * *

Морган Макдонъл посрещна новия ден, загледан в сладката отровителка, която спеше дълбоко в края на голямото легло. Не му се вярваше, че баща ѝ не е знаел нищо за опита да бъде отровен. Лишени от силния си водач, Макдонъллови много скоро щяха да се разпръснат на всички страни и да позволят на Камерън, Чишолм и Грант да поделят помежду си планините като ято жадни за плячка лешояди. И все пак — защо му трябваше на Дугъл да организира тази сватба, след като просто можеше да го убие или да го остави да изгние в онова ужасно подземие?

Морган въздъхна. Трябваше да приеме, че Сабрина е действала на своя глава. Той си беше въобразявал, че познава всички коварни номера на Камерънови, но случилото се посипа сол върху прясната рана, отворила се със смъртта на баща му. Не посмя дори да си представи какво можеше да се случи ако роднините му узнаеха за покушението. Щяха да се нахвърлят върху Сабрина и да я убият, а той беше още твърде слаб, за да я защити. Представата, че розовите ѝ бузи можеха да станат пепелявосиви, беше повече от ужасна.

Тъмните коси на Сабрина се стелеха около лицето ѝ в зашеметяващ контраст с кремавобялата, леко порозовяла кожа. Тя бе спала без завивка, а огънят в огнището беше угаснал и в стаята вече се промъкваше утринният хлад. Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Нощницата беше залепнала за твърдите зърна на гърдите ѝ. Долната част беше вдигната до бедрата. Беше му много лесно да си представи как едната му ръка милва дръзко щръкналите зърна, а другата се плъзга в топлия, примамващ отвор между краката.

Той обърна гръб на леглото и потисна проклятието си. Тя беше негова съпруга, но също както пръстена, меча и собствения му живот му принадлежеше само по милостта на Дугъл Камерън. А никой Макдонъл не беше живял по милостта на другите. Особено по милостта на неприятеля.

В момента обаче имаше по-важни проблеми от дивото, жадно пулсиране в слабините си. Можеше ли да рискува да се разчуе в цял Камерън, че бракът им не е бил консумиран? Да се появят съмнения в мъжествеността му — може би това беше поредната коварна игра, измислена от Дугъл Камерън и дъщеря му? Едно от най-важните задължения на господарката на клана беше да роди наследник. При мисълта, че Сабрина би могла да разкаже на всички засрамващите подробности около първата им брачна нощ, Морган се намръщи като буреносен облак.

Той си представи живо как изтръгваха Сабрина от обятията му, хвърляха го обратно в студената и мокра дупка под кулата или, още по-страшно, изхвърляха го пред портите на господарската къща и го излагаха на подигравките на роднините му.

Морган се обърна рязко и стисна ръце в юмруци. Тя беше негова жена. Той беше длъжен да спи с нея. Да, това беше не само негово право, а и дълг. Трябваше да консумира брака си и тогава нито Дугъл Камерън, нито кралят на Англия, нито дори господ на небето можеха да му я отнемат. А бъдещето на клана му щеше да бъде осигурено.

Сабрина се протегна, притисна юмрук към устните си. Изглеждаше толкова мъничка, толкова безпомощна в съня. Мека, изпълнена с доверие. Можеше да сложи ръка на устните ѝ, да отвори бедрата ѝ и да нахлуе в нея, преди да е успяла да си поеме въздух. Но за разлика от повечето мъже от своя клан Морган мразеше изнасилванията.

Той присви очи. Това нямаше да бъде изнасилване. Трябваше да изпълни задължението си. Щеше да действа хладно и безучастно, сякаш имаше да извърши само една болезнена, но неизбежна процедура. Да изгори една рана или да извади пистолетен куршум от гноясало рамо.

Или да сграбчи крехкото, нищо неподозиращо тяло на сладката си съпруга и да се забие дълбоко в копринената ѝ утроба, докато тя запищи и започне да се извива под него?

Устата му пресъхна, ръцете му затрепериха. Когато се отпусна до нея на леглото, в душата му бушуваше буря. Помилва изкусително гладката ѝ коса и я плъзна между пръстите си — като си беше представял почти всяка нощ в студения, мрачен затвор.

В този миг Сабрина се събуди. Морган може би щеше да се възстанови от погледа ѝ, но безкрайната нежност на усмивката ѝ, след като разбра кой е при нея в леглото, го улучи като смъртоносен удар.

ГЛАВА 8

Сабрина се събуди от ръката на Морган в косите си. В хватката му нямаше нищо насилническо, само мека решителност да я държи притисната във възглавниците и да попречи на бягството ѝ, макар че тя изобщо не искаше да бяга. Бронзовият загар на лицето му се беше върнал и беше заличил следите от отравянето. Само зачервените очи издаваха безсънната нощ. Плащът му беше безупречно надиплен, устата му ухаеше на канела и карамфил.

Тя се усмихна, искрено зарадвана, че го вижда в добро здраве. Но веднага усети подозрението в меланхоличния му поглед и се разколеба. Испита чувството, че се плъзга по ръба на опасна пропаст.

— Прощавай, че те разочаровам, момиче. Боя се, че още не си станала вдовица.

— Не съм имала такова намерение.

— Тогава готварското ти изкуство явно не е на висота.

Той нави един кичур от косата ѝ на ръката си, но не го дръпна, само засили усещането ѝ за присъствието си.

— Какво беше намерението ти?

Сънненият му поглед задържа нейния. Устните им бяха само на сантиметри едни от други. Сабрина успя да произнесе само една полуистина.

— Аз... уплаших се... да остана насаме с теб...

Морган се намръщи още повече.

— За чудовище ли ме смяташ?

Неочакваната му сериозност увеличи смущението ѝ.

— Давал ли си ми основание да те смятам за нещо друго?

Той наклони глава.

— Но онези дни отдавна отминаха.

Устните му се сведоха върху устата ѝ и се насладиха на копринената и мекота. Пръстите му помилваха бузите ѝ и я накараха да отвори уста и да отговори на езика му. Свежият му аромат замая сетивата ѝ и езикът му безпрепятствено нахлу навътре.

В коридора се чува равномерни стъпки, последвани от зарадвано кучешко скимтене, което бързо заглъхна. Морган рязко вдигна глава, погледът му потъмня. Притисна ръка към устата на Сабрина и задуши вика ѝ.

Той знаеше, че времето му е изтекло. Взря се в страхливата синева на очите над ръката си и разбра, че му оставаха само секунди за да направи избор, който може да му донесе вечната омраза на жена му. Тя сигурно вече му беше простила, че бе потопил плитките ѝ в шишето с мастило и бе използвал първия ѝ корсет като прашка, но да я изнасили в непосредствена близост до собствения ѝ брат — това беше грях, който не се прощаваше толкова лесно.

Той свали ръка от устата ѝ.

— Опитай се да стенеш! — пошепна умолително той. — Охкай, пъшкай!

— Ти да не си си загубил ума?

— По дяволите, жено, казах ти да стенеш! — изсъска вбесен той. Сабрина произведе някакъв звук, който беше по-скоро квичене, отколкото вик от удоволствие. Морган примирено сведе глава.

— Даже когато бях на дванайсет години, момичетата викаха в прегръдките ми много по-силно...

Това беше грешка. Разбра го в момента, когато видя блесналия гняв в очите ѝ. Тя стисна здраво устни, очевидно решена никога вече да не ги отвори.

Морган се поколеба. Навън беше спокойно. Прекалено спокойно. Някой подслушваше на вратата.

Той разтърси глава и изрече решително:

— Е, добре, момиче. Щом не ми остави друг избор.

Трябваше да използва всеки трик, който му беше познат за да изтръгне от гърлото на Сабрина страстен вик. Вплете пръсти в нейните, вдигна ръцете ѝ над главата и се раздвижи между бедрата ѝ, имитирайки любовен акт, докато леглото заскърца жално и тя наистина започна да издава звуци.

Мекият матрак не ѝ оставяше възможност за бягство. Имаше чувството, че потъва под огромното, неумолимо тяло. Успехът на необмислената му акция дойде неочаквано бързо. Задъхан хленч излезе от устните ѝ, когато очевидното доказателство за желанието му се отърка между бедрата ѝ. Той я милваше и се триеше в нея и нито

плащът му, нито нощницата ѝ бяха в състояние да спрат вълните на желанието, които заливаха долната част на тялото и замъгляваха разума ѝ.

— Кажи, че ме искаш, Сабрина — заповяда дрезгаво Морган и още повече я обърка.

Тя поклати безмълвно глава, опитвайки се да събере остатъците от разума си.

— Кажи го!

Той нахлу в ухото ѝ с влажен, грапав език; думите изскочиха само от устните ѝ, последвани от пресекващ вик.

Морган не престана да я измъчва. Сълзи напиреха под ресниците ѝ, докато чакаше играта да свърши и сладкото изкушение да отстъпи място на грубата действителност. За да я остави прекършена и захвърлена, като пребита от бой. Но той само се вслуша навън и след като Пъгсли се разскача пред вратата, се отдели от нея и извади от гънките на плаща си мъничка кама. Очите ѝ се разшириха от изненада.

Тя се опря на лакът и проследи с нямо възхищение как той стисна ръка в юмрук, прокара острието на камата по вътрешната страна на ръката си и остави дълга рязка в кожата, без дори да мигне. Вдигна ръка и опръска снежнобелия чаршаф с кръвта си. Погледите им се срещнаха.

— Това е доказателство, че си загубила девствеността си. Няма да им позволя да те отнемат от мен. Щом женитбата за принцесата е цената на мира, тогава не ми остава нищо друго, освен да я платя. Даже ако трябва да пролея и последната си капка кръв. — Той спря кръвенето с крайчето на чаршафа и взе брадичката ѝ между пръстите си. — Ако посмееш да ме изобличиш пред баща си или някого от вашите, ще те завлека в най-близкия ъгъл и ще го направя, кълна се! Тогава никой вече няма да се съмнява — включително и ти, — че принадлежиш на Морган Макдонъл.

Студената му пресметливост я отврати. Сърцето и тялото ѝ още пулсираха в завладяващия му ритъм. Неравното дишане издаваше възбудата ѝ.

Той подреди диплите на тартана си, хладен и безразличен като зеленоок глетчер.

— До обед да си събрала багажа си, защото потегляме. Няма да остана нито час повече под покрива на баща ти. — Той я погледна

пронизващо. — Не се притеснявай толкова, момиче. Щом ми родиш син, ще те пратя обратно в Камерън. Даже Дугъл Камерън не би се осмелил да рискува живота на собствения си внук, нали?

В гнева ѝ се примеси див ужас.

— Нима очакваш от мен да ти родя дете, да го захвърля и да се върна при баща си? Аз не съм кучка, Морган! Никога ли не си помислял, че детето има нужда от майка?

Морган вдигна рамене, но избегна погледа ѝ.

— Аз нямах майка. Ще позволя на сина си да прекарва летата в Камерън, както беше някога с мен.

— Много си великодушен, bravo! Ами ако те опозоря, като родя момиче? Какво ще правиш тогава? Как Макдонъловата ти гордост ще преодолее този удар?

Без да си направи труда да ѝ отговори, той се обърна рязко и излезе от стаята. Останала сама, Сабрина се взря невярващо във вратата.

Треперейки с цялото си тяло, тя се отпусна във възглавниците. Той си бе отишъл и я бе оставил сама — изпълнена с копнеж, празна и жадна за близост, която нямаше да дойде. Какво по-добро наказание от това да запали пламъците на удоволствието, което тя нямаше да му позволи да задоволи? Нали се беше заклела, че няма да го дари дори със секунда наслада! И всичко това само за да разбере, че трябваше да се бои не от неговото желание, а от своето.

Тя погледна омърсените чаршафи и изпита омраза към грозната лъжа, която трябваше да потвърди. Може би той се отвращаваше от нея и затова бе предпочел да се самонарани, вместо да сподели леглото с нея? Веднага след това ѝ заяви кратко и ясно какво искаше — син, но не и тялото ѝ. Тя притисна една възглавница към гърдите си и напразно се опита да успокои лудо биещото си сърце и да забрави пулсирането между бедрата си. В крайна сметка от мъж като Морган не можеше да се очаква нищо друго, освен жестока пародия на сватба и още по-жестока пародия на любовен акт. Акт, който би трябвало да свърже завинаги един мъж и една жена.

Кървавочервеният рубин на годежния пръстен ѝ намигна знаещо. През всичките тези години се беше мамила. Морган Макдонъл беше по-жесток от чудовище.

* * *

Морган едва успя да стигне до пустата градина, преди цената, която бе платил за леденото си самообладание, да избие навън. Той се затътри слепешката до най-близката пейка и падна тежко върху камъка, докато във вените му бушуваше нов прилив на кръв. Дугъл нямаше нужда от убийци, за да се справи с Морган Макдонъл. Сабрина беше достатъчна отрова — сладка, силна и смъртоносна, тя изтръгна от него примитивно, треперещо желание само с едно-единствено произнасяне на името му.

„Искам те, Морган.“

Викът ѝ отекна в главата му, без да е загубил нищо от магията си. Собственото му тяло го наказваше жестоко. Искреността на думите ѝ го засегна много по-дълбоко от невинната ѝ реакция на атаката му върху чувствеността ѝ. Беше очаквал тя да лежи неподвижно под него, да извърне отвратно лице. Вместо това тя се вкопчи в него с треперещи устни и очи, препълнени с блясък. При всяка друга жена този блясък щеше да означава сълзи, но Морган беше виждал това изражение и друг път и не го бе забравил.

Веднъж, когато го завари да шинира крилцето на едно паднало от гнездото си птиче, и още веднъж, когато се хвърли да спре един от оборските ратаи, решил да убие окуцялата кобила, която според него имаше нужда от топъл компрес, не от куршум. Погледът, с който го беше дарила Сабрина, изпрати по тялото му топли и студени вълни едновременно. Неспособен да понесе представата, че може би е нещо повече от един жалък Макдонъл, Морган беше положил максимални усилия да изтрие от лицето ѝ този израз.

Още тогава той беше разбрал, че Сабрина е единствената Камерън, способна да преодолее непробиваемата му броня от гордост и да посегне към сърцето му. Единствената Камерън, който имаше сили да разбие сърцето му.

Когато му изкрещя, че може да му роди не син, а дъщеря, той бе принуден да избяга, защото желязната му маска щеше да се стопи. Не можеше да понесе неочакваната жажда, която изпита при възможността един ден да носи на раменете си хихикащо момиченце с абаносовочерни къдрици — момиченце като Сабрина, каквато я видя

за първи път. Преди неговото презрение да помрачи блясъка в красивите ѝ очи. Вторият шанс да се сдобие с такова съкровище беше повече, отколкото заслужаваше мъж като него.

Той вдигна косата от лицето си и остави студените пръсти на утринната мъгла да охладят челото му. Когато беше още момче, успя да устои на неустоимата детска усмивка и очарованието на Сабрина, но сега се опасяваше, че това ще му струва много повече, отколкото беше в състояние да плати.

* * *

Точно тридесет и три минути след дванадесет Сабрина се появи в предния двор на господарската къща, следвана от потиснатата, разплакана Енид и редица натоварени с куфари и сандъци слуга. Тя беше загърната в кадифено палто с качулка. Подходящ маншон се люлееше на кралскосин шнур на китката ѝ. Вирнала дръзкото си носле, тя отмерваше крачка след крачка, както я беше научила майка ѝ. Май беше забравила само да помоли камериерките да носят подплатения с хермелинови кожи шлейф.

Щом Морган Макдонъл твърдеше, че се е оженил за принцеса, значи трябваше да си я получи.

През нощта се беше спуснал леден вятър и бе прогонил окончателно есента. И сега вееше около каменните зидове, замяташе полите на палтото ѝ и извика ярка червенина по бузите ѝ. Над двора бяха надвиснали калаеносиви облаци с издути коремчета, лоши предвестници за предстоящото пътуване. Бледото небе отразяваше зимния студ в сърцето на Сабрина като огромно огледало.

Шумна глъчка събуди вниманието ѝ. В един ъгъл Брайън и Алекс се караха ожесточено. Стиснатите юмруци и зачервените им лица свидетелстваха, че сблъсъкът много скоро щеше да премине в обичайното сбиване.

Раналд чакаше на портата и държеше за юздите едър кон на бели петна. При появата на Сабрина животното извъртя очи и оголи зъби. Масивните му хълбоци бяха целите в белези. *Никога не съм виждала по-грамадно и по-отблъскващо същество*, каза си отвратено Сабрина. *Освен съпруга си.*

Като видя чакация до стената Морган, в сърцето ѝ нахлу топла вълна и за миг прогони студа. Скръстил ръце и събрал заплашително вежди, той представляваше болезнено позната гледка. Баща ѝ изглеждаше също така мрачен. Майка ѝ, прегърнала Пъгли, стоеше между двамата и се усмихваше като котка.

Морган забеляза съпругата си и се запъти към нея, подигравателно ухилен.

— Добро утро, най-прекрасно цвете на Шотландия. — Меденосладките думи я поляха с киселина. — Щастлив съм, че благоволяваш да се присъединиш към нас. Семейството ти вече се пита дали не съм те убил в леглото.

Енид пребледня и изпусна кутиите с ръкавици, които носеше. Раналд връчи юздите на един ратай и се втурна да ѝ помогне. Ратаят огледа подозрително нервно потрепващия кон и застана по-далече от зъбите му.

— Глупости — отговори небрежно Сабрина. — Ти беше олицетворение на деликатност и въздържание.

Морган стисна предупредително китката ѝ.

— Не виждам пречки да отложим пътуването, скъпа, за да ти дам още едно доказателство за така нареченото ми въздържание.

Погледът му спря върху устните ѝ. Дяволските искри в очите му ѝ показаха, че е готов веднага да осъществи заплахата си.

— Не е нужно — побърза да го увери тя и сведе поглед. Беше събрала целия си кураж, за да застане пред семейството си, което трябваше да повярва, че през нощта между нея и Морган се е случило точно онова, което е трябвало да се случи.

Докато вървяха към близките ѝ, Морган заговори с новоизбликнал гняв:

— Както изглежда, баща ти е забравил да обяви последното от условията си. Един от вашите ще дойде с нас в Макдонъл Касъл. Дугъл иска да е сигурен, че ще има кой да набучи главата ми на кол и да му я отнесе, ако някой път ти се скарам заради вечерята.

Ако се съдеше по изтощеното лице на баща ѝ и тържествуващата усмивка на майка ѝ, Морган не беше единственият в Камерън, който беше прекарал безсънна нощ.

Елизабет милваше меката козина на Пъгли. Бледа ивица на ръката ѝ показваше къде беше стоял годежният ѝ пръстен.

— Не ставай драматичен, Морган! Просто искам дъщеря ми да има добра компания.

Морган се изправи с измъченото достойнство, което винаги проявяваше пред Елизабет Камерън.

— Уверявам ви, милейди, че жена ми няма да страда от липса на компания. Но естествено се прекланям пред желанието ви.

— Той протегна ръце към чакащите братя на Сабрина. — Е, драги мои, каква отрова сте ми приготвили?

Енид повторно изпусна кутиите с ръкавици. Пронизващият поглед на Морган я накара да се олюлее. Раналд я хвана за лактите, за да не се строполи на земята.

Сабрина разбра за какво се бяха карали братята ѝ. Когато се запъти към тях, двамата изпънаха рамене като войници, очакващи генерала си. Брайън пръв развали войнишката си поза, като ѝ намигна. Явно никога нямаше да порасне достатъчно, за да престане да я дразни. Сабрина обичаше остроумието и вечната му жажда да прави бели.

Когато се обърна към Алекс, брат ѝ пламна като смутено момче. Неговите стъпки пред вратата на брачната спалня ли бяха накарали Морган да се държи по този странен начин? Сериозният, надежден Алекс. Когато бяха деца и тя падаше, той веднага се притичваше да я вдигне и почистваше рокличката ѝ.

И двамата бяха наследили темперамента на майка си, но той се проявяваше по различен начин. Брайъновите пристъпи на гняв отлитаха толкова бързо, колкото се бяха появили, докато Алекс тихо мърмореше под носа си до неизбежната експлозия. Нито единият, нито другият имаха шанс да оцелеят повече от един ден при Макдонълви. Сабрина ги дари с нежна усмивка и се обърна към съпруга си.

Златнокафявата коса, развяна от вятъра, скриваше по-голямата част от лицето му. Несъмнено той беше убеден, че решението на майка ѝ е някакво ново коварство от нейна страна. Но Сабрина не желаше добронамерената интрига на майка ѝ да забие нов клин между братята ѝ. Тя погледна Морган право в очите и заяви:

— Ще вземем Енид.

Братовчедка ѝ се свлече на земята. Раналд я хвана, преди да е ударила главата си в камъните. Сияеща усмивка преобрази лицето му.

— Чудесен избор, момиче. На този свят обичам най-много хубавките,дебелички госпожички.

— Енид не е дебела — възрази с отсъстващ вид Сабрина, защото беше като парализирана от признателните искри в погледа на съпруга си. — Тя е... — опита се да обясни тя, докато Раналд залиташе под тежестта на братовчедка ѝ, — ...приятно закръглена.

— Мога да кажа, че на мен наистина ми е приятно — съгласи се Раналд и разхлаби копринената яка на припадналата, за да погледне в корсажа ѝ.

През това време протестиращите Елизабет, Брайън и Алекс се нахвърлиха ядно върху Сабрина. Дугъл им препречи пътя.

— Съгласихме се, че Сабрина сама ще си избере спътник. Бог ми е свидетел, че тя е човекът, който най-малко имаше думата в цялата тази история. Затова не искам да ѝ отнема възможността сама да реши.

Добре познатото лице на баща ѝ се разми пред очите на Сабрина. Инстинктът ѝ подсказа, че това беше последната му възможност да се прояви като неин закрилник.

— Какво ще кажа на брат си? — изкрещя Елизабет. — Скъпи Уили, споменах ли вече, че дъщеря ти замина с банда крадци и главорези, без дори да се е омъжила — колкото и съмнителна да е тази защита! Той ще получи удар!

— Самият аз ще пиша на Уйлям — отговори спокойно Дугъл. — Енид ще остане там само докато Сабрина се устрои на новото място. Морган ще гарантира за сигурността ѝ, докато отидем да си я вземем.

Елизабет изкриви лице в рядък пристъп на ранимост.

— А кой ще ми гарантира за сигурността на моята Сабрина?

Морган сложи ръце на раменете на жена си. Собственическият жест я накара да трепне. Дълбокият му глас изпрати силна тръпка по гърба ѝ. Странно, но този път в него нямаше подигравка.

— Сега тя е под моя защита.

Енид отвори очи и се огледа стреснато. Когато видя, че се намира в скута на едър планинец с лице на ангел и похотлива усмивка на дявол, тя изохка и беше готова отново да падне в безсъзнание. Сабрина застана до нея и се усмихна окуражително.

— Ако не искаш, няма да те насилвам. Ти трябва да вземеш решение.

Енид очевидно се бореше със себе си. Сутринта бе говорила с братовчедка си и вече знаеше, че Сабрина се е пожертвала, за да я предпази от гнева на Морган.

Тя преглътна мъчително и на лицето ѝ се изписа решителност.

— Разбира се, че ще дойда с теб. За мен това е голямо приключение. — Тя стисна до болка ръката на Сабрина. Сянката на Морган падна върху двете момичета и ги закри.

Предпочела известната опасност пред неизвестната, Енид се сгуши на гърдите на Раналд.

— Иди да си събереш багажа. Ще те чакаме горе на хълма — нареди меко Морган. — Раналд, остани тук и се погрижи за момичето!

— С най-голямо удоволствие — промърмори младият мъж и помогна на Енид да се изправи.

Явно търпението на Морган беше свършило, защото хвана Сабрина за рамото и я повлече след себе си. Минаха покрай родителите и братята ѝ и спряха едва пред кошмарния боен кон, който ги очакваше.

— Не мърдай, Поках — проговори тихо, успокояващо Морган и жребецът изду ноздри.

Конят изглежда точно толкова демоничен и проклет като приказното същество, чието име носи, каза си Сабрина. Когато звярът изпръхтя, тя се отдръпна ужасено.

— Мога да ви предоставя каретата си — предложи баща ѝ и в гласа му звънна отчаяние.

— Не приемам подаяния от Камерънови. — Морган хвана Сабрина през кръста и я метна на седлото, сякаш беше лека като перце. Преди възбуденият му кон да е успял да се помръдне, той вече седеше зад жена си.

— Вземам само онова, което ми се полага по закон. Ние, Макдонълови, се грижим за своите. — Той сложи ръка на талията на жена си и собственическият му жест ѝ напомни, че тя беше нещо като стадо овце, рояк пилета — или кобила за разплод.

Майка ѝ се приближи съвсем спокойно до грозния кон и ѝ подаде Пъгсли. Сабрина притисна до гърдите си топлото кучешко тяло и поклати глава.

— Не мога да го взема, мамо. Той е твой.

Елизабет се усмихна през сълзи.

— Но обича повече теб. Грижи се добре за него, обещавах ли ми? Много съм привързана към бедното животинче и не бих го заменила с друго, даже да му се случи нещо лошо.

Тя погледна пронизващо Морган и очите ѝ молеха за много повече, не само да остави на дъщеря ѝ другарчето от детските ѝ дни. Морган отговори с кратко кимване.

Сабрина се наведе и целуна майка си по ухаещата на рози буза. След нея се приближи баща ѝ. Лицето му издаваше дълбока мъка, ръцете му висяха безпомощно.

Сабрина се вцепени. Копнееше да се хвърли в прегръдката му, да зарови лице в бодящата му брада и да го помоли да ѝ обясни защо я бе пожертвал. Той беше човекът, който я бе поверил на този застрашителен чужденец. Ако не беше баща ѝ, тя нямаше да напусне родния си дом, за да заживее някъде в планините с едно непредвидимо чудовище.

Баща ѝ се надигна на пръсти, за да я целуне, но Сабрина извърна глава. Устните му намериха бузата ѝ и останаха за момент там, след което той отстъпи крачка назад и прие отблъскването с достойнство, което разкъса сърцето ѝ. Тя се намести на седлото, Морган я притисна по-силно към себе си и непоколебимата му твърдост ѝ даде сили да не се разтроши на хиляди парченца.

Морган улови юздите. В този момент Дугъл излезе напред и го хвана за голия прасец. Тъмносините очи блеснаха предизвикателно.

— Грижи се добре за нея, момче, или ще си имаш работа с мен.

Морган прие заплахата, без да трепне. Подкара коня си в равномерен тръс. Сабрина се обърна точно когато минаха през портата. Родителите ѝ се бяха вкопчили един в друг и не можеше да се каже кой кого крепеше. Тя знаеше, че с времето болката им ще утихне. Нали имаха братята ѝ. И се обичаха. Тя беше тази, която си отиваше, лишена от детската си мечта за любов като тази на родителите ѝ. Баща ѝ беше разрушил мечтите ѝ за любов с безпощадност, която нямаше равна на себе си. С един замах бе унищожил всичко, в което Сабрина беше вярвала досега.

Когато високите зидове на Камерън Мейнър останаха далече зад тях, леденият вятър спря дишането ѝ. Една сълза се отрони по бузата ѝ и капна като скъп диамант върху ръката на Морган.

Той се наведе към ухото ѝ и гласът му прозвуча изненадващо меко, макар че думите бяха изпълнени с горчивина:

— За него плачеш, но за мен не. Проклета да си.

Но още докато я проклинаше, той хвана крайчето на плаща си и внимателно изтри сълзите ѝ.

ГЛАВА 9

Сабрина беше благодарна на качулката, която я пазеше. Ако погледнеше наляво, виждаше мумията на Ангъс да се олюлява застрашително, завързана здраво за седлото на една кранта. Отдясно беше изложена на похотливите погледи на мъжете от клана Мақдонъл. Затова беше втренчила поглед пред себе си и се взираше в тесния път, който се виеше нагоре към земите на Мақдонъл. Като талисман срещу неумолимия мрак и желязното мълчание на Морган тя притискаше до гърдите си мирно дремещия Пъгсли.

Ледената мъгла, която се спускаше от върха на планината, се увиваше като змия около глезените ѝ и неумолимо проникваше нагоре по тялото ѝ. Тя се осмели да хвърли поглед наляво и изведнъж се зарадва, че мъртвият Ангъс беше откъм защитената от вятъра страна. Въпреки дребния му ръст някога го беше смятала за великан. Сега увитото в шотландски карета тяло изглеждаше абсолютно незначително. На седлото зад трупа се беше настанила добре познатата фигура със закрито лице, слугата, който се беше грижил за Ангъс по време на онзи злощастен пир.

Сякаш усетила любопитството ѝ, мумията на Ангъс се изви настрана и я облъхна с враждебност, която Сабрина усети съвсем ясно през многото дрехи, които беше навлякла. За да се успокои, тя сведе поглед към ръцете на Морган, които стискаха юздите.

Чуваше се само възбуденото крякане на напъханите в сандъчета птици и тъжното мучене на кравите. В отчаяния си стремеж да сложи край на мълчанието тя изтърси първото, което ѝ дойде на ума:

— Баща ми щеше да му уреди прилично погребение. Трябваше само да го попиташ.

— Никога не бих го погребал в земята на Камерън — отговори студено Морган.

— Не мисля, че щеше да го забележи. — Сабрина си припомни измъченото лице на баща си при сбогуването и попита тихо: — Липсва ли ти?

Последва хладно вдигане на раменете.

— Ако не бе паднал от ръката на Камерън, уискито скоро щеше да го довърши.

Знаейки, че е в малцинство, Сабрина се отказа да защитава честта на семейството си.

— Затова ли не пиеш алкохол?

— Уискито ме прави избухлив.

— Би било наистина позорно да развалиш добродушния си нрав — промърмори под нос Сабрина. Да разговаря с Морган беше все едно да приказва на някоя скала.

Един от Макдонълони, възседнал дръглив кон, изтълкува кратката размяна на думи като покана да се включи в разговора.

— Доста бледен ми изглеждаш, Морган. Тежка нощ, а?

— Обаче булката е с розови бузки — намеси се мъжът, който яздеше до него. — Какво ти е, момко? Да не би малката вещица да ти е изпила кръвта?

— С уста като нейната, готов съм да се обзаложа, не е била кръвта му, ами...

Заплашителният поглед на Морган беше достатъчен. Мъжът замлъкна насред изречението. Той сбута съседа си и двамата изостанаха от господаря на клана и съпругата му. Откъслечи от разговора им все пак стигнаха до ушите на Сабрина.

— Според мен получихме най-доброто обезщетение за смъртта на Ангъс. Въпреки това момчето постъпи глупаво. Аз на негово място бих предпочел да отведе в леглото си куцата стара Ев, вместо жена от рода Камерън.

Сабрина се приведе стреснато, когато покрай нея прелетя сянка и падна тежко върху нахалния Макдонъл. От гърлото ѝ излезе дрезгав вик. Поках подскочи неспокойно, но Морган го укроти само с лек натиск на бедрата си. Животното спря и Сабрина проследи с разширени от изненада очи как слугата на Ангъс се нахвърли като звяр върху нещастния планинец.

Дълбокият, вибриращ от злоба глас изпрати студени тръпки по гърба ѝ.

— Искаш ли куцата Ев да ти пререже гърлото, скъпи Фъргъс? Усетил ръждивото острие на камата, Фъргъс изохка уплашено.

— Не, не искам, моля те, Ев!

Острието се завъртя; по издадената адамова ябълка потече вадичка кръв.

— А искаш ли ти сам да се обезобразиш?

— Както кажеш — изхъхри Фъргъс.

Фигурата се изправи, свали качулката и разтърси дебелия сива плитка. Разтреперана, Сабрина погледна в две зашеметяващи сивозелени очи. Очите на жена. Но още по-шокираща беше неприкритата омраза, която отравяше погледа ѝ. Според нея бедният Фъргъс беше само един жалък досадник, докато Сабрина заслужаваше дива омраза. Тя пхна камата в колана си и се върна при коня, като силно куцаше с единия крак.

— Коя е тя? — пошепна изумено Сабрина.

— Моят ангел-хранител. — В гласа на Морган имаше гордост, но и мъка. — Ев е слугинята на баща ми. Живее у нас, откакто се помня. Мақдонълови не понасят слабостта. Не търпят сакати. Ев била малко момиче, когато кланът решил да я изхвърли. Когато я подгонили с камъни, баща ми я взел под крилото си. Откакто умря, тя не е на себе си от мъка.

Сабрина преглътна мъчително.

— Точно така изглежда. — Ако Ев беше натиснала малко по-силно, сега Фъргъс щеше да се дави в собствената си кръв, вместо да се оглежда засрамено.

Сабрина не можа да се удържи и проследи с поглед Ев, която се връщаше към коня си. Тя беше по-различна от всички жени, които беше виждала досега. За седлото ѝ беше привързана проста гайда и Сабрина неволно си припомни прекрасната песен, която беше слушала в нощта преди освобождаването на Морган. Може би коравата черупка на Ев криеше меко женско сърце.

Ев забеляза смаяния поглед на Сабрина, плю на земята и изтри устата си с еднозначно презрителен жест. После подкара коня си в галоп. Мъртвият ѝ спътник отново се залюля застрашително. Двамата скоро изчезнаха зад завоя. Сабрина въздъхна. Още един човек, който я обвиняваше за смъртта на Ангъс.

Вече започваше да се пита дали ще дочака следващото утро. Тази нощ никой нямаше да се притесни, ако чуеше виковете ѝ.

С изключение на Енид. Когато Морган стегна юздите на Поках, кискането на братовчедка ѝ напомни на Сабрина, че Енид беше в

много по-добро положение от нейното. Тя се взеше в нещо като кош отстрани на Раналд. Раменете им постоянно се удряха и Енид се кискаше все по-силно. Бледите ѝ бузи порозовяха, когато планинецът пъкна в устата ѝ бонбон, откраднат от кухнята на Камерън.

През това време Пъгсли се беше събудил и жадно смучеше показалеца на Морган.

— Глупаче! — укори го с усмивка Сабрина и го издърпа настрана.

— Остави го. — Морган почеса гъстата кучешка козина. — Животните са по-приятна компания от повечето хора.

В този момент Фъргъс вдигна наметката си, за да се облекчи, без да слиза от коня, и Сабрина бързо отмести очи.

— Както виждам в каква компания се движиш... — Тя се сви уплашено, усетила, че говореше като майка си.

Сякаш за да увеличи още повече потиснатостта ѝ, небето изсипа върху пътниците проливен дъжд и забави пътуването по коварния планински склон. Вятърът забиваше в лицето ѝ ледени водни иглички. Лекото ѝ палто бързо се намокри. Разтреперана, Сабрина се сгуши в Морган, благодарна, че е настанена между топлите му бедра.

— Изправи се! — изкомандва той.

Тя се отдръпна като опарена и се засрами, че бе забравила бдителността си, макар и само за миг. Но вместо да ѝ се скара, Морган разви от раменете си дълъг вълнен шал и направи нещо като палатка над главите им, за да ги пази от вятъра. Пъгсли изръмжа одобрително.

Морган я побутна назад и Сабрина доволно се сгуши на голите му гърди. Не устоя и притисна буза до топлата му кожа. И баща ѝ, и братята ѝ имаха косми на гърдите. А кожата на Морган беше гладка като коприна, опъната върху гранит. Конят се полюляваше равномерно и Сабрина неволно се предаде на ритмичната приспивна песен, която пееше сърцето на Морган до ухото ѝ.

Тя се събуди след няколко часа и се озова в ръцете на чудовище, което се носеше с огромни крачки към лагера на Морган.

Сабрина размаха ръце и изплака от ужас.

— Пъгсли! Къде е Пъгсли? — попита тя, без да отваря очи. — Сигурно съм го изпуснала по пътя...

— Кучето ти е добре — отекна в ушите ѝ гласът на Морган. — Един от хората ми му търси нещо за ядене.

Тя се намръщи и пошепна нещо неразбрано. Морган избухна в смях.

— Не, момиче. Няма да му позволя да изяде кученцето. Ние, Макдонълови, ядем само човешко месо.

— Това ме утешава — промърмори тя и зарови глава в свивката на шията му.

Морган въздъхна тежко. Ако беше видяла жадния израз на лицето му, невинната ѝ усмивка щеше да се изпари. Той я прегърна здраво и се наслади на допира на мокрото ѝ тяло. Май трябваше да върви по-бавно. Колкото по-бързо стигнеха до целта, толкова по-скоро тя щеше да се събуди и той щеше да злоупотреби с доверието ѝ.

Когато минаха под полуразрушена арка, Сабрина запърха с мигли. Морган се подготви вътрешно да види как изисканото ѝ Камеръново носле се смръщва отвратено при вида на бедняшката му къща.

Мътният ѝ поглед се отпрати нагоре. Още и още по-нагоре. Накрая спря върху рушащите се зъбери на Макдонъл Касъл.

На лицето ѝ изгря блажена усмивка.

— Велики боже! — пошепна смаяно тя. — Това е невероятно!

— Не се подигравай — изръмжа той. — Може да съм необразован, но не съм глупав.

Тя примигна насреща му, сякаш току-що бе усетила, че се намира в лапите на звяр, после погледът ѝ се върна към замъка.

— Не си глупав, но си сляп.

Морган не беше помислял, че може да ревнува купчина камъни, но точно това стана. Вече знаеше какво ще му се случи, ако един ден Сабрина го погледне със същия този копнеж, с който гледаше стените. Знаеше и какво ще се случи с нея. Той се извърна към заплашителния каменен зид и отчаяно си пожела да разбере какво беше запалило тези искри в сапфирените ѝ очи.

Беше тъмно, дъждът бе престанал, острият силует на замъка беше обвит в сребристосива мъгла.

Мъглата и умората са замаяли погледа ѝ, каза си сърдито Морган; също както преди време мистериозният непознат в музикалната стая на майка ѝ. Утре на светло щеше да види бръшляна, който немилостиво забиваше корените си в рушащата се стена, падналите тавани и зеещите дупки, оставени от оръдейните залпове на

дедите ѝ. Утре и тя щеше да види онова, което той виждаше всеки ден — един разпадащ се дом, жертва на занемаряването и непрестанните войни.

Тогава тя щеше да се изсмее на романтичните си мечтания и да проумее, че и замъкът, както и господарят му, имаше твърде много дупки в бронята си, които не можеха да се оправят с един основен ремонт.

Сабрина сложи ръка на тила му и пръстите ѝ се заровиха във влажната му коса.

— Толкова съм уморена. Ще ме отнесеш ли в леглото, Морган?

Той я погледна, напълно неподготвен за пулсирането в слабините си, и отново прокле Дугъл Камерън. Само той беше виновен, че се чувстваше като жалък крадец, задето бе пожелал собствената си жена. На лицето му се изписа жадност, която би накарала Ангъс да се гордее със сина си. Наистина ли беше възможно да я разсъблече и да я сложи в леглото си, преди да е осъзнала какви последствия влечеше след себе си невинната ѝ молба? Тя се бе заклела да не му достави нито секунда удоволствие, но ако той я изненадаше, както бе постъпил тази сутрин, щеше да я накара да престъпи клетвата си без насилие, само с нежност и изкусни милувки.

В главата му отекна грубото шотландско наречие на баща му: „Мақдонъловата кръв винаги избива, момчето ми. Не можеш вечно да се бориш с нея.“ Но той и съпругата му заслужаваха поне една нощ, в която нямаше да бъдат Мақдонъл и Камерън, а просто мъж и жена.

— Е, добре, момиче — пошепна той. — Ще те отнеса в леглото. Щом искаш.

— Благодаря ти — прошепна тя и отново се сгуши на гърдите му.

— Запази благодарностите за утре — промърмори той и докосна с устни челото ѝ. — Тогава и двамата ще знаем дали ги заслужавам.

С жена си на ръце Морган крачеше бързо по тъмните коридори на Мақдонъл Касъл. Искаше му се да тича, но се боеше, че Сабрина ще се събуди и ще го отблъсне. Въпреки черния мрак той стъпваше спокойно. Много добре знаеше къде трябваше да се наведе под стрoшена рамка на врата и кога да прескочи купчина натрошени камъни, в които мъжете постоянно се спъваха.

След като беше решил да тръгне по лекия път, той беше решен да получи възможно най-голямото удоволствие, даже ако това означаваше

да се самоунищожи. Беше пожелал Сабрина Камерън още когато нямаше представа какво значи да желаеш жена. Тази нощ щеше да я има. Без да мисли за цената, която щяха да платят и двамата.

Той спря за миг пред затворената врата на спалнята си. Утре щеше да има достатъчно време да се унижи, да помоли покорно за прошка и да напомни на Сабрина, че клетвите в църквата са ги обвързали много по-силно от гневните думи в двора на баща ѝ.

Той я задържа с една ръка и натисна бравата с другата. Вратата изскърца тревожно. В камината мъждукаше и димеше торфен огън. Морган безмълвно благодари на Ев за доброто хрумване. Тя не го забравяше дори в тъгата си.

Той затвори вратата и се обърна тъкмо навреме, за да види в леглото си разрошена руса грива.

— Морган, скъпи, вече си мислех, че няма да дойдеш!

При тези обстоятелства наистина нямаше да дойда, каза си отчаяно Морган и откри, че съпругата му беше будна и го гледаше с ясните, пронизващи очи на млада сова.

ГЛАВА 10

Като чу друга жена да произнася с любов името на Морган, Сабрина се събуди изведнъж. Разрошената твар в леглото на съпруга ѝ явно не знаеше що е срам. Не се погрижи дори да метне одеялото върху голите си гърди. Сабрина усети в себе си необикновена сила. Стегна се и падна като греда от ръцете на Морган.

Неговата челюст работеше в такт с мислите. Но Морган Макдонъл беше мъж на действието, не на големите думи. Отиде до леглото, уви натрапницата в чаршаф и я изпроводи до вратата, без дори да помоли за извинение.

Блондинката мина нарочно бавно покрай Сабрина.

— Коя, по дяволите, е тази?

Сабрина беше измокрена до кости и имаше чувството, че е дребничка и незначителна. Можеше само да се надява, че враждебният поглед на жената няма да я събори на пода.

Морган изведе жената в коридора.

— Съпругата ми — отговори той и затръшна вратата пред смаяното ѝ лице. После се облегна на рамката, опирайки тежестта си върху дланите, с едно свито коляно. Тишината между двамата прашчеше по-силно от капризния огън.

След минута Сабрина изръкопляска тихо.

— Добре направено. Брайън щеше да се възхити на техниката ти. Изхвърли тази нещастница, като че не е нищо друго освен изстинала бутилка за леглото.

— Точно такава е...

— Не ѝ ли дължиш обяснение?

— Нали ѝ казах коя си? — Той се обърна и скръсти ръце под гърдите си в поза, която беше едновременно предупреждение и предизвикателство. — Да я повикам ли обратно? Малко съм изтощен, но още не е дошъл денят, в който няма да се справя с две като вас.

Сабрина пренебрегна червенината, която нахлу в бузите ѝ. Очевидно Морган беше твърдо решен при всеки удобен случай да ѝ

напомня за какъв човек се бе омъжила.

— Нямахте как да не забележа семейната прилика. Коя е тя? Незаконно дете на баща ти? Или братовчедка? — Тя направи кратка пауза, за да подчертае следващите си думи. — Сестра ли ти е?

— Алуин е братовчедка на Раналд.

— Аз пък си мислех, че Раналд е твой братовчед. — Когато Морган я погледна объркано, Сабрина притисна пръсти към пулсиращите си слепоочия. — О, не започвай да ми обясняваш! Твърде съм уморена, за да проникна в дебрите на Макдонъловото родословно дърво. Предполагам, че поне ти знаеш коя е била майка ти.

Когато отново отвори очи, тя забеляза с ужас, че Морган се приближаваше към нея. Той я принуди да отстъпи към огнището. Всяка дума отекваше като пистолетен изстрел.

— Не съм спал цели три нощи, момиче. И това започва да се отразява върху способността ми да преценявам. В случай, че нямаш намерение да разшириш родословното дърво на семейството ми тук и сега, предлагам да сложим край на тази дискусия.

Темпераментът му беше по-искрящ от огъня в камината. Когато Сабрина отметна глава, за да го погледне в очите, старите страхове, забравени, докато лежеше в прегръдките му, се върнаха с нова сила. Макдонълови бяха известни с три свои качества: нецивилизованост, ненаситни плътски желания и омраза към Камерънови. Сабрина осъзна, че в безмилостните ръце на този гневен великан щеше да опознае до болка и трите.

Ръката му замахна и хвърли сянка върху лицето ѝ. Тя се отдръпна уплашено и се опря върху топлите камъни. Никой досега не се беше осмелявал да я удари. Даже когато го заслужаваше. Това беше предупреждение. Макдонълови презираха всеки признак на слабост. Затова само присви очи и се помоли да не заплаче, когато ударът я улучи.

Парче торф изсъска в пламъците. Топли пръсти помилваха бузата ѝ, свалиха качулката и освободиха мократа коса. Сабрина смаяно отвори очи и срещна замъгления поглед на Морган, сякаш именно тя му бе нанесла смъртоносен удар от чиста жестокост.

— Както виждам, ти си научила урока си, момиче.

Сабрина не можа да каже дали болката и съжалението в гласа му бяха предназначени за нея или за самия него. Тя сведе засрамено глава,

защото беше издала страха си. Морган се извърна. Крачките му тежаха от умора.

Тя се разтрепери. Без Морган огънят беше само жалка защита от студа и мъката, които я тормозеха през целия ден.

Сякаш напълно я бе забравил, Морган извади иглата, която държеше наметката му, и внимателно изглади гънките. Сабрина беше възхитена от движенията му. Той свали от раменете си дългия шал и го изтърси. Сиянието на огъня позлати мускулестата гръд. Горещи пръсти затанцуваха по гърба на Сабрина и прогониха студа. Тарганът на корема се разхлаби и Сабрина спря да диша. Почувства се както някога на Коледа, когато нямаше търпение да дочака раздаването на подаръците.

Ала когато дрехата падна без предупреждение в краката му, Сабрина видя повече, отколкото ѝ се искаше. Много повече.

Докато Морган вървеше гол към леглото, Сабрина се взираше в стената с такова напрежение, че я заболяха очите. Леглото изскърца под тежестта му, а доволното му ръмжене накара космите на тила ѝ да настръхнат.

— Няма ли да си легнеш, момиче?

— Не — отговори припряно тя и затърси претекст да остане далече от това великолепно мъжко животно. — Не мога да спя там. Не и в същите чаршафи, където лежеше онази... жена.

Морган отново изръмжа.

— Тогава се разположи, където ти е удобно.

Тя рискува поглед през рамо. Морган ѝ обърна гръб, сякаш не се интересуваше къде съпругата му ще прекара нощта, и се зави с износеното одеяло.

Сабрина остана дълго на мястото си пред огъня, надявайки се, че тихото ѝ хълцане ще събуди нежността в душата му. Когато усети болка в коленете, тя свали палтото си, направи си постеля на пода и нави качулката под главата си. Легна по гръб и се загледа в чуждите сенки по тавана. Тъкмо се питаше дали пред вратата тичат плъхове, когато тихият глас на Морган разкъса тишината.

— Не бива да се страхуваш от мен. Никога не бих вдигнал ръка срещу теб, Сабрина Камерън.

— Сабрина Макдонъл — отговори съвсем тихо тя, но ѝ отговори само хъркането на Морган.

* * *

На следващата сутрин Сабрина се събуди от мътна слънчева светлина и далечно бръмчене на пчели. На стотици, не, на хиляди пчели. И всяка от тях се стремеше към сладката ѝ плът. Пръстите ѝ задърпаха рошовото одеяло. Носови звуци нахлуха в ушите ѝ.

Това не бяха пчели. Гайди.

Нищо не се е променило, каза си сънливо тя. Беше у дома си, в собственото си легло, и чакаше майка ѝ да влезе със сутрешната чаша горещ шоколад. Морган беше някъде в подземие, животът му висеше на копринената нишка на бащиното ѝ благоволение. Тя отвори стреснатото очи. Елегантното ѝ легло с балдахин беше изчезнало. Над нея мрачно дебнеше каменен таван, за да ѝ напомня, че сега тя беше изцяло зависима от Морган.

Тя седна в леглото. Смачканото ѝ палто се валяше на пода пред камината. Явно Морган я беше пренесъл в леглото си и беше излязъл.

Пъгсли, усетил събуждането на господарката си, скочи на леглото и остави кални следи по одеялото.

— Ти май се справяш по-добре от мен — проговори тихо Сабрина, когато кучето пусна подаръка си на леглото. Тя вдигна мръсното нещо към светлината и установи, че беше кокал. И подозрително приличаше на човешка кост.

— Сигурно е принадлежала на последната съпруга на Морган — предположи тя.

Остави кокала на Пъгсли, стана от високото легло и извика от болка, когато остриите ѝ обувки стъпиха на пода. Никога досега не беше спала с обувки. Близкият прозорец беше само тясна дупка в камъка, закрыта с мътно стъкло. Когато издърпа завесите настрана, изгнилата коприна се накъса между пръстите ѝ.

Дълбоко под нея гората се раздели и разкри пред погледа ѝ обрасъл с гъста трева хълм, където Макдонълови се бяха събрали да окажат последна почит на стария си господар. Когато трупът на Ангъс изчезна в плоската купчина камъни, Сабрина потърси фигурата на сина му. Морган сигурно изпитваше мъка, но широките му рамене бяха изправени както винаги. Вятърът отнесе надалеч последния горчиво-сладък сигнал на гайдите. Меланхоличните звуци

развълнуваха Сабрина. Колкото и да беше груба и сурова, Ев умееше да накара гайдата да плаче. Сигурно всички капелмайстори от Лондон до Единбург щяха да я поискат в оркестрите си, ако можеха да я чуят.

Мъжете се разотидоха бавно. Морган постоя още малко пред гроба на баща си, а после, вместо да последва хората си в замъка, възседна Поках и изчезна в мрака на гората.

Сабрина изпита безкрайна тъга. Тя беше съпруга на Морган Макдонъл и беше длъжна да бъде до него в този момент. Но той не се нуждаеше от нея. Достатъчно ясно ѝ беше обяснил, че се е оженил за нея по една-единствена причина.

Тя отвори прозореца в отсрещната стена на спалнята. Вятърът я удари в лицето, прободете очите ѝ, разбърка косите ѝ и разкри пред очите ѝ невероятна гледка. Чак до яркосиния хоризонт се простираха покрити със сняг планини. Назъбени скали охраняваха планинската крепост. Тесен път се виеше по края на скалите, покрай сипеи и опасни пропасти. Сабрина потрепери и изпита благодарност, че беше проспала кошмарното пътуване.

Ръцете ѝ се вкопчиха в каменния перваз. Обзета от безименен копнеж, тя си каза, че Морган сигурно беше скучал безкрайно в равнината с меките, ниски хълмове и пасищата, оградени с каменни зидове. Представи си как беше живял тук, обграден от непроницаеми гори и непостижими скали. Чудно ли беше, че сърцето му беше станало кораво като камък?

Сабрина се обърна отново към стаята. Погледна с копнеж към леглото, но като си представи Морган в прегръдката на русата Алуин, изпита отвращение.

Вбесена, тя грабна старото одеяло от тънкия дюшек и го метна през прозореца. То се изду от вятъра и изчезна безследно в рова около замъка, обрасъл с папрат. Тя изхвърли и чаршафите, и дюшека, и кокала и едва успя да хване Пъгсли, който се устреми след съкровището си.

— О, не, няма да ми избягаш! Ти си единственият ми приятел в тази ужасна къща.

Пъгсли облиза носа ѝ. Сабрина установи, че някой вече беше откъснал мънистата от верижката му. Сигурно и куфарите ѝ бяха сполетени от същата съдба, ако бяха попаднали в крадливите ръце на жените от клана. Тя си представи как Алуин е натикала пищния си

бюст в някой от корсетите ѝ и потрепери. Следващата мисъл предизвика в сърцето ѝ див ужас и угриzenia на съвестта.

Енид! Велики боже, тя беше оставила братовчедка си сама с онзи нахалник Раналд! Бедничката сигурно се беше сгушила под някое чуждо легло и се молеше за спасение. Или за смърт.

Без да се притеснява от измачканите си дрехи, тя пусна Пъгсли на леглото и изскочи като вихър от стаята.

Зави като фурия зад първия ъгъл и се спъна в купчина камъни. Подскачайки и разтривайки ударения си крак, продължи да тича без посока. Всяка секунда беше скъпоценна, когато на карта беше заложена добродетелта на братовчедка ѝ. Изпочупените прозорци, избити в стената на различни разстояния, я объркваша, докато накрая разбра, че това изобщо не бяха прозорци, а дупки в стените, пробити от неприятелски оръдия.

След като мина два пъти покрай спалнята на Морган, тя най-сетне откри широко каменно стълбище, което сигурно слизаше в голямата зала, и въздъхна облекчено. Забърза надолу по стълбите и прелетя покрай красива млада жена с рокля от най-фин швейцарски муселин.

— Добро утро, мила. Трябва веднага да срещнеш косата си. Леля Елизабет ще получи удар, ако разбере, че си си легнала, без да я сплетеш.

Сабрина стъпи накриво и едва не падна. Обърна се и попита невярващо:

— Енид?

Братовчедка ѝ прескочи една паднала греда и застана пред нея. Тънките ѝ къдрици бяха скрити под бяло копринено боне.

— Енид! Накъде си се запътила? — почти изкрещя Сабрина.

На ръката на Енид висеше голяма кошница. Сабрина си припомни, че майка ѝ беше сложила в нея храна за из път.

— Раналд ме покани да обядваме навън. Обеща да ми покаже забележителностите. Каза ми, че ще видя неща, за чието съществуване дори не съм предполагала.

— Вярвам ти — промърмори Сабрина. — Но не рискуваш ли, като излизаш сама с него? Познаваш го едва от един ден.

— Ами! Раналд е като пухкаво мило мече. Не би сторил зло дори на муха.

— Надявах се двете с теб да...

Гърлен мъжки глас изпълни залата.

— Енид! Къде е сладката ми дебела тиквичка? Твоето космато мече е гладно и те чака!

Сабрина притисна ръка към стомаха си, който се бунтуваше все по-силно, и се зарадва, че беше забравила да закуси.

— Идвам, скъпи! — изчурулика Енид. С блестящите си очи и розовите бузи, лъскави като зрели ябълки, братовчедка ѝ изглеждаше почти красива. Сабрина нямаше сърце да я спре. — Ще дойда при теб веднага след като се върнем — обеща Енид. — Тогава ще ти разкажа всичко за Раналд, но ти трябва да обещаеш да ми кажеш всичко за Морган.

Мога да го кажа само с две думи, рече си мрачно Сабрина.

Тя приседна на стълбата и проследи отдалечаването на Енид. Бе останала съвсем сама. Даже Енид не се нуждаеше вече от нея.

Стомахът ѝ отново се разбунтува, този път от глад. Нямаше смисъл да седи цял ден на каменните стъпала и да се самосъжалява. Надигна се с намерение да потърси кухнята и докато вървеше, прибра косите си на тила.

След като прекоси пустата зала, тя отвори първата попаднала пред очите ѝ врата. До ушите ѝ достигнаха груби мъжки смехове.

— Обзалагам се, че скоро ще се насити на Камеръновата курва. Мъж като Морган няма да се задоволи с тесните ѝ бедра.

Сабрина настръхна.

— А когато му омръзне да слуша хленченето ѝ — подкрепи го дрезгав глас, — ще хвърли остатъците на нас. Аз съм готов да се забавлявам с момичето, да го знаете.

— Ти си бил готов още при раждането си, Фъргъс. Но мислиш ли, че от момичето ще остане нещо, когато Морган свърши с него?

— Седрик говори верни неща. Нали знаете какво казват жените за него. Дебела глава и...

Сабрина затвори тихо вратата. Не искаше да знае какво мислят дамите за любовното изкуство на съпруга ѝ. Следващият залп груб смях отекна като гръм в ушите ѝ. Оптимизмът ѝ се изпаряваше с всяка секунда. Денят ѝ беше започнал зле и не се знаеше как ще завърши.

Тя се изправи като свещ и продължи пътя си, отказвайки да допусне в сърцето си мъчителния страх, че Морган може би наистина

я мразеше достатъчно, за да я използва и после да я хвърли на глутницата зажаднели за човешка плът вълци.

Извит коридор я преведе през килера с храна до оскъдно осветена дупка, която явно служеше за кухня. Мътна слънчева светлина падаше през тесните бойници високо горе в стената. Сабрина спря колебливо в сянката, нервно сплела ръце, и огледа мръсните, леко облечени жени по масите и пейките.

Каква разлика с кухнята на Камерън! Тук никой не бързаше. Не миришеше нито на печено, нито на овесена каша. Двете печки зееха празни, пепелта беше студена и черна.

Ев не се виждаше никъде, но Сабрина веднага забеляза жената, която снощи очакваше Морган в леглото му. Алуин се беше настанила върху издраскана пейка, сякаш седеше на гърба на кон. Разбърканите руси къдрици ѝ стигаха до хълбоците.

— Нали я видях със собствените си очи. — Алуин захапа сбръчкана зелена ябълка. — Високомерна малка мръсница. И е грозна. Лицето ѝ е бледо като мляко, с дебели черни вежди, които приличат на голи охлюви. — Сабрина неволно прокара пръст по едната си вежда. — Стана ми жал за бедния Морган. Да прекара цялата нощ с тази жалка торба кокали!

Една възрастна жена се разкиска и в устата ѝ зейнаха черни дупки.

— Сигурно ѝ слага възглавницата върху лицето, за да не я гледа, докато... Макар че и Камерънови са като всички жени, когато угаснат свещите.

Другите се засмяха. Алуин, която продължаваше да дъвче ябълката, присви очи и в погледа ѝ блесна ревност.

— И аз съм готова да ѝ нахлупя възглавницата на главата. Една Камерън по-малко, какво толкова! Даже ще се гордея с делото си.

Сок потече по брадичката ѝ и къркоренето на стомаха издаде присъствието на Сабрина. Алуин погледна в посоката, от която дойдоха предателските звуци, и се нацупи предизвикателно. Ала вместо да посочи Сабрина, тя изпружи дългия си, добре оформен крак и разкри тънката кама, завързана под полата ѝ. Отровният ѝ глас буквално омагьоса Сабрина.

— Камеръновата курва може да е лейди, но моят Морган има нужда от жена, която не само получава, а и дава. Една лейди не знае

как се общува с мъж. — Тя погледна Сабрина право в очите. — Той ще я разкъса на парченца.

Сабрина се оттегли в сянката на килера. Вече знаеше защо майка ѝ толкова настойчиво я беше предупреждавала никога да не подслушва. В Мақдонъл Касъл обаче това не беше въпрос толкова на добро поведение, а на оцеляване.

Тя се обърна и се втурна слепешком по следващия коридор. Ослепяла от сълзи, търсеше пътя си, опипвайки грапавите стени. Празнотата в сърцето ѝ беше по-страшна от глада. Имаше чувството, че е вървяла цяла вечност по пустите катакомби, когато последният коридор завърши с масивна каменна стена.

Задънена улица. Коридор към нищото. Такива бяха и чувствата ѝ към Морган още от самото начало.

Блещукането в другия край на коридора привлече вниманието ѝ и тя се устреми отново напред. През редица счупени прозорци нахлуваше вятър и развяваше изпокъсаните завеси и стенни килими, сякаш разкъсани от огромни лапи.

Сабрина се озова лице в лице със собственото си отражение в огромно огледало с потъмняла бронзова рамка. Главата ѝ бе отделена от тялото, защото огледалото беше счупено. Хипнотизирана от чуждата жена пред себе си, тя бавно разпусна косите си и те нападаха около лицето ѝ като тъмни облаци. Огледалото разкривяваше чертите ѝ. Тя си припомни последните седмици от живота си и изпита чувството, че е попаднала в кошмар, в който всичко, в което беше вървяла досега, се е оказало само жестока илюзия.

Пръстите ѝ потърсиха добре познатата извивка на веждите, правия нос, треперещата долна устна. Никога не се беше смятала за суетна. Не ѝ се беше налагало. Красотата ѝ, богатството на семейството и любовта на близките ѝ бяха просто факти от живота, неоспорими като блестящите ѝ черни коси или белоснежните равни зъби. Цял живот ѝ бяха повтаряли, че е красива.

Ами ако я бяха лъгали? Ами ако ѝ бяха казвали само онова, което ѝ се искаше да чуе? Дали се бяха надсмивали зад гърба ѝ или — още по-лошо — бяха я съжалявали? Само един-единствен човек беше останал студен пред красотата ѝ.

Морган.

Отражението в огледалото се замъгли. Тъмната коса и сините очи се превърнаха в скъпото бащино лице. Изражението му беше мрачно и угрижено като в момента, когато тя отказа да го целуне за сбогом.

— О, татко, защо ми причини това? — пошепна Сабрина.

Още докато го укоряваше, тя притисна ръце към огледалото, търсейки скъпата на ръцете ѝ топлина на лицето му. Ала намери само студеното, измамно стъкло.

* * *

Понякога Морган си мислеше, че Поках е единствената свобода, която някога е вкусвал. Конят търсеше пътя си между папратите и беше кротък като агънце. Само на гърба на Поках Морган можеше да избяга от постоянните изисквания, охканията и крясъците на хората от клана си.

Беше на шестнадесет години, когато изтръгна жребеца от пияния син на един богат земевладелец, който щеше да го пребие от бой. След като нашиба негодника с камшика си, сплашеният хлапак с готовност се съгласи да му преотстъпи коня си. След това момъкът спаси гордостта си, като разтръби навсякъде, че „един от онези крадливи Макдонълви“ му е откраднал коня. Ядосаният земевладелец заповяда да обесят първия Макдонъл, заловен да браконьерства в земите му — едно дванадесетгодишно момче.

Поках още носеше белезите, причинени от пияния му господар, външни, но и вътрешни, ако се съдеше по раздразнителния му нрав. Понякога Морган го наричаше свой брат по дух.

Той слезе от коня, остави го да пасе оскъдната трева и влезе в селската къща, построена в края на полянката. Дъсченият таван му напомни за деня, когато Макдонълви все още имаха овце и селяни, които се грижеха за тях. Морган често идваше тук, за да събере нови сили, когато замъкът заплашваше да се срути върху главата му.

Той се настани на един стол и вдигна краката си на рамката на прозореца. Най-последно тялото на баща му почиваше под каменна завивка.

Дълбоко в сърцето си Морган знаеше, че Ангъс никога не го е обичал заради самия него, а само заради делата му. Старецът обичаше

да предизвиква сбивания, за да даде възможност на наследника си да докаже силата си. Именно игричките на Ангъс бяха направили привързаността на Дугъл Камерън така непоносима. Как би могъл да се довери на уважение, което не беше заслужил със собствената си пот и кръв? Сега убиецът на Ангъс се разхождаше на свобода, а Сабрина Камерън трябваше да плати цената за позорното му дело.

Той стъпи шумно на пода. Проклети да са Камерънови! Дори сега, когато трябваше да тъгува за мъртвия си баща, той виждаше пред себе си единствено лицето на Сабрина — в онзи момент, когато тя бе помислила, че ще я удари. Дали малката глупачка съзнаваше, че той може да я убие с един-единствен удар?

Морган никога не беше удрял жена, все едно колко беше разгневен. Преди много време се беше научил да не прилага необмислено силата си — беше само на седемнадесет години, когато застана с треперещи ръце и окървавен нос над сгърченото тяло на свой братовчед и приятел. Баща му беше предизвикал сбиването и беше насъскал противника на Морган, докато момчето загуби контрол над себе си. Ужасен от жаждата за кръв в погледа на приятеля си, Морган поиска да сложи край на двубоя, преди някой от двамата да бъде осакатен. Но единственият удар, който трябваше да бъде последният, отне живота на братовчед му.

Ангъс отиде при сина си и одобрително го потупа по гърба. Тогава Морган за първи път отблъсна ръката на баща си и стисна ръце в юмруци, готов да го удари. Страхът в бащините очи го накара да побегне през навалищата и да потърси място, където можеше да успокои разбунения си ум и сърце.

Неравни стъпки по мръсния под го извадиха от дълбокия размисъл. Морган не се обърна. Само един човек се осмеляваше да влиза в убежището му.

— Съжаляваш ли, че той си отиде от нас, Ев? — попита тихо той.

— И двамата знаехме, че щеше да умре преди първия сняг. Но ме е яд, че загина от ръката на Камерън. Надявам се, че ще накараш онази жалка хлапачка да плати за това.

— Защо? Тя не е виновна за убийството.

— Можеше да бъде и тя. Познавам жените като нея. Тя е отрова, такива са всички изискани дами. Замъгляват ума на мъжете с красиви

думи и сладникав парфюм.

Морган се обърна и погледна жената право в студените очи.

— Вече съм убил една жена, когато съм се родил. Нямам намерение да убия още една. Може би трябва да убия и овцете, които ми даде Дугъл? Или пилетата? Няма ли да помислиш за друго освен за отмъщение?

Двамата размениха дълъг поглед, после Ев сведе очи. Той я уважаваше, тя него също. Връзката помежду им беше по-силна от кръвната, по-здрава от потискащите вериги на клана. Отдавна бяха постигнали негласно споразумение да направят всичко, което е по силите им, за да събудят за нов живот клана Макдонъл.

Ев праметна плитката през рамото си, придърпа си стол и го възседна като кон.

— Е, добре, момче. Но щом няма да убиеш момичето, трябва да направиш нещо друго, за да си възвърна душевното спокойствие.

Напълно съзнавайки иронията, Морган повтори думите, които беше казал на Елизабет Камерън:

— Както желае дамата.

— Направи й дете.

Морган се надигна и застана пред полуразрушеното огнище. Опря длани върху грубо изработения перваз и потрепери. Тази сутрин, когато видя Сабрина да спи върху палтото си, свита на кълбо, трябваше да събере цялото си желязно самообладание, за да не стори точно това. Ако не бяха сенките на изтощение под очите ѝ и ако не се беше сгушила с такова доверие в него, докато я носеше към леглото, сигурно щеше да остави кланът да го чака на гроба, за да посее семето си в нея.

Ев продължи ласкателно:

— Знам, че досега си бил много внимателен, Морган. Ти си единственият мъж в околността, който не води след себе си банда зеленооки копеленца. Но какво, ако Дугъл Камерън промени решението си? Ако започне да твърди, че си отвлякъл дъщеря му, и насъска срещу теб червените мундири?

— Това не ме притеснява. Дугъл никога няма да получи обратно онова, което сега е мое.

Ев докуцука до него и го потупа по гърба. Това беше твърде неприятно напомняне за баща му.

— Това е правилното отношение, момче. Закълни се, че ще жигосаш с белега си малката си женичка, преди да е станало твърде късно.

Ев беше много едра за жена. Даже за жена от клана Макдонъл. Горещият ѝ дъх опари тила му. Той се обърна и я погледна пронизващо.

— Ще го направя, когато сметна за необходимо. Нито ти, нито който и да било друг може да повлияе върху решението ми.

Ев отстъпи настрана, за да му направи път. Дългогодишният съвместен живот с Ангъс я беше научил кога трябва да отстъпи.

— И още нещо, Ев — каза Морган, вече на вратата. — Бъди така добра и кажи на Алуин да стои далече от леглото на жена ми. Така и аз ще стигна по-лесно до успеха.

Жената се намръщи неодобрително.

— Искам да ти напомня, че изпускаш много, като спиш с врага. Да кажа ли на Алуин, че отсега нататък ти ще ходиш при нея?

— Не. — Морган излезе без повече обяснения.

— Морган? Нали няма да разочароваш баща си? — извика подире му Ев и в гласа ѝ звънна страх.

Той ѝ хвърли загадъчен поглед през рамо.

— Някога да съм го разочаровал?

* * *

В напразно усилие да забрави глада си Сабрина зарови носле още по-дълбоко в „Историята на пилигримите“. При следващото гневно къркорене Пъгсли изръмжа и се скри в ъгъла.

Тя захвърли книгата и скочи ядосано. Не можеше да чете за чужди страдания, след като собственото ѝ положение бе много лошо. Зави ѝ се свят и трябваше да потърси опора, за да не падне.

След първата обиколка на неприятелската територия тя се бе прибрала в спалнята. След като, незнайно как, намери пътя, за своя изненада откри в стаята всичките си куфари, грижливо наредени един върху друг и без признаци на опустошение.

Беше посветила остатъка от деня си на задачите, които винаги ѝ бяха доставяли радост: четене и шиене. Даже написа писмо на майка

си, изпълнено с фалшиви изблици на радост и весели анекдоти за новото семейство. Едва след като го запечата, ѝ стана ясно, че изобщо не беше споменала двамата мъже, които не ѝ излизаха от главата.

Изми се с розова вода и облече чиста рокля, но дори това не успя да прогони унинието ѝ. А когато навън се смрачи и сенките проникнаха през прозорците, куражът окончателно я напусна.

Тя запали шест от скъпите восъчни свещи, които майка ѝ беше сложила в багажа, и ги разпредели по стаята, за да прогони мрака. Съзнаваше, че е много разточителна, но не можеше да пести, когато трябваше да държи в шах коварните тъмни сенки.

В стаята замириса на хвойна и свежият аромат ѝ напомни за Морган.

Поредният гневен изблик бързо вгорчи сладката миризма. Ако Морган продължаваше да я пренебрегва по този начин, скоро щеше да я умори от глад. Тя прекоси стаята, учудена от силата си. Гневът проветри главата ѝ, напълни вените с кръв и заличи страха.

Обиколи няколко пъти стаята, докато редеше в главата си уроците на майка си. Истинската дама никога не показва открито гнева си. Истинската дама подава и другата си буза. Истинската дама ще предпочете да умре от глад в стаята си, преди да помоли някого от къщата да я нахрани, камо ли пък да се обърне към съпруга си.

След като хвърлеше измършавялото ѝ тяло в каменния гроб, Морган спокойно можеше да напише на надгробната ѝ плоча: „Сабрина Камерън Макдонъл — една истинска дама“. Но тъй като той не можеше да пише, тя нямаше да изпита дори този последен малък триумф.

Пъгсли се умори да следи движенията ѝ и скри глава под лапите си. Сабрина беше готова да се закълне, че и неговите кръгли очички бяха пълни с глад.

— Не се притеснявай, Пъгсли. Ще имаш достатъчно от моите кости.

Тя се пресегна към куфара, който беше преобразувала в тоалетна масичка, взе ръчното си огледало и се огледа, очаквайки да види хлътнали бузи и угаснали очи. Отражението ѝ наистина се различаваше доста от онова, което тази сутрин бе видяла в голямото огледало. Косите ѝ бяха сплетени на плитки и увити около челото. На бузите ѝ бяха избили гневни червени петна. Тъмните извивки на

веждите бяха изтеглени в заплашителна линия. Сабрина захвърли огледалото. Тя беше Камерън, за бога! Проклета да е, ако позволи на тези боси диваци да я държат като пленница в собствените ѝ покои! Беше крайно време да им изясни, че кланът Макдонъл има нова господарка.

Тя се втурна към вратата, отвори я с трясък... и се огледа предпазливо на всички страни, преди да излезе в коридора.

* * *

Сабрина вървеше бързо към стълбата, когато дочу задавен вик. Смръщи чело, защото гласът ѝ се стори познат, и се промъкна към близката врата. Отвътре се чуваха шумове от борба. Тя притисна ухо към вратата. Тихо охкане прониза тишината.

По челото на Сабрина изби студена пот. Това бяха същите уплашени викове, които Енид надаваше при появата на паяци.

Някой причиняваше болка на братовчедка ѝ.

Сабрина натисна бравата, но вратата беше зарезена отвътре.

Тя заудря отчаяно с юмруци по дървото. В същия момент вътре започна ритмично скърцане, което заглуши ударите ѝ. Последва измъчен стон, след него адски рев, от който косите ѝ настръхнаха. Велики боже, някой не само причиняваше болка на братовчедка ѝ, той я убиваше! И за всичко беше виновна тя, защото тя беше довела Енид в това гнездо на оси. За тези хора беше все едно, че Енид е невинна, че е от рода Белмонт. Те виждаха в нея още една Камерън, която заслужаваше мъчения.

Сабина заудря по вратата като обезумяла. Сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, я заслепиха. Когато гласът ѝ прегракна от викане, тя погледна вратата, притисна кокалчетата на пръстите към устните си и вкуси кръв.

Морган. Морган беше единственият, който можеше да помогне.

Тя събра полите си и се втурна като вихър надолу по стълбата, викайки името му. Дробовете ѝ щяха да се пръснат, но тя не спря нито за миг, докато не стигна до залата. Посрещна я облак торфен пушек и задушавашата миризма на немити мъжки тела.

Вътре миришеше още на пот и малцово уиски. Празният ѝ стомах се сви на топка. Тя си проби път през навалищата, продължавайки да вика Морган.

Препъна се и едва не падна. Един от хората на Морган я хвана и се ухили с беззъба усмивка.

— Я виж ти, хубавицата дошла при нас! Морган го няма, може би ще се удовлетвориш с мен?

Гневът, който за малко бе изместен от страх, отново я завладя. Тя се изтръгна от хватката на мъжа, запуши уши за смеховете и свирканията и продължи да търси съпруга си. Повечето присъстващи в залата помислиха, че е обзета от истерия. Когато навалищата най-сетне остана зад гърба ѝ, Сабрина изпита едновременно облекчение и страх, защото Морган не се виждаше никъде.

Ревът замлъкна и в залата се възцари коварна тишина. Сабрина усети в гърба си дюзини сиви и зелени чифта очи. Алуин избра тъкмо този момент, за да се отдели от групата кискаци се жени. Заобиколи и застана точно на пътя на Сабрина.

Вирнала орловия си нос, едрата жена изгледа отвисоко съперницата си. На устните ѝ заигра триумфална усмивка.

— И какво сега, момиче? Аз никога не съм имала проблеми да задържа Морган в леглото.

Сабрина не видя как в дъното на залата огромните, обковани с желязо врати се отвориха. Пред очите ѝ се спусна червена пелена.

Смаяна от силата си, тя сграбчи съперницата си за корсажа и я метна към стената. Усмивката на Алуин изчезна.

Жените на Макдонъл зяпнаха слисано, когато Сабрина Камерън, една истинска дама, приближи лицето на Алуин към своето и изрече високо и ясно:

— Няма да търпя безсрамието ти, жалка уличнице! Къде, по дяволите, е съпругът ми?

Мъжки глас, в който прозвънваше смях, разкъса шокираната тишина:

— Обърни се. Съпругът ти стои точно зад теб.

ГЛАВА 11

Морган изпълваше рамката на вратата и присъствието му беше единственото живо, истинско в неестествено тихата зала. Водни капчици се стичаха по плаща му и блестяха в косата му. Около устните му играеше загадъчна усмивка. Сабрина изпита такова облекчение, че беше готова да се хвърли на шията му.

За миг Морган отново се превърна в дебелоглавото момче, каквото беше някога, и тя го усети близък и скъп. Гърлото ѝ се сви.

Без да бърза, тя пусна уплашената Алуин, втурна се към съпруга си и улови голямата му, топла ръка. Стисна пръстите му, сякаш никога повече нямаше да ги пусне. Думите избликнаха от устата ѝ в панически страх:

— Трябва да дойдеш с мен, Морган! Някой се опитва да убие Енид. Побързай, преди да е станало късно. — Като видя объркването и недоверието в погледа му, тя забрави гордостта си и поднесе ръката му към устните си. Макар да съзнаваше, че се унижава пред глутницата гладни вълци, които искаха да видят смъртта ѝ, вече не можеше да спре. — Моля те, Морган. Умолявам те. Кажи, че ще ѝ помогнеш. Аз ще направя всичко за теб. Наистина всичко.

Гъстите ресници скриха въпросителния блясък в очите му. Той отвори лекичко устните ѝ с кокалчетата на пръстите си и проговори тихо:

— Дори най-глупавият мъж не би отхвърлил такава покана.

Стискайки до болка ръката му, Сабрина го поведе през залата към стълбището. Жадувайки да видят какво се е случило, та новата им господарка е толкова развълнувана, мъжете ги последваха. Сабрина и Морган застанаха пред затворената врата.

— Ето тук. Някой я държи затворена вътре и я измъчва. Тропах, но не ми отвориша.

Дори без да притисне ухо към вратата, Морган разбра какво ставаше вътре. Всички в коридора и на стълбата чува ускоряващото се скърцане и стонове. Последва шумно пъшкане, като че някой

хъркаше в предсмъртна битка. Мъжете от клана се спогледаха неразбиращо. Сабрина кършеше ръце.

— Моля те, побързай! Иначе Енид ще умре!

Лицето на Морган придоби странно изражение.

— Наистина ли си сигурна...?

— Да, да, сигурна съм! — Тя го бутна към вратата. — Веднага отвори!

Морган мрачно поклати глава.

— Добре, щом толкова настояваш. Отстъпи назад.

Сабрина се притисна към отсрещната стена. Морган строши вратата още с първия ритник. Първите тихи кискания трябваше да предупредят Сабрина, но тя се втурна напред и се провря под протегнатата ръка на Морган, за да влезе в стаята.

Люлеещото се легло изведнъж спря. Но вместо Енид, както очакваше Сабрина, върху тънкия дюшек лежеше Раналд, затворил очи с блажено изражение на лицето. Върху него се беше разположила Енид и разкриваше пред жадните зрители пищно тяло и кремавобяла кожа, която бързо почервения под възхитените мъжки погледи.

Мақдоньлови не проявиха никаква снизходителност.

— Е, момиче, кой кого убива? Не виждаш ли, че братовчедка ти е отгоре!

Една кама се търкулна по пода към леглото.

— Бързо вземи оръжието, Раналд, и се спасявай, преди да е станало късно!

— Според мен момчето изглежда много добре. Да се радваме, че е умряло с усмивка на уста.

Мъжете избухнаха в груб смях. Енид се отдръпна от Раналд и притисна одеялото към пламтящите си гърди. В погледа, който хвърли към братовчедка си, се четеше укор.

Когато видя, че лицето на жена му стана смъртнобледо, Морган се намръщи заплашително. Прекоси помещението с два скока и когато могъщата му сянка падна върху леглото, Енид изхленчи жално. Смяхът на мъжете заглъхна в нервно кискане.

Морган сграбчи Раналд за косата и го измъкна от леглото.

— Помолих те да се грижиш за нея, глупако. Не можа ли да изтърпиш поне един ден, без да я докоснеш?

Раналд смутено разпери ръце.

— Мъж като мен не може да устоява на изкушенията, Морган. Дадох най-доброто от себе си.

Откъм вратата се обади груб глас:

— Наистина си го дал, ако виковете ѝ не са били престорени.

Морган отвратено изкриви лице и метна Раналд обратно на леглото.

— Прости ми. — Думите на Сабрина бяха само шепот, но заглушиха грозните смехове и улучиха Морган право в сърцето. Изпълненият с болка поглед на жена му се премести от страдалческото лице на Енид към него. — Прости ми — повтори просто тя, събра полите си и се запъти към вратата.

Крехкото ѝ достойнство явно засрами мъжете и те замлъкнаха. Когато се разделиха, за да ѝ направят път, Морган безпомощно стисна ръце в юмруци.

* * *

Сабрина стоеше до прозореца. Нощният вятър милваше горещото ѝ чело и отнасяше спомена за преживения позор. Не се притесняваше, че се е проявила като глупачка. Беше наясно, че Морган я смяташе за глупачка още откакто беше паднала в краката му със запретната над главата рокличка. Болката радваше от друго. Когато братовчедка ѝ я погледна, в очите ѝ блесна съжаление.

Даже безличната, плаха Енид беше повече жена от нея. Тя беше само военен трофей. Сабрина разтърка ръцете си, за да спре издайническото им треперене. Морган наблюдаваше жена си от вратата. Изронените камъни на прозоречната рамка я правеха да изглежда дребна и крехка пред бездънната чернота на нощта. Вятърът си играеше с кичурите, измъкнали се от плитките ѝ. След унижение като това всяка друга жена щеше да падне с хълцане на леглото. Тогава той щеше да знае как да я утеши. А сега ръцете му висяха безпомощни.

Сабрина заговори първа и той се изненада още повече. Способността му да се придвижва безшумно беше почти толкова легендарна, колкото грамадният му ръст. Хората говореха, че бил в

състояние да пререже гърлото на врага си и да се върне в Македонъл Касъл още преди тялото му да се е стропило на земята.

Гласът ѝ докосна сетивата му с копринени криле.

— Много съжалявам, че те поставих в неудобно положение. Прекарах ужасен ден. Не съм свикнала да не ме харесват. Всички хора, които познавам, ме обожават. — Тя хвърли поглед през рамо. — Всички, с изключение на теб.

Кривата ѝ усмивка заби кама в сърцето на Морган. Макар че никога в живота си не се беше чувствал толкова засрамен, той запази непроницаемото изражение на лицето си.

Сабрина се обърна отново към отворения прозорец и продължи замислено:

— Никога не ми се е налагало да правя нещо, за да си спечеля привързаността на околните. Само се смеех и се кисках и ако това не успяваше, например пред мрачните таткови капитани, започвах да им пея някоя от духовитите песнички, на които ме беше научил Брайън, или се покатервах в скута им и ги дърпах за брадата.

Морган скръсти ръце под гърдите.

— Не бих ти препоръчал да приложиш тази тактика и на моите мъже. Особено сядането в скута.

— Вече не знам какво да мисля. — Тя прокара пръсти по изронените камъни. — Енид изглеждаше толкова... доволна. — Тя изтри праха от пръстите си и го погледна въпросително. — Ако поведението ми ти изглежда странно, причината е, че все още не съм свикнала да ме презират и да се отвращават от онова, което съм.

— Това става бързо.

Сабрина беше достатъчно умна да разбере, че той не молеше за съчувствието ѝ. Погледите им се срещнаха, огрени от меката светлина на свещите.

Светлина на свещи. Морган изведнъж усети, че в стаята не миришеше на изгорена животинска мазнина, нито се чуваше съскане. Кандилата бяха заменени от восъчни свещи, стройни и грациозни като собственичката си. Фитилите им горяха равномерно и разпръскваха силна светлина, способна да устои и на силни дъждове.

Пламъчетата на свещите осветяваха брюкселската дантела, с която беше драпиран един обърнат куфар. Отгоре бяха наредени тайнствени флакони, пълни с ароматни есенции и средства за

разкрасяване. На стената беше облежната старинната галска арфа и полираното дърво блестеше. Дървеното легло беше покрито с ленени чаршафи с цвят на слонова кост. Завивките бяха отменати и леглото изглеждаше толкова примамливо, че гърлото на Морган се сви от копнеж. Най-прекрасното нещо на света беше да захвърли грубите шотландски одежди, да грабне Сабрина и да се пхнат под ухаещите завивки.

На трикрако столче бяха разхвърляни пергаменти. От съдче с мастило стърчеше елегантно перо. Шах от яспис беше подреден върху малка масичка. Над камината висеше церемониалният меч на Камерънови. Морган вече знаеше какво е имало в тежките куфари и сандъци, които тази сутрин собственоръчно беше качил по стълбите — късче цивилизация.

Сабрина проследи погледа му с нарастваща нервност. Изведнъж решението ѝ да преобрази стаята ѝ се стори като поредната глупост на уплашено момиче, което си фантазира, че колибата, в която е попаднало, е дворец.

— Трябваше да те попитам, преди да подреда. Ако не ти харесва, аз...

Морган вдигна ръка и Сабрина загуби нишката на мисълта си, смаяна от учудването и уважението в погледа му.

Той искаше просто да мълчи и да се наслаждава. Само за няколко часа тя беше превърнала усамотеното, мрачно леговище на звяра в покои на принц. Или на принцеса. Устните му се извиха в усмивка. Сабрина явно имаше ръцете на майка си.

Усмивката му я уплаши още повече. Без да иска, тя отстъпи крачка назад.

Свежият аромат завладя сетивата на мъжа и прогони спомена за жените, които миришеха на пот и торфен пушек. Жената пред него миришеше на рози. Радостта, която изпитваше от близостта ѝ, го уплаши. Беше готов да свали от стената церемониалния меч на Дугъл Камерън и да изпълни дивашки танц. Искаше да грабне Сабрина в обятията си и да я вдигне високо във въздуха. Искаше гладките ленени чаршафи да се смачкат под тежестта на телата им. Скри чувствата си по единствения начин, който познаваше — чрез действие.

Покашля се рязко, свъси мрачно вежди и се постара да изглежда строг.

— Доколкото си спомням, ти ми обеща нещо, за да се притека на помощ на братовчедка ти.

Ето ти на, каза си Сабрина, която отдавна съжаляваше за глупавата клетва. Сама си беше виновна — не той, а тя беше сложила охлюв в роклята си. Защо сама се беше предала във властта на мъжа си? Собствените ѝ думи я преследваха: „Ще направя всичко за теб. Наистина всичко.“

Тя направи още една крачка назад.

— Виж, аз мисля, че нямаме причини да бързаме...

Морган прекоси стаята с големи крачки.

— Дните стават по-къси, а нощите по-дълги. По цял ден ще съм зает, защото трябва да приготвя новия ни добитък за зимуване. По залез слънце ще съм уморен, премръзнал и избухлив.

— Я виж ти — промърмори едва чуто тя.

Морган застана пред нея и впи поглед в лицето ѝ. Сабрина успя да му се усмихне.

— Цял ден ще се разправям с лениви работници, ще слушам глупавите им подмятания и ще понасям лошото им настроение. Затова очаквам, когато се върна вечер в спалнята си, да намеря усмивка, приятни разговори и топъл огън за студените ми крака. Ще се радвам, ако ми попееш или ми покажеш ръкоделието, с което си се занимавала през деня. — Той посочи един неотворен куфар. — Този сигурно е пълен с книги.

Тя кимна, съзнавайки, че очите ѝ са станали големи колкото супени чинии.

— Отлично — усмихна се Морган. — Тогава всяка вечер ще ми четеш по една история. А когато натрупа сняг, ще ми покажеш буквите и числата. И... и ще ме научиш да играя шах. Ще се радвам, ако не се сърдиш, когато губиш. Защото аз не понасям да губя.

Сабрина отвори уста, но веднага я затвори. Никога не беше помисляла, че в мозъка на Морган ще се намерят толкова много думи, камо ли пък че той ще ги произнесе гласно. Мъжката му арогантност я възхищаваше и учудваше. Но тя устоя на изкушението да коленичи пред босите му крака.

Той се възползва от смайването ѝ и се запъти към вратата.

— Къде отиваш?

Морган се намръщи недоволено и ѝ обясни като на дете:

— В покоите си. Доколкото си спомням, твоите родители имаха отделни спални. Прав ли съм? Като всички изискани хора.

Сабрина разтърка слепоочията си и се запита дали пък не беше полудяла от глад. Морган не беше от мъжете, които капитулираха с достойнство, а сега стоеше пред нея и ѝ даваше точно това, което тя искаше. Брак по сметка. Защо предложението му изведнъж ѝ се стори неразумно? И как щяха да си имат син, ако трябваше да спят разделени? Той не беше чак толкова необразован, че да не го знае. Недоволният ѝ поглед бързо разбра истината: мъжът ѝ винаги знаеше точно какво прави. Този зеленоок негодник беше роден, за да разпалва забранените фантазии на момичетата и кошмарите на бащите.

— Прав си, повечето имат отделни покои — кимна премъдро тя. — През зимата обаче мама и татко...

— Лека нощ. — Ръката му беше на бравата.

Сабрина не искаше той да си отиде и да я остави самотна и мрачна. Желанието ѝ да го задържи беше толкова силно, че я стресна.

— Морган! — повика го отчаяно тя.

Той спря, но не се обърна.

Имаше само един начин да го задържи. След като великодушно беше приел исканията ѝ, тя също можеше да направи малък компромис.

Та навлажни устните си с език и пристъпи към него.

— Бракът е много повече от песни и игра на шах, знаеш ли. Истинският джентълмен никога не казва на жена си лека нощ, без да я целуне.

Той вдигна недоверчиво вежди.

— Баща ти целува майка ти?

Сабрина кимна трескаво.

— Всяка вечер. Не е пропуснал нито една.

— Собствената си жена?

Сабрина устоя на желанието да го изрита по пиццала. Само щеше да си счупи някой пръст на крака.

— Да, собствената си жена.

Морган изохка, като че цивилизованото поведение му причиняваше физическа болка.

— Щом така изискват правилата...

Сабрина нямаше време да се подготви. Ръката му се стрелна към кръста ѝ и я вдигна във въздуха. Устата му завладя нейната.

Целувката свърши толкова бързо, колкото беше започнала, и я остави още по-несигурна.

Тя го погледна укорително и притисна ръка към устните си.

— Ти ме ухапа!

Морган сведе глава и дългите коси нападаха по лицето му. Зад тях се криеше усмивка.

— Не можеш да очакваш от един Макдонъл да знае как се целува дама. Макдонъллови са само сбирщина боси диваци.

Сабрина помнеше много добре, че след обидата, която днес той бе запратил обратно в лицето ѝ, бе дошла замайващо нежна целувка в музикалната стая на майка ѝ.

— Може би ти трябва да ми покажеш — проговори той, скръсти ръце под гърдите си и устреми поглед право напред.

Сабрина се приближи нерешително към тази грамада от плът и кръв, не можейки да забрави, че под бронзовата кожа биеше сърце на мъж. Зъбите ѝ хапеха долната устна. Тя пое дълбоко въздух, затвори очи, издаде устни напред и...

...целуна плаща му.

Изплю няколко власинки, изтри устните си и опита отново. Протегна лебедовата си шийка, вдигна се на пръсти и дори подскочи, но стигна само до врата му. Морган остана безразличен към усилията ѝ; даже се прозина и шумно затвори уста.

Решена да изтръгне реакцията му, Сабрина се покатери на едно столче. Устните на Морган образуваха неподвижна линия, само очите му святкаха неодобрително. Сабрина си спомни какво беше казала майка ѝ преди сватбата и прати по дяволите момичешката плахост. Взе лицето му между ръцете си и сложи устни върху неговите. Коравите им контури се отвориха под милувката ѝ и тя смело промуши език навътре, за да го вкуси.

Морган изохка, ушите му забучаха. Светът се залюля, Сабрина се разтрепери и щеше да падне, ако той не я беше подкрепил.

— Какво ти е, момиче? Да не си болна?

Тя се засмя и се вкопчи в наметката му.

— Боя се, че умирам от глад. Цял ден не съм хапнала дори кора хляб.

Лицето му потъмня.

— Проклета да е Алуин. Наредих ѝ да ти носи яденето в стаята.

Сабрина вдигна многозначително вежди и Морган млъкна смутено. Очевидно беше направил грешка. Той я свали внимателно на пода.

— Веднага ще наредя да ти изпратят нещо горе.

— Морган — попита плахо Сабрина, — искаш ли от днес нататък винаги да получаващ целувка за лека нощ?

Този път мъжът едва успя да удържи равнодушното изражение на лицето си.

— Да, момиче. Всяка вечер. Без пропуски.

Той затвори вратата зад гърба си, но веднага я отвори и Сабрина не можа да скрие триумфалната си усмивка.

— Предлагам ти сделка. Аз ще държа Алуин далече от кухнята, но ти няма да позволяваш на Енид да влиза в зеленчуковата градина. Гъбените ѝ ястия са убийствени.

Сабрина задържа вратата, за да не я затвори отново под носа ѝ.

— Откъде знаеш, че Енид се е опитала да те отрови?

Усмивката му стана дяволска.

— Нямах представа. Поне досега.

Морган изчезна, преди Сабрина да е проумяла, че той ѝ бе изтръгнал признание за невинност. Не знаеше дали да му се възхищава, или да го проклена за острия ум. Облегна се на вратата, притисна буза към старото дърво и разбра, че не гладът караше сърцето и да бие с такова горещо желание.

От другата страна на вратата Морган се бореше с мъжкия си инстинкт, който го зовеше да се върне обратно в стаята и да вземе онова, което му принадлежеше. Търпението беше най-важната добродетел на истинския воин. Ала сладостта на Сабрина и омагьосващият ѝ аромат, които го обграждаха отвсякъде, не му позволяваха да я забрави. Желанието му растеше с всеки миг. Беше готов да се закълне, че уханието ѝ го е последвало в коридора. Той притисна плаща към носа си. Платът миришеше на рози още от момента, когато Сабрина падна в ръцете му — не от страст, а от глад.

Той смачка материята в шепя, сякаш мускулната сила беше в състояние да запази сладкия аромат. Сабрина не биваше да знае, че съпругът ѝ я желаше повече от всичко на света. Един Макдонъл не

можеше да се унижи пред една Камерън. Тази нощ той бе постигнал само една малка победа, но тя щеше да бъде последвана от по-големи, и то скоро. За момента трябваше да се откаже от собственото удоволствие. Щеше да я ухажва и да я дразни, докато започнеше да го моли за насладата, с която само той можеше да я дари. Предстоеше му славна битка; победата щеше да му достави най-голямата радост.

Когато Сабрина най-сетне капитулираше, времето на чакането щеше да направи победата десетократно по-сладка.

* * *

На следващата сутрин Сабрина се събуди с прекрасното усещане, че някой я милва по главата.

— Мамо... — пошепна тя и се обърна по гръб.

Ала когато отвори очи, видя пред себе си кръглото лице на Енид.

Братовчедка ѝ се усмихна и нави на пръстите си една абаносова къдрица.

— Никога не съм навивала косата си. Толкова е рядка и тънка...

Сабрина се надигна, облегна се на таблата на леглото и обхвана с ръце коленете си. В стаята се възцари напрегната тишина.

— Наистина не исках да те...

— Аз дойдох, за да ти кажа...

Погледнаха се и отново замлъкнаха.

Енид скри треперещите си ръце под чаршафа.

— Има нещо, което трябва да знаеш. Изпратиха ме в Камерън по причини, които татко не е споменал в писмото си.

— На мен ми казаха, че искат да се опознаем, преди да замина за Лондон през пролетта — излъга Сабрина, за да не нарани чувствата на братовчедка си.

Изричайки тези думи, тя се изненада колко недействителна ѝ се стори мечтата да живее в Лондон и да бъде представена в двореца. А беше прекарала много часове да си фантазира тълпи красиви обожатели, които падаха сразени в краката ѝ. Днес беше готова да замени цялата им придворна галантност за една-единствена усмивка на съпруга си.

Енид поклати глава.

— Имах обожател — призна плахо тя. — Филип Маркъм. Тъкмо беше завършил Кембридж. Висок. Красив. Почтен. Даже прекалено сериозен, но мама и татко бяха възхитени. Защото вече почти се бяха отказали от надеждата да ме омъжат. — Примиреното вдигане на раменете издаде мъката ѝ. — Аз си мислех, че наистина ме харесва. Сигурно е било така, но го показва по много странен начин.

Сабрина стисна студената ѝ ръка.

— В деня, когато помоли татко за ръката ми, той извърши нещо наистина необикновено. Изчака цялото семейство да се събере в салона, отвори една кутия, която беше донесъл, и извади от нея рокля. Зашеметяващо красива, с тясна талия и богат набор. — Енид потрепери. — После заяви пред цялото ми семейство, че ще се ожени за мен в деня, когато вляза в тази рокля.

Очите на Сабрина се напълниха със сълзи на гняв.

— Негодник! — извика тя. — Надявам се, че вуйчо Уили го е изгонил!

— В първия момент се спогледаха стъписано, но после всички скочиха и започнаха да го поздравяват. Никой не смееше да ме погледне в очите. Това беше най-ужасната вечер в живота ми. Изкарах някак си вечерята, но веднага след това избягах в стаята си.

— Надявам се, че там си му написала унищожително писмо и си му заявила какво мислиш за поведението му! Жалък тип!

— Започнах да повръщам — отговори просто Енид. — А после изядох голямо парче шоколад. В деня, когато обявиха годежа в „Газет“, изядох цялата пуйка, която готвачът беше приготвил за неделния обяд. — На устните ѝ се появи тъжна усмивка. — Само след няколко седмици трябваше да ми ушийт нови рокли, защото не влизах в нито една от старите. Камо ли пък в роклята, избрана за мен от Филип. Той се ядоса и развали годежа. — Светлите ѝ очи потъмняха от гняв. — През тези няколко седмици научих нещо много важно. На този свят има мъже, за които е безразлично слаба ли е жената или дебела. Лакеи. Куриери. Бръснари. Светлината в очите ѝ угасна.

— Когато баща ми ме свари на масата в библиотеката със собствения си адвокат, моментално ме заточи в Шотландия, докато обществото забрави скандално разваления годеж.

Сабрина преглътна ужаса си от признанието на Енид и помилва меката ѝ буза.

— О, Енид, толкова съжалявам...

— Цял живот са ми повтаряли, че ако не съм толкова дебела, ще бъда красива.

— Но ти не си дебела! — възрази сърдито Сабрина. — Ти си...

Енид сложи два пръста върху устните ѝ.

— Разбира се, че съм дебела. Не съм нито приятно закръглена, нито пухкава. Просто съм си дебела. Обаче Раналд ме харесва точно такава. — Червени петна загрозиха бузите ѝ, но Сабрина разбра, че Енид държеше да каже следващите думи, и не я спря. — Когато му казах, че бих могла да го задуша в изблик на чувства, той само се засмя и ми заяви, че мъжът, който не може да се справи с такава пищна жена, изобщо не е мъж.

Сабрина гореше от желание да разпита за подробности, но се боеше да признае, че не бе разрешила на собствения си съпруг да отговори на тези въпроси. Енид седеше неподвижна и чакаше реакцията на братовчедка си.

Сабрина нежно приглади назад тънките ѝ къдрици.

— Според мен ти не си хубава — промълви тя. Очите на Енид потъмняха и Сабрина се засмя. — Според мен ти си красива.

Енид разпери ръце и Сабрина се хвърли в прегръдката ѝ. В следващия миг братовчедка ѝ нададе сърцераздирателен вик и се изтръгна от ръцете на Сабрина. Треперещата ѝ ръка сочеше нещо на стената.

Сабрина запуши ушите си, обърна се и откри над леглото си огромен черен бръмбар, вцепенен от страх. Явно и той се бе уплашил от вика на Енид.

Сабрина избухна в луд смях. Енид я погледна и също се разсмя. Току-що ѝ беше станало ясно, че беше достатъчно луда, за да легне с един полудив планинец и в същата време бе готова да припадне само при вида на един безобиден бръмбар.

Вратата се отвори с трясък и разкри коридор, пълен с любопитни Мақдонълови, които явно си търсеха забавление. Те зяпнаха смаяно двете млади жени, паднали прегърнати на леглото. Глупавите им лица накараха Сабрина и Енид да се разсмеят още по-силно, докато накрая останаха без сили.

Един възрастен мъж с гол череп, украсен само с две бели кичурчета над ушите, се почеса мъдро по носа и заяви:

— Проклет да съм, ако разбирам какво става! Никога не бях очаквал да заваря младите момичета в едно легло. А после ще ми приказват, че ние, Макдонълови, сме били похотлива пасмина!

ГЛАВА 12

На следващата вечер Сабрина реши да посвети Морган в изкуството на шаха.

Тя дори не трепна, когато мъжът ѝ удари с юмрук дъската, преобърна я и фигурите се разпръснаха по всички краища на стаята. Коленичи и търпеливо събра пешките в полата си. Той преобърна дъската още три пъти, преди най-сетне да разбере как се движат конят и офицерът.

Морган сновеше ядно по стаята, стиснал ръце в юмруци.

— Каква е тази игра? — изсъска гневно той. — Как може царят да бъде толкова безсилен? Той няма ли поне малко чувство за чест, по дяволите? Няма ли гордост? Какво славно има в това да се държи за полата на царицата?

Пъгсли протегна късите си крачета, претърколи се пред камината и се прозя.

— Ти не си разбрал най-важното. — Сабрина, коленичила пред огъня, измъкна от жартата една нещастна пешка. — Царят е най-важната фигура в шаха. Можеш да играеш без царица, но никога без цар. Ако го загубиш, губиш играта. Затова трябва да го защитаваш, каквото и да ти струва.

— И кой го защитава? Шепа жалки пешки и една глупава жена! Би трябвало да го обсипят с камъни и да го изгонят от клана. — За да илюстрира становището си, Морган запрати нещастния монарх към огъня. Пъгсли го улови във въздуха и безмилостно го загриза.

Докато Морган с отсъстващ вид ѝ помагаше да обърнат тежката дъска, Сабрина тихо се кискаше.

— Една глупава жена значи! Историята познава много жени, които са жертвали живота си за своите. Например твоята собствена кралица Мери!

Морган удари с длан по масата, лицето му помрачня още повече.

— Тя загуби главата си само заради твоята скъпа кралица Елизабет!

Сабрина тресна един офицер върху дъската.

— Тя не е моята кралица Елизабет! Ако случайно не знаеш, Морган Макдонъл, аз съм шотландка!

— Защо тогава говориш като проклета англичанка?

Опрели ръце на дъската, двамата съскаха един срещу друг като разярени котки. Морган беше толкова близо до нея, че Сабрина се уплаши. Погледът му падна върху устните ѝ и очите му засвяткаха като ментовото зелено на дъждовна капка върху младо листо. Той задържа погледа си върху пълните устни и след няколко безкрайни секунди сведе глава към шахматната дъска. Вдигна черната царица и гласът му омекна.

— Жените са крехки същества. Нежни. Кротки. Бог ги е създал, за да ги пазим от лошото в този свят.

Сабрина беше запленена от движенията на ръцете му. Невероятно големи, те милваха с нежност прозрачния яспис. Тя си спомни как същите тези ръце бяха милвали със същата замечтаност розата на Белмонт — само миг, преди да я строят.

— Дълг на мъжа е да закриля жена си. Да се грижи за нея.

Сабрина си припомни Ев и другите жени от клана Макдонъл и се учуди безкрайно, защото думите на Морган идваха направо от сърцето. Понятието му за чест и гордост беше съвсем различно от онова, което ѝ бяха втълпявали досега за клана му.

— Сигурен ли си, че не си чуждо дете? — попита тихо тя. — Може би феите са те оставили в кошничка пред вратата на баща ти?

Той се усмихна уморено.

— Татко ми казваше същото. Но аз съм имал майка. Умряла е при раждането.

Палецът му милваше надиплената пола на царицата. Сабрина усети в сърцето си нещо като ревност и потрепери при мисълта, че бронзовите му ръце можеха да милват кожата ѝ със същата нежност.

Неспособна да понася дори секунда по-дълго това сладко мъчение, тя изтръгна царицата от ръцете му и започна да подрежда фигурите.

— Това е само игра, Морган.

Той се отпусна в стола срещу нея и скръсти ръце.

— Да, но не е истинска. Няма да играя повече.

Сабрина се отпусна в своя стол и също скръсти ръце. Двамата поседяха известно време мълчаливо, докато Пъгсли загуби интерес към царя и го пусна шумно на пода. Най-последно Морган се наведе през дъската.

— Боя се, че всичко това не помага — промълви той. — Време е да ме целунеш за лека нощ.

Сабрина затвори очи и издаде напред устни с чувство за изпълнен дълг. Когато не се случи нищо, тя отвори очи и видя, че Морган я наблюдава с лениво любопитство. Той взе лицето ѝ между ръцете си, както бе постъпила тя миналата вечер. Сърцето ѝ веднага ускори ритъма си, когато палците му помилваха долната ѝ устна, насладиха се на мекотата и чувствеността ѝ и изпробваха готовността ѝ да се подчини.

Тя усети как устата ѝ се разтопи като восък под зашеметяващата интимност на докосването му, усети как устните ѝ се отвориха и безсрамно му позволиха да проникне навътре. Топлият му дъх докосна кожата ѝ, сладък и замайващ. Той продължи да я милва с широките си, грапави пръсти.

Сабрина се раздвижи неспокойно в стола си, докато в скритите части на тялото ѝ се разгаряше огън. Гърдите ѝ се напрегнаха, а слабините ѝ овлажняха. Едва сега, нито секунда по-рано, Морган мушна езика си в устата ѝ и продължи целувката с едно-единствено плъзгане надълбоко, което я докара до ръба на екстаза.

Без да обърне внимание на измъчения ѝ стон, той се отдръпна назад и бързо я целуна по носа.

— Лека нощ, хлапенце.

Боейки се гласът да не я издаде, Сабрина го изчака да стигне до вратата.

— А аз си мислех, че вие, Макдонъллови, не сте особено опитни в изкуството да целувате за лека нощ.

— Точно затова трябва грижливо да се упражняваме. — Той ѝ намигна дяволито. — Спи сладко, момиче.

Когато Морган изчезна, Сабрина изтощено отпусна глава върху ръцете си. В тялото ѝ бушуваше такава буря, че нямаше да ѝ позволи да заспи.

* * *

На третата вечер Сабрина реши да запознае съпруга си с Омир. Надяваше се гръцкият бард да прикове вниманието му и в същото време да се окаже достатъчно умерен, за да не възпламени страстта му. Защото тази страст имаше опустошителни последствия и за съня, и за душевния ѝ мир. Цяла нощ бе лежала будна, мятеше се неспокойно в леглото, докато накрая се уви в чаршафите като в силната прегръдка на Морган.

Тя приседна на пода пред огъня и започна да чете. Чувстваше се почти като Шехеразада, която забавлява своя султан. Само дето рискуваше не главата, а сърцето си.

Страхът ѝ се оказа необоснован. Морган се приведе напред и изслуша с нарастващо възхищение как безстрашният Одисей надхитрил и победил всичките си врагове и успял да се върне при любимата си Пенелопа. Затвореното му лице бе огряно от момчешко учудване. Когато Одисей ослепи ужасния циклоп Полифем, той се наведе толкова силно напред, че Сабрина се уплаши да не падне от стола. Самата тя беше толкова погълната от древната история, сякаш я чуваше за първи път.

Обзета от въодушевление, тя зачете епизода за Одисей и магьосницата Цирцея. Морган се облегна назад — първият признак, че нещо не беше наред. Издайническите бръчки на челото станаха по-дълбоки. Сабрина зачете по-бързо, запъваше се на прости думи, мислите ѝ все по-често се връщаха към предстоящата целувка за лека нощ.

— Глупак! — Морган удари с юмрук по масата.

Сабрина стреснато затвори книгата.

— Този Одисей е бил невероятен глупак! Аз никога не бих допуснал такава грешка. Коварната вещица превръща хората му в свине, а той ѝ позволява да го вкара в леглото си! Този човек няма ли капчица гордост!

Вманиачената му гордост вече започваше да я изнервя. Сабрина срещна хладно погледа му.

— Цирцея го омагьосва с красотата си. Вероятно с готовност се е отказал от гордостта си, за да я има.

— Мъжът, който жертва гордостта си заради жена, е проклет глупак!

Сабрина видя ясно предупреждението в гневния му поглед. Ако му позволеше, Морган щеше да я дари със син, но никога нямаше да ѝ отдаде сърцето си. За неин ужас очите ѝ се напълниха със сълзи.

Тя хвърли книгата на масата и отиде до прозореца, надявайки се вятърът да изсуши сълзите ѝ. Хладният въздух предвещаваще ранен сняг.

— Може би си прав. Това решение е струвало скъпо на Одисей. Ако можем да вярваме на Омир, той е бил убит от плода на тази връзка — от собствения си син. — Със сухи очи, доверявайки се на гнева си, тя се обърна отново към него. — Ако ме беше оставил да прочета историята до края, може би щеше да разбереш смисъла ѝ. Одисей влиза в леглото на Цирцея само за да спаси моряците си. Животът им е по-важен за него от собствената му жалка гордост. Ако изобщо има мъж, способен да разбере такава постъпка, това си именно ти.

Морган наистина разбираше. Цирцея не беше и наполовина толкова добра магьосница като жената, която стоеше насреща му. Меденосладкият ѝ глас го държеше в плен; всяка плаха, скрита усмивка и всяка дума, оформена от меките устни, го омагьосваха. В момента не беше в състояние да каже от какво всъщност се възмущаваше: от невероятната глупост на Одисей или от своята собствена.

Сабрина го гледаше втренчено, великолепа в надменността си. Крехките ѝ крайници бяха напрегнати; нощният вятър бе измъкнал от венеца от плитки фини кичурчета. Той си я представи върху самотна скала наред развълнувано море, с блестяща от морската пяна коса, да устоява безстрашно на всяка опасност. Сигурно Одисей не е бил чак толкова глупав, като се е отдал на Цирцея. Може би е постъпил глупаво, като я е напуснал.

Когато Морган я помами с пръст, Сабрина се изкуши да му се противопостави. Ала любопитството победи и тя отиде при него. Той се потупа по коляното и след кратко колебание тя прие поканата. Седна сковано, чувствайки се като марионетка, танцуваща по волята му.

Топлите му пръсти помилваха открития ѝ тил и тя потрепери от удоволствие.

— Сигурно хитроумният Одисей е успокоил гордостта си, като си е внушил, че прави жертва.

От човек като Морган не можеше да се очаква по-добро извинение. Той я привлече към себе си, докато устните им се докоснаха и запалиха чист, горещ пламък, от който Сабрина се боеше и за който копнееше. Тя се плъзна по бедрото и се озова в скута му. Морган нежно облиза устните ѝ, помилва ги с език и ги загриза, докато тя се отвори и помоли за още.

Този път той не ѝ отказа. Езикът му проникна в устата ѝ като течна коприна, описа всяка вдлъбнатина и гънка и изтръгна желанието отговор — езикът ѝ намери път към неговата уста и се плъзна по равните бели зъби. Сабрина се сгуши на гърдите му като доволно котенце и без да забележи, се намести по-удобно в скута му. Той изохка дрезгаво и тя изпита едновременно страх и наслада. Страхуваше се единствено дали ще бъде достатъчно жена, за да му даде всичко от себе си, ако успееше да пробие бронята на самообладанието му.

Тя притисна парещото си чело към врата му и си пожела той да вземе решението за двама им. Да се изправи, да я отнесе на леглото и да я накара да забрави глупавата си клетва, че няма да му се отдаде. Не знаеше дали да се чувства облекчена или разочарована, когато той стана и внимателно я изправи на крака.

— Утре вечер ще ми почетеш ли пак, хлапенце?

С надеждата дяволитата усмивка да скрие безпомощността ѝ след изпитаната наслада тя се протегна и дръпна една дълга руса къдрица от косата му.

— Но разбира се! Вече съм избрала историята — тъкмо като за теб. За смелия воин на име Самсон и за прекрасната Далила.

* * *

Следобед на следващия ден Сабрина излезе от стаята си с решителна крачка. Тя беше новата господарка на клана Макдонъл и нямаше право да прекара остатък от живота си в покоите си в очакване кога съпругът ѝ ще благоволи да я посети. Омръзнало ѝ беше

да се отнасят към нея като към екзотично животно — колкото и да го глезеха.

Когато слезе по ронещото се каменно стълбище, възбудени гласове привлякоха вниманието ѝ. В Мақдонъл Касъл не беше нещо необикновено да чуеш гневни крясъци, след които задължително следваха юмручни удари и избити зъби. Тези гласове обаче бяха приглушени и съскаха злобно, което беше много по-опасно от обичайните спорове. Сабрина се поколеба, припомнила си последиците от първото си недоброволно подслушване, но следващите думи я накараха да спре като закована.

— Как можа да бъдеш толкова несръчна, жено? Той не биваше да възлага тази работа на теб.

— Да ми я възлага? Всъщност идеята беше моя, забрави ли вече! Небесата знаят, че глупак като теб никога не би могъл да изпълни подобен план. Той го нарече майсторска работа.

— И какво му донесе това? Даже слепият стар Гевин щеше да го направи по-добре! Знаех, че кракът ти е куц, но си мислех, че поне с очите си добре.

— Върви по дяволите!

Преди Сабрина да е успяла да се оттегли, към стълбището забързаха мъжки стъпки. Тя се стресна, когато от тъмния ъгъл излезе Раналд. Той я забеляза веднага и тъмното му лице побледня.

— Милейди — промърмори той, свали шапката си и побягна като подплашен заек навън.

След него се появи Ев и се облегна на стената с презрително изкривени устни. Беше без качулка и Сабрина с учудване установи, че бившата слугиня на Ангъс съвсем не беше толкова стара, колкото си я представяше. Вятърът и дъждовете бяха обрулили кожата и измили златото от косата ѝ, но тя в никакъв случай не беше по-възрастна от собствената ѝ майка.

— Красива коса имате — отбеляза тихо Сабрина. — Би трябвало по-често да я носите пусната.

— Така ли? Но не бива. — Ев се усмихна като дива котка, подушила плячка. — В битката дългата коса е като примката на палача. Веднъж докопах една глупачка от клана Грант за косите и я разцепих на две равни половини.

Сабрина нервно попипа стегнатия кок на тила си.

— Разкажете ми.

— О, да — отзова се гордо възрастната жена. — Ангъс винаги казваше, че съм в състояние да разпоря гърлото на врага и той ще ме усети едва когато застане пред портите на ада.

— Наистина съжалявам за Ангъс. Морган каза, че двамата сте били много близки.

Ев вдигна рамене. Реакцията ѝ напомни на Сабрина за Морган. Стана ѝ неприятно.

— Той умря, както живя. Бе от стомана.

— Права сте, но чие беше оръжието? — попита Сабрина.

Стъписа се, когато Ев прокара пръст по бузата ѝ със смайваща мекота.

— Какво хубаво момиче. Каква мекичка кожа. Морган те харесва нали? Мека кожа и мек глас. Също като майка ти. Също като Бет, любимата на Ангъс.

Очите на Ев потъмняха и за Сабрина не беше трудно да се досети коя беше истинската причина за омразата ѝ към Камерънови. Обзе я противоречиви чувства. Гняв срещу глупостта на Ангъс. Съчувствие към момичето Ев — обикновена саката селянка, принудена да живее в сянката на изисканата дама, която Ангъс напразно беше ухажвал.

Преди да е успяла да отговори, чертите на Ев отново се вкамениха.

— Момчето влезе ли най-после в леглото ти, или още се мотае? Морган прилича на баща си повече, отколкото признава. Предпочита да копнее за онова, което не може да получи. А накрая ти ще се окажеш само бледа имитация на жената която и двамата искаха.

Сабрина отстъпи крачка назад с отчаяното желание да избяга от подигравателния поглед. Очите на Ев проникваха в най-интимната и същност, разгадаваха тайните ѝ страхове.

— Какво казахте?

— Казах повече, отколкото трябваше. Но ти скоро ще разбереш сама.

Съчувствие, по-страшно от всяко презрение, стря очите ѝ.

— Не му давай сърцето си, момиче. Иначе ще ти го връща парче по парче, докато те задави.

Тя се отдалечи с неравномерни крачки, като тътреше сакатия си крак по неравния каменен под.

Сабрина дълго стоя загледала след нея. Загадъчните думи не излизаха от ума ѝ. Не беше забравила, че Ев и Раналд бяха единствените Макдонълви, които не бяха в залата при убийството на Ангъс. Би ли посмяла да сподели подозренията си с Морган? Той сигурно нямаше да ѝ повярва и щеше да я обвини, че търси виновни, за да изчисти името на Камерън. Сабрина въздъхна. Беше твърде рано да отправя обвинения. Представата че би могла да забие нов клин между Камерънови и Макдонълви беше крайно неприятна.

Тя разтърси глава, за да прогони неприятните усещания и тръгна да изпълни мисията си.

Когато влезе в задимената зала, Сабрина тайно потри ръце от радост. Омир я беше навел на тази идея. Щом Цирцея беше съумяла да превърне мъжете в свине, защо тя да не направи от свинете мъже? Но дори магьосницата Цирцея би се затруднила да избере най-достойния кандидат между толкова безнадеждни случаи.

Беше учудващо просто да си представи, че върху широките рамене на Макдонълви стоят свински глави. Трима мъже клечаха на пода пред огъня и играеха на зарове. Когато единият изплю в сплъстената коса на другаря си струя тютюн за дъвчене, се стигна до сбиване. На една от масите се сборичкаха за парче печен дивеч и боят завърши с това, че един едър селяк разби в главата на съседа си стомна, пълна с уиски, и го просна на пода.

На средната маса се смееха оглушително. О, да! Там беше предизвикателството, достойно за истинска магьосница.

Там седеше негово благородие мистър Фъргъс Макдонъл, наливаше се с евтино уиски и разправяше неприлични вицове, а мръсните му пръсти ровеха в деколтето на кискащата се жена в скута му. А дебелият му, къс нос приличаше досущ на свинска зурла.

Сабрина прибра полите си и съвсем спокойно стъпи върху оглозганите кости и мазните петна, с които беше покрит подът на залата. Мъжете на масата замлъкнаха при приближаването ѝ и я загледаха несигурно. Само Фъргъс беше толкова зает да мачка гърдите на момичето, че не я забеляза. Той поднесе стомната към устата си и дръжката ѝ се надяна на носа му. Уискито потече по посивялата му брада и изчезна в гънките на късия врат.

— Ох — изгрухтя доволно той и похотливият му поглед обходи тялото на момичето. — В студените дни няма нищо по-добро от чаша уиски и топли цици.

Когато прозрението му не пожъна желаня успех, той удари канчето по масата.

— Какво ви става, другари? И за вас има женички! — Бръкна в корсажа на момичето и добави: — Последния път, когато проверих, всяко момиче си имаше по две. — И се разсмя дрезгаво на собствената си шега.

Един от мъжете на масата се покашля.

— Виж, Фъргъс...

Твърде късно. Сабрина го потупа приятелски по рамото.

— Извинете, че прекъсвам очарователното и толкова поетично описание на женската гръд, мистър Макдонъл, но имам нужда от вас в стаята си.

Играчите шумно захвърлиха заровете. Мъжът, който лежеше в безсъзнание на пода, се надигна заинтересовано. Фъргъс се обърна като ужилен и блъсна момичето.

— Имаш нужда от мен? Истината ли каза, момиче? Искаш да дойда в стаята ти?

Сабрина го помами с пръст.

— Да, и то бързо, мистър Макдонъл.

Фъргъс се обърна смаяно към другарите си. В погледа му се четеше недвусмисленото: *Как съм заслужил такова щастие?* Той се изправи, пхна пръсти в колана си и закрачи след Сабрина като петел, тръгнал да разбуни кокошките.

Енид беше изпълнила съвсем точно указанията на Сабрина. Масичката беше постлана с валенсианска дантела, чаеният сервиз беше от най-фин порцелан. Върху плетена подложка беше поставена кана ароматен чай с невероятно тънко чучурче.

— Мистър Макдонъл? — Сабрина направи жест към масата.

Фъргъс очевидно не я чу и тя трябваше да повтори поканата си.

Мъжът поклати глава и поговори почти плахо:

— Тук никой не ме нарича „мистър“. Приятелите ми казват Фърджи. — Той й намигна, но в отсъствието на другите мъже жестът му загуби голяма част от наглостта си. Сабрина се направи, че не е забелязала нахалството му.

Той приседна на крайчеца на стола и се огледа, очевидно сплашен от женското излъчване на стаята. Сабрина му наля чаша чай.

— Искате ли захар, сър?

— Ами не знам — призна засрамено той. — Никога не съм пил чай. Предпочитам малц.

Сабрина сложи в чашата му три бучки. Загрубелият му език сигурно нямаше да усети необикновенния вкус. Тя сложи тънката порцеланова чашка в едрата му ръка и се усмихна окуражително. Той сръбна шумно голяма глътка и се намръщи.

Сабрина скри усмивката си зад глътка чай. Когато Фъргъс остави чашата на масата, ръката му трепереше издайнически. Чинийката иззвъня, няколко капки чай преляха. Лицето на Фъргъс почервения. Погледът му се стрелна към вратата.

Сабрина погледна в зачервените му очи и за първи път откри в дълбините им паника. Прозрението беше смайващо. Тази грамаден мъж се страхуваше от жени! Не, това не беше само страх. Той беше направо вкаменен от ужас! Криеше страха си зад мръсни вицове и славата на женкар. Сабрина изпита съчувствие към него.

Съзнавайки колко много рискуваше, тя се пресегна през масата и улови треперещата му ръка.

— Няма нищо, мистър Макдонъл. Не бива да се страхувате. Обещавам да бъда много мила с вас.

* * *

Рано сутринта от север бе дошъл студен вятър и от ниско надвисналите облаци заваля сняг. Морган едва се довлече до килера. Цял ден беше събирал подарените от Камерън овце в тясната клисура, която трябваше да им служи за убежище в студените зимни месеци. Скалните стени щяха да ги пазят от ветровете.

А през пролетта щяха да ги изкарат на пасищата — първият знак за новата надежда на клана Макдонъл.

Никога не си беше представял, че овцете са толкова объркани същества. Едва успял да хване едната, следващата хукваше в противоположната посока.

Той смъкна наметката от раменете си и се разсъблече. Изтръпналите му мускули се възпротивиха, но той не им обърна внимание, потопи ръце в бъчвата със студена вода, напръска лицето си и приглади запотената си коса, докато водата се стичаше на вадички по гърдите му. Колкото и да беше изтощен, трябваше да се измие, преди да отиде в стаята на Сабрина. Хората, които не се осмеляваха да го погледнат в лицето, често пъти бяха съскакали зад гърба му „този вонящ, мръсен Макдонъл“.

Докато бършеше лицето си, той отправи поглед към гредите на тавана. Представи си, че Сабрина го чакаше там горе, и удоволствието, което изпита, го обърка. Покоите ѝ бяха станали приятно убежище след уморителните му опити да вкара мъжете от клана в правия път или поне да ги накара да изпълняват нарежданията му и да работят както трябва. Повечето от тях не бяха научени на земеделски труд и заспиваха, опрени на лопатите или коловете на оградата. Той се радваше не толкова на историите, които щеше да му разкаже Сабрина, а на сладката мелодия на гласа ѝ. Не мислеше толкова за самата игра на шах, колкото за това, че умът му можеше да мери сили с нейната умна главица. Беше потърсил в покоите ѝ мир и уединение, а вместо това се натъкна на предизвикателство, по-вълнуващо от пороя на битката.

Морган се изправи и изохка от острата болка в раменете. Може би Сабрина щеше да го разтрие с ароматно масло, за да разхлаби стегнатите мускули? Досега не му беше отказвала нищо. На лицето му изгря усмивка. Ако продължеше по този начин, щеше да ѝ докаже, че един Макдонъл може да бъде много повече от кръвожодно животно. Тогава тя сама щеше да го помоли да стопли леглото ѝ, не по задължение или от съчувствие, а защото щеше да го пожелае. И тогава вече нищо нямаше да му попречи да разтвори млечнобелите ѝ бедра и да проникне в горещите ѝ дълбини.

При тази мисъл слабините му натежаха и запулсираха в ритъма на радостно очакване. Той затвори очи и си позволи да се наслади на примамливата представа в цялата ѝ сурова сила. Точно в този миг нечия ръка го прегърна изотзад. Мръсни, изпочупени нокти одраскаха голия корем. Другата ръка се плъзна под плаща му и затърси между бедрата.

— Алуин — изохка мъжът.

— Аз съм, Морган. Твоята сладка Алуин. — Гласът ѝ подрезгавя от страст. — Виждам, че вече си готов. Но ти винаги си бил готов, нали, скъпи?

Морган отблъсна нахалните пръсти и се обърна. Веднага усети миризмата на друг мъж върху тялото ѝ. Сякаш го поляха с ледена вода. Слабините му се вледениха.

Алуин вече вдигаше полите си, но Морган я спря.

— Онази вечер се изразих повече от ясно, момиче. Не ти позволявам да ме следиш по къщата и всеки път, щом ме намериш в някоя стая, да си сваляш гащите. Не е прилично. Аз имам жена.

— О, я престани, Морган! Много добре знаеш, че не нося гащи. — Подобна на грамадна светла планинска котка, тя го притисна към бъчвата и му поднесе пищните си гърди. — Имаме достатъчно време. Твоята скъпа женичка няма да ни попречи. Щом тя може да приема друг мъж в стаята си, ние също имаме право да се позабавляваме.

— Какъв друг мъж?

Заплашителният глас принуди Алуин да отстъпи.

— Аз си мислех, че знаеш. Ев ми каза, че той отишъл горе преди часове.

— Преди часове? — Пред очите на Морган падна червена мъгла. Ушите му забучаха.

Сега Алуин се уплаши истински. Тя също беше спала с други мъже, но Морган не се беше ядосвал. Откъде можеше да знае, че ще се вбеси така заради дребната си съпруга с маймунско лице?

Морган кипеше от гняв. Блъсна Алуин настрана, метна плаща на раменете си и се втурна към залата. В задименото помещение цареше гробна тишина. Велики боже! Нима всички бяха повярвали, че съпругата му му слагаше рога? Ами да, нали тя беше Камерън!

Мъжете от клана се взираха в огъня, клатеха питиетата в чашите си и се местеха неспокойно по пейките. Никой не погледна господаря си в очите. Единствено Ев, седнала между тях, вдигна подигравателно канчето си насреща му.

Морган забави крачките си, за да не загуби и последните остатъци от достойнството си. Докато прекосяваше залата, усещаше в гърба си десетки пронизващи погледи.

Щом излезе, мъжете започнаха да сключват облози. Накрая се оформиха две вражески партии: едните твърдяха, че той ще удуши

невярната си съпруга, докато другите бяха на мнение, че ще пронизе черното ѝ сърце с pistolетен куршум.

ГЛАВА 13

Морган излезе от залата и се втурна като бесен нагоре по стълбите. Вземайки по две стъпала наведнъж, той стигна най-сетне до покоите на жена си и спря като закован. Отвътре се чуваха нежни звуци на арфа, дълбок мъжки баритон и сладък женски сопран, съединени в толкова завладяваща мелодия, че биха разплакали и най-загрубелия воин.

*Обичах аз нявга дъщерята на краля,
тя живееше далече оттатък морето*

...пееше мъжът.

А Сабрина му отговори:

*Била съм нявга кралска дъщеря,
но ти ме обичаш затова вече не съм.*

Друг мъж пееше с жена му. Морган изобщо не забеляза, че за първи път не я наричаше „момиче“, „хлапенце“ или „проклетата Камерънова издънка“, а мислеше за нея като за своя съпруга. В гърдите му кипеше безпомощен гняв. Интимността на двата слети гласа беше по-свой начин унищожителна и го засегна по-дълбоко, отколкото ако ги беше сварил да се любят.

Морган блъсна вратата и застана на прага. Две изненадани двойки очи се устремиха към него. Стана му ясно, че изглеждаше като идиот — почти гол, с мокра коса и широко отворена уста.

Но не можеше другояче. Не можеше дори да затвори устата си, защото ангелският баритон принадлежеше на мъж с черна дяволска душа.

Фъргъс Макдонъл, който се беше настанил удобно на копринена възглавница в краката на Сабрина, се надигна с мъка и направи тромав поклон.

— Благодаря ви за чая, милейди. Длъжник съм ви.

Сабрина остави арфата.

— Аз трябва да благодаря, мистър Макдонъл. Вие ме научихте на прекрасни шотландски балади. Моят съпруг със сигурност ще ги оцени през дългите зимни вечери. Права ли съм, скъпи?

Мина цяла минута, докато Морган разбере, че се обръщаха към него.

— Какво?

Фъргъс спря в рамката на вратата и се намръщи укорително.

— Не говори с този тон на съпругата си, момче. Само свинете грухтят така. — Той уви плаща около раменете на господаря си. — Не е редно да се разхождаш полугол в присъствието на една лейди. Ангъс не те ли е научил на маниери?

Той потупа Морган бащински по рамото и излезе с горди крачки. Сабрина се разшета из стаята. Като си тананикаше, тя събра чашите и приборите. Очевидно не подозираше, че всички мъже, събрани в залата, очакваха с нетърпение пистолетния изстрел.

— Прекрасен човек е Фъргъс — заяви въодушевено тя и грижливо избърса каничката за сметана. — Зад глупавите му хвалби е скрито сърце на джентълмен.

Морган най-сетне затвори уста. Веднъж бе видял как Фъргъс отрязва главата на нападнал го неприятел, докато спокойно гризеше агнешка кост.

— Истински поет, бих казал.

Нещо в гласа му накара Пъгсли да се скрие под леглото, докато накрая остана да се вижда само кранчето на опашката му. Морган тихо затвори вратата зад гърба си.

— Би ли ми обяснила как този благороден посетител се появи в спалнята ти?

Сабрина оглеждаше съсредоточено чашата, омазана от пръстите на Фъргъс.

— Какво има за обясняване? Поканих го да прием чай. За да ми се отблагодари, той ме научи да пея няколко великолепни балади. Знам, че английските песни на мама отдавна са ти омръзнали. — Морган се

почеса смутено по носа. — Защото в тях твърде често се пее за победи над негодните шотландци — допълни невинно тя.

— Английски обичай ли е да се канят чужди мъже на чай? И то в спалнята?

— Нито английски, нито шотландски. Но аз не можех да го поканя в залата, за да... — Когато осъзна значението на въпроса му, тя загуби нишката. Каната се изплъзна от ръката ѝ, удари се в ръба на масата и порцелановата роза, която украсяваше дръжката, се отчупи. Болка затъмни погледа ѝ. — Нима намекваш, че съм...

— Нищо не намеквам, момиче. Но когато Алуин ми каза...

— Я виж ти. Алуин значи. — Монотонният, равнодушен глас беше в ярък контраст с гневните искри в очите ѝ. — Ти вярваш на Алуин, така ли? Защо не, нали и тя е Макдонъл като теб. А аз съм само една коварна, хитра Камерън. И къде те намери твоята скъпа Алуин, за да отправи тези обвинения срещу мен?

Морган си припомни жадните пръсти на Алуин и изпита угризения на съвестта. Болката в очите на Сабрина нарасна. Проклинайки на ум бившата си любовница, той изрече тихо:

— Не съм я докоснал. Кълна ти се.

Сякаш не го беше чула, Сабрина се изсмя безрадостно.

— Трябваше да го очаквам. Защо да вярваш на мен, а не на нея? Нали ние, Камерънови, сме способни на всичко, за да постигнем целта си. Убиваме гости, които сме поканили на вечеря, тровим съпрузите си. Значи представата, че те мамя с един от хората ти под собствения ти покрив, не е толкова абсурдна.

Тя му обърна гръб. Цялата ѝ крехка фигура излъчваше гняв. Морган одобрително кимна с глава. Сабрина бе успяла да обърне и гнева, и ревността срещу него. Никой мъж от клана не би посмял да вдигне глас срещу него с истински гняв. А това дяволско момиченце направи така, че всички да изглеждат като страхливци, а той самият като проклет идиот!

Той вдигна отчупената порцеланова роза. Защо не бе поспрял да помисли? Обвинението беше абсурдно. Винаги нахлуваше някъде, без да помисли за последствията, и грубостта му разрушаваше нещо скъпоценно и крехко — живота на майка му, розата на Белмонт, гордостта на Сабрина.

Той остави розата на масата и отиде при Сабрина. Застана толкова плътно пред нея, че усети върху гърдите си топлия ѝ дъх. Сладкият ѝ аромат го трогна повече, отколкото някога бяха успявали ръцете на Алуин. Тя беше свела глава и упорито отказваше да го погледне в очите.

— Предполагам, че няма да ми прочетеш обещаната история. Онази за смелото момиче на име Далила...

— Не тази вечер — отговори тихо тя.

— А не искаш ли да изиграем една партия шах? Заклевам се, че няма да преобърна дъската. Даже ако ти спечелиш.

Тя поклати глава.

Морган зарови пръсти в мократа си коса. Изпитваше искрено, дълбоко разкаяние. Падна тежко на най-близкия стол.

Сабрина беше твърдо решена да не отстъпи пред ласкателствата на съпруга си. Тъй като не можеше да му достави радост, тя реши да зарадва себе си. Седна в далечния ъгъл на стаята и засвири на арфата. Наклонила глава, запя меланхоличната балада, на която я беше научил Фъргъс.

Опитът ѝ да пренебрегне присъствието на Морган се провали. Макар че беше абсолютно тих и неподвижен, той изпълваше цялата стая. Не можеше да не забелязва тази двуметрова планина от мускули. Даже да беше сляпа за чара му. А за нейно голямо съжаление тя отдавна се беше поддала на привлекателната му сила.

Тя хвърли бърз поглед към него и гласът ѝ пресекна. Тъкмо пееше за любовните клетви на благородната млада дама пред неверния обожател. Копнеж изгори гърлото ѝ. Морган бе затворил очи и протегнал мускулестите си крака. Плащът се беше вдигнал и разкриваше бронзовите, покрити с руси косъмчета крака. Сабрина погълна тази гледка като чаша студена вода в горещ летен ден.

Тя продължи да плъзга пръсти по струните на инструмента и изтъка нишките на стара английска мелодия, която майка ѝ често свиреше в студените зимни нощи, когато в прозорците на музикалната стая се удряха ледени снежинки. Радваше се, че Морган се е отказал от вечната си бдителност. Виждаше как мускулите му се отпуснаха и бръчките по челото се заглаждаха. Така ѝ се искаше да очертае с пръсти строгата линия на брадичката му, изпълнена с нежност и уважение, както докосваше струните на арфата.

Морган се раздвижи.

— Прекрасна песен, Бет — промърмори сънено той.

Сабрина се вцепени. Очите на Морган се отвориха, но тя не видя в тях нищо освен замаяност. Разтърси глава. Може би само си беше въобразила, че е чула името на майка си.

Морган потърка челото си.

— Май съм задрямал. Най-добре да си легна, защото ще се наложи да викаш Фъргъс, за да ме отведе в стаята ми.

Той отиде до вратата и спря. Сабрина не смееше дори да диша. Отчаяно искаше той да си отиде, отчаяно искаше да остане сама и да се отдаде на съмненията, които тежаха като камъни в сърцето ѝ.

Когато мълчанието стана непоносимо, тя се обърна към него и попита с треперещ глас:

— Какво чакаш още, за бога?

Той стоеше на прага като гръцка статуя, скръстил ръце пред широките си езически гърди.

— Целувката за лека нощ, естествено.

Сабрина за пореден път се учуди на самообладанието му. Тя опря ръце на хълбоците си и отговори като строга учителка:

— Очевидно не си научил правилата за цивилизовано общуване. Когато се е държал зле и е наранил нежните чувства на съпругата си, съпругът естествено няма да получи целувка за лека нощ.

В първия момент Морган я погледна неразбиращо. След това отиде при нея и я вдигна високо във въздуха. Завладя устата ѝ, съедини езците им, докато тялото ѝ запулсира в ритъма на низките, тъмни инстинкти. Копринената мекота на устните му я накара да забрави предупреждението на Ев, прогони от сетивата ѝ всичко с изключение на пламенното обещание в очите му. Почти всичко.

— Това е глупав обичай — обяви тържествено Морган, след като я пусна. — Лека нощ, хлапенце. — И предпазливо затвори вратата на спалнята.

— Лека нощ, Морган — пошепна след него Сабрина. — Вече не ми е чудно, че ме наричаш „хлапенце“. Сигурно си забравил името ми.

Пъгсли излезе изпод леглото.

Сабрина зави счупената кана с края на покривката, защото не понасяше да я гледа. Ами ако Ев беше права? Ами ако Морган бе същият като баща си? Сигурно през всичките тези години е бил

безнадеждно влюбен в Елизабет. Тя прерови паметта си и си припомни момчешкото лице на Морган, изпълнено с желание, докато слушаше песните на майка ѝ.

Сабрина притисна ръка към корема си, сякаш можеше да задуши тъпата болка. Иронията на случващото се не ѝ убягваше. Докато тя, хлапачката, беше наблюдавала с възхищение младия Макдонъл, той тайно е обожавал Елизабет Камерън.

Тогава тя не намираще нищо лошо в поведението му. Всички обожаваха Елизабет. Тя беше сърцето на Камерън Мейнър. Сабрина винаги беше мечтала да стане като майка си.

Докато Морган ѝ се подиграваше и я наричаше разглежено, суетно хлапе, тя мечтаеше да бъде очарователна, великодушна и изискана.

Чувството за дълг ѝ повеляваше да потиска грубите страсти, които караха сърцето ѝ да трепери. Седеше до прозореца с бродерия на коленете и следеше с копнеж Морган и братята си, които лудуваха в градината или препускаха с понитата си в долината. Заради майка си се бе съгласила да замине за Лондон и да се омъжи за изискан английски джентълмен, макар тайно в себе си да знаеше, че сърцето ѝ винаги ще принадлежи на Шотландия. И на дивото, упорито момче, което го бе откраднало.

Сабрина беше най-крехката мамина роза.

Съвършената малка принцеса на татко.

А отскоро и възхитителното домашно кученце на Морган, което се отзоваваше на всяко подръпване на въжетото.

Но не беше личност. Не беше жена и съпруга.

Докато Енид беше намерила смелост да се отърси от веригите на миналото, Сабрина беше паднала отново в стария капан. Даже се опита да омагьоса мъжете от клана, надявайки се, че след като спечели техните сърца, ще завладее и сърцето на водача им.

Сабрина опря ръце на масата и огледа стаята си с изпепеляващ поглед, в който не беше останала нито една детска илюзия. Тук нямаше нищо от Сабрина Камерън. Нищо не загатваше за нейния характер, за нейната същност. Всичко носеше елегантния почерк на Елизабет Камерън. Порцелановият сервиз за чай, изпратен в Камерън със специален кораб от Лондон по нейна поръчка. Фините восъчни

свещи, които саморъчно беше сложила в багажа на дъщеря си. Снежнобелите чаршафи, избродирани грижливо от самата нея.

Всичко в стаята на Сабрина, включително кучето, беше принадлежало на Елизабет. Вероятно ѝ принадлежеше и сърцето на съпруга ѝ.

Сабрина обичаше майка си, обожаваше я, възхищаваше ѝ се. Но не искаше да бъде втора Елизабет. Дори за Морган.

През всичките тези години Морган изпитваше перверзно удоволствие да разваля диадемата от плитки на челото ѝ. Сега беше дошло време тя сама да се раздели с нея.

Пъгли заръмжа одобрително, когато Сабрина извади фуркетите от косата си и разпусна тъмните кичури по раменете.

* * *

В нощи като тази Морган изпитваше отчаяно желание да се напие до забрава. Дори най-студената изворна вода не беше в състояние да угаси огъня, който бушуваше в слабините му. Изтощението му бе отлетяло още преди да целуне сладките устни на Сабрина. Сънят беше по-далече дори от спазмите на задоволството, за които копнееше зажаднялото му тяло.

В момент на слабост той си пожела да стане мъжът, за какъвто го смяташе Сабрина. Даже завидя на скандално известния си дядо Халбърт Грозния за душевната му бедност. Халбърт щеше да хвърли красавицата Камерън в подземие и да се забавлява с нея до насита.

Той изпъшка и изпи още една чаша студена вода. Беше отишъл в залата с надеждата да намери малко утеха сред хората от клана. С годините броят им беше намалял застрашително, а когато нападенията на Грант и Чишолм станаха още по-смели и кръвожадни, повечето бяха напуснали селата си и бяха потърсили защитата на старата крепост. Всички се хранеха заедно, а нощем лягаха да спят по пейките, увити в плащовете си, както бяха правили дедите им преди петстотин години.

Веселите звуци на флейтата и ритъмът на тамбурата бяха в унисон с неспокойното му сърце.

— Виж къде е онзи! — прозвуча предупредителен вик, когато един от мъжете получи силен удар и се плъзна по масата.

Морган сграбчи мъжа за плаща и го свали от масата, без дори да трепне, Фъргъс седеше на съседната пейка и милваше раменете и гърдите на седналото до него момиче с много по-голяма нежност, отколкото беше проявил преди няколко часа. Още един чай със Сабрина, и старият негодник щеше да им декламира Шекспир! Ев седеше на най-отдалечената маса с четирима Макдонълови, които бяха толкова далечни роднини на Морган, че дори не можеше да ги нарича братовчеди. Шепотът и скритите погледи го измъчваха, а загадъчната смърт на Ангъс беше един постоянен укор. Може би никога нямаше да разбере кой бе убил баща му — тази мисъл го вбесяваше.

Копнееше за сладка забрава. Както преди малко, когато Сабрина го приспа с песента си и той се върна в музикалния салон на семейство Камерън. Силният сопран на Елизабет заглуши крясъците и проклятията, заличи насилието, което беше навлязло трайно в младия му живот. Ала когато се събуди, дъщерята на Елизабет го гледаше с болка, а трудно извоюваният мир беше разрушен под напора на сляпата похот.

Навън валеше сняг. През бойниците влизаха едри снежинки, стрелкаха се към тавана на залата като прогонени звезди и се топяха в топлия въздух.

Когато Алуин се промъкна зад него и обхвана раменете му, Морган потрепери от отвращение.

— Не понасям да те гледам мрачен — пошепна в ухото му тя. — Дай ми малко време и ще върна усмивката на лицето ти.

Слабините му бяха толкова напрегнати, че щеше да се задоволи със съвсем малко време. Той стисна чашата си, готов да се поддаде на изкушението. Ала точно в този момент улови развеселения поглед на Ев от другата страна на залата и решително тръсна глава. Знаеше, че ако си позволеше да отиде с Алуин, след това щеше да се чувства омърсен като никога досега. Лош, безсъвестен, недостоен за жената, която беше станала негова съпруга. Жена, толкова чиста и фина като белите снежинки, които влизаха през бойниците.

Тъкмо се чудеше как да отпрати Алуин, когато флейтите замлъкнаха изведнъж, а тамбурата спря с последен гръм. Фъргъс се задави с уискито си и го изплю в лицето на младия мъж насреща си, който беше твърде слисан, за да реагира.

Морган проследи смаяните погледи към стълбището и като видя какво ги беше предизвикало, грабна слепешком най-близката чаша от масата и изпи огненото питие в нея на една глътка.

ГЛАВА 14

Когато уискито опари безмилостно неопитното му гърло, Морган изохка от болка. Няколко мига не можеше нито да диша, нито да преглъща. В залата беше влязла Сабрина, неузнаваема като горска нимфа.

Розовата ѝ пола беше нарязана на безброй ивици и в сравнение с нея даже одеждата на Алуин изглеждаше скромна. Беше захвърлила фустите, кринолина и дългите долни гащи и всяка бодра крачка разкриваше кремавите ѝ, невероятно дълги бедра.

Краката ѝ бяха боси, а косата — разпусната по раменете. Гъстите къдрици падаха свободно по гърба, само на челото бяха прихванати с копринена панделка, украсена с рози, които подозрително напомняха за цветята, които доскоро красяха деколтето на роклята ѝ. Лицето ѝ не беше напудрено; розовината на бузите ѝ беше истинска. Само нацупената устичка беше яркочервена.

Морган впи жаден поглед в устните ѝ. С тях можеше да направи толкова много неща. Нежни неща. Прекрасни неща. Слабините му отново се събудиха за живот и запулсираха тревожно.

Фъргъс му наля още уиски и очичките му засвяткаха доволно.

— Пийни си, момче. Имам чувството, че тази нощ те чакат неприятности.

Без да изпуска Сабрина от очи, Морган изпразни чашата. Уискито протегна огнените си пръсти към стомаха му и образува пламтящо езеро.

Сабрина напредваше спокойно между вцепенените танцьори, като от време на време спираше да се засмее дяволито в някое смаяно лице. Тя прекоси смълчаната зала и се приближи до масата на Морган. Хълбоците ѝ описаха подкана, стара като света. Морган забеляза с угълчето на окото си как Алуин се намести в скута на Фъргъс.

Сабрина сърдечно целуна Фъргъс по сивата брада, седна на пейката и се обърна към Морган.

— Нима леглото беше твърде студено за вкуса ти, Морган Макдонъл? — Тя хвърли бърз поглед към Алуин. Очевидно беше разбрала, че съперницата ѝ се е преместила от Морган към Фъргъс. — Вероятно си потърсил малко топлина тук?

Морган стисна чашата си с две ръце и ноктите му одраскаха глината. Понижи глас дотолкова, че даже Фъргъс трябваше да се протегне, за да го чуе.

— Внимавай какво говориш, момиче. Моите хора смятат, че споделяме леглото, и аз предпочитам да не ги разубеждавам. Е, защо не си в стаята си?

Сините ѝ очи се разшириха от смайване.

— Не знаех, че стаята ми е килия. Или кафез. Пленница ли съм в тази къща, Морган? Или домашно кученце? — Тя му подаде китките си. — Защо не ме вържеш?

Думите и жестът извикаха в сърцето му езически образи, варварски, но не по-малко еротични. Морган бутна ръцете ѝ обратно в скута и се опита да не забелязва твърде дразнещите крака и изкусителното V от събрано кадифе между бедрата.

Постара се да скрие треперенето на гласа си зад сериозност:

— Това не е поведението, което господарят на клана очаква от съпругата си.

— О! Цял живот имах поведение, което се очакваше от мен — и какво ми донесе това? То няма да ми помогне да се забавлявам като невъзпитаните момиченца тук. — Морган се ужаси, когато тя се наведе към него и загриза крайчето на ухото му с остриите си зъбчета. — Твоите хора не са и наполовина толкова глупави, за каквито ги мислиш, Морган Макдонъл. Ако един ден решиш да споделиш леглото ми, ще си имаш достатъчно работа и няма да ти остане време да се цупиш.

Преди Морган да се е отърсил от ужаса, Сабрина стана и се отдалечи грациозно. Недоволни от мълчанието на господаря си, мъжете от клана постепенно напуснаха масата му.

Сабрина плесна с ръце, за да привлече вниманието им, макар че отдавна го беше завладяла.

— Искам да вдигна тост. — Тя грабна една чаша и я вдигна високо във въздуха. — За новото ми семейство! За Макдонъллови!

Мъжете я подкрепиха с ликуващи викове, макар и малко несигурни. Колкото и да се бояха от гнева на господаря си, Макдонълови не можеха да устоят на такъв тост. Когато Фъргъс предложи на Морган още уиски, той взе бутилката от ръцете му. Изпи остатъка на един дъх и изтри уста с опакото на ръката си.

Сабрина поднесе чашата към устните си. Силният алкохол превърна гласа ѝ в дрезгав алт и извика сълзи в очите ѝ.

— Обещах на Фъргъс да го науча на нова песен и в противоречие с онова, в което може би вярва господарят ви, ние, Камерънови, държим на обещанията си. — Тя запляска с ръце и затропа с крака в завладяващ ритъм.

Ентусиазмът ѝ зарази присъстващите. Момчето с барабана погледна несигурно към Морган, но в следващия миг пое такта. Още ръце и крака подеха ритъма, запляскаха и затропаха и залата затрепери.

Сабрина извиси ясният си глас:

*Златокоси и диви, Макдонълови
прекосиха нашата граница.
Дълги и опасни са мечовете им,
а още по-опасни са...*

— Сабрина! — изрева Морган.

Бутилката с уиски се счупи в ръката му. Той изтърси кехлибарените парченца стъкло, сякаш бяха листа от роза. Момчето с барабана се скри под масата. Пляскащите ръце спряха наскреда движенията.

— Пак ли меланхолия? — пошепна Сабрина, но не посмя да каже нищо повече, защото Морган скочи и отиде при нея.

Целта на тазвечерната ѝ постъпка беше да изтъргне реакция от него, но хищническият поглед, с който я удостои, ѝ напомни, че не бива да дърпа дявола за опашката. Твърде късно. Дяволът беше прегладнял и нищо не можеше да го спре.

Мъжете, които бяха наставали, бързо се разделиха, за да му сторят път. Сабрина искаше да издържи, но краката ѝ бяха на друго мнение. Тя се отдръпна назад, докато се опря в ръба на една маса.

Морган застана пред нея в целия си грамаден ръст. В първия ужасяващ миг тя се запита дали пък няма да престъпи клетвата си и да я набие пред всички.

Тя разтърси косите си и събра целия си инат.

— Надявам се, че скромната ми песничка не те е разсърдила. Мислех, че ще се почувстваш почетен от тези хвалби към... — Гневното смръщване на съпруга ѝ я лиши от дар слово. Зъбите ѝ здраво захапаха долната устна.

— Към издръжливостта на Макдонълови? Към смелостта им? — предложи той.

Хвана я за ръката и я помилва с подигравателна нежност, която направи докосването брутално. Тънката линия около устата му ѝ напомни, че съществуват много по-страшни наказания от връзването на ръцете.

Тя се принуди да отмести поглед от широкия му гръден кош.

— Това е само песен. Не исках да обидя никого.

Той я пусна, но облекчената въздишка спря в гърлото ѝ, когато ръката му се плъзна под косата на тила ѝ.

— Никого не си обидила. — Пръстите му се заровиха в гъстите кичури. — Само се уплаших, че би могла да повярваш, че авторът на песничката е искал да ни поласкае. Би ли желала частна демонстрация?

Връхчетата на пръстите му намериха трепкащите нерви по кожата на главата ѝ. Сабрина отметна глава назад и се наслади на приятното усещане.

— Не, благодаря. Вярвам ти и така.

Могъщото тяло на Морган не позволяваше на хората в залата да видят какво става между тях.

— Тогава публична? — Коварният тон на гласа му ѝ подсказа, че е избързала, отишла е твърде далече и че той има желание, воля и способности да ѝ докаже славата си.

Все пак не беше подготвена за шока, когато ръката му се плъзна в блузата ѝ и намери голата ѝ гръд. Той размачка меката закръгленост с дланта си, докато палецът му кръжеше около чувствителното връхче. Тялото на Сабрина реагира със смайваща бързина. А триумфалното му изражение ѝ подсказа, че той го беше забелязал.

Коварството му беше по-страшно от всички глупави номера, които ѝ беше погаждал като момче. Безличното докосване нарани не само тялото ѝ, но и най-дълбоките, най-нежните тайни на сърцето ѝ.

Сабрина вложи в думите си цялата наранена гордост, която години наред беше потискала:

— Както желаяш, Морган Макдонъл. От човек като теб не може да се очаква друго.

— Тогава няма да те разочаровам.

Без да покаже дори искрица разкаяние, той извади ръка от деколтето ѝ, преплете пръсти с нейните и я изведе бързо от залата като всеки нормален съпруг, пожелал да прекара известно време насаме със съпругата си. Сабрина хвърли безпомощен поглед назад и откри Ев, която гледаше след тях с доволна усмивка.

Сабрина устоя на изкушението да влачи крака като упорито дете, докато Морган я водеше устремно по тъмните коридори на Макдонъл Касъл.

Ала не устоя да не го подразни.

— Това не е ли твърде цивилизовано за твоя вкус? Няма ли да ме метнеш на рамо или да ме повлечеш за косите?

Той спря така рязко, че тя се удари в гърба му. Морган се обърна и горещият му дъх опари кожата ѝ. Сабрина се учуди, че къдриците ѝ не бяха опърлени.

— Не ме предизвиквай — изсъска той през здраво стиснатите си зъби.

Тя го подуши и изохка театрално.

— Ти си пил. — В гласа ѝ имаше горчиво обвинение.

— Жена като теб е в състояние да накара даже монах да се пропие.

— Но ти не си монах.

Дълбокото му ръмжене я накара да настръхне.

— Не, но живея като монах. И трябва да кажа, че вече ми писна, по дяволите!

Той я повлече отново след себе си и забави ход едва когато тя се спъна в купчина мазилка и щеше да падне, ако не я беше хванал в последния миг. Когато завиха зад един тъмен ъгъл, Сабрина позна задънения ходник, в който беше попаднала първия ден след пристигането си в Макдонъл Касъл.

Тесните прозорци бяха заковани с дъски, въпреки това през дупките влизаха снежинки и блещукаха в студения въздух. Поривите на вятъра развяваха износените стенни килими, а счупеното огледало показва мрачните им отражения.

Морган остави Сабрина наред коридора и закрачи към огледалото.

— Проклятие! Бях готов да се закълна, че там има врата.

Очевидно прибързаното им бягство щеше да завърши в нищото. Сабрина се закиска истерично и напразно се опита да скрие смеха си в шепа.

Ала като видя израза на лицето му, смехът ѝ секна.

— За теб всичко това е само шега, нали? Рушащият се замък на дедите ми, жалкият ми клан. Шега е и жалката песничка, създадена от човек, който е искал да постави Мақдонълови на мястото им. Да ги положи в красивите ти Камерънови крачета.

Гневът не беше толкова страшен като другото чувство, което откри в погледа му. Да не би да го беше наранила? Но тя нямаше необходимите средства, за да го стори.

— Значи си решила тази нощ да паднеш до нашето ниво? — попита глухо той. — Затова ли си се нагласила като... като...? — Явно не намери думи да продължи.

— Като уличница? — помогна му великодушно тя. — Но нали ти предпочиташ именно този тип жени?

— Алуин се промъкна зад мен! — изрева той.

— Колко пъти се е промъквала зад теб по този начин, откакто сме женени?

На устните му заигра усмивка и гласът му омекна.

— Ревнуваш ли, хлапенце? По-добре си мълчи, защото наистина ще повярвам, че си засегната.

— Опазил ме бог!

Страстната ѝ реакция го поля със студен душ. Той наклони глава и я погледна по-внимателно.

Треперейки под погледа му, Сабрина изведнъж разбра колко студено беше в коридора. Досега не беше съзнавала колко топлина и осигуряват долните дрехи. Без фустите си се чувстваше гола, незащитна срещу ледения вятър и жадните погледи на Морган. Когато погледът му се плъзна към краката ѝ, тя отново усети познатото

опарване и връхчетата на гърдите ѝ щръкнаха ла да се защити, тя скръсти ръце пред гърдите.

Морган се отдръпна назад и лицето му помрачня още повече.

— Какво би казала майка ти, ако те види в това одеяние?

— Като че някой се интересува от мен, по дяволите! — изсъска вбесено тя.

Морган беше колкото провокиран, толкова и възхитен от страстта, която беше скрита в крехкото ѝ тяло. Сабрина развя нарязаната си пола.

— Аз не съм майка ми! Не мога да се държа като нея! Не понасям да бъда учтива с глупаци! Така и не можах да разбера какъв е смисълът да украсявам чаршафите с дребни бродирани цветенца, след като никой няма да ги види. А като си представя, че седя в салон, пълен с изискани дами, които си говорят за шев и гледане на деца, съм готова да се разкрещя.

Тя прибра полата си и мина покрай него. Морган затвори за миг очи и вдъхна дълбоко аромата на разпуснатата ѝ коса Той го улучи поточно от уискито и го накара да загуби равновесие.

— Проклетите рози — прошепна едва чуто той.

— Рози! — Сабрина се хвана за думата, като че ѝ беше подхвърлил спасително въже. — Точно така! Мама донесе розите си от Англия. Родословното им дърво е по-старо дори от това на Пъгсли. Засади храстите по точно определен план и ако само един от тях посмее да протегне тръните си към слънцето, мама тича и хоп! — с ножицата. — Сабрина щракна с пръсти. — Тя просто им реже главите!

Морган усети в сърцето си странна тежест. Очите на Сабрина святкаха. На лицето ѝ грееше усмивка. Същото изражение като онази вечер, когато за първи път бе видяла Макдонъл Касъл, същото изражение, което беше завладяло сърцето му още докато бяха деца.

Шотландският ѝ акцент се засили, възпитанието на Елизабет беше заличено и гласът ѝ зазвуча със свой тон.

— Аз обичам дивите рози, които забиват острите си бодли в роклята ми и ме драскат до кръв. Обичам, когато на някой пуст хълм видя дребна жълта розичка. Тогава се катеря, докато остана без дъх. А щом стигна до върха и открия между скалите розовия храст, изпитвам възхищение към упоритостта, с която се е задържал върху каменистата почва.

Тя стисна в юмрук плаща на Морган и го раздруса.

— Дивите рози са прекрасни и освен това са свободни. Ако искаш да ги имаш, трябва да си готов да пролееш кръвта си. Те не цъфтят затворени. — Тя сведе глава и опря чело на гърдите му. Гласът ѝ се снижи до шепот. — Аз съм като тях, Морган. Не мога да прекарам живота си в златен кафез само за да ти се харесвам.

Новата Сабрина му харесваше повече, отколкото му се искаше. Харесваше му, че бе дръзнала да се облече като проститутка, защото не изглеждаше като такава. Даже боса, с разбъркани, нападали по лицето коси, с ярко начервени устни, тя беше истинска дама, както някога, едва шестгодишна. Чистотата ѝ надделяваше над всичко плътско. Даже неговата мъжка, егоистична воля за притежание не можеше да я разруши.

Той отмахна от челото ѝ една тежка къдрица.

— Сабрина?

— Да, Морган?

— Открай време си ужасно бърлива.

Когато Морган сложи ръка на рамото ѝ и я обърна към огледалото, Сабрина се разтрепери. Мътният блясък на очите му пресуши гърлото ѝ. Ароматът на уиски от устата му се смеси със свежестта ѝ и я обгърна в замайващ облак. Топлото му тяло я пазеше от студения вятър. Сабрина трябваше да събере цялата си сила, за да не капитулира и да не падне на гърдите му. Телата им се отразяваха слети в мътното стъкло.

— Няма нужда да бъдеш нещо друго, освен самата себе си, Сабрина. Такава, каквато си, омагьосваш всеки мъж. — Той помилва бузата ѝ с опакото на ръката и гласът му подрезгавя от вълнение. — Там, където аз съм тъмен, ти си бяла. — Тя му позволи да плъзне ръце по гладката ѝ шия, да разголи раменете и да стигне опасно близо до твърдите връхчета на гърдите ѝ. Милувката беше невероятно изкусителна. — Гладка, където аз съм грапав. Мека... — Косата скри лицето му, когато се наведе, внимателно притисна ръка към горещите ѝ слабини и опря хълбоци в задните ѝ части. — Мека, където аз съм твърд...

Сабрина усети коравото доказателство за твърдението му и шумно пое въздух. Отметна глава назад и се остави на целувките му. Устните на Морган се плъзнаха по шията ѝ с пърхаща нежност. Тя

продължаваше да се взира в непознатата жена в огледалото — похотлива твар с влажни, жадно отворени устни, притисната към могъщото тяло на мъжа, който държеше сърцето ѝ в силните си ръце.

Погледите им се срещнаха в огледалото. *Това ли е изпитвала и Алуин?* — запита се неволно Сабрина. Дали и другите жени, които Морган беше целувал, бяха изпитвали същото?

Тогава си спомни. Спомни си толкова точно, че усети миризмата на топлия джинджифилов сладкиш. Младият Морган Макдонъл седеше на трикрако столче в кухнята на Камерън. Зачервено момиче, едва навършило петнайсет години, седеше срещу него и го целуваше страстно. Сабрина надникна в кухнята, обърна се рязко и избяга, без някой от двамата да я забележи. Този и следващия ден пропусна вечерята, защото не можеше да погледне слугинчето, без да си развали апетита.

Морган я притисна към слабините си; в дрезгавия му стон звънна триумф. Сабрина изпадна в паника. Дали той искаше да осъществи съпружеските си права или просто да прибави към списъка си ново завоевание? Тя нямаше да понесе, ако той прибавеше девствеността ѝ към многото други трофеи на колана си.

Сабрина потисна ужасения си вик и се скова в прегръдката му. Вече не ѝ беше трудно да устои на изкусителния натиск на пръстите му. Морган веднага усети промяната. Вдигна глава, ръката му спря напред движението. Тя видя в огледалото как очите му потъмняха и добиха изражение, което при всеки друг мъж би означавало престъпване на клетвата.

Преди да е успяла да измисли някакво извинение, да произнесе молба или лъжа, Морган я обърна рязко и притисна гърба ѝ в огледалото.

Святкащите му очи отново ѝ напомниха за момчето, в което се беше влюбила.

— Какво ти стана, момиче? Да не се уплаши, че ще си открадна миг удоволствие? Защо се отдръпна от мен? Защото не понасяш мръсните пръсти на Макдонъл да се докосват до фината ти Камерънова кожа!

Сабрина се опита да скрие разголените си гърди.

— Морган, моля те...

— За какво ме молиш? Да не те омърсявам с недостойните си милувки? Или и ти правиш онова, в което Камерънови са такива майстори? Изправят пред нас нещо невероятно красиво и точно в момента, когато съберем смелост да посегнем към него, го отдръпват!

Сабрина загуби ума и дума. „Невероятно красиво“? Как смееше да ѝ се подиграва точно в този момент? В сърцето на Морган бушуваше битка: разумът и самообладанието се бореха срещу прастарото варварско наследство. Сабрина извърна глава, защото не искаше той да види страха ѝ. Някога я нараняваше с жестокостта си, но сега можеше да я унищожи.

Морган я сграбчи за раменете.

— Мразиш ме още откакто ме видя за първи път, нали, момиче? Може би е време да ти дам истински основания за тази омраза.

Несправедливостта му я улучи болезнено и я накара да сложи край на продължилото тринадесет години мълчание. Тя прибра косата си на тила, без да я е грижа, че се разгалваше пред погледа му.

— Никога не съм те мразила! Аз те обожавах! Обожавах прахта под наглите ти крака!

В продължение на няколко безкрайни секунди в коридора се чуваше само шепотът на снежинките. Морган бе замръзнал на мястото си, неспособен да откъсне поглед от влажния блясък в очите ѝ. Сълзи, прозря постепенно той. Сълзите, които беше чакал цял живот. Учудващи сълзи, които нависнаха по ресниците ѝ като течни диаманти и се стекоха по бледите бузи. Накрая бе престъпила клетвата си. Това красиво момиче плачеше за него. За него, Морган Макдонъл, негодния син на един безсъвестен негодник.

Морган помилва бузата на Сабрина с треперещи пръсти и попи топлата влага. Тя потръпна под докосването му. Устните ѝ затрепериха, върхът на носа се зачерви. Морган никога не я беше виждал толкова красива. Една едра сълза кацна на върха на показалеца му и той я поднесе към устните си, вкуси солената топлина. После отстъпи крачка назад, победен от вкуса на смелостта ѝ. И най-страшният неприятел не би посмял да сложи в ръцете му такова оръжие.

Когато ехото от страстното ѝ признание отекна в ушите ѝ, Сабрина бе обзета от ужас. Тя притисна ръка към устата си, сякаш можеше да спре думите. Но вече беше късно. Лицето на Морган се озари от сияеща усмивка, смес от момчешко учудване и триумф.

— Проклет да съм... — изпъшка той. — Кой би помислил...?

Сабрина изтри мокрите си бузи и зачака подигравателен смях и хапеща ирония.

Ала той се усмихваше замислено.

— Не мога да повярвам! Кой би помислил?

Сабрина примигна, питайки се дали пък Морган не беше по-пиян, отколкото изглеждаше. Блясъкът на очите му я заслепи.

Тя продължаваше да стои като вкаменена, когато той се обърна и се отдалечи по коридора, поклащайки русата си глава. Предупреждението на Ев отекна в главата ѝ.

„Не му дарявай сърцето си, момиче. Защото ще ти го връща парче по парче, докато се задавиш.“

Сабрина се обърна към огледалото.

— О, божичко! — прошепна съкрушено тя. — Какво направих?

ГЛАВА 15

— Енид, събуди се! Моля те, събуди се!

Тихият шепот не достигна лесно до ленивия мозък на младата дама. Тя сънуваше. Тъкмо плуваше, гола и лека като перце, в топлите води на езеро от сладка сметана. Раналд я чакаше на другия бряг, а шепата му беше пълна с едри, сочни горски ягоди.

— М-м-м — простена тя и се притисна в хълбоците на спящия до нея мъж. Той се оригна шумно в съня си.

— За бога, Енид, ще се събудиш ли най-сетне!

Отчаяният глас и ръката, която трескаво я теглеше за рамото, най-сетне събудиха Енид. Тя се отдели от Раналд, обърна се и отвори едното си око.

— Сабрина... — прошепна смаяно тя, като видя братовчедка си клекнала до леглото ѝ, увита цялата в огромно палто с качулка.

Сабрина сложи пръст на устните си.

— Не викай, защото ще събудиш Раналд! Трябва да ми помогнеш. Случи се нещо ужасно.

Забравила, че е съвсем гола, Енид извади изпод възглавницата си шишенцето с амоняк.

— Какво става? Да не са ни нападнали? Кланът Чишолм ли? Подпалиха ли вече замъка?

— Много по-лошо. — Сабрина направи драматична пауза. — Казах на Морган, че го обичам.

Енид се усмихна облекчено и се отпусна на възглавницата.

— О, колко мило. Вече се питах кога най-последно ще си признаеш.

Сабрина я раздруса здраво и Енид отново отвори очи.

— Не е мило — изсъска Сабрина. — Страшно е. Морган вече знае колко съм ранима по отношение на него.

Ужасът на Сабрина бавно проникна в съзнанието на Енид. В сиянието на догарящия огън братовчедка ѝ изглеждаше смъртнобледа, красивите сини очи бяха засенчени от мъка. Енид се опря на лакът и най-сетне осъзна какво беше станало.

— Вие двамата още ли не сте...

— Не! Никога!

Раналд се обърна по гръб, промърмори нещо за печено агне и продължи да похърква доволно.

— Не е чак толкова страшно, както разправят хората — зашепна утешително Енид. — Особено след първия път. Вярно, когато мъжът е... грамаден... като Морган...

— Стига, Енид! — изплака Сабрина. — Ти изобщо не ме слушаш!

Енид прозря какво ставаше в душата на братовчедка ѝ и изохка уплашено.

— О, господи, ти изобщо не се страхуваш, че ще ти причини болка! Теб те е страх, че няма да го направи!

Сабрина сведе глава и си припомни топлата ръка на Морган върху кожата си, замайващото чувство, което би свалило на колене и най-гордата жена на света. Не ѝ оставаше друг избор, освен да бяга. Морган много скоро щеше да разбере, че детинската ѝ влюбеност се е превърнала в истинска любов.

— Не мога да остана тук — обясни шепнешком тя. — Трябва да се върна в Камерън, преди да е станало твърде късно. Защото няма да понеса да стана една от многото тъпи обожателки на Морган, които го чакат в залата, и да се моля аз да съм тази, която ще топли леглото му през нощта.

— Сериозно ли мислиш, че той ще ти позволи да си отидеш?

— Отивам си още сега. Тази нощ. Но не мога да тръгна сама.

Енид отчаяно премести поглед от Сабрина към Раналд. Красивата уста на планинеца беше леко отворена и това правеше лицето му още по-момчешко. Сабрина стисна ръката ѝ.

— Знам, че искам твърде много от теб, но няма да се справя сама.

Енид зави грижливо Раналд и стана от леглото.

— Понякога се питам дали проклетият ти съпруг заслужава толкова усилия...

Сабрина се усмихна през сълзи. Всички смели думи, които беше казала на Морган, бяха лъжа. Тя беше прекалено страхлива, за да посегне към израслата високо на скалата дива роза и да издраска ръцете си до кръв.

— Права си, той наистина създава много проблеми. Но предполагам, че си струва. Просто аз съм твърде страхлива, за да го открия.

Тя помогна на Енид да облече дебела дреха и да се увие в наметка и двете се втурнаха към изхода.

Веднага щом вратата се затвори зад двете жени, Раналд отвори очи. Той въздъхна тежко, сложи ръце зад главата си и се загледа в тавана.

— По дяволите, Морган, отнеси момичето в леглото, където му е мястото. Само така ще мога да спя спокойно и даже ще получа целувка за добро утро.

След дълги размишления той се измъкна от топлото легло, навлече бързо панталона си и се запъти навън, като ругаеше ядно под носа си.

Сабрина изхвърли Пъгсли през тесния отвор на счупения прозорец, но когато Енид се опита да го последва, положението стана напечено. Докато младата жена се опитваше да промуши пицното си тяло и охкането ѝ ескалираше в задавено пискане, Сабрина бе обзета от паника при представата, че Макдонълви ще ги видят и двете отново ще станат обект на подигравките им. Нищо чудно, че Морган не понасяше да му се надсмиват — при такива роднини...

Тя блъсна Енид с неподозирана сила и двете паднаха тежко върху новонавяна снежна пряспа. Пъгсли заподскача около тях, залая и се опита да ги захапне по обутите в дебелите чорапи прасци.

Енид се претърколи настрана. Цялото ѝ лице беше в сняг.

— Защо ме блъсна така? Можеше да си счупя врата!

Сабрина стисна под мишница отбраняващото се куче.

— Ако Морган ни хване, ще стане още по-лошо.

Енид веднага скочи на крака. Двете затичаха към оборите, приведени под тежките си палта. Вятърът беше престанал, от небето падаха ледени кристали. Снегът заглушаваше шума от стъпките им. Сабрина чуваше единствено лудото биене на сърцето си.

Полуразрушените обори се намираха под прастари борове. Енид и Сабрина размениха уплашени погледи, после дружно задърпаха обкованата с желязо порта. Посрещна ги топъл, спарен въздух и съненото пръхтене на конете. Пъгсли изръмжа предупредително и от дълбоките сенки изскочиха дяволски искри.

Оборът експлодира от див тропот на копита.

Двете момичета се обърнаха като по команда, затвориха портата и се облегнаха изтощено на дървото. Целият обор се тресеше от шумни удари по стената.

— Поках — пошепна Сабрина и се опита да успокои възбудения Пъгсли.

След като планът да „заемат“ някои от конете на Макдонълви се провали, двете заобиколиха замъка и стигнаха до скалистия склон. Планината беше покрита със сняг. Вятърът се спусна по стръмния сипей, свали качулката от главата на Сабрина и напълни очите ѝ със сълзи. Пътят към Камерън се виеше като тясна стъклена лента по края на пропастта.

— Това не може да е единственият път! — пошепна отчаяно Енид.

— Естествено, че не — отговори Сабрина, въпреки че не си вярваше. — Намираме се на върха. Трябва просто да слизаме към равнината и още утре сутринта ще се топлим на огъня в Камерън Мейнър.

Окуражени, двете се запътиха към утихналата гора. Сабрина не се удържа и хвърли последен, изпълнен с копнеж поглед към Макдонъл Касъл.

Рушащата се сграда беше покрита с дебел сняг, който скриваше грозните дупки и следите от занемаряване, лишили я от някогашното великолепие. Зад няколко прозорци, които примигваха в мрака, трепкаше сияние от огън. На фона на тъмното небе Макдонъл Касъл изглеждаше като романтичното, приказно царство на горд, самотен принц.

Енид дръпна Сабрина за ръкава.

— Ако не се раздвижиш, ще се превърнеш в солена статуя като жената на Лот.

— Заслужавам си го.

На следващата сутрин Морган щеше да я намери под дърветата — краката враснали в леда, лицето замръзнало в израз на копнеж. Тя се обърна рязко, притисна Пъгсли до гърдите си и забърза към гората. Отсега нататък щеше да гледа само напред, колкото и самотен и мрачен да е пътят ѝ.

— Веднъж видях две замръзнали просячета в канавката — припомни си Енид, докато вървяха под дърветата. — Ужасна гледка. Лицата им бяха черни, устата отворени. Чела съм, че замръзването е приятна смърт, за разлика от удавянето. Щом веднъж престанеш да се отбраняваш, настъпва мир.

Сабрина се спъна в мокрия ръб на палтото си, разсеяна от приказките на Енид. Макар че пъшкаше от напрежение, братовчедка ѝ премина към следващия разказ: за някакъв чичо Белмонт, загубил два пръста на крака си, след като попаднал в снежна буря в Прусия. Запазил пръстите си в един буркан и ги държал на камината, за да плаши внучетата си.

Сабрина раздвижи пръсти в обувките си. Въобразяваше ли си, или глезените ѝ постепенно изтръпваха? Ощипа ръката си и изпадна в паника, защото не усети нищо. Добре, че Пъгсли излая, за да я уведоми, че бе ощипала него, а не себе си.

Енид се влачеше след нея като кръгъл снежен човек. Над шала се виждаха само зачервеното носле и очите, пълни с обвинение и страх. Отчаянието ѝ нарастваше с всяка крачка, която я отвеждаше навътре в гората и далече от Раналд.

Един клон се счупи със застрашително прашене, удари Енид и тя полетя върху гърба на Сабрина. За да не изпусне Пъгсли, Сабрина се извъртя настрана и се опря на близкото дърво. Тя усети колко мокри бяха полите ѝ и едва устоя на изкушението да избухне в сълзи като малко дете. Отчаяно копнееше за топлината на Морган, но си забраняваше да мисли за него.

Трябваше да прогони меланхолията на Енид с оптимизъм, който тя самата не изпитваше. Изправи се с мъка и отупа снега от муцуната на Пъгсли.

— Не се притеснявай. Това беше само клон, който се счупи под тежестта на снега.

— Дано да си права — пошепна Енид и погледна към върха на дървото, където черните клони скърцаха и се движеха като крака на огромен паяк, покрити с бели косми.

— Трябва просто да правим крачка след крачка и скоро ще стигнем в Камерън. — Сабрина продължи напред. Трябваше да разкрие на Енид плана си, за да увери себе си, че не беше на път да извърши най-страшната грешка в живота си. — Ще обясня на татко, че

Морган се е държал добре с мен, но че не си подходдаме. Ще го помоля да поиска анулиране на брака. — Тя се обърна към братовчедка си с надеждата да е прогонила поне част от страха ѝ. — Докато бракът не е консумиран, анулирането няма да представлява проблем.

Сабрина се удари в нещо топло и твърдо. В първия момент повярва, че се е блъснала в дърво, но като забеляза сложната карирана шарка, осъзна, че е станало нещо много по-страшно. Проследи надлъжните ивици и стигна до изваяна от камък брадичка, арогантно извити устни и наситено зелени очи, в които святкаше подигравка.

Стъблото на някой вековен бор щеше да бъде по-гъвкаво и по-съчувстващо от този мъж с мускулести, скръстени под гърдите ръце.

— Ами сега, момиче? — изгърмя той. — Май се натъкна на малък проблем.

ГЛАВА 16

Сабрина огледа страхливо грамадния, ухилен планинец. Това не беше „малък проблем“. „Монументално препятствие“ беше много по-подходящо описание. Още повече, че тя тъкмо се беше разбъбрила за глупавия си план. Най-добре беше веднага да атакува, без да чака гневния му изблик.

— Ти си ни последвал! — изсъска обвинително тя.

— Точно така. Даже малко ми се зави свят.

— Зави ти се свят?

Морган отстъпи настрана и посочи към земята. Незнайно как Енид успя да изпише на лицето си едновременно виновност и безсрамно щастие, когато зад Морган се появи Раналд, повел за юздите Поках. Сабрина беше готова да се закълне, че очите на жребеца бяха пълни със злобно задоволство.

Тя огледа смутено пътеката, по която щеше да поведе Енид, ако Морган не я беше спрял. Снежната покривка беше гладка, никъде не се виждаха клончета или стръкове папрат. Все едно някой я беше загладил с метлата. Сабрина хвърли ужасен поглед към мокрите поли на палтото си.

Морган кимна, за да потвърди подозрението ѝ. След излизането от замъка те бяха описали широк кръг и бяха оставили съвсем ясна следа, по която Морган можеше да ги последва чак до Камерън. Разбира се, ако имаше желание за това.

— Е, сега гордееш ли се със себе си? — попита язвително Сабрина.

— Не особено. Ти не ме постави пред истинско предизвикателство. — Той взе Пъгсли от ръцете ѝ. Кучето въодушевено облиза лицето му.

— Предател — промърмори Сабрина.

Морган го подаде на Раналд.

— Отведи кучето и жената обратно в замъка.

Сабрина се направи, че става дума за нея, и потърси убежище при братовчедата на съпруга си. Морган я хвана за качулката.

— Другата жена.

Сабрина се обърна и лицето ѝ потъмня от гняв.

— Тя си има име.

Морган въздъхна.

— Мистър Макдонъл, ще бъдете ли така добър да отведете лорд Пъгсли и лейди Белмонт в двореца?

— С най-голямо удоволствие — отговори ухилено Раналд. Енид му хвърли извинителен поглед и прегърна братовчедка си.

— Няма да допусна да ѝ причиниш зло — каза тя на Морган. Морган извъртя очи към небето и сложи ръце на кръста си.

— Мис Белмонт, аз проявих голямо търпение, когато вие се намесихте в брака ни, дори взех нелекото решение да ви простя една постъпка, която може да се изтълкува като не особено сръчен опит да ме отровите. — Енид пребледня. Морган се обърна към Сабрина с пламтящи от гняв очи. Тя се вкопчи в Енид, защото замръзналите ѝ колене бяха омекнали от горещината му.

— Но никой, нито вие, нито цял полк Камерънови, нито дори самият дявол няма да ми попречат да си взема жената.

Морган приклепна и метна Енид на раменете си. Връчи я на Раналд, който се олюля под тежестта ѝ. Той заобиколи хапещата муцуна на Поках и настани Енид на гърба му. Когато Раналд поведе коня, Енид измъкна от джоба си кърпичка и помахаша окуражително на Сабрина. Скоро двамата изчезнаха между дърветата и я оставиха насаме със съпруга ѝ.

— Нали няма да...? — попита плахо тя и се отдръпна назад.

— Напротив.

И той го направи.

Преметната през рамото му като чувал картофи, Сабрина стискаше ръце в юмруци, опитвайки се да преглътне унижението от недостойната поза. Ала когато се спъна и едва не я свали в снежна пряспа, Морган реши, че сам трябва да се погрижи за защитата ѝ. Топлината на ръцете му проникна през влажното палто до ранимата ѝ кожа.

— Планът ти е наистина впечатляващ, момиче.

— Ах, така ли?

— Обаче пропускаш нещо.

— Освен факта, че в действителност не сме били на повече от тридесет стъпки от замъка?

Той кимна.

— Да. Ако бяхте стигнали до Камерън, щях да обявя война на баща ти.

Сабрина поиска да види лицето му, но ръката му не ѝ позволи да се обърне.

— Заради мен? Щеше да обявиш война на баща ми заради мен и да изложиш клана си на опасност?

Той вдигна рамене и едва не я хвърли на земята.

— Не мога да допусна Камерънови да разправят навсякъде, че един Макдонъл не е в състояние да задържи жена си. Това е въпрос на гордост, момиче.

За Морган всичко е въпрос на гордост, каза си горчиво Сабрина. Доброто име. Кланът. Бракът. Дано и тя има достатъчно гордост, за да му устои. Топка сняг падна на носа ѝ и тя я почисти с отсъстващ вид. Трябваше отдавна да са стигнали в замъка. Може би той беше решил да я накаже за опита за бягство, като я хвърли от ледените скали. Във всеки случай бързата смърт беше за предпочитане пред бавната и мъчителна под милувките на умелите му ръце.

Излязоха на непозната полянка и Сабрина откри в края ѝ мрачна каменна колиба, полузаровена в снега.

— Колко мило — промърмори тя. — А аз очаквах пещера.

Морган я притисна към рамото си.

— Даже диваците ценят удобствата.

Вратата се отвори и отвътре лъхна приятна топлина. Морган я пусна внимателно на пода и светът отново застана на краката си. Без да забележи, че той заключи вратата, Сабрина свали мокрото палто и изрита леките обувки. Не видя жадния му поглед, не забеляза радостта му от факта, че не се беше сетила да свали нарязаната рокля, с която беше слязла в залата.

Тя се огледа учудено. Колибата изобщо не беше мрачна. На прозорците бяха окачени меки кожи, огънят в огнището разпръскваше топлина. Стройни, добре познати свещи осветяваха стаята. Дюшек, напълнен със свежи билки и покрит с чисти чаршафи, беше поставен в близост до зиданата камина. В гърнето, което висеше над огъня, бяха

натопени розови листенца. Ароматът им я удари право в носа, опияни я и увеличи смелостта ѝ. Сабрина осъзна, че се намира в много по-голяма опасност, отколкото си беше представяла. Това не беше сцена за изнасилване, а за изкушение.

Морган я милваше с поглед на собственик.

— Негодник! Ти си го планирал отдавна! — Тя се втурна към вратата.

Но ръцете му бяха по-бързи.

— Ти не ми остави избор, момиче. Не мога да рискувам след всяка караница да бягаш от мен и да искаш анулиране на брака.

Тя се обърна, погледна го в очите и притисна ръка към лудо биещото си сърце.

— Какво ще правиш е мен?

Лицето му беше решително, но не студено.

— Онова, което трябваше да направя още първата нощ. — Ръката му се плъзна по гърдите и спря под корема ѝ. Неочакваната му мекота беше по-интимна от предишните нежности. От върховете на пръстите му изскочиха огнени искри и се разпространиха по цялото ѝ тяло.

— Ще ти направя дете, Сабрина Камерън. Твой дълг е да пазиш мира между двата клана, като направиш баща си дядо на един Макдонъл. — Той повдигна брадичката ѝ. — Не ме гледай така ужасено, момиче. Щом аз съм готов да поема този товар, ти също трябва да си готова. — Той сведе глава и дъхът им се смеси. — Спомни си какви жертви е принесъл смелият Одисей за верните си моряци.

Сабрина не се уплаши толкова от онова, което щеше да се случи с нея, колкото от въпроса по какъв начин Морган възнамерява да постигне целта си. Затвори очи и си припомни всичко, което беше чувала за Макдонъллови. Варвари, когато трябваше да задоволят похотта си; безгрижни, когато се отнасяше до удоволствието на партньорката. Той имаше силата да я разкъса на парченца, без да си е помислил нещо лошо. Можеше да пречупи тялото ѝ и да разбие сърцето ѝ. За момент повярва, че ще падне в несвят на пода като уплашена девица. Как си беше въобразила, че е достатъчно жена, за да обуздае мъж като него?

Той направи крачка към нея.

Тя се отдръпна назад.

— Ще викам.

Сатанинска усмивка изкриви устата му и той извади кокалената игла от плаща си.

— Да, моето момиче, ще викаш — още преди да е свършила нощта.

В страха ѝ се примеси копнеж.

— Не бива да се страхуваш. Аз съм търпелив учител. Можеш да попиташ момчетата, които съм учил да си служат с брадвата и мечата.

Сабрина се отдръпна към камината, но той напредваше неумолимо.

— А какво ще кажеш за многото жени, които си... обучил? И те ли твърдяха, че си търпелив?

Укорителният му поглед не я засрами. Той смъкна тартана и разкри бронзовия си гръден кош. Сабрина знаеше, че след още едно движение цялото платно ще падне. Опита се да преглътне, но гърлото ѝ беше пресъхнало. Морган Макдонъл отново не играеше честно. Тя потърси утеха в миналото.

— Проклет дивак!

Когато запалената свещ полетя към главата му, Морган се наведе. Разтопен восък опръска стената зад него.

— Какво лошо казах? — попита той с разширени от изненада очи.

Сабрина се извърна настрана.

— Не каза, а направи. Нещо подло, злобно, непростимо. Помниш ли Изабела?

Той се намръщи. Очевидно името не му говореше нищо.

— Не говоря за слугинчетата, с които си играеше. Изабела беше котенцето ми.

В главата му се появи неясен спомен. Клатушкаща се походка, пъстра козина.

— Изабела! Малкото тигърче, което постоянно гризеше пръстите ми...

— Ето че помниш! Татко ми каза, че е избягала, но аз те видях да говориш с един скитник. — Сабрина с ужас усети, че очите ѝ се напълниха със сълзи, и стисна ръце в юмруци. — Веднага разбрах, че си продал Изабела на онзи ужасен тип. Но удържах на обещанието си и не казах на татко. На никого нито дума!

Без да ѝ даде възможност да се отбранява, Морган я грабна в прегръдката си и потърка буза в косата ѝ.

— Толкова съжалявам, момиче. — На гърдите му капна сълза. — Недей, Сабрина!

Тя се вкопчи в него и сърцето му заби като лудо.

— Нямам какво повече да ти кажа — пошепна тя.

— Аз обаче имам. Не съм продал котенцето ти. То се задави с един бръмбар и умря и баща ти реши, че ще го преодолееш по-леко, ако повярваш, че е избягало. От скитника купих кутия от пури и заедно с Брайън и Алекс погребяхме нещастното коте в градината на майка ти.

В продължение на цяла минута Сабрина остана абсолютно неподвижна. След това раменете ѝ се разтресоха неудържимо и Морган смаяно установи, че тя се смееше.

— През всичките тези години бях убедена... че това е най-лошото, което си ми сторил... и те мразех, мразех те!

Морган се почувства невероятно облекчен — бяха го освободили от грях, който не беше извършил. Сабрина плъзна ръце по коравите, ясно очертани мускули на гърдите му и той настръхна. Още по-объркващи бяха нежните чувства, които го завладяха, когато сладките ѝ устни последваха пътя на ръцете и оставиха пареща следа по гърдите, върху лудо биещото сърце и втвърдените зърна на гърдите. От гърлото му се изтръгна дрезгав стон.

Досега не знаеше колко нежно може да бъде женското докосване. Всички жени, с които беше спал, искаха да бъдат завладени, подчинени, дори унижени под тежестта на тялото му. Нито една от тях не се беше осмелила да го люби с ръцете, устата или очите си — с блестящите очи, които сега бяха впити в него. Чистото искрено чувство, което говореше от дълбините на тези очи, го срази.

Той простена, зарови ръце в черните къдрици и отметна главата и назад.

— Вярно е, че не съм продал котенцето ти, Сабрина, но съм ти сторил много други злини. Аз не съм джентълмен.

— Никога не съм те молила за това.

Опитът да си възвърне контрола се провали с гръм и трясък когато нежните ѝ устни се разтопиха под неговите и позволиха на езика му да си пробие път навътре. Влажната ѝ уста, изпълнена с

копнеж, беше неустоймо изкусителна. Трябваше да се наслади на всяка частичка от нея.

Сабрина усети как мекият вълнен плащ се плъзна надолу и падна в краката ѝ. Уплашена, тя отстъпи крачка назад.

Всеки друг мъж на негово място би се смутил, би изглеждал слаб и раним в голотата си. Но не и Морган. Нищо от онова, което и беше разказала майка ѝ, не би могло да я подготви за гледката на този грамаден воин.

— Сабрина? — Дрезгавият му глас издаде, че той беше готов да помоли за благоволенieto на една Камерън.

Тя му протегна треперещата си ръка. Морган разбра, че този прост жест ѝ струваше страшно много. Спомни си колко пъти беше отблъсквал тази ръка. Озова се с един скок до нея и свали дрехите ѝ с жадни движения, докато остана пред него напълно гола.

Погледът му я погълна. Първо разпуснатата коса, елегантната извивка на хълбоците, тъмнорозовите връхчета на гърдите бузите, които се зачервиха под гладния му поглед. Накрая очите му се спряха върху черното хълмче между млечнобелите бедра.

— Не съм заслужил това — прошепна той и притисна устни към вдлъбнатинката на шията ѝ.

Тя се усмихна и на бузата ѝ се появи очарователна трапчинка.

— Знаем...

Сабрина беше очаквала, че мъж като Морган няма да си губи времето с целувки и нежности. Толкова по-голямо беше учудването ѝ, когато ръката му внимателно раздели тъмните кичурчета, за да проникне навътре. Тя се вкопчи като удавница в раменете му, за да се задържи на крака. Никой никога не я беше докосвал на това място. Усещането на пръстите му във влажната ѝ утроба беше повече, отколкото можеше да понесе. Раздвижи се неспокойно, застена задавено и се вслуша в нежните галски думички, които той шепнеше до устните ѝ.

Когато усети как копринената ѝ плът обхвана кръста му, а тялото ѝ се разтърси от сладостни вълни, Морган направи нещо, на което никога не беше вярвал, че е способен. Падна на колене пред една Камерън. Притисна устни към влажните кичурчета и се учуди колко сладка и скъпоценна можеше да бъде капитулацията.

Решен да превърне собственото си поражение в нейно, той обхвана стегнатото ѝ задниче, вдигна я и я положи върху дюшека. Клекна пред нея и вдигна краката ѝ на раменете си, за да я направи напълно готова за нежната атака на устата и езика си.

Сабрина тихо изписка, уплашена от допира на косата му до долната част на тялото си.

— Не бива да правиш това, Морган! Не е прилично!

Той вдигна глава и хищническата му усмивка я разтрепери още повече.

— Не си ли спомняш страховитите истории, които братята ти разказваха за Макдонъллови?

Сабрина за малко не припадна, когато пръстите му проникнаха дълбоко в утробата ѝ и се задвижиха ритмично навън и навътре. Тя зашепна накъсано, издавайки тихи стонове.

— Казваха ми, че имате снопове косми на стъпалата и че... — Тя изстена по-силно, когато той проникна още навътре, за да я подготви за бъдещите удоволствия. След това думите потекоха като поток: — ... и че си хапвате за закуска малки чернокоси момиченца като мен.

— Това е зловна лъжа, принцесо. Вярно е, че краката ми са космати, но предпочитам чернокосите момиченца за десерт.

Той сведе устни към най-интимното ѝ място и предпазливо впи зъби в меката плът. Сабрина изпищя и се изви в хватката му, докато езикът, устните и пръстите му танцуваха тайнствен похотлив танц в тялото ѝ. Тя бе загубила сърцето си по красивото, гордо момче, каквото той беше някога, но сега се побоя, че ще загуби душата си по този нежен, неумолим мъж и властен любовник. Опита се да се отдръпне, но големите, топли ръце обхванаха задните ѝ части, разтвориха я и не ѝ позволиха да избяга от насладата, която той беше решен да ѝ достави.

Разпъната на пейката за мъчения, тя почти не усети кога езикът му най-сетне се смили и я освободи. Намираше се в състояние на свободно падане, тялото ѝ се разтърсваше от силни тръпки и чист екстаз.

Морган я положи върху дюшека и покри треперещото ѝ тяло със своето. Устните му вкусиха шията ѝ и я подканиха да отвори очи. Тя усети горещи сълзи по бузите си.

— Ти си все същият тиран, Морган Макдонъл — пошепна безсилно тя.

Той улови една сълза с върха на езика си.

— Права си. А ти престъпи клетвата си, момиче. Тази нощ плачеш вече за трети път заради мен.

Сабрина подсмръкна щастливо.

— Няма да допусна това да ми стане навик. Никога не съм... — Тялото ѝ се разтърси от нова тръпка.

— Аз също...

Очите ѝ се разшириха от смайване.

— Никога? Даже с Алуин... или с някоя друга?

Той поклати глава. Погледът му беше напълно сериозен.

— Не до края. Не съм искал. Чаках теб.

Мъж с неговия опит не би могъл да ѝ направи по-скъпоценен подарък. Сабрина пожела да му отвърне със същото. Обгърна с две ръце врата му и привлече главата му към своята. Когато устните им се срещнаха, той простена тихо.

Сабрина си помисли, че сега вече той ще загуби контрол и ще я вземе с животинската жажда, която можеше да се очаква от мъж като него. Ала той продължи да милва нежно гърдите и бедрата ѝ и краката ѝ се отвориха от само себе си. Когато тя понечи да извърне глава, за да скрие обзелата я паника в разпръснатата по възглавницата коса, той обхвана лицето ѝ и я прониза с настойчив поглед.

Дрезгавият му глас ѝ подсказа колко много му струваше да се въздържа.

— Искам да те гледам в очите, докато се любим, Сабрина Камерън. Искам да видя, че ми принадлежиш.

Аз ти принадлежа, откакто те видях за първи път, искаше да му каже тя. Той беше първата ѝ и единствена любов. Очите ѝ помътняха от болка, после постепенно се избистриха, докато той я изпълваше сантиметър по сантиметър и с безкрайно търпение преодоля бариерата на девствеността ѝ. Тя изплака от острата болка, опита се да се отдръпне, да избяга от него, но само след миг пожела да го усети още по-дълбоко в себе си. Заби нокти в гърба му, но той дори не трепна, не се поколеба нито за секунда в решителността си да я направи своя жена. Своя съпруга.

Морган стисна здраво зъби.

— Вземи ме. Вземи всичко от мен. О... — Гърленият му стон беше молба и заповед. — Само още малко... по-дълбоко.

Сабрина изохка тихо, защото това „малко“ сякаш никога нямаше да свърши. Докато накрая той я изпълни цялата. Тя знаеше, че Морган не губеше контрол над себе си, но никога не го беше виждала да показва такова желязно самообладание, такова безкрайно търпение.

Брадичката му не се помръдваше, погледът беше замъглен от жажда. Мускулите му бяха готови да последват най-примитивния от инстинктите, но той си забрани да се движи, докато сърцата им забиха в един и същи ритъм. Всяко движение плашеше Сабрина, тя изплакваше тихо, а мястото между бедрата ѝ, където могъщото му тяло се притискаше в нейното, беше една голяма рана.

Едва когато Морган усети, че тясната утроба на Сабрина се нагоди към големината му, прие го целия в себе си, едва когато очите ѝ се замъглиха от страст и тя застана немошно от наслада, едва тогава той затвори очи и ускори движенията си.

Никога не се беше чувствал повече мъж, отколкото в този момент. Беше загубил невинността си още на четиринадесет години с една жадна за любов слугиня в кухнята, но днес преживяното през годините му се струваше само трмаво любене на похотливо животно. „Бъди мъж!“ — обичаше да казва баща му, много преди Морган изобщо да бе осъзнал какво означава тази дума. Но трябваше да дойде тази нежна, невинна жена, за да го направи истински мъж.

Той се опря на ръцете си, стегна хълбоци и нахлу устремно в нея, за да нахрани зажаднялото си за любов тяло. Искаше да я усети цялата, да проникне до най-интимната ѝ същност. Ставаше му все по-трудно да удържа движенията си, но не смееше да се отпусне, защото съзнаваше, че много лесно би могъл да я нарани с големината си, с бруталната си сила.

Крехкото тяло на Сабрина поглъщаше всеки от бавните, горещи тласъци на Морган с неизразима наслада. Движенията му разрушиха всички защитни стени, които беше издигнала около сърцето си, и го отвори за този мъж и ненаситното му тяло. Тя повтаряше задъхано името му, докато жадната му уста завладя нейната. Никога не си беше представяла, че може да съществува такова удоволствие. Дълбоките, пулсиращи тласъци, с които той завладяваше тялото ѝ, ставаха все по-бързи и по-бързи, изместиха я към края на леглото, докато накрая тя

опря длани в перваза на камината и се вдигна насреща му, за да го приеме колкото може по-дълбоко в себе си.

Морган неволно изруга. Ала екстатичното пъшкане, което излезе от гърлото му в следващия миг, изобличи в лъжа грубите думи. Явно беше осъден да умре от най-сладката смърт, която беше отредена за един Макдонъл — в обятията на една Камерън.

* * *

Сабрина се събуди с невероятното усещане, че някой я мие между краката. Когато отвори очи, тя видя силуета на Морган на фона на буйно горящия огън. Той не забеляза, че тя го наблюдава, и потопа мека кърпа в каната с вода, за да попие с нея вътрешната страна на бедрата ѝ и да успокои крехката, наранена плът.

Сабрина вече знаеше колко нежни можеха да бъдат ръцете му, особено когато лекуваха или превързваха безпомощни малки твари. Но не беше и сънувала, че ще изживее всичко това върху собственото си тяло. Интимността на тази постъпка отвори сърцето ѝ за него. Ръката му излъчваше чиста радост. Без да иска, тя изплака безпомощно.

Морган вдигна глава. Погледите им се срещнаха над голото тяло на Сабрина. Гърдите ѝ се напрегнаха и потръпнаха под търсещия му поглед. По тялото ѝ полази горещина. Изпитваше плахост, но и възбуда.

Свещите бяха почти догорели, но не ѝ трябваше светлина, за да открие ранимостта в очите на Морган. Той бързо сведе глава към кърпата в ръцете си. Сабрина едва сега забеляза, че беше откъснал парче от плаща си, за да попие кръвта от бедрата ѝ.

Морган отново натопи кърпата във водата, която беше стоплил специално за нея.

— Не исках да ти причиня болка, момиче. Но ти си дяволски тясна. По едно време се уплаших, че ще те убия.

Морган отново плъзна кърпата по бедрата ѝ, но невинната снизходителност на този жест изчезна в момента, когато очите им се срещнаха. Устните на Сабрина бяха полуотворени, бузите зачервени. Тялото му веднага реагира. Обзет от примитивен глад, той си заповяда да се овладее. Беше още много рано за Сабрина. Израненото ѝ тяло не

беше готово да го приеме отново. Интимностите щяха да ѝ причинят само болка.

— Хайде, момиче, заспивай — заповяда рязко той и хвърли кърпата във водата. — Ей сега ще се зазори.

Зазоряване... Сабрина си представи как студената зимна светлина хвърля сенки върху несигурността и съмненията ѝ. В момента ѝ беше все едно дали утрото ще дойде или не. Искаше да остане завинаги тук, под мекото сияние на огъня, гола, изложена на жадния поглед на съпруга си. Искаше да види как тлеещите искри в очите му се разгарят в буйни пламъци. Искаше да преодолее проклетото му самообладание, да му докаже, че не е чуплива порцеланова кукличка, която не понася повече от едно докосване.

Морган понечи да я завие с наметката си, но тя седна, хвана юмрука му и го притисна към устата си. Езикът ѝ нежно заблиза твърдите кокалчета на пръстите.

— Значи си мислиш, че малката Камерън е твърде слабичка за легендарната издръжливост на Макдонъллови? Май си взел твърде насериозно песничката за твоя клан.

Морган остана смаян от дяволитите искри в очите ѝ. Беше очаквал сълзи, дори горчиви обвинения. Погледът му падна върху дръзките млади гърди и проследи как зърната им се втвърдиха и щръкнаха. Дъхът му спря.

Той откъсна поглед от възбуждащата гледка и се покашля фалшиво.

— Не мога да те обвинявам, че си уморена. Бях доста груб с теб...

— Ау, да не би грамадният зъл Макдонъл да се е уплашил, че е наранил малката Камерън? За моя вкус ти се държа много... цивилизовано.

— Цивилизовано? — В устата му думата прозвуча като най-страшното галско проклятие. По-добре да го беше нарекла евнух.

Очите на Сабрина святкаха предизвикателно. Морган напразно се питаше защо тя бе подела тази опасна игра.

— Наистина ли искаш да се убедиш, че легендите и песните имат право? — попита глухо той.

Сабрина сложи длан на гърдите му. Когато откри дивата жажда в очите му, куражът за малко не я напусна.

— Само ако ти искаш... — пошепна едва чуто тя. Дяволските искри в очите му я стреснаха още повече.

— Това е най-голямото ми желание — отговори с усмивка той. Този път Морган се нахвърли върху жена си като изгладнял хищник. Отдалечи я от себе си със силната си ръка и я притисна към дюшека в поза, която не ѝ оставяше друг избор, освен да се подчинява на заповедите му. Когато я изпълни, прастарият женски инстинкт я тласна да му докаже, че беше готова да вземе всичко, което той бе в състояние да ѝ даде. Тя заби нокти в дюшека и силният аромат на пирена замая сетивата ѝ.

Точно в момента, когато Сабрина повярва, че удоволствието не би могло да бъде по-непоносимо, Морган реши, че няма да отиде сам до края на удоволствието. Обхвана я изотзад и бързите му пръсти, които бяха в прекрасен контраст с бушуващото му тяло, започнаха да милват центъра на женствеността ѝ.

Разтърсени от екстаза, двамата паднаха тежко на дюшека и потънаха в сладка забрава.

* * *

Сабрина се събуди от веселото прашене на току-що запален огън. Тя отвори очи и видя Морган да седи на обърнатия наопаки дървен стол и да наблюдава съня ѝ с блестящи зелени очи. Интензивността на погледа му я събуди окончателно. Той не си беше направил труда да се облече. Сабрина се запита дали някога щеше да свикне с безсрамието, с което той ѝ показваше тялото си. От друга страна, през нощта Морган два пъти ѝ беше показал — не, три пъти, тя бе забравила, че се любиха и рано сутринта, — че няма защо да се срамува от тялото си.

Спомените я заляха като бурна река. Тя извърна плахо лице, не можейки да повярва, че беше открила в цивилизованото си сърце толкова тъмни, страстни страни.

— Дървата свършват, Сабрина. Скоро тук ще стане много студено.

Сабрина се уви в мекия плащ.

— Защо не се облечеш?

Той зарови пръсти в косата си и въздъхна примирено. Тя осъзна едва сега, че той беше гол, защото я беше увил с плаща си, за да не мръзне. Отви се с чувство за вина, подаде му дрехата и метна отгоре си влажното си палто.

Морган подреди диплите на тартана с обичайната си небрежна грация, настани се отново на стола и сложи ръце върху облегалката.

— Защо ме гледаш така? — попита с треперещ глас Сабрина. Отнесенният му поглед се премести от лицето към корема.

— Питам се дали вече носиш детето ми.

Лицето ѝ пламна. Много ѝ се искаше да се завие презглава. Ала пресметливият блясък в очите му превърна смущението в болка и накрая в гняв.

Тя посегна към роклята си и установи, че беше невъзможно да се поправи.

— Надявам се усилията ти да са се увенчали с успех. — Уви се в палтото и затърси обувките си. — Ще съжалявам, ако си принесъл тази жертва напразно. — Качулката се спусна над лицето ѝ. — Скоро ще разберем дали не се налага да го изтърпим още веднъж.

Морган я обхвана със силните си ръце и дълбокият му глас сложи край на трескавата ѝ суетня.

— Макдонълови никога не престават да работят, преди да са се уверили, че работата е свършена.

Главата ѝ се подаде изпод качулката и тя се прикри отново с гневни движения.

— Прощавай, но никога не съм чувала, че Макдонълови умеят да работят.

— Вече познаваш един, момиче. — Устните му се плъзнаха по шията ѝ.

Сабрина усети как гневът ѝ се стопи. Затвори очи, уплашена от силата, която той излъчваше. Ако беше повярвала, че нощта го е изтощила, той ѝ доказва обратното. Точно обратното. Потентността му беше неизтощима.

— Възнамерявам да се посветя изцяло на задачата да ти направя дете.

— Чувството ти за дълг е наистина вдъхновяващо. — *И неустоймо.* Тя простена, когато ръцете му се плъзнаха нагоре и

разтвориха влажното кадифе. — Нали не възнамеряваш да...? —
Гласът и пресекна. — Пак ли?

Морган подчерта всяка от думите си с изкусителна целувка по
тила.

— Пак и пак и пак... Какъв мъж бих бил, ако се откажех още в
началото?

Без да губи време в събличане, съпругът ѝ я положи върху
дюшека, за да ѝ покаже, че е истински мъж.

ГЛАВА 17

Сабрина беше първата Камерън, която завладя Макдонъл Касъл без нито един оръдеен залп.

Окрилена от усърдието, с което съпругът ѝ изпълняваше задълженията си, и ревностно защитавана от Фъргъс, Сабрина наблюдаваше с радост как мъжете от клана Макдонъл падаха един по един в краката ѝ. Онези, които все още се осмеляваха да ѝ се подиграват или да я обиждат, се излагаха на опасността да претърсват залата за избитите си зъби.

Само Ев не се поддаваше на чара на Сабрина, но изглеждаше толкова потисната, че нито Фъргъс, нито Морган имаха сърце да ѝ се скарат.

Самият Фъргъс имаше нужда от чести напомняния, че в Макдонъл Касъл се беше настанило цивилизованото поведение. Когато една сутрин влезе в залата, Сабрина го завари да се кара с грозни думи на едно хлапе, което беше разляло по тартана му козе мляко. Морган беше готов да напердаши и двамата, но Сабрина само вдигна вежди и Фъргъс веднага се укроти.

— Какво красиво момче! — засмя се широко той и погали хлапето по косата, сякаш никога не беше имал намерение да го бие. — Би могло да бъде мой син! Има хубавата ми руса коса, как мислите?

— И трапчинките ти — кимна сериозно Сабрина и го оципа по небръснатата буза.

Морган скри усмивката си зад голямо парче джинджифилов сладкиш, опечен от Сабрина специално за него. Не можеше да ѝ каже, че повечето деца от клана имаха същия цвят на косата. От друга страна обаче, поне половината от тях можеха да бъдат деца на Фъргъс.

Една вечер, когато Морган вървеше към покоите на жена си, изпълнен с радостно очакване за вълнуваща партия шах и още по-вълнуваща нощ, до ушите му достигна весело кискане. Той отвори вратата с очакването да завари вътре Енид и Сабрина, увлечени в някой от женските ритуали, непонятни за мъжкия ум. Вместо това

видя жена си да държи високо голямото огледало, в което се оглеждаше... Алуин. Бившата му любовница видя слисаното лице на господаря си в огледалото, нададе тих вик и виновно сведе глава.

Морган отдавна беше престанал да се впечатлява от дългите крака и пищната гръд на Алуин, но този път трябваше да признае, че има от какво да се възхити. Алуин носеше чиста рокля от син сатен. Опънатият до пръсване корсаж и полата, която ѝ стигаше едва до глезените, му показаха, че Сабрина беше преправила една от старите си рокля за слугинята. Лицето на Алуин беше прясно измито, косата грижливо сресана и сплетена на плитка.

Сабрина хвана Алуин под ръка и Морган усети присвиване в стомаха. Сигурно така става с всеки мъж, като види две жени, които е дарявал с благосклонността си, каза си недоволно той. Но когато едната от тях е собствената ти съпруга...

— Добър вечер, скъпи. Помагам на Алуин да си направи косата. Не е ли възхитителна?

Даже Алуин да беше по-прекрасна от Троянската Елена, Морган щеше да бъде заслепен от намигването на жена си. Неспособен да намери подходящ отговор, той се покашля, промърмори нещо и накрая изръмжа одобрително. За негово учудване Алуин почервеня — нещо, което до вчера изглеждаше невъзможно. Тя се обърна към господаря си и направи тромав реверанс.

— По-добре да си вървя, милейди. Обещах на мистър Фъргъс да вечеряме заедно. — Широка усмивка я направи с години по-млада. — Много ви благодаря за хубавите панделки, милейди, наистина. — Тя мина покрай Морган, стремейки се да не го докосва. Морган влезе в спалнята на жена си и затвори вратата зад гърба си.

— Много мило от твоя страна, да се сприятелиш с момичето. Алуин може да научи много от теб.

— Обратното е по-вярно. Твоята Алуин може да ме научи на доста неща.

Лицето на Морган помрачня.

— Тя не е моята Алуин. И никога не е била. Освен това не съм сигурен дали трябва да знаеш онова, което знае тя.

Невинното мигване на Сабрина накара кръвта му да закипи.

— Не прекалявай!

Подигравателната усмивка бе смекчена от нежността на погледа. Тя го хвана за колана и го потегли покрай приготвената дъска за шах към леглото.

Може би Сабрина управляваше Макдонъл Касъл през деня, но владетел на нощта беше Морган. Никога не бе съществувала толкова доброволна робиня от рода Камерън. Той я държеше в плен на страстта и удоволствието, които се засилваха с всяка нощ и подчиняваха тялото ѝ на властта му.

Всичко, което жените си шепнеха за силата на Макдонъллови, беше вярно. Морган неумолимо я докарваше до ръба на екстаза и я пращаше в празното пространство, старееше се да задоволи и най-дребното ѝ изискване, изтръгваше ѝ сладостни викове и я караше да се моли за онова, което беше готов да ѝ даде.

Единствено в ранните утринни часове, когато лежеше с глава върху голите му гърди и изтощено от удоволствията тяло, Сабрина се осмеляваше да мисли за утрешния ден. Морган изпитваше перверзна радост да ѝ изтръгва нежни любовни клетви, но самият той не произнасяше думите, които Сабрина така копнееше да чуе. Никога не губеше контрол над себе си, очевидно научен от живота, който беше водил досега — живот на отговорност и грижа за другите. Той ѝ отдаваше щедро тялото си, пилееше силата си за нея, но сърцето му беше стегнато в броня и оставаше недостижимо за нея. С времето, утешаваше се тя, сърцето му ще се размекне. Тя щеше да спечели доверието му и един ден той щеше да ѝ каже, че я обича. За момента трябваше да се задоволи с равномерния ритъм под ухото си.

* * *

Късно следобед Морган се върна с наболяващи мускули и приятно изтощен от свършената работа в гората. Заедно с няколко мъже през последните две седмици беше свършил работата на цял голям клан. Днес белязаха последните говеда и ги откараха в гората, където щяха да намерят богата паша.

Северният вятър го удари в лицето, но Морган не му обърна внимание. Изкачи височината до замъка и отърси снега от краката си. Време е да дойде истинската зима, каза си доволно той.

Някога мразеше зимата, която протягаше костеливата си, мразовита ръка и затваряше планините за света. Циничният шепот на снежния ѝ глас предвещаваше на Макдонълови само глад и беди. Но тази година обещавахе да бъде друга. Той разполагаше с прясно месо, за да храни хората си. Скоро хлътналите им бузи щяха да се издуят, а тъгата да изчезне от очите им.

Оборът беше пълен с пилета, овцете бяха затворени в кошарите, мечът на Камерънови висеше над камината в стаята на Сабрина. Само една задача беше останала неизпълнена, за да си уреди отношенията с Камерънови. Но дългите зимни нощи бяха идеални за постигането на заветната цел. През пролетта Сабрина със сигурност щеше да носи под сърцето си плода на страстта им и тогава всички щяха да я признаят окончателно за негова съпруга.

Морган тайно желаше да си имат момиче и съвсем беше забравил прибързаното си, глупаво обещание да върне Сабрина на баща ѝ веднага щом му роди син. Ако зависеше от него, господ трябваше да ги дари с дузина красиви дъщери. Представи си купчина чернокоси деца, хванати за плаща му, и се ухили като малко момче.

Когато изкачи хълма, той разбра защо повечето от мъжете го бяха напуснали малко по-рано. Увита в палтото си, Сабрина се беше разположила наред двора върху купа гниещо сено. Заобиколена от почти всички мъже от клана Макдонъл, тя свиреше на арфата си. Фъргъс отмерваше с тока си веселия ритъм, а Раналд ѝ акомпанираше с астматичната си гайда. Когато сбърка, публиката зарева неодобрително. Енид, чиито бузи бяха зачервени от студа, му изпрати въздушна целувка, за да го утеши.

Морган се облегна на стъблото на една стара ела и се заслуша. Радваше се, че Сабрина бе постигнала толкова лека победа над клана му. Можеше да заповяда на хората си да се отнасят с уважение към нея, но нямаше да постигне нищо освен една победа без стойност. Горчивият опит го беше научил, че заслужената победа е много по-сладка.

Сладкият сопран на Сабрина поде весела песен:

Добрият Уйлям се върна от полето.

*„Готово ли е яденето ми, мила жено?“
„О, я недей да се перчиш като паун!
Щом искаш ядене, Уйлям, сготви си го сам!“*

— Конници! Конници от Камерън! — Дрезгавият вик сложи край на веселата песен. В двора се втурна високо, мършаво момче, задъхано от дългото тичане. — Камерънови идват!

ГЛАВА 18

Мъжете от клана реагираха, както реагират хора, които цял живот са заспивали с оръжието под главата си. Всеки побърза да намери прикритие. Раналд сграбчи Енид, събори я в снега и се претърколи върху нея, за да я запази. Останала изведнъж сама, Сабрина стана бавно от купата сено. Където допреди минута имаше танци и смехове, сега се възцари напрегната тишина. В далечината отекна тропот на конски копита.

Морган преглътна напирещото на устните му проклятие. Устоя на порива да се хвърли върху Сабрина, защото знаеше, че хората с право клеймяваха Макдонъллови като глупаци, които първо стрелят и после се извиняват. Дори не посмя да изреве някаква заповед, за да не обърка жена си. Проклинайки тихо, си заповяда да слезе по хълма с равномерни, спокойни крачки.

В двора влезе самотен ездач и видя срещу себе си петдесет пистолета и мечове. Даже от това разстояние Морган разбра, че пратеникът беше момче, не по-възрастно от хлапето, което ги беше предупредило за опасността.

Над двора надвисна злокобна тишина. Мъжете се прицелиха с пистолетите си, опънаха лъковете и провериха остриетата на мечовете. Очите, които до преди минута святкаха възхитено, сега бяха присвити в смъртоносно презрение.

Морган видя как Сабрина отчаяно претърсваше лицата на мъжете, за да разбере на какво се дължеше промяната в поведението им. Той знаеше много добре какво щеше да открие тя там. Твърде често го беше виждал и по другите лица, и по своето — обещание за смърт, брутално и непоколебимо като металическия вкус на кръвта, която напояваше жадната земя.

Макар че трепереше, Сабрина се усмихна и вдигна полите си. Когато разбра какво се готвеше да направи жена му, Морган забрави да ругае и безмълвно отпрати молитва към небето.

Представата, че тя може да се свлече в снега, пронизана от стрела или пистолетен куршум, беше най-страшното, което можеше да му се случи. Въпреки това продължи напред. Само още няколко крачки и щеше да стигне при нея.

Той направи последните крачки, без да забележи, че Сабрина беше застанала на пътя на всяко едно от оръжията насочени срещу пратеника от Камерън.

Тя заговори с висок глас, в който имаше изкуствена радост.

— Погледнете само! Каден Камерън е дошъл съвсем сам чак дотук! Фъргъс! Раналд! Елате да се запознаете с братовчед ми Каден! Той е вторият син на третата ми братовчедка. Познаваме се от детинство, нали, Каден? Писмо ли носиш, или просто си дошъл да ни видиш?

Ръцете на момчето трепереха така силно, че едва не изпуснаха юздите. Лицето под тъмната коса беше станало смъртно бледо. Въпреки студа на челото му бяха избили капчици пот.

— Нося писмо, мис Сабрина — изрече, запъвайки се, той. — И за съжаление нямам много време.

Морган сложи ръка на рамото на Сабрина и се зарадва като дете на допира до топлата ѝ, жива плът. Притисна я, сякаш за да се убеди, че не е сънувал.

— Проклетата малка глупачка — изсъска в ухото ѝ той. — Нямаш ли поне малко разум в...

— Нито разум, нито приличие! — изсъска в отговор тя. — Какво ще си помислят за гостоприемството ви, ако върнем бедното хлапе в Камерън, увиснало на седлото и надупчено от куршуми!

— Ти не разбираш ли, че вместо него можех да изпратя теб в същото положение? Как щеше да реагира тогава баща ти? — Морган сърдито поклати глава и я бутна зад гърба си. Треперенето ѝ издаде какво ѝ беше струвала дръзката постъпка.

При вида на планинеца дребният пратеник се сви на седлото си.

— Слизай от коня, момче — заповяда Морган. — Твърде късно е, за да се прибереш още днес в Камерън. Денем пътят е опасен, но нощем е смъртоносен. Ще вечеряш с нас, ще преспеш тук и ще си тръгнеш утре сутринта.

Каден поклати глава. Явно не можеше да си представи, че ще оцелее след цяла нощ под покрива на Макдонъл, и предпочиташе да

рисува по планинския път.

— Не, благодаря. Не мисля, че съм особено гладен, сър.

Ако се съдеше по зеленикавия цвят на лицето му, момчето беше заплашено от опасността не само да пропусне вечерята, но и да изхвърли обяда си.

Морган хвърли поглед към мъжете и видя, че повечето бяха свалили оръжията си. Затова се обърна към пратеника със същото мрачно изражение.

— Жена ми и аз настояваме да останеш. — Вдигна многозначително едната си вежда и добави: — Нали не искаш да обидиш господарката си?

— О, не, сър, разбира се, че не. — Момчето се смъкна от коня с такава бързина, че загуби равновесие. Морган едва успя да го задържи. Припомнил си задачата си, Каден извади от чантата на седлото си млечнобял пергамент, запечатан с печата на Камерън, и го протегна към господарката си. — От баща ви, мис Сабрина.

Тя се пресегна през рамото на мъжа си и грабна пергаментата. Копнежът, изписан се на лицето ѝ, прободе болезнено сърцето на Морган.

Докато тя шареше с очи по редовете, гъсто изписани с неразбираеми знаци, Морган видя как в прекрасните ѝ очи светна надежда и отново угасна.

Тя се обърна към него и прошепна разочаровано:

— Писмото не е за мен, а за господаря на клана Макдонъл.

Тя връчи писмото на Морган и се отдалечи. Когато мина покрай мъжете, те излязоха от прикритията си със смутени лица.

— Сабрина? — повика я тихо Енид, докато чистеше сламките от косата си.

— Забрави арфата си, момиче — извика след нея Фъргъс и ѝ подаде крехкия инструмент.

Сабрина продължи към къщата, сякаш не бе чула нищо, докато се сля с тъмните сенки, като че никога не беше съществувала на този свят. Морган се потърси, когато по гърба му пробягаха студени тръпки.

Пръстите му ядно смачкаха скъпоценния пергамент. По дяволите Дугъл Камерън! С едно драсване на перото ги беше превърнал отново в неприятели.

* * *

Сабрина мина с бързи крачки по пустите коридори, прескочи купчината камъни и скоро се озова пред стаята си. По-добре никога да не беше напускала убежището си! Тогава нямаше да я боли толкова от недоверието и жаждата за убийство по лицата на мъжете. И всичко това само защото една глупаво хлапе беше извикало, че Камерънови идват.

Стената насреща ѝ се ронеше и през цепнатините между камъните вееше леден вятър. Тя трепереше с цялото си тяло. Вече знаеше, че в момента, в който се почувстваха заплашени, Макдонълови щяха да се обърнат срещу нея. Засрами се от суетността си. Нима наистина беше повярвала, че е в състояние да заличи столетната омраза с няколко глупави песнички и порция дързост и чар?

Истината беше унищожителна. Колкото и да се стараеше да спечели привързаността на Макдонълови, тя не можеше да стане една от тях. Никога нямаше да я приемат в общността си. Тя не беше от клана Макдонъл, макар да беше съпруга на господаря му.

Колко време щеше да мине, преди същото убийствено недоверие да блесне и в очите на Морган? Кого щеше да заподозре той, ако някой от хората му започнеше да се оплаква от болки в корема или паднеше пиян по стълбата? Тогава слънчевата топлина в очите му щеше да се превърне в студена омраза и това щеше да разбие сърцето ѝ.

Тя вече нямаше свой клан. Баща ѝ дори не си беше направил труда да ѝ пише. Тя беше изгнаница. Само една незначителна пешка в безкрайната борба между клановете Камерън и Макдонъл. Доброволна робиня на чувствеността и прелъстителското изкуство на Морган Макдонъл.

Часовете се влачеха мъчително бавно. Сабрина сновеше напред назад като тигрица в клетка и чакаше Морган, който не идваше. Късно след полунощ тя се сви на кълбо в креслото, където някога се целуваха за лека нощ. Само тъжният вой на гайдите проникваше в неспокойните ѝ сънища.

* * *

Морган удари с юмрук писмото на Дугъл и строши печата. Дивите звуци на гайдата проникваха през прозорците на колибата. Суровата красота на мелодията завладя сърцето му. Проклета да е Ев! Като злокобен хор на древногръцка драма песента ѝ му напомняше непрестанно за бащината му глупост да се влюби в жена от рода Камерън. Дори последните думи на Ангъс бяха отправени към Елизабет, последният му жест беше да вдигне чаша в чест на нейната красота.

Морган падна тежко на стола и скри лице в ръцете си. Кратките часове преди зазоряване бяха най-тежките в живота му. Всичко, което трябваше да направи, за да потвърди или заличи съмненията си, беше да отиде при Сабрина и да я помоли да му прочете писмото. Онова, което го възпираше, не беше гордост, а страх.

Страхът не беше непознато чувство за Морган Макдонъл. Безброй пъти беше гледал смъртта в очите. В онази безлунна нощ, когато бе издебнат от шестима мъже от клана Чишолм. В онова студено утро, когато баща му му заповяда да отреже гноясалия крак на един мъж от клана и да го залее с уиски.

В деня, когато за първи път стъпи с недостойните си крака в розовата беседка на градината в Камерън Мейнър.

Този страх не можеше да бъде победен с рев на заповеди и щит от равнодушие. Чувството за предстояща загуба буквално го парализираше. Ами ако Дугъл беше променил решението си? Ами ако беше стигнал до заключението, че един Макдонъл не е достоен за неговата принцеса, и си я искаше обратно? Ами ако ѝ беше намерил друг съпруг — цивилизован джентълмен, който играе шах и можеше да изпълнява дуети с нея? Ако чуеше тези думи от красивата уста на Сабрина, сигурно щеше да падне мъртъв в краката ѝ.

Проклинайки неграмотността си, той отвори писмото и претърси редовете за някакви указания за съдържанието им. Ако Дугъл си я искаше, защо не беше изпратил батальон червени мундири вместо това треперещо хлапе?

Морган приглади скъпоценния пергамент. Още не беше късно да се престори, че никога не е виждал това писмо. Ангъс щеше да направи точно това, без да се поколебае. Можеше да направи така, че хлапето да изчезне, и Сабрина никога нямаше да разбере. Пътищата в планината бяха тесни и коварни, злополуки ставаха често. Случаен

изстрел. Грешна стъпка на коня. Пропадане в ледена пропаст. Щяха да намерят трупа чак през пролетта.

Морган застана пред огъня и хвърли писмото върху тлеещия торф. Пламъците жадно облизаха пергамента и го оцветиха в кафяво.

Малко преди огънят да го погълне, Морган извади писмото от огъня и си изгори пръстите. Испита презрение към себе си — нима беше готов да падне толкова ниско, за да задържи жена си? Идеята беше достойна за грозния, безсъвестен Халбърт.

Припомни си радостта и копнежа в погледа на Сабрина, когато бе посегнала към писмото, и горчивото ѝ разочарование. Морган трябваше да си признае, че не се боеше нито от заплахите на Дугъл, нито от копнежа на Сабрина да се върне в добре подредения дом, където ѝ беше мястото. Боеше се единствено от собствения си страх. Боеше се, че не е достатъчно мъж, за да я пусне да си отиде.

Опънал уста в тънка линия, той пъхна писмото в плаща си и едва сега забеляза, че нещо се беше променило. Навън цареше смразяваща тишина. Гайдите бяха замлъкнали.

* * *

Сабрина седеше срещу Морган и мълчаливо ровеше в чинията с вечерята си. Беше твърдо решена да не споменава миналата нощ. Никога нямаше да го попита къде е бил. Денят само бе усилил меланхолията ѝ. Настроението ѝ беше в унисон с ниските, натоварени със сняг облаци над планинските върхове. И Енид, и Алуин бяха дошли да я видят, но тя ги отпрати с извинението, че я боли глава. Пъгсли прекара деня свит на кълбо пред камината, с необичайно тъжни кафяви очи. Сега спеше и от време на време потреперваше и изръмжаваше, сякаш го измъчваха тежки сънища.

Сабрина преглътна една лъжица супа и погледна крадешком към мъжа си. Около очите му се бяха образували тънки, уморени бръчици. Той ядеше както обикновено, извади лъжицата, за да изпие остатъка от супата, служеше си с пръстите си, а накрая ги облиза и поднесе към устата си парче хляб, набучено на ножа.

Но не я целуна нито веднъж. Не я докара до лудост със самодоволното си хилене, нито я нарече „хлапенце“. И не каза нито

дума за писмото на баща ѝ.

Сигурно беше накарал някого от мъжете да му прочете писмото. Но Сабрина нямаше да моли за вести от дома. Тази сутрин пратеникът на баща ѝ потегли обратно за Камерън, напълнил джобовете си с писмата, които Сабрина беше писала през последните седмици. Писма, в които името на баща ѝ изобщо не се споменава.

Когато вече не можеше да понесе равнодушното изражение на мъжа си, Сабрина бутна настрана купичката със супа и попита:

— Искаш ли да ти почета нещо от „Песента на Роланд“? Или може би от „Беоулф“?

Морган плъзна ръка под плаща си, но бързо я извади. Сабрина не можа да разгадае движението му.

— Главата ми бучи, момиче, не искам да я пълня с красиви думи. Сабрина се изправи и заобиколи масата като нервно котенце.

— Тогава да поиграем шах? Или да те науча на нова игра? Някоя, при която не се губят царици!

Болезненото му трепване беше толкова кратко, че тя го помисли за игра на въображението си. Той заби камата си в масата.

— Не съм в настроение за тъпи игри.

Грубите думи разрушиха самообладанието ѝ. Буцата в гърлото ѝ се нацепи на хиляди парченца. Тя скри лице под косите си и взе арфата, която Фъргъс бе оставил сутринта пред вратата ѝ. Но пръстите ѝ бяха несръчни и тежаха като мъката в душата ѝ. Един нокът се закачи в струните и се счупи до основа.

Сабрина изруга ядосано. Морган скочи, грабна ръката ѝ и изсмука капчицата кръв.

— Какво щастие, че майка ти не може да те чуе. Много добре си спомням как веднъж намаза устата на Брайън с помада, а той не беше казал нищо особено.

Неспособна да понесе еротичната игра на пълните му устни, Сабрина издърпа ръката си. Знаеше, че се държи като глупаво дете, но в момента това ѝ беше безразлично.

— Сигурна съм, че тези стени са чували много по-страшни неща от моето безобидно нарушаване на приличието. — Тя отиде до прозореца, за да избегне въпросителния му поглед. — Какво ли е било през 1465 година, когато Камерънови са обсадили замъка и са уморили прадедите ти от глад. Сигурно са се изяждали едни други.

Морган се намръщи.

— Права си. Вероятно оттам произхожда вкусът ни към човешкото месо.

Трябваше да се напругне, за да разбере тихите, горчиви думи на отговора ѝ.

— Колко ли вкусна хапка е било сърцето ми... — Загледана към равнината, тя проследи пътя, който се виеше като сребърна лента покрай скалите.

Морган трябваше отново да си наложи маска на равнодушие, преди да попита:

— Би ли се върнала у дома си, Сабрина?

Тя спря да диша. Сърцето ѝ престана да бие и сякаш нямаше намерение да започне отново. Когато пред очите ѝ отново се проясни, тя бе обзета от отчаяние. Нима Морган ѝ се беше наситил толкова бързо? Сигурно плахите ѝ опити да му достави удоволствие само бяха развалили апетита му. Или му досаждаше? Сигурно беше изпълнил плана си да си отмъсти чрез покоряването на тялото ѝ и след това да я върне на баща ѝ като обикновена уличница, отдала се доброволно на един Макдонъл. Стана ѝ студено, но въпреки това се опита да събере кураж и гордо да отговори утвърдително.

Морган се появи зад нея, стъпвайки безшумно с босите си крака, но преди да е успял да я докосне, Сабрина се обърна към него със святкащи от гняв очи.

— Не ме докосвай! Няма смисъл. Боя се, че разочаровах и теб, и баща си. Провалих благородните ви усилия да подпечатате мира между клановете с раждането на наследник. Няма да имаме дете.

Началното разочарование на Морган бързо отстъпи място на радостта. Сабрина не тъгуваше за Камерън, а страдаше от това, че още не бе заченала дете. Неговото дете.

— Откога знаеш? — попита тихо той. Тя сведе глава.

— От тази сутрин.

Той беше твърде много Макдонъл, за да не използва силата си в своя изгода. Преди Сабрина да е успяла да реагира, той я вдигна и я отнесе на леглото. Положи я нежно върху меката завивка и приседна до нея.

— Не ти ли е добре, момиче? Да не те боли нещо?

Сабрина изтри една сълза от бузата си. Странно, но не изпитваше смущение. Никога не беше разговаряла за месечното си неразположение с друг човек, освен с майка си. Ала нежната загриженост на Морган беше неустоима. Неспособна да произнесе дори една дума, тя кимна и притисна с ръка челото си.

Той се приведе към нея и се зае да масажира внимателно слепоочията ѝ, докато напрежението в челото и тила отслабна.

— Къде още те боли?

Сабрина плахо посочи долната част на тялото си. Морган се изтегна до нея и разтри мястото с дланта си, докато тъпата болка изчезна.

Той се опря на лакът и я огледа изпитателно.

— Къде още?

Сабрина стисна ръка в юмрук и я сложи върху сърцето си. Там беше болката, която дори Морган Макдонъл не беше в състояние да облекчи. Но се оказа, че се е лъгала.

Устата му се сведе върху нейната и нежната милувка много скоро я накара да се отвори като цвете за него. А когато устните му се плъзнаха по шията ѝ и пръстите му търпеливо отвориха мъничките копчета на корсажа ѝ, за да освободят великолепните ѝ гърди, Сабрина най-сетне се отпусна. Зарови пръсти в русата му коса и когато той загриза жадно зърната, долната част на тялото ѝ се разтърси от сладостни тръпки.

— Недей, Морган! — изпъшка тя. — Не разбираш ли — няма смисъл! Днес не можеш да ми направиш дете.

Той вдигна полата ѝ нагоре и нетърпеливо свали копринените фусти. Тъмната страст в погледа му ѝ отне дъха.

— Какво значение има това!

Сабрина не повярва на ушите си. Морган Макдонъл беше забравил проклетата си гордост. Обзе я гневна радост, смесена с чувство на триумф. Този невероятен мъж искаше нея, не само син.

— Наистина ли го искаш? — пошепна тя, като се изви срещу него и му поднесе устните си.

Той вдигна глава и ѝ намигна безсрамно.

— Спала ли си, момиче, та не си прочела девиза на Макдонъл над портата? Той е на галски и аз ще ти го превода: „Едва когато си

пролял малко кръв, си струва да спечелиш битката.“ — Очите му засвяткаха дръзко. — Особено когато не е твоята собствена.

* * *

Сабрина се събуди в пусто легло. Приглади косата си, огледа се и видя Морган да седи до масата с увит около хълбоците тартан. Самотна свещ хвърляше златно сияние върху сведената му глава.

Сабрина отметна завивката и тихо се приближи към него. Беше облечена във вълнена нощница. Сигурно Морган я беше облякъл, когато топлината на тялото му вече не беше достатъчна да успокои треперенето ѝ.

На масата беше разтворена азбука за деца. Любимата книжка на Сабрина от детските дни, с чиято помощ сега искаше да научи няколко малки Мақдонълови да четат. Всяка буква беше илюстрирана с красива гравюра, представляваща екзотично животно. Морган усърдно движеше устни, сравнявайки написаното в книгата със смачкан пергамент.

Когато Сабрина сложи ръка на рамото му, той скочи виновно и шумно затвори книгата. Тя притисна ръка към сърцето си.

— От малка ме предупреждаваха да не се промъквам към някой Мақдонъл изотзад.

Той я погледна мрачно.

— Добър съвет. Имаш късмет, че не те нападнах.

Сабрина се изкиска безпомощно.

— Отдавна съм се предала.

Пламенният поглед ѝ показа, че той не беше забравил нощта. Тя се надигна на пръсти и погледна през рамото му. Той сложи ръка върху пергамента, но бързо я махна.

— По дяволите! Не мога да се справя с тези проклети букви!

Подаде ѝ овъгления и зацапан пергамент и сърцето ѝ направи огромен скок. Парченцата восък, които се посипаха в шепата ѝ, бяха от печата на Камерън.

Морган уморено потърка очи.

— Разбрах само, че баща ти, един бизон и един алигатор искат да дойдат в Мақдонъл и да си вземат слона.

Сабрина едва не се изсмя с глас.

— Не. Баща ми, Алекс и Брайън искат да ни дойдат на гости. Смятат да вземат Енид и да видят как живеем като семейство.

Морган поглади брадичката си.

— Проверяват ме, значи... Изненадвам се, че онзи кучи син... — Забелязал укорителния ѝ поглед, той се покашля смутено. — Че Дугъл изчака толкова дълго. Кога ще дойдат?

— Преди Коледа. — Тя прокара пръст по най-долния ред на писмото и пошепна учудено: — Значи все пак не ме е забравил...

Морган прогони порива на ревност и си пожела да види как лицето на Сабрина засиява от радост заради него.

— Какво пише там, момиче?

— Част от стихотворение от Робърт Херик, един от любимите поети на мама. — Колкото и странно да беше, загадъчното послание на баща ѝ описваше много удачно девиза на Макдонълви. Сабрина погледна в бдителните очи на мъжа си и преведе тихо: — Няма роза без бодли.

ГЛАВА 19

Сабрина подготви Макдонълони за посещението на семейството си с безскрупулността на шотландски водач в състояние на война. Правеше се, че не забелязва враждебността, защото се беше научила да разпознава страха, който дебнеше зад ръмженето и тихите проклетия. Страх, който богатият господар на клана Камерън не познаваше. Страхът да не им се присмеят; страхът, че ще им се подиграват за бедността, невежеството и грубите маниери.

Макар и неохотно, тя благодари на майка си за предвидливостта, отвори куфарите, грижливо напълнени от Елизабет, и намери за всекиго подходящ талисман.

Красиво увеличително стъкло с рамка от слонова кост за Фъргъс; месингов напръстник за Алуин, която веднага го пусна в употреба и строго почукваше Фъргъс по челото, щом той си позволише да погледне към друго момиче.

От страх, че куфарите ще се изпразнят бързо, Енид и Сабрина опустошиха гардеробите си и се захванаха да шият. Фустите се превърнаха в рокли, дългите гащи станаха прекрасни дантелени бонета, а от балната рокля на Енид ушиха десетина чифта платнени обувки.

Даже мършавата старица, която управляваше с желязна ръка кухнята, гордо носеше в оредяващата си коса розова панделка, направена от връзките за чорапи на Сабрина. Единствено Ев остана безразлична към опитите за сближение. Сабрина намери златния гребен, който ѝ беше подарила, върху купчина мръсен сняг. Това я накара да поклати глава и да коригира мнението си, че Морган е най-упоритият между Макдонълони.

Подовете бяха почистени от наслоената мръсотия, паяжините по таваните изметени, поставките на факлите възвърнаха стария си блясък. Излинали килими бяха извадени от сандъците, за да прикрият дупките в стените.

Късно вечерта Морган влезе в спалнята на Сабрина, след като цял ден беше чистил купищата мазилка от коридорите, и трябваше да си пробие път през нахвърляните по пода платове. Накрая намери съпругата си заспала пред огъня с игла за шев в ръка. Върху фината кожа под очите се виждаха виолетови сенки.

Тя не прави това за себе си, опита си да си внуши той. Не е длъжна да доказва нищо на баща си. Жена му работеше до изтощение, защото искаше съпругът ѝ да гледа Дугъл Камерън спокойно в очите, без да се срамува и без да завижда.

Обзе го нежност, която го ядоса. Откакто знаеше за предстоящото посещение на Дугъл Камерън, любеше жена си с мрачна безогледност, тласкан от примитивна воля за притежание и решен да ѝ докаже, че тя вече не е Камерън, а е само негова. Накъсаните ѝ викове, когато се пръскаше от удоволствие под него, бяха музика в ушите му. Доказателство за нерушимостта на съюза им. Той копнееше да посее семето си в покорното ѝ тяло и чакаше с нетърпение деня, когато бъдещето щеше да изгрее в очите на дъщеря му.

В желанието му се промъкваша угризения на съвестта. Любеше жена си с нежно насилие, но не можеше да преодолее себе си и да ѝ каже думите, които щяха да разгалят сърцето му и да изобличат гордостта му като жалка лудост. Срамуваше се от страхливостта си, но не можеше да я победи.

Искаше да я остави да спи, а и беше толкова изтощен, че не можеше да я занесе в леглото. Затова я прегърна предпазливо, настани я на гърдите си като дете. Тя се сгуши в него и въздъхна доволно.

Морган зарови брадичка в косата ѝ.

— Ти ще се гордееш с мен, момиче. Бог ми е свидетел, че ще го направя. — Целуна я леко по челото и пошепна думите, които Сабрина напразно чакаше да чуе.

* * *

Когато облак сажди засипа лицето ѝ, Сабрина изруга ядно. Хвърли метлата, отдалечи се на четири крака от камината, закашля се и изтри очите си. Пъгсли се скри под леглото и кихна няколко пъти. Вратата се отвори с трясък и Морган претърси стаята с поглед.

— Извинявайте, търся жена си.

— Морган! — Ужасеният ѝ писък предотврати оттеглянето му.

Той прекоси помещението и я изправи на крака. За момент в очите му светна паника.

— За бога, момиче! Баща ти може да се появи всеки момент! Ще си помисли, че съм те направил чистачка!

Сабрина опря ръце на хълбоците.

— Ако беше благоволил да почистиш камината поне веднъж през последните десет години, сега нямаше да съм толкова мръсна.

Двамата се погледнаха мрачно, знаейки, че този ден щеше да докаже дали новооткритите им чувства един към друг бяха в състояние да преодолеят враждебността между клановете. Устните на Морган затрепкаха. Сабрина грабна ръчното си огледало и се огледа. С изключение на гневно блестящите очи лицето ѝ беше абсолютно черно, а нощницата беше покрита с дебел пласт сажди.

Тя се закиска и се опита да почисти лицето си с мокра кърпа.

— Имам по-добра идея. Ще му кажа, че си ме затворил в подземие и слизаш долу само за да ме насилваш.

— Не ме предизвиквай. — Той вдигна едната си вежда. — Щом баща ти си тръгне, ще обмисля много внимателно тази идея.

Сабрина остави огледалото и се обърна към съпруга си. Сърцето ѝ ускори ритъма си. Плащът му беше изпран и грижливо надиплен. Даже беше обул обувки и се бе постарал да ги излъска. Мъжката му суетност и желанието му да се понрави на баща ѝ я трогнаха до сълзи.

Очите им се срещнаха.

— Доволна ли си от мен? — попита с привидна небрежност той.

Ако Сабрина беше научила нещо от съпруга си, то беше, че понякога делата казват повече от думите. Тя се хвърли в прегръдката му и той падна в близкия стол. Тъкмо се бе заела да му покаже колко е доволна от него, когато на вратата се почука.

Морган скочи, пусна Сабрина на пода и намести плаща си.

— Исусе, да не би гостите да са пристигнали?

Раналд провря глава през вратата. Черната му коса беше разрешена, а лицето под нея беше смъртно бледо.

— Морган, имаме проблем с овцете! Едно от дебелоглавите зверчета избяга и проби леда на езерото. Хвърлих му въже, но не мога да го измъкна.

Днес Раналд се държи наистина странно, каза си Сабрина, но после реши, че само си е въобразила. Може би вината беше в нея — вчера му бе заявила, че не би било зле да помоли баща ѝ за ръката на Енид. Вероятно тази перспектива го изнервяше.

— Проклятие! — Очите на Морган се разшириха от ужас. — Исках да съм тук, когато пристигне баща ти, а не да се боря с някаква си глупава овца.

Раналд го погледна умолително и се разбъбри трескаво:

— Бедното животно блее така жално, да ти се скъса сърцето. Най-добре да дойдеш с мен. Аз отивам да му държа глупавата глава над водата, докато измислиш как да го измъкнеш.

Раналд изскочи от стаята, а Морган се обърна неспокойно към Сабрина. При мисълта, че навън имаше животно в нужда, лицето му се разкриви от болка.

— Хайде, върви — подкани го Сабрина и успокоително сложи ръка върху неговата. — Ако татко се появи, преди да си измъкнал глупавата овца, ще му обясня. Той винаги е държал много на спасяването на заблудени овце.

— Сигурна ли си? Знам, че посещението му означава много за теб. — Той претърси лицето ѝ за признаци на разочарование и Сабрина можеше само да се надява, че ги е прикрила успешно със сияещата си усмивка.

— Върви — повтори тя и го бутна към вратата. — Нали ние, Мақдонълови, сме известни с това, че се грижим за своите.

Надяваше се да получи поредната нежна усмивка, която все често разведряваше каменните му черти. Но не беше подготвена за сериозния, меланхоличен поглед.

Той сложи ръце на тила ѝ завладя устните ѝ в пламенна целувка.

— Да, момиче. И те моля никога да не го забравяш.

— Със сигурност няма да го забравя — пошепна тя, след като той бе излязъл. Трябваше да изчисти камината и да се преоблече, но не можа да устои да не се порадва на щастиято си. Примамена от блещукация бял свят под прозореца си, тя огледа виещия се под скалите път и се запита дали тя щеше да бъде първата, която щеше да нададе ликуващия вик: „Камерънови идват!“ В стаята нахлу леден студ, но сладката тайна, която носеше в сърцето си, я стопли.

* * *

Морган излезе от къщата и се запъти с бързи крачки към поляната, която граничеше с пътя. Подхлъзна се на леда и за малко да загуби равновесие. Сабрина се засмя на цветистите проклетия, които бързо замръзнаха във въздуха. Неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи. Мъжът, когото обичаше, не беше изискан джентълмен с лъскави ботуши, а планински великан, който лично отиваше да спаси давецата се овца.

Когато Морган изчезна зад хълма, тя устреми изпълнения си с очакване поглед към пътя от равнината. Днес двамата мъже, които обичаше с цялото си сърце, щяха да положат ново начало. На единия бе дарила сърцето си, а другия щеше да дари с прошката си. През седмицата беше започнала дузина писма до баща си, но беше скъсала всичките. По-добре беше да погледне в сините му очи, толкова прилични на нейните, и да му каже, че е разбрала трудния избор, който той беше направил вместо нея. Той беше предал своята малка принцеса не на звяр, а на принц в одежди на дивак.

Внезапно ѝ се дощя да сподели щастието си с някого и трескаво се захвана за работа. Измете камината и запали огън. Изтърка ръцете и лицето си и облече скромна рокля от коприна с цвят на слонова кост. Подреди полите си и се огледа с надеждата, че баща ѝ и братята ѝ нямаше да се ядосат, като я видеха без корсет и фусти. Фъргъс обаче щеше да си има ядове с Брайън, който непременно щеше да хареса пицната Алуин, облечена в долните дрехи на сестра му.

Тъй като беше подарила и последната си панделка, Сабрина реши да потърси Енид и да я помоли да ѝ заеме една от нейните. Морган обичаше да милва разпуснатата ѝ коса, но поне днес трябваше да си направи фризура, подходяща за омъжена жена. Засмяна, Сабрина отвори вратата на стаята си.

На пътя ѝ стоеше Ев, скръстила ръце под гърдите, с триумфално блеснали сиви очи.

Гледката беше толкова необичайна, че Сабрина се уплаши. Отстъпи крачка назад и си пожела поне беззъбият Пъгсли да дотича в нейна защита. Ев се възползва от уплахата ѝ и влезе в спалнята.

Миризмата на гнило, която се носеше от плаща ѝ, беше непоносима, но Сабрина не се отдръпна. Отметна глава назад и смело издържа погледа на по-възрастната жена.

— Нямам нито време, нито търпение за поредното ти мрачно пророчество, Ев. И няма да ти позволя да развалиш този толкова важен за мен и за Морган ден.

Ев оголи зъби в усмивка.

— Нищо не може да развали деня на Морган. Това е ден, какъвто не се преживява втори път.

— Радвам се да чуя, че поне по тази точка сме на едно мнение. Имате късмет, че мъж като Морган ще поведе клана към бъдещето.

— Това ще бъде славно, великолепно бъдеще. Жалко, че Ангъс не доживя да го види. — Празните очи на Ев отразиха още по-празна душа.

Осенена от внезапно прозрение, Сабрина потрепери. Един въпрос я измъчваше от седмици и този път не можа да го задържи.

— Знаеш ли кой го уби, Ев? — попита внимателно тя. Това щеше да бъде най-прекрасният дар за Морган и баща ѝ. Камерънови щяха да се освободят от вината, а Морган — от неизвестността.

Ев вдигна рамене и пристъпи към прозореца, влачейки сакатия си крак.

— Стана неволно. Ножът се изплъзна от ръцете ми. Направих го бързо и чисто. Не му причиних болка.

Сабрина преглътна надигащото се в гърлото ѝ гадене.

— Да кажа ли на Морган?

— Ти да не мислиш, че той не знае? — изграчи Ев. — Не видя ли лицето му, когато Ангъс падна? Изненадан ли беше или само ужасен, че ножът улучи не когото трябваше? Този нож беше предназначен за баща ти, момиче. И не ме гледай така с невинните си сини очи, малка мръснице! Морган има видение за своя клан. Страшно и прекрасно. Негова беше идеята да убием могъщия господар на клана Камерън и днес той ще довърши започнатото.

Стаята се завъртя около Сабрина. Тя протегна ръка, търсейки опора, но не намери нищо, за което да се хване. Нищо. Само четири века, изпълнени с подозрения и коварство. Няколко минути преди убийството на Ангъс беше изненадала Морган в музикалния салон на

майка си. Наистина ли търсеше спокойствие или искаше да си създаде алиби, когато долу убиваха баща ѝ?

Спомни си необичайното поведение на Раналд преди малко, трескавия му поглед. Тя и Морган възнамеряваха да посрещнат баща ѝ в двора, застанали един до друг, както подобава на брачна двойка. А сега Морган го нямаше и Сабрина беше сама с лудата Ев.

„Все пак ние, Макдонълви, се грижим за своите“ — беше го подразнила тя.

„Да, момиче. И никога не го забравяй.“

Обещание ли бяха думите му или предупреждение?

Още усещаше вкуса на устните му върху своите. Не беше възможно целувката на Юда да е толкова сладка, толкова нежна и жадна. Тя се изправи като свещ. Някой трябваше да се довери пръв, да забрави предразсъдъците на миналото и да защити бъдещето, макар и основано само върху сляпо доверие.

Баща ѝ нямаше да избере нея за тази тежка задача, ако не я считаше достойна да я изпълни.

Тя погледна Ев право в очите и заговори с тих, но твърд глас:

— Ти лъжеш. Ти и онзи хитрец Ангъс може би сте възнамерявали да извършите такава подлост, но моят съпруг никога не би паднал толкова ниско, че да пониже своя домакин в гърба или дори да замисли нещо подобно. Ако иска да види някого мъртъв, той има достатъчно гордост, за да го гледа в очите, докато го убива. Морган е човек на честта.

— Морган е глупак! — Сабрина беше готова да се изсмее триумфално, но следващите думи на Ев я уплашиха до смърт. — Морган е заслепен от онова, което криеш под хубавата си поличка. Но аз пожертвах толкова много за този клан, че няма да го предам без борба на проклетите Камерънови. И аз не съм единствената, която мисли и чувства по този начин. Може някои от мъжете да са доволни, че се грижат за пилета и овце, но ние сме родени за битка и ако Морган го е забравил, ние сме длъжни да му го припомним. Той има право на избор. Или ще извади оръжие с нас, или ще бъде застрелян.

Сабрина рискува бърз поглед към прозореца. Дъхът ѝ спря, когато забеляза приближаващите ездачи. Баща ѝ и братята ѝ бяха като тъмни лалета на фона на заснежения хоризонт.

Тя се втурна като обезумяла към вратата. Но разпуснатата дълга коса осуети бягството ѝ. Ев я сграбчи грубо за косите и се опита да я свали на колене. Сабрина стисна здраво зъби, за да спре болезнения вик, и се залови за перваза на прозореца. Нямаше да се унижи пред тази злобна фурия.

— Искам да гледаш, момиче. Искам да видиш как мечтите умират пред очите ти. Както аз съм гледала през целия си живот. — Сабрина стискаше отчаяно дървената рамка, но Ев неумолимо я изтласка навън. Калдъръмът в двора се приближи застрашително. Пред очите ѝ причерня. — Морган няма да се учуди, че крехката му женичка е сложила край на живота си, след като е видяла безславния край на семейството си.

Студеният вятър ослепи Сабрина и тя стисна здраво очи. Ев беше луда. Фактът, че беше убила Ангъс по погрешка, и робската преданост към клана Макдонълд бяха причинили лудостта ѝ. Сега беше решена да пожертва всичко, дори Морган, за да си отмъсти на Камерънови.

В паметта ѝ изникнаха ужасяващо ясни картини от миналото. Баща ѝ, който я подхвърляше във въздуха. Брайън, който я гъделичкаше. Алекс, който ѝ закопчаваше наметката, защото пръстчетата ѝ бяха още несръчни. Трупове в снега, облени в кръв. Морган сред страшното клане, което щеше да последва извършеното от Ев убийство. Морган, който намираще изтерзаното ѝ тяло на калдъръма и се убеждаваше, че се е усъмнила в честността му, че повече се е страхувала от него, отколкото го е обичала.

— Не — пошепна дрезгаво тя и отвори очи.

Без да обръща внимание на силния натиск в тила си, тя направи гърбица. За да не падне, Ев трябваше да я пусне. Сабрина профуча покрай нея и дори не се огледа, когато един стол се счупи под тежестта ѝ и Ев изпрати подире ѝ гневен вик.

Тя полетя надолу по стълбите. Каменните стени, напоени с кръвта и потта на предците, сякаш се подиграваха с доверието ѝ, с вярата, че любовта на една жена може да донесе обрат там, където столетия наред беше властвало безсмислено насилие.

Макар че дробовете ѝ се пръскаха, тя прекоси залата на бегом, без да чува смутените, тревожни викове на мъжете. Никой не можеше да ѝ помогне. Как можеше да знае колко от тях бяха посветени в злокобния план на Ев? Нямаше време за обяснения, а и не знаеше дали

щяха да ѝ повярват, когато нейната дума се изправи срещу тази на жена от клана.

Поемайки с мъка въздух, тя изскочи в заснежения двор. Трябваше да предупреди Морган. Единствен той имаше силата да предотврати катастрофата, която ги заплашваше. Тя знаеше, че ще стигне по-бързо до езерото, ако тръгне по пътеката покрай поляната, вместо да поеме през горичката, както беше направил Морган. Стигна до оборите, захвърли обувките си и отвори с трясък голямата врата.

Посрещна я топъл дъх на конски тела. Претърси трескаво редиците, проследена от десетки меки очи. Повечето коне в обора бяха недохранени — не от жестокост, както знаеше Сабрина, а от нужда. Морган по-скоро щеше сам да умре от глад, отколкото да умори дори един кон.

Тя се стресна, когато двойка обковани в желязо копита се удариха със звън в задната страна на обора, за да привлекат вниманието ѝ.

Поках разтърси отдавна невчесаната си грива и предизвикателно завъртя очи. Мускулите и жилите под блестящата, набраздена от белези кожа се напрегнаха. От издутите му ноздри се издигаше пара, която го правеше да прилича повече на дракон, отколкото на кон.

Сабрина решително присви очи. Не даде време на страха да я завладее, а прекоси на бегом обора и се метна на гърба на Поках, боса и без седло. Вкопчи се в гривата му, нададе див вик и притисна пети в хълбоците му.

Поках се отпусна напълно. Застана като статуя, престана да се върти и да трепери, даже спря да диша, доколкото Сабрина можеше да прецени. Стана кротък като дебелите, сърдечни понита, които беше яздила като момиченце по заповед на майка си. Сабрина не можеше да повярва, че бе стигнала толкова далеч, за да загуби накрая заради поредния упорит Макдонъл.

— Проклето животно!

Тя го изрита ядно, но нито ритниците, нито проклятията ѝ му оказаха някакво въздействие. Усети как бъдещето ѝ се изплъзваше и се върна в миналото, което неизбежно се повтаряше.

Тя и Морган, разделени от желязна решетка. Морган, който я хвърли на земята в бащината ѝ къща, окуражаван от виковете на роднините си. Ангъс, който се стовари върху масата и от гърба му

щръкна кама с кехлибарена дръжка. Едно момче със златни коси и гневни зелени очи, което я бутна в купчина шума.

Тя спря да проклина, краката ѝ увиснаха уморено. Приведе се и зарови лице в острата грива на коня. По лицето ѝ потекоха сълзи.

— Моля те, мили боже, моля те, не отново...

Оказа се, че Поках е чувствителен към сълзите ѝ точно колкото господаря си. Той изпръхтя тихо и отметна глава назад. Без да смее да се надява, Сабрина го прегърна през шията и го насочи към отворената врата. Конят препусна и под копитата му се разхвърча сняг. Мъжете от клана изскочиха на двора, но Сабрина не забеляза ужасените им лица, когато Поках премина покрай тях в галоп.

Обградена от облаци сняг, тя не виждаше почти нищо, докато препускаше по заледения път, за да намери единствения човек, който можеше да промени съдбата ѝ.

* * *

Морган стоеше до кръста в ледената вода на Лох Макдонъл и държеше уплашената овца в безчувствените си ръце. Не намери на брега нито Раналд, нито обещаното въже. Прокле бавността на братовчед си и веднага се зае да строши дебелия лед, който покриваше езерцето.

Вдигна главата на овцата над водата и я изнесе на брега. Тя блееше оглушително и се опитваше да се изтръгне от ръцете му, а риташите ѝ крака издраха бедрата му.

— Спокойно, малката, спокойно — говореше ѝ той и се опитваше да върви по-бързо. — Още един ритник, и тъстът ми ще получи за вечеря овчи котлет.

Тартанът му висеше на кръста мокър и тежък. Щом излязоха на брега, Морган коленичи в снега и притисна треперещата овца до гърдите си, за да стопли и двамата.

— Няма нищо — опита се да я успокои той. — Вече си на сигурно място. Скоро ще изсъхнеш, което не може да се каже за мен. — Той я пусна на земята и животното бързо се отдалечи, без дори да се обърне за благодарност.

— Такива са жените — установи примирено Морган и развеселено поклати глава. Изправи се и се опита да раздвижи вкочанените си пръсти. Единствените му обувки бяха абсолютно мокри, стъпалата бяха безчувствени. Той се намръщи и се обърна към далечния път от юг, по който се приближаваха няколко ездачи.

Морган Макдонъл се почувства по-зле от всеки друг път в живота си. Беше далече от дома си, мокър до кости, с разрошена коса и покрит с тиня тартан. Много скоро обаче гневът се превърна в смях и той се закиска развеселено. Камерънови със сигурност щяха да се зарадват, че зет им принадлежеше към работещото население — макар и отскоро. Собствената красива дъщеря на Дугъл се беше погрижила за това.

Мисълта за Сабрина му вдъхна сили. Той изтърси плаща си и забърза към пътя, за да посрещне гостите. Гръмотевичен тропот на копита отекна като плющене на камшик в ледения въздух. Морган смръщи чело. Камерънови идваха от грешната посока.

Той сложи ръка над очите си и се опита да различи ездачите сред ослепителната снежна покривка. Когато погледна към замъка на дедите си, видя нещо, което не си беше представял и в най-страшните си кошмари.

Скован от ужас, той проследи коня, който летеше като сива стрела по тесния път. Вкопчена в гривата, на гърба на едрото животно седеше оскъдно облечена фигурка и буйната черна коса се вееше зад гърба ѝ.

Сабрина. Името на жена му излезе от устните му като безгласна молитва.

В следващия миг Морган хукна като подгонен жребец. Можеше само да се надява, че ще се хвърли навреме на пътя на Поках и ще го спре. Конят му взе завоя в пълен галоп и копитата му се хлъзнаха по ледената повърхност. *Защо Сабрина не се хвърли от гърба му, помисли си объркано Морган. Защо, по дяволите, просто не се метне в снега?*

Ала дори когато се надигна и се опита да насочи животното далече от скалите, тя продължи да се държи здраво за гривата му.

Размахвайки ръце и крака, Морган прекоси поляната. Сърцето му се пръскаше, но той не спря нито за секунда. Ала колкото по-бързо тичаше, толкова повече се отдалечаваше Сабрина — поне така изглеждаше. И той се върна в миналото. Беше само на дванадесет

години и тичаше през ливадата, над която бяха надвиснали черни облаци, следван от едно малко момиченце.

Морган се намираше някъде между Сабрина и другите ездачи, когато Камерънови стигнаха до купчината скали в подножието на един стръмен склон. Чуха се предупредителни викове, следвани от пронизителното цвилене на подплашени коне. Ала Морган не изпускаше от очи Сабрина. Когато конят се озова на една дълга права линия, той се затича още по-бързо. Трябваше да ѝ пресече пътя, преди да е стигнала до следващия смъртоносен завой.

Защото там пътят минаваше само на сантиметри от пропастта. При тази скорост Поках никога нямаше да се справи. Но и той самият нямаше да успее — Морган го разбра в същата секунда. Имаше само един начин да даде шанс на Сабрина.

Той падна на колене, извади пистолета от плаща си и се помоли барутът да не е овлажнял. Чуха се няколко изстрела. Камерънови стреляха по него. Конският тропот го заобикаляше от всички страни. Но ръката му не се поколеба нито миг.

— Толкова съжалявам, стари приятелю — пошепна Морган, стисна здраво зъби, за да прогони болката, прицели се в голямата глава на Поках и стреля.

Преди конят да се е препънал, Морган беше захвърлил пистолета и тичаше като луд. Поках се завъртя в предсмъртен танц на ръба на пропастта. Ревейки името на Сабрина, Морган скочи от огромната снежна пряспа.

В продължение на един безкраен миг животното увисна на ръба на пропастта. Морган беше готов да се закълне, че е усетил замайващ аромат на рози и косите на Сабрина са се плъзнали между пръстите му. Той се засили и се приземи на пътя с цялата си тежест.

Поках се обърна рязко, копитата му удариха в нищото. В следващия миг изчезна зад ръба на пропастта. За две или три секунди се възцари злокобна тишина. Последваха женски писъци и задавено цвилене, накрая страшният шум на чупещи се кости.

Морган се хвърли към пропастта, готов да полети след жена си. Силен удар го улучи в гърдите и го свали на земята само на метър от ръба. Ослепял от мъка, той се опита да отблъсне ръцете, които го притискаха към снега. Някой го възседна, други хванаха ръцете и

краката му, но напразно. Едва когато някой го зашемети с добре прицелен юмрук в брадичката, той утихна.

След минута Морган примигна объркано и се огледа. Запотеният Брайън Камерън беше легнал напреки на краката му, а Алекс, чието лице беше по-бяло от снега, го държеше за раменете. Морган втренчи поглед в лицето на мъжа, който го беше ударил. Брадат мъж с подута долна устна и посиняло око, където го беше улучил ударът на Морган. Мъж с прекрасните очи на Сабрина, изпълнени с мъка, не по-слаба от неговата собствена.

Дугъл го сграбчи за яката.

— Тя е жива, Морган! Една скална издатина спря падането. Моите хора са видели, че диша. — Дугъл го разтърси. — Чуваш ли ме? Не знам колко още ще издържи, но за бога, тя е жива!

След тези думи Морган направи нещо, което си беше отказвал в продължение на дванадесет дълги години. Зарови лице на гърдите на Дугъл Камерън и се разплака като малко дете.

ГЛАВА 20

Фъргъс Макдонъл стотици пъти беше гледал смъртта в очите, без да трепне, но до стотната си година нямаше да забрави как изглеждаше господарят на клана, когато влезе в двора с безжизненото тяло на младата си съпруга на ръце. Мъжете и жените от клана мълчаха като на погребение, само децата плачеха в полите на майките си.

Главата на господарката им висеше безсилно, тъмната коса стигаше почти до земята. Пепелявосивото лице накара мнозина да я сметнат за мъртва. Алуин захълца тихо и скри лице в рамото на Фъргъс. Той я притисна силно, за да ѝ спести ужаса да види как изглеждаше Морган.

Лицето на Морган Макдонъл беше като изсечено от гранит. Пълната липса на емоции беше ужасяваща. Само следите от сълзи по замърсените бузи бяха свидетелство за човешко същество.

Заше метени от случилото се, Макдонъллови почти не забелязаха мъжете от рода Камерън, които вървяха зад Морган. Някои водеха конете си за юздите, двама-трима куцукаха, фините им вълнени одежди бяха мръсни и разкъсани, Фъргъс шумно пое въздух, когато мъжете се разделиха и се показа Раналд, чийто ръце бяха вързани с дебело въже на гърба. От рамото му капеше кръв. Събралите се в двора зашепнаха развълнувано.

Енид се втурна отчаяно към него, но Александър я спря.

— Раналд! — изпищя тя и подскочи, за да го зърне над рамото на Алекс. — Какво се е случило? Какво, за бога, си направил?

Стиснал здраво устни, Раналд се взираше право пред себе си и очевидно не чуваше нищо. Едва когато входната врата се затвори след мрачната процесия и мъжете и жените останаха отвън, започна шепот, понесоха се слухове.

Морган забрани на другите да я докосват. Докато мъжете, които обичаха Сабрина повече от всичко на света, стояха мълчаливо около леглото ѝ, той разряза изпокъсаната рокля, за да я свали от тялото ѝ, намести внимателно безсилните ѝ крайници и изми безбройните

драскотини и резки, които загрозяваха бялата ѝ кожа. Уви я в чисти чаршафи и изчетка сплъстената ѝ коса. Сабрина лежеше абсолютно неподвижна и очевидно не усещаше нежните му докосвания.

Брайън, най-добрият ездач от Камерънови, беше изпратен да доведе личния лекар на Дугъл. Тъй като не искаше да застраши живота на жена си по ужасния път, който едва не бе убил Сабрина, Дугъл забрани на сина си да ѝ каже какво се бе случило. Имаха нужда от лекаря, за да се погрижи за тежкоболно дете — толкова. Никой не биваше да знае, че Сабрина е в смъртна опасност.

Дугъл оглеждаше стаята и в очите му пареха сълзи. Какъв живот бяха водили Морган и Сабрина? Дали дните им са били изпълнени със смях и любов или с горчивина и обвинения? Не трябваше ли да дойде по-рано? Но може би това само щеше да ускори трагедията... Нищо не си пасваше. Бяха намерили покоите на Сабрина грижливо подготвени за скъпите гости. Само един строшен стол намекваше за някаква неприятна случка. В камината гореше буен огън. Защо, за бога, Сабрина бе излязла навън боса и леко облечена, защо бе препуснала насреща им като обезумяла?

Дугъл стисна ръце в юмруци. Искаше му се да раздруска Морган, да изиска отговор на въпроса, който го мъчеше. Ала когато Морган изтри челото на Сабрина с мокра кърпа, Дугъл не посмя да се докосне до него. Никога не беше вярвал, че тези големи и силни ръце можеха да бъдат толкова нежни, изцяло съсредоточени в желанието да не причинят болка.

Алекс се появи на вратата, не смеейки да погледне към леглото. Благодарен за появата му, Дугъл изслуша какво имаше да каже синът му, след което отиде при Морган и сложи ръка на рамото му. Морган нито вдигна поглед, нито прекъсна работата си.

Дугъл отдръпна ръката си.

— Двама от мъжете, които ни нападаха, са мъртви. Трима са избягали. Братовчед ти е ранен. Затворихме го в подземие. Някой трябва да се погрижи за раната му.

— Оставете копелето да пукне — проговори беззвучно Морган.

Дугъл беше склонен да го послуша, но се обърна към Алекс и поклати глава. Знаеше, че след първия бесен гняв Морган ще се смили над престъпника.

Следобедните сенки преминаха в здрач, след здрача падна мрак. Безкрайните часове на зимната нощ минаха бавно, в такт с тихото дишане на Сабрина. Морган плъзна пръсти по копринените ресници и се помоли жена му да отвори очи и да му покаже с поглед, че няма да заспи завинаги.

Ала когато тя започна да се мята, той съжали за желанието си. Очите ѝ се отвориха, загледани незнайно къде, но явно към нещо ужасно, което никой не можеше да си представи. От гърлото ѝ се изтръгна вик на болка, още един и още един, докато Дугъл скри лице в ръцете си, а Алекс ужасено затисна уши. Пъгсли, който бе изгонен навън, залая тревожно.

Сабрина захапа до кръв долната си устна. Морган се опита да налее в устата ѝ малко уиски, но тя започна да се дави и той веднага спря, защото се страхуваше, че ще я убие.

Хвърли се с цялата си тежест върху нея, за да спре гърчовете, които я разтърсваха. Самият той близо до лудостта, отчаяно се питаше дали не ѝ е направил лоша услуга, като изпрати куршума в главата на Поках, вместо в нейната.

* * *

Сабрина се успокои едва на разсъмване. Но това не беше добър знак. Задавените ѝ викове преминаха в тих хленч и изтощена от болка и страх, тя припадна.

Пред вратата се чува гръмки стъпки. Дугъл и Алекс скочиха. Груб глас изрева с английски акцент:

— Няма за какво да се тревожиш, Брайън. За нула време ще я изправим на крака. Пак ще тича пъргаво като малка козичка. Помниш ли как пъхна пухкавата си ръчичка в кошера? А една неделна сутрин се изтъркаля по стълбата ѝ...

Морган беше на вратата, преди тя да се е отворила. Той сграбчи д-р Самюел Монджой за яката на сюртука и го притисна до стената. Пенснето на лекаря се изкриви, пухкавите бакенбарди затрепериха. Напълно объркан от внезапната атака, той заекна несвързано:

— Добър ден, сър. Предполагам, че вие сте...

Думите на Морган удряха като чук.

— Облекчете болката й! Разбрахте ли ме? Все ми е едно какво ще правите, но се погрижете тя да не страда повече. Защото, ако не го направите, ще ви убия със собствените си ръце.

Морган отпусна ръце и докторът се свлече безсилно на близкия стол. Брайън го придържаше за лакътя.

— Да, да, вярвам ви — прошепна той и свали пенснето си с треперещи пръсти, за да го изтрие с края на сюртука си. — Не мога да ви се сърдя.

Когато Морган излезе от стаята, Дугъл го последва и с мъка се изравни с дългите му крачки.

— Проклятие! Макдонъл, не смей да ми бягаш така! Дължиш ми няколко отговора. Не разбираш ли, че Брайън едва не те уби? Като те видя да стреляш, помисли, че си се прицелил в Сабрина. Ако Алекс не бе видял, че се готвиш да се хвърлиш след нея, аз лично щях да те застрелям. Едва успях да ти попреча да скочиш.

Морган не забави крачките си.

— Следващия пъти не ми прави услуга, Дугъл Камерън.

— Проклятие, човече! Какво се случи? Каква трагедия се е разиграла вчера в тази къща?

Морган се обърна. Дугъл едва се удържа да не отстъпи пред убийствения гняв в присвитите зелени очи на зетя си.

— Точно това отивам да разбера.

Когато Морган заслиза по тясната стълба към подземие, Дугъл бе обзет от безкрайно изтощение. Облегна се на стената и затвори очи. Не знаеше дали трябваше да се моли за нещастния мъж в затвора или за безсмъртната душа на Морган Макдонъл. Но тихите молитви, които излязоха от устните му, бяха само за Сабрина.

* * *

Раналд се извърна настрана, защото светлината на факлата го заслепи. *Прилича на плъх*, каза си злобно Морган, *краслав плъх, паднал в собствения си капан*.

Братовчед му беше клекнал до стената с прибрани колене и притискаше ръка към раненото си рамо. На устните на Морган заигра мрачна усмивка — веднага забеляза, че плащът на Раналд е усукан

като превръзка. Изпита дори нещо като задоволство, че инстинктът за самосъхранение беше така силно изявен у Макдонълови.

Раналд видя усмивката му и се уплаши още повече. Когато Морган сложи факлата в ръждясалата поставка, момъкът затропа с крака, сякаш искаше камъкът под него да поддаде и да го погълне. Красивите му черти се разкривиха.

— Ти винаги си бил за мен много повече от братовчед, Морган — заговори бързо той. — Беше ми като брат.

Някъде в дълбините на страха си Раналд намери частичка гордост, която му даде сили да се изправи и да погледне Морган в очите. Господарят на клана изпита нещо като възхищение, но бързо го прогони.

— Какво ти обещаха, братовчедо? Злато? Пресен агнешки бут? Или да станеш господар на клана?

— Нищо, нищичко! Не беше така, кълна ти се. Знаеш, че никога не бих ти навредил. Тя каза... — Раналд изведнъж млъкна и скри ръце под плаща си.

— Коя е „тя“? И какво каза?

Раналд продължи да мълчи.

Морган загуби самообладание. Сграбчи Раналд за шията и го вдигна във въздуха.

— Искам да чуя истината, Раналд — изкрещя той. — Или искаш да ти я изтръгна с бой? — Той замахна с юмрук.

Дъхът им се смеси. И двамата знаеха, че ако го удари, Морган щеше да отприщи ужасяващата бруталност, която през целия си живот се беше стремил да контролира. И нямаше да престане, докато от Раналд не остане нищо. Още по-страшна обаче беше искрицата надежда в очите на Раналд, желанието му Морган да го удари и да сложи край на чувството му за вина, като му даде заслуженото наказание.

Разтърсен до дън душа, Морган отпусна ръката си. От тъмните очи на Раналд потекоха сълзи.

— Идеята не беше моя, кълна ти се. Аз не съм умна глава като теб. Ев каза, че Камерънови идват, за да ни избият. Че така нареченото им гостуване е само капан. Че трябва да ги нападнем, преди да са ни изклали. Лейди Сабрина се държа много добре с мен, още от самото начало. Не исках да ѝ причиня болка. Кълна се, не исках.

Внимавайки да не притисне раненото рамо на Раналд, Морган го заключи в могъщата си прегръдка и прошепна със сух, мрачен поглед:
— Знам, момче, знам. Кълна се в бога, аз също не исках.

* * *

На третия ден след злополуката Раналд и Морган излязоха пред хората от клана. Раналд се усмихваше смутено, рамото му беше превързано. Камерънови го измерваха с презрителни погледи, Макдонълови се държаха далече от него. Единствено Енид се осмели да приближи, измъчвана от страх, че ужасните слухове може да се окажат истина. Когато Раналд мина покрай нея със сведен поглед, тя се извърна настрана и тихо заплака в кърпичката си.

Кратките зимни дни и безкрайните нощи отминаваха един след друг; коварният план на Ев излезе на бял свят и през мрежата от слухове бавно проникна истината.

Ев изчезна. Двама Макдонълови бяха застреляни, когато след първата изненада Камерънови стегнаха редиците около господаря си. Трима други бяха избягали в планините на север, защото се бояха от гнева на Морган.

Камерънови се движеха съвсем спокойно в чуждия замък. Старата враждебност беше забравена и двата клана се обединиха в молитви за живота на жената, която все още не беше дошла в съзнание. Даже Фъргъс шепнеше отдавна забравени молитви.

Една сутрин, малко преди разсъмване, Морган седеше до леглото на Сабрина, милваше горещото ѝ чело и шепнеше гальовни галски думи, които никой освен него не разбираше. Д-р Монджой хъркаше на пейката под прозореца. Пъгсли бдеше в края на леглото и погледът му издаваше дълбока загриженост. Дугъл клюмаше в креслото с непочетена книга на коленете. След малко той се размърда и срещна погледа на Морган над шинираните крака на Сабрина.

Признанието на Раналд не даде отговор на въпроса, който измъчваше двамата мъже. Защо? Защо Сабрина беше излязла с коня, от когото се боеше, по заледения път? Морган всеки ден търсеше отговора в неподвижните ѝ черти, но напразно. Не можеше да забрави онзи миг, когато съпругата му, вкопчена в гривата на Поках, беше

направила опит да промени посоката. *Дали е искала да стигне до поляната или отчаяно се е опитвала да спре безумното му бягство?* — питаше се непрекъснато той. Дали е искала да го предупреди за намерението на Ев — или да спаси семейството си от засада, в която според нея е участвал и той?

Морган не можеше да погледне Дугъл в очите, без да потрепери. Там се четеше ужас, гняв и горчиво обвинение, което го караше да желае още по-силно събуждането на Сабрина. Само тя можеше да каже истината.

Тя се притисна към ръката му и красивото ѝ чело се набръчка от болка. Засега най-важното беше, че е жива. Морган тихо запя приспивна песен от детството си, появила се незначайно откъде.

* * *

Някой пееше.

Мъжки глас, плътен и благозвучен, изпълнен с любов и повластяващ от гласа на сирената, която някога бе тласнала кораба на Одисей към смъртоносните скали. В думите нямаше смисъл, но нежността им беше неустоима. Тя се опита да завърти глава и да открие източника, но също като Одисей се усети окована — само за да издържи на изкушението.

Страхът я тласна към невнимателни движения. От горчив опит знаеше, че след гласовете идваха ужасни болки. Но по-лоши от болката бяха меките ръце, които я докосваха. Добре познати ръце с мирис на камфор и мента, ръце от детството, които наливаха в гърлото ѝ гъста отрова, горчива и сладка едновременно. Всеки път ѝ се искаше да повърне и всеки път ѝ отказваха дори този малък бунт, защото неизбежно се завърташе спиралата на забравата.

Някой положи грапава ръка върху челото ѝ. Песента премина в тихо мърморене, но дрезгавият тембър докосна нещо познато. Гласът на Морган. Докосването на Морган. Ръцете на Морган. Болката премина в паника. Появиха се накъсани спомени. Копита, които хвърчаха по тесния път. Случаен поглед към Морган, изскочил на поляната. Ръцете ѝ дръпнаха толкова силно гривата на Поках, че дебелите косми с врязаха като тел в дланите ѝ. Трябваше да стигне до

Морган. Да го предупреди за замисленото от Ев. Да го увери, че винаги е имала доверие в него.

Тя се пребори с режещата болка, прогони изкусителния шепот на безсъзнанието. Изтегли се на повърхността, отвори съвсем мъничко очи и видя сиянието на огъня да преминава като лъч през косата на Морган. След адския мрак тази светлина беше като сигнален огън, който окъпа в злато остриите очертания на лицето му. Тя се опита да вдигне ръка, закопняла да го докосне. Обзе я мрачна радост. Беше победила! Морган беше жив! Сълзи на благодарност нахлуха в очите ѝ и тя се раздвижи неспокойно, опитвайки се да заговори.

— Докторе! Пак стана неспокойна. Елате, моля ви. — Гласът на Морган, пресипнал, но все така омайващ.

Някой забърза към леглото ѝ, влачейки крака като голямо животно. Сабрина се опита да покаже съпротивата си, но първите горчиви капки вече се стичаха в гърлото ѝ и го опариха като огън.

Когато за пореден път потъна в морето на забравата, от гърлото ѝ се изтръгна безпомощен писък. Отново не бе успяла да им покаже, че е по-добре да плаче от болка, отколкото да не усеща нищо.

* * *

След два дни Сабрина отвори очи. Учудена и зарадвана от лекотата, с която го стори, тя примигна и се огледа. Спалнята ѝ бе леко замъглена, но истинска. Тясна ивица слънчева светлина проникваше през прозореца и предвещаваше прекрасно зимно утро.

До прозореца бяха застанали двама мъже и светлината обграждаше несресаните им коси със златен ореол. Думите влизаха трудно в отвикналите ѝ уши, но скоро се разпаднаха на срички, които ѝ бяха познати. Мекият шотландски акцент на баща ѝ и добре познатият грачещ глас, който беше неотменима част от детските ѝ спомени, най-вече с ментовите бонбончета, които често пъхаше в пухкавите ѝ ръчички. Защо ли доктор Монджой е тук, смая се тя. Не си спомняше да е била болна, нямаше дори хрема.

Сабрина беше толкова потънала в детските си спомени, че остарялото лице на баща ѝ я обърка. Дълбоки бръчки се очертаваха около изразителната уста. Слепоочията му бяха посребрени, в тъмната

коса също се виждаха сребърни нишки. Обзета от ужас и съчувствие, тя все пак изпита безкрайна благодарност, че коварният план на Ев не бе успял.

— Татко? — Устните ѝ оформиха думата, но тя не можа да я произнесе с надебелелия си език.

Баща ѝ потърка брадата си с уморена ръка.

— Достатъчно дълго чакахме. Трябва да му кажем.

Доктор Монджой хвърли страхлив поглед към вратата.

— Ще бъдете ли така любезен? Не вярвам, че ще иска да го чуе от мен. А и нищо чудно да реши, че за всичко съм виновен аз... — Той кимна многозначително.

— Наистина ли няма надежда?

Докторът тъжно поклати глава.

— Краката...

Сабрина престана да чува обясненията му, защото в пробудилите се сетива нахлу леден страх. В този момент краката бяха най-важната част от тялото ѝ, натежали от тъпа болка. Дори тя знаеше, че за лошо счупен крак съществуваше само един вид лечение. Освен това беше чувала, че войници, загубили крака си на бойното поле, след това се оплаквали от болки и сърбеж във вече несъществуващия крайник. Тя преглътна мъчително и събра цялата си сила, за да вдигне малко завивката. Краката ѝ бяха опънати и стегнати в шини, но бяха цели. Тя въздъхна облекчено и изкриви лице в нещо подобно на усмивка.

— Издатината е спряла падането — продължи доктор Монджой, — но конят с тежестта си е натрошил краката ѝ на парченца. И понеже съпругът ѝ ми забрани да ампутирам...

„Благодаря ти, Морган“ — пошепна без глас Сабрина. „Мили боже, благодаря ти.“

— Най-известните лондонски ортопеди опитват с шини, но никой не знае дали наистина има полза. Според мен момичето ще оживее, но се боя, че няма да проходи.

Усмивката на Сабрина угасна.

Мъжете се обърнаха към нея. Неспособна да реагира на чутото, неспособна да мисли, тя затвори бързо очи и се опита да спечели малко време.

Когато Морган профуча покрай леглото ѝ и се заразхожда като тигър в клетка, Сабрина не отвори очи.

— Според мен тя трябваше отдавна да се е събудила, докторе! Вече цели три дни не ѝ давате от проклетия лауданум.

Когато стъпките на съпруга ѝ утихнаха, тя отвори внимателно едното си око. Морган беше праметнал плаща си през широките рамене и от него ухаеше на хвойна и зимно слънце. Изглеждаше толкова жив и силен, че чак я заболя.

Докторът замени бърз поглед с баща ѝ и поклати глава.

— Виждал съм доста случаи като този, синко. Тялото се затваря, съсредоточава всичките си сили върху процеса на оздравяване. Тя ще се събуди, когато е готова за това.

Сабрина присви очи. Когато Морган се приближи до леглото, тя усети с цялото си същество подозрението му.

— Питам се... — прошепна той. В настъпилата пауза се чу прелистване на книга. — Готов съм да се закълна, че сутринта книгата беше в другия край на леглото.

Той сложи ръце от двете страни на лицето ѝ и главата ѝ падна назад. Пронизващият му поглед опари кожата ѝ. Тя не смееше да се движи, не смееше дори да диша. Косата му погъделичка върха на носа ѝ и тя едва не се разкиха.

Баща ѝ я спаси.

— Енид беше тук, може да ѝ е прочела нещо.

— Да, а може би Пъгсли е прекарал времето си в четене.

Клатейки глава, той излезе навън и отсъствието му моментално опразни стаята. Другите двама го последваха, като доктор Монджой мърмореше неспокойно, а баща ѝ беше учудващо мълчалив.

Когато остана сама, Сабрина намести възглавницата си, сложи ръце под тила си и се вгледа в краката си. „Безумно тежки, безполезни крака.“ Гласът на Морган се върна, за да я прокълне. „Мақдонълови не понасят слабостта. Кланът не търпи сакати.“ Сабрина бе подслушала разговора между Алекс и баща си и знаеше, че Ев е избягала. Въпреки това крайната победа беше за нея. Колко жалко, че не бе останала да види резултата от делото си. Сигурно щеше да се радва.

В главата ѝ отекна презрителният глас на Фъргъс: „Готов съм да се любя по-скоро със сакатата стара Ев, отколкото да легна с една Камерън!“ Сега тя беше и двете, саката и Камерън.

Сабрина грабна книгата и я запрати към стената. Няколко страници се скъсаха и тя падна на пода. Нека Морган си блъска главата как се бе озовала там.

Очите ѝ пареха сухи и горещи. Краката ѝ пулсираха от тъпа болка, физическото проявление на душевната мъка идваше точно навреме, макар че не беше достатъчно болезнено, за да заглуши бурята в сърцето ѝ.

През последните дни беше имала достатъчно време за размисъл. Прекалено много време. Предостатъчно време, за да знае, че отсега нататък щеше да бъде като камък на шията на съпруга си. Той заслужаваше жена с два силни крака, която да управлява клана редом с него. Жена, която да го дари със сина, който желаше. Ръката ѝ опипа корема, но тя отказа да даде име на плахата надежда, която още я крепеше.

Ако продължеше да държи на брачните си клетви, Морган щеше да се лиши от уважението на клана си. Сабрина си беше навлякла омразата на Макдонълви само защото беше Камерън. Тя можеше да живее с тази омраза, но съжалението на същите тези Макдонълви щеше да я убие. А още по-страшно щеше да бъде съжалението в очите на Морган: всеки път, щом я погледне; всеки път, щом я докосне. Съжалението, че е оставил врабчето с пречупени крилца да живее или е вдигнал детето, което е паднало и си е одраскало коляното. Сабрина се вкопчи в завивката. Макдонълви не бяха единствените, които притежаваха гордост.

Завладяна от спомена за последната нощ, която двамата бяха прекарвали в това легло, превърнало се в неин затвор, тя се отдаде на безумни копнежи. Усети тялото на Морган под своето и потръпна. Телата им бяха облени от светлината на скъпите восъчни свещи, които той палеше всеки път, когато се любеха. Красивото му лице, унесено от блаженство, когато тя му се отдаваше. Триумфът ѝ, когато той стенеше от наслада и губеше самообладание.

Когато отвори очи, тя вече знаеше какво трябва да направи.

Когато Дугъл и докторът се върнаха в стаята, Сабрина седеше в леглото, скръстила ръце в скута си.

— Принцесо, ти си се събудила! — Баща ѝ падна на колене до леглото и я прегърна. В сравнение с хладната ѝ кожа ръцете му бяха почти трескави.

Лицето на доктор Монджой се озари от широка усмивка.

— Слава на господата! Знаех, че ще се справиш, Сабрина. Останете при нея, Дугъл, аз отивам да доведа мъжа ѝ. — Той се изсмя истерично. — Колко се радвам, че най-последно ще му кажа нещо хубаво. — Той закрачи към вратата, потривайки ръце от удоволствие.

Сабрина го спря с една-динствена дума.

— Не! — Дугъл я погледна смаяно. Макар и подрезгавял от дългото мълчание, гласът на Сабрина звучеше ледено. — Засега не желая да виждам съпруга си, нито да разговарям с него.

Усмивката на доктора угасна.

— О, дете, не бива така! Само ако го беше видяла през последните две седмици! Този човек е надарен със свръхестествени способности. Никога не съм виждал мъж, който да се задоволява с толкова малко сън.

— Не желая да го виждам — повтори Сабрина. — Ако се възпротиви, напомнете му, че ми го дължи.

— Но, принцесо... — намеси се все още слисаният Дугъл.

— Кажете му!

Докторът кимна тъжно и излезе навън. Сабрина впи поглед в ръцете на баща си, които все още стискаха нейните хладни пръсти. Добре познатите ѝ сини очи проучваха внимателно каменното ѝ лице.

— Искаш ли да поговориш поне с мен, момичето ми? — попита тихо той и помилва бузата ѝ.

Сабрина нямаше сили да понесе утешението му.

— Не, татко. Уморена съм и искам да поспя.

Когато той смутено оттегли ръката си, пулсиращата болка в счупените ѝ крака не беше нищо в сравнение с онова, което ставаше в сърцето ѝ.

* * *

Опрян на грапавия камък на една бойница, Морган поемаше жадно студения зимен въздух. Не можеше да се отърве от гризачното го подозрение, че Сабрина е в съзнание. Беше готов да се закълне, че докато миналата нощ бе спал до леглото ѝ, тя го бе наблюдавала. Ала когато вдигаше глава ѝ и я поглеждаше, очите ѝ бяха невинно затворени.

Какво тогава означаваха странно извитите ъгълчета на устата ѝ? Преди това не ги беше виждал. Трябваше да се пребори с абсурдното желание да вземе лицето ѝ между ръцете си и да я целува, докато изличи странната усмивка. Може би чувството за вина и липсата на сън го бяха подлудили...

Вятърът пареше в очите му, развяваше косата му, прегръщаше го с ледена нежност. Какво по-лековито от това небесно дихание, което идваше от високите планини? Щом Сабрина отвореше очи, той щеше да я загърне в наметката си и да я изнесе на кулата. От днес нататък щеше да я носи навсякъде. Тя щеше да бъде най-прекрасният товар на света.

Докато доктор Монджой крачеше нервно напред-назад, а Дугъл със задавен глас обясняваше, че Сабрина никога няма да проходи, Морган беше успял да остане напълно неподвижен. Никога вече нямаше да я види да подскача по стълбите със смешните си пантофки. Никога вече нямаше да потропва в такт с баладата, докато пееше с Фъргъс. Никога нямаше да тича пред него по задяната от слънце трева, докато накрая му позволеше да я хване и да я положи върху ухаещия цветен килим. Никога нямаше да тича насреща му с дете във всяка ръка и още едно, хванато за полата ѝ.

Това беше най-страшният удар в живота му. Но той го прие, без да трепне. Нито се развика, нито изруга, не счупи нищо — дори не сграбчи нещастния доктор за яката, макар че много му се искаше да го стори. Благодарни на Дугъл за откровеното обяснение и бързо излезе от стаята. Изкачи се на старата кула и оттогава стоеше там, изложил лице на вятъра. Само тук можеше да преживее отново и отново онзи ужасен момент, който беше разрушил живота на Сабрина.

Той беше длъжен да тича по-бързо. Трябваше да скочи от снежната купчина няколко секунди по-рано. Трябваше да пожертва Поках още преди да стигне до пропастта. Трябваше да прати Раналд по дяволите и да остави проклетата овца да се удави. Трябваше много отдавна да види ожесточението и злобните искри в очите на Ев.

А сега Сабрина беше саката и всичко беше станало по негова вина. Не можеше да намести крилцата ѝ, както беше сторил с орела, влятял през прозореца на кулата. Не можеше да налива в устата ѝ мляко, както бе направил с малкото птиче, паднало от гнездото. Не можеше да я увие в наметката си и да я стопли, както беше стоплил премръзналата сива мишка.

Морган претърсваше с отчаян поглед неумолимата снежна равнина. Не биваше да довежда Сабрина тук. Трябваше да я остави в луксозния дом на Дугъл и да я обожава отдалече.

Зад него се чува стъпки. Морган се обърна изненадано. Никой не се осмеляваше да се изкачва по несигурните стъпала. Доктор Монджой застана насреща му, задъхан от бързото изкачване, с унило изражение.

Морган спря да диша. Нима състоянието на Сабрина внезапно се бе влошило? Или вече беше мъртва?

Без да забележи, той направи крачка към лекаря.

Монджой вдигна отбранително ръце и шумно издиша.

— Нося добри новини, синко. Сабрина дойде в съзнание. Будна е.

Морган се втурна към стълбите, обзет от радост, която в миг заличи чувството за вина. С по-голям кураж, отколкото можеше да се очаква от него, докторът му препречи пътя и го погледна пронизващо над замъглените стъкла на очилата си.

— Съжалявам, но съпругата ви отказва да ви види. — Монджой сведе поглед. — Помоли да ви напомня, че ѝ го дължите.

Откровените обяснения на Дугъл за състоянието на Сабрина бяха само леко шляпване в сравнение с убийствения удар, който му нанесе самата тя с крехкото си юмруче. Морган се олюля и трябваше да събере цялата си сила, за да не се свлече на пода.

Той се вкопчи в каменния парапет и мазилката се разтроши под пръстите му.

— Благодаря ви, докторе — произнесе с чужд глас той. — За всичко, което направихте. Няма да го забравя.

„Ти ми го дължиш.“

Той ѝ дължеше всичко. Цял живот щеше да изкупва вината си — престъплението, което не можеше да бъде простено.

Някъде долу в гората изпраця клон, поддал под тежестта на снега. Шумът го стресна. Знаеше какво щеше да последва. Писъкът на Сабрина. Писъците на майка му, която бе пожертвала живота си, за да живее той. Писък, ехо на друг шум, който щеше да го преследва цял живот — пращенето, с което се натрошиха крехките кости на Сабрина, както някога розата на Белмонт се строши в непохватните му пръсти.

ГЛАВА 21

На третия ден, след като дойде в съзнание, Сабрина благоволи да даде аудиенция на съпруга си.

С мъка удържайки изблика на надежда, Морган влезе безшумно в стаята ѝ. Пъгсли дремеше край огъня. Енид седеше в кресло до леглото и четеше дебела книга. Бледото ѝ лице изглеждаше напрегнато, ситните къдрички висяха безредно по бузите ѝ. Тя вдигна глава към Морган, въздъхна виновно и бързо се оттегли, без да го погледне в очите. Морган знаеше, че Енид — също като него — си приписва част от вината за двуличието на Раналд.

Той спря на прага, скрил зад гърба си букета от повехнала тинтява, и се вгледа с огромна любов в жена си. Принцеса беше тя, истинска принцеса — величествена и недостижима.

Сабрина седеше с изправен гръб на възглавниците. Гъстите ѝ къдрици бяха грижливо сресани назад и привързани с лавандуловосиня панделка. Ръцете ѝ почиваха в скута. На бузите бяха избили трескави червени петна. Морган пристъпи към леглото, чувствайки се като бос селянин, който се приближава към кралски трон. Обзе го гняв, неочакван и смущаващ гняв, който нямаше право да изпитва.

Не знаейки къде да седне и накъде да гледа, той остана в края на леглото и се загледа втренчено в завивката, която скриваше шинираните крака на Сабрина. Без да дава знак, че е забелязала влизането му, тя се взираше в собствените си ръце. Надменното ѝ изражение подсказваше, че не му е разрешено да седне на леглото. Явно не беше добре дошъл в покоите на принцесата. Отново го обзе гняв, заплашителен и горещ. Той протегна ръка и ѝ поднесе цветята. Беше ги изровил изпод дебелия лед и ги откъсна с отчаянието на просяк. Когато Сабрина огледа клончетата изпод полуспуснатите си ресници, те се превърнаха отново в онова, което бяха в действителност — жалка купчина плевели. Жена като Сабрина заслужаваше огромен букет ухаещи рози, не бурени.

Морган беше готов да хвърли тинтявата в огъня, където и беше мястото, но вече беше твърде късно. Сабрина пое увехналите цветя, внимавайки да не се докосне до ръката му.

— Благодаря. Прекрасни са — излъга тя и остави букета на възглавницата.

Морган обърна един стол и го възседна. Мъчителната тишина се проточи.

Накрая Сабрина я прекъсна с мек глас.

— Съжалявам за Поках.

Морган усети, че тя беше искрена, и отново изпита болка.

— Умря, без да страда.

Сабрина издаде тих, горчив смях.

— Същото каза Ев за баща ти. Макдонълови явно разчитат на безболезнена смърт.

Тя вдигна поглед към него и Морган почти си пожела да не го беше правила. Сините ѝ очи святкаха като ледници, които го разтреперваха. Защо, за бога, не плачеше? Загриженият Дугъл му бе казал, че Сабрина е приела вестта за състоянието на краката си с непоклатимо спокойствие. Като че ли всичките ѝ сълзи бяха замръзнали на онази скална издатина. Неканен, в паметта му се вмъкна отново болезненият спомен как солените ѝ, топли сълзи се смесваха на езика му със замайващия вкус на страстта ѝ.

Гласът му прозвуча по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— Раналд ми разказа за Ев. Как замислила да убие баща ти и дори моят ба... — Морган не можа да произнесе следващата дума. Коварството на стария Ангъс едва не бе довело до гибелта на всички им. — Даже Ангъс се противопоставил. Раналд ми каза и колко лошо се прицелила Ев. Когато баща ти обезоръжи всички ни, Раналд тръгнал да търси Ев, за да я спре, но било вече много късно. Тя извадила камата си и я скрила зад стенните килими. Както изглежда, аз дължа извинение на баща ти и на целия ви клан.

— Наистина е така — отговори спокойно Сабрина.

Морган я погледна изумено. Имаше чувството, че разговаря с чужда жена, сучаеща, но решила да изтърпи компанията му, защото така изискваше учтивостта. Отчаянието му нарасна.

— Но Раналд не можа да ми обясни едно. Защо ти беше навън. На гърба на Поках.

Сабрина отговори съвсем спокойно, почти безсърдечно:

— Ев дойде да ме уведоми, че ти също участваш в заговора. Че си се провалил при първия опит и този път си решен да доведеш делото докрай. И че след като избиеш нищо неподозиращите членове на семейството ми, ще се върнеш да убиеш и мен.

Морган загуби ума и дума. Хладно произнесените думи потвърждаваха най-лошите му опасения.

— И ти й повярва?

Сабрина сведе ресници. Във всяко друга ситуация жестът й щеше да изглежда като кокетство. Морган се приведе към нея, без да издава, че от следващите й думи зависеше целият му живот. Сабрина остана дълго време мълчалива. Ръцете й, внезапно загубили спокойствието си, се вкопчиха една в друга.

— Отговори — настоя той с обичайния си пренебрежително-заповеднически тон, който подценяваше значението на отговора й.

Тя отметна глава назад и заговори с нарастващо вълнение:

— Естествено, че й повярвах, глупако! И защо да не й повярвам? Ти прекара половината си живот да ми внушаваш колко силно мразиш клана ми; как ни завиждаш, че живеем като цивилизовани хора, а не като животни. Дал ли си ми някога основание да предполагам, че ще постъпиш като честен човек, след като е много по-лесно да убиваш?

Морган я гледаше изумено. Не можеше да повярва на ушите си. Не можеше да приеме, че нежността му, отдаването му не й бяха казали нищо за мъжа, който беше в действителност. Не можеше да проумее, че омразата между двата клана беше толкова силна, че да победи любовта им. Неспособен да се сдържа повече, той протегна ръка към нея.

Сабрина се отдръпна с отвращение, което изглеждаше истинско. В гласа й звънна паника.

— Не ме докосвай! Няма да го понеса! Разболяваш ме. Ти си само един тромав варварин и аз не искам никога вече да усетя върху себе си мръсните ти ръце!

Морган спря да диша. Пръстите му обхванаха крехката й брадичка и той я притисна назад във възглавниците. Пулсът й удряше безумно бързо под връхчетата на пръстите му. Той не упражни натиск, само я държеше, докато очите му претърсваха лицето й за истина, с която можеше да живее. Ала в очите й светеше само безумен страх.

Морган дръпна ръката си и стана от леглото, разкъсван от презрение към себе си. Мъчителното му дишане отекна в стаята.

Сабрина продължи, сякаш не беше достатъчно да му забие нож в сърцето. Защо трябваше да го напада с толкова злоба?

— Нима не разбираш? — изсъска през зъби тя. С бруталност, която той никога нямаше да ѝ прости, тя нанесе и последния съкрушителен удар. Отметна завивката и разкри красивите крака, които някога беше обвивай около тялото му във вихъра на страстта. Сега тези крака бяха бледи и безсилни, стегнати с дъски и въжета. — Ти ми причини това! Онова, което си искал да сториш с баща ми, вече няма значение. Но аз никога няма да ти простя онова, което стори на мен! Никога, никога!

Морган метна завивката върху краката ѝ и изпъна рамене. Отиде до камината и свали от стената меча на Камерънови. Сабрина пребледня, но дори не трепна.

Той постави тежкото оръжие на края на леглото.

— Не си научила един много важен урок, Сабрина. Когато изтръгваш сърцето на един мъж, по-добре е да използваш острие. То е чисто и е по-милостиво от женския език. — Морган направи дълбок поклон. — А сега те моля да ме извиниш. Нямам желание да ти натрапвам по-дълго нежеланото си присъствие. Напълно съзнавам, че бих могъл да причиня и други вреди. — Той се обърна рязко и излезе от стаята с твърди крачки.

След като Морган си отиде, Сабрина посегна отчаяно към скромния букет, който беше захвърлила без внимание. Притиснала увехналите цветя до гърдите си, тя се сви на кълбо и заглуши отчаяното си хълцане във възглавниците.

* * *

След седмица Сабрина седеше гордо изправена в леглото си и очакваше каретата на Камерън, която трябваше да я отведе у дома.

Дугъл я бе облякъл с безкрайната нежност и търпение, която и беше добре позната от детските дни. Безучастна като счупена кукла, тя му позволи да пъхне ръцете ѝ в ръкавите и да нагласи кадифената наметка, която скриваше шинираните крака. След като свърши, Дугъл

отиде до прозореца, защото не можеше да понася повече неподвижността ѝ.

Той въздъхна тежко, обърна се и огледа с болка профила на дъщеря си. Бледа като перла и толкова отслабнала, че един по-силен вятър щеше да я събори. Пълните ѝ устни бяха опънати в строга линия, очите бяха хладни и дистанцирани, като че се намираше на място, където никой не можеше да я последва.

Сърцето му се сви от безпомощен гняв. Искаше да обвини Морган, господата или злата съдба, че са разрушили живота на дъщеря му, но всеки път, щом минеше покрай някое огледало, откриваше винаги в собствените си очи. Съжаляваше Морган, прощаваше на господата и сигурно щеше да прости и на съдбата, но никога нямаше да намери в сърцето си милост към себе си.

Най-лошото му опасение беше, че ако отведе дъщеря си у дома в Камерън, щеше да извърши съдбоносна грешка. Тя беше настояла да се махне от Макдонъл Касъл веднага щом снегът започне да се топи и докторът сметне, че има достатъчно сили да издържи пътуването. Отначало Дугъл се опита да я убеди, че трябва да остане и да се бори за мрачния мъж, който не се беше мяркал в стаята ѝ след нощта, когато Дугъл я завари заспала в леглото си с мокри от сълзи бузи, притиснала към устните си букет увехнала тинтява.

— Искам да ме отведеш вкъщи! — беше отговорила гневно Сабрина. — Искам при мама!

Цялата бащина любов на Дугъл избликна като буен поток и отнесе добрите му намерения. Той не беше в състояние да откаже нищо на своята принцеса. И без това ѝ беше причинил вече достатъчно голямо зло с безумните си желания. Ако поне Бет беше тук! Бет щеше да знае какво трябва да се направи. Тя беше строгата майка, която имаше достатъчно морална сила, за да лиши Сабрина от последното парченце сладкиш, от което щеше да я заболи стомахът; тя беше човекът, който заповядваше на малкото момиче да се качи отново на понито си, след като беше паднало и умоляваше да го оставят на мира, скрито зад палтото на баща си.

Най-силно го смайваше търпението на Сабрина. Тя изглеждаше така, сякаш можеше да преседи часове в тази поза, даже каретата да не пристигнеше никога.

Решен да внесе промяна, Дугъл се обърна към дъщеря си.

— Ела тук, момиче. От дни не си напускала това легло. Слънцето току-що се подаде иззад облаците. Ще те отнеса до прозореца, за да погледнеш навън.

— Не, татко! Не искам да...

Без да обръща внимание на шумните ѝ протести, Дугъл я вдигна предпазливо, намести я удобно в прегръдката си и я отнесе до прозореца. Облегна се на перваза, спомняйки си нощите, когато успокояваше плачещото момиченце, сънувало кошмар, и се усмихна меланхолично. От този кошмар тук и двамата нямаше да се събудят.

Притихнала в прегръдката на баща си, Сабрина усети как буцата в гърлото ѝ се разтопи. Не можеше да понесе съчувствието му. Преглътна сълзите, останали неизплакани, след като изгони Морган, и зарови лице на гърдите му, макар много добре да знаеше, че сигурността, която ѝ вдъхваха, бе измамна. Имаше чудовища, с които дори баща ѝ не беше в състояние да се справи.

Дугъл потърка брада в къдриците ѝ.

— Не мога другояче, милото ми дете. Непрекъснато си повтарям, че само аз съм виновен за всичко. Само ако бях помислил, че може да се случи нещо такова...

Сабрина се опита да го прекъсне, но не успя да проговори.

— Обичам синовете си повече от живота си. Но ти, принцесо, ти си най-прекрасното нещо в живота ми. Готов съм да направя всичко за теб. Сигурно съм те разглезил, но никога не можех да кажа не. — Той се засмя тихо. — А ти беше идеалното дете за глезене. Не беше алчна, не се втурваше да вземаш. Винаги казваше „благодаря“ и обсипваше баща си с целувки. — Той я притисна по-силно. — А когато в Камерън се появи Морган Макдонъл, разбрах, че има нещо, което не съм в състояние да ти дам.

В далечината се появи каретата на Камерън. Кочияшът внимателно управляваше конете по опасните завои.

— Видях с каква жадност в погледа го следеше — продължи шепнешком Дугъл. — Чувах те да плачеш в стаята си, когато той отново и отново те отблъскваше. Дано господ да ми прости, но когато той се върна в Камерън като мъж, най-сетне видях начин да изпълня съкровено желание на сърцето ти.

Сабрина тихо подсмърчаше на гърдите му. Сълзите ѝ течаха неудържимо, мокреха бузите ѝ, капеха от брадичката и напояваха

корсажа на роклята. Каретата влезе в двора и спря на калдъръма точно под прозореца ѝ.

Дугъл заговори по-бързо.

— Не очаквам да приемеш мотивите ми като безкористни. Във вашата връзка аз виждах обединението на областта, мира между двата клана, внуците, които да разведряват последните ми години... Безумен план може би, но още от самото начало бях убеден, че момчето е призвано да го осъществи. Във вените му тече кръвта на старите Мақдонълови крале. Наистина вярвах, че бог ми е възложил да дам на Морган възможност да се докаже. — Той я целуна по тила. — Но не исках това да стане за твоя сметка. Ужасно съжалявам за заблудата си. Извърших престъпление и се разкайвам.

Сабрина потисна протеста си и вдигна към него зачервените си очи. Не посмя да му даде опрощение. Но въпреки укорното ѝ мълчание баща ѝ видя в очите ѝ лъч надежда, една последна възможност.

— Не е нужно да си тръгнеш — промълви тихо той, впил очи в нейните. — Още не е късно да промениш решението си.

Сабрина си спомни затвореното лице на Морган и поклати глава. Тинтявата беше скрита между страниците на библията ѝ.

— Не, татко, няма да го променя. Вече е много късно. — Тя отново скри лице на гърдите му. — Отведи ме у дома, татко. Просто ме отведи у дома.

* * *

Дворът беше пуст, когато Дугъл изнесе Сабрина на ледения студ. Енид вървеше зад него. Кръглото ѝ лице беше цялото на петна, но тя изглеждаше спокойна. Алекс и д-р Монджой ги следваха с празни ръце. Единственото нещо, което щяха да отнесат със себе си, беше увитият в дебел вълнен плат меч на Камерънови. Сабрина беше помолила да вземе със себе си само библията и дрехите, които бяха на гърба ѝ. Всичко останало трябваше да бъде раздадено на хората от клана Мақдонъл, включително коледните подаръци от баща ѝ: осолено месо, топове кариран плат и дървени играчки за децата. Дори сърдитите възражения на Дугъл не я убедиха да вземе поне собствения

си подарък за Морган — нещо много особено, което трябваше да го топли през дългите зимни нощи, докато си намереше нова жена.

Докато оглеждаше пустия двор със замъглени от сълзи очи. Сабрина бе обзета от нов прилив на тъга. Знаеше, че не заслужава нещо по-добро, но въпреки това я заболя, че Морган не слезе да се сбогува с жена си като цивилизован човек. Тя се притисна към баща си и той покри лицето ѝ с качулката.

Един от слугите отвори вратичката. Подпомаган от Алекс и Брайън, Дугъл настани Сабрина на седалката и седна до нея. Енид и докторът заеха места насреща им. Луксът в каретата беше като подигравка за Сабрина. Меките, тапицирани с кадифе седалки и завеските, обточени с ресни, бяха много по-разкошни от стаите в Макдонъл Касъл. Тази карета беше струвала повече злато, отколкото Макдонъллови бяха виждали през целия си живот.

Вкопчила пръсти в маншона си, Сабрина се вираше право пред себе си. Ала когато баща ѝ понечи да спусне завесите, тя го спря. Той я погледна учудено, но не каза нищо. Каретата потегли. Брайън и Алекс яздеха напред.

— Проклет да съм! — изохка смаяно Дугъл. Сабрина вдигна глава. Баща ѝ ругаеше много рядко. Тя усети как каретата забави ход и спря. Наведе се през прозореца и най-после разбра защо дворът беше толкова пуст.

Макдонъллови се бяха събрали да изпратят господарката си. Последният им поздрав беше точно според техния нрав. Строени от двете страни на пътя, те се изпъваха като войници, докато каретата минаваше покрай тях. Всички бяха облекли новите дрехи, с които ги беше пременила Сабрина.

Добре познатите лица минаваха пред очите ѝ като в мъгла. Алуин ѝ се усмихна окуражително, макар че по бузите ѝ се стичаха сълзи. Децата бяха изтъркали лицата си и косите им бяха сресани. Фъргъс се вираше пред себе си със силно зачервено лице, а старата жена от кухнята беше вързала на главата си розово-червения ѝ жартуер.

Раналд — и това беше най-тъжното от всичко, — стоеше малко настрана от близките си. Ръката му все още беше стегната във вече замърсената превръзка. Той претърси прозорчетата на каретата за Енид с необичайно смутено лице. Ала тя непримиримо се извърна настрана.

Каретата стигна до пътя към равнината и Макдонъл Касъл остана зад гърба им.

Сабрина извади ръце от маншона си. Не можеше да си отиде така. Изненада всички със силата си, като свали прозорчето и се издаде навън. Качулката падна от главата ѝ. Тя размаха смачканата си кърпичка и се засмя през сълзи, когато мъжете и жените нададоха оглушителни викове.

Едва сега, когато хвърли последен поглед към замъка, тя го видя. Морган стоеше на бойниците на кулата като статуя на древен шотландски крал на фона на оловносивото небе. Той стоеше абсолютно неподвижен, само косата му се развяваше от вятъра. Сабрина запечата образа му в паметта си, докато каретата направи рязък завой и замъкът изчезна от очите ѝ.

Тя падна на възглавниците. Не усети как Енид милваше ръцете ѝ, нито как баща ѝ се опита да приглади косата ѝ. В ушите ѝ отекваха пронизителните звуци на гайдите, които се носеха от планината и се изливаха като балсам в нараненото ѝ сърце.

* * *

Морган беше решил да остане завинаги на върха на кулата.

Студът не му пречеше. Всеки път, когато се разтреперваше, вадеше бутилка бренди от дървения сандък и отпиваше глътка. Тъстът му беше невероятен човек! Сигурно Дугъл беше предвидил брендито за коледния пудинг, но Морган предпочете да си го изпие сам. *И аз ще се напоя като коледен пудинг*, помисли си той и се изкиска. *И всичко това заради безсърдечната дъщеря на Дугъл.*

Той вдигна бутилката и изрева:

— Пия за Сабрина Камерън, най-красивия звяр на земята.

Горещината на алкохола се разля по вените му и го стопли чак до пръстите на краката. Той погледна въодушевено бутилката и се възхити на кехлибарената течност. Нищо чудно, че проклетият му баща толкова обичаше пиенето. Много по-добре беше да се удавиш в бренди, вместо в самосъжаление. Морган вдигна тост в чест на новооткритата си страст, изпразни бутилката и я хвърли през бойниците. После бързо измъкна следващата.

Когато Сабрина беше още тук, той си беше позволил да забрави една от най-важните истини на живота си: *нищо не е вечно*. Беше научил този урок много рано и го бе научил добре. Беше видял много хора да умират с бърза, насилствена смърт от ръка на чужд или свой. Животът, както и надеждата, можеше да свърши в един миг. Морган поднесе ръка към очите си и със задоволство установи, че вече имаше десет пръста.

Никога не бива да забравя тази истина. Не бива да се захласва по красивите, измамни очи на Сабрина и да повярва, че и за него има бъдеще. Бъдеще, в което щеше да прекарва Коледите пред камината, заобиколен от синеоките си дъщери и съпругата си, чиято тъмна коса постепенно се изпълваше със сребърни нишки.

Празната бутилка се изплъзна от скованите му пръсти. Точно така, щеше да остане тук за вечни времена. Вече нямаше никакви причини да слиза долу.

Ала когато сенките на здрача се промъкнаха чак до върха и на небето изгряха ледени звезди, Морган стана и се завлече към стълбата, за да стигне до онова място, което беше избрал за свое убежище. Спъна се в едно стъпало и се удари с трясък в стената.

Колко глупаво, че господ имаше толкова злобно чувство за хумор. Иначе сега щеше да лежи със счупена глава в края на стълбата. Той премина през пустите коридори, спъна се във вече несъществуващи купчини пясък и мазилка, удари главата си в една ниска греда, защото бе забравил да се наведе, като през цялото време си тананикаше песничката за лошото момиче и лудо влюбения в него младеж, която беше научил от Сабрина.

Ръката му беше вече на бравата, когато най-после му стана ясно къде го беше отвело пиянството. Рефренът заглъхна в неясно мърморене и той отвори вратата с трепереща ръка.

На тоалетната масичка седеше жена и разпуснатата ѝ черна коса блещукаше под светлината на свещите.

За миг в сърцето му пламна дива надежда и той се осмели отново да помечтае. Морган примигна и замъгленият му разум потърси яснота. Може би Сабрина изобщо не го беше напуснала. Може би това беше просто номер, реванш за номерата, които той ѝ беше погаждал през детските им години.

Жената се обърна и с един удар разруши надеждата му. Това не беше прекрасната му съпруга, а коварната ѝ противница, облечена в една от роклите на Сабрина.

Преди да осъзнае какво прави, той я бе свалил на пода и ръцете му се впиха в гърлото ѝ. Но Ев не беше склонна да умре от милостива смърт. Тя се съпротивляваше ожесточено и съпротивата ѝ го отрезви. Под дебелия слой пудра лицето ѝ стана първо червено, после почти черно.

Морган се изправи и притисна ръце към слепоочията си, сякаш това можеше да облекчи трескавите вибрации на мозъка му.

— Ти си третият човек, когото искам да удуша за две седмици — проговори през дрезгав смях той. — Май наистина трябва да внимавам повече за темперамента си.

Ев се изправи, изтърси роклята, после сложи ръка на гърлото си и го огледа подозрително.

— Ти си пил. Миришеш отдалеч. Все едно, че носиш върху себе си парфюма на уличница. Алкохолът е отрова, момче. Нали видя какво стана с баща ти.

Морган направи заплашителна крачка към нея.

— Не, Ев. Видях какво причини ти на баща ми. А доскоро бях убеден, че най-лошото нещо, което си извършила в живота си, е да научиш Раналд да свири на гайда.

Ев не отстъпи. Само скръсти ръце под дантеления корсаж на роклята.

— Стана случайно.

Морган застана плътно пред нея и заговори, подчертавайки всяка дума:

— Кое беше случайно? Че искаше да подмамиш Дугъл Камерън в засада? Че Поках е мъртъв, а Сабрина едва не полетя в пропастта? — Всяко поемане на дъх беше изпълнено със смъртоносно презрение.

Изведнъж в погледа на жената светна нежност. Тя протегна ръка да приглади един немирнен кичур от лицето му, но той я сграбчи за китката, преди да го е докоснала.

— Трябва да ме разбереш, момчето ми — пошепна умолително тя. — Направих всичко това само заради теб. За твоето бъдеще, за клана Макдонъл. Дори ти не знаеш колко много съм пожертвала за

своя клан. Сега, когато малката вещица си отиде, мога да ти кажа всичко. Цял живот чаках този миг...

— Лъжи, само лъжи! — изрева Морган и я запрата към вратата. — Проклети, дяволски лъжи! Не искам да ги чуя! — В сърцето му пролази леден студ и той разбра какво трябва да направи. Посочи я с пръст и произнесе ясно и отчетливо: — Ти си прогонена.

— Не! — изпищя Ев и запуши ушите си.

Морган събра остатъка от силите си, отърси защитната мантия на пиянството и даде воля на болката си. На непоносимата болка, че родната му майка го беше напуснала; че Ев го бе измамила, а Сабрина го беше изоставила. Заговори на галски и старинните думи излизаха като музика от устните му:

— Прогонена си. От този миг нататък не си член на този клан и ако посмееш да стъпиш на Макдонълова земя, ще бъдеш пребита с камъни.

Той сграбчи китките на Ев и издърпа ръцете ѝ от ушите.

— Разбра ли ме, жено? — Тези думи бяха произнесени отново на английски. — Никога вече не искам да видя лъжливото ти лице.

Ев се изтръгна от ръцете му с грозен писък и побягна навън. Плачът ѝ отекваше по коридорите дълго след като бе изчезнала.

Морган застана наред стаята, дишайки тежко, със стиснати юмруци. Ев беше запалила всички свещи. Той претърси помещението с отчаян поглед, но намери само коварния спомен за онова, което търсеше. Умелите ръце на Сабрина се усещаха навсякъде. В светлината на свещите, която се пречупваше в кристалните шишенца с парфюм. В дъската за шах, която блестеше като махагон, в кожените гърбове на книгите. Светлината брутално отвори очите му, принуди го да види изискаността и разкоша — бездушни и празни без собственичката си, която им вдъхваше живот.

Играчки, въздушни балони, празни илюзии. Книги с неизписани страници; завинаги загубени партии шах. Инструменти, които вече не можеха да свирят.

Морган изрева като ранен звяр, грабна арфата и я строши в ръба на масата. Издърпа книгите от етажерката и ги разкъса. С едно-единствено движение помете всичко от тоалетната масичка, без да забелязва парченцата стъкла, които се впиваха в дланите му. След това запрата големия куфар към стената. Грабна дъската за шах, строши я

на коляното си и хвърли фигурите в огъня, където безучастните им лица се разтопиха в пламъците. Свали от леглото снежнобелите чаршафи и ги накъса на парченца.

Обзет от безкрайна умора, Морган се спъна в един преобърнат стол, строполи се на пода и остана да лежи сред руините от умиращите си мечти.

Мокро езиче плахо облиза бузата му. Мъжът отвори едното си око. Блестящи кафяви очички като копчета го оглеждаха объркано. Влажното носле го побутваше по рамото.

Морган смаяно разтърси глава, прегърна кученцето и го притисна до гърдите си. Пъгсли въздъхна доволно и се разположи удобно.

Загледан с невиждащ поглед в гредите на тавана, Морган прошепна безрадостно:

— Каква чудесна двойка сме с теб, приятелче. Малкото зверче ни изостави, а, Пъгсли?

Кучето отговори със загадъчно скимтене.

ГЛАВА 22

Блестящата черна карета трополеше по тесния път, размекнат от топящия се сняг. Дугъл и Елизабет пътуваха сред напрегната тишина, глухи за музиката на водопада, който се спускаше весело по стръмния склон, далече от всичко, което правеше мекия пролетен ден в планината неустойимо очарователен.

Елизабет беше преплела ръце в скута си и не се помръдваше, сякаш ръкавиците ѝ бяха от желязо, а не от сатен.

Дугъл недоволно потриваше брадата си.

— Ами ако той откаже да ни приеме?

— Длъжен е — гласеше непоколебимият отговор на жена му. — Дължи го на дъщеря ни. Ако не беше той, сега тя нямаше да бъде в това ужасно положение.

„Ако не бях аз“ — повтори Дугъл другия рефрен, от който го заболяваше глава. Изпъна рамене и не посмя да погледне през прозорчето, когато минаха завоя, където дъщеря му едва не бе загубила живота си.

За цялото семейство беше болезнено да преживеят непосредствените последствия от случилото се. Постоянно треперещите ръце на Сабрина, сълзите ѝ при най-дребен повод, невъзможността ѝ да извършва най-обикновени дейности, в които по-рано блестеше — например да свири на арфа или да бродира. Коледните празници преминаха в постоянно напрежение, изпълнени с принудителни усмивки и празнични вечери, през които всички ровеха без апетит в чиниите си.

Дугъл не беше в състояние да назове точния момент, но след Коледа всичко се бе променило. Объркването и болката в очите на Сабрина се втвърдиха в нещо като суха прахан, която само чакаше спасителната искра.

* * *

Една вечер той я свали в салона и я настани пред камината, където всички останали бяха готови да изстрадат ежедневния ритуал — да се преструват, че всичко е нормално.

— Благодаря ти, татко — рече учтиво Сабрина, когато Дугъл зави краката ѝ с топло одеяло.

— За мен е удоволствие, принцесо.

— Искаш ли да изпеем някой дует? — попита Елизабет, която се занимаваше с бродерията си.

— По-добре не. Когато се събудих от следобедния си сън, гласът ми беше доста дрезгав. — Сабрина се покашля многозначително.

Брайън възседна един стол и отвори дъската за шах.

— Единствената песен, която тази вечер ще чуем от теб, е оплакваческата, защото съм твърдо решен да те разбия на шах. — Той подръпна косата ѝ.

— Внимавай, братко, сестричката ни е известна с навика си да краде пешките от дъската и да ги крие в полите си. — Алекс се засмя, но не улучи верния тон и Елизабет го изгледа укорно.

Сабрина се усмихна подигравателно и Дугъл едва не извика от болка.

— Не ставай смешен, Алекс. Аз никога не лъжа на шах, даже да губя.

Дугъл не устоя на изкушението да наднича над книгата с разходите, докато синовете му се съвещаваха оживено над шахматната дъска. Профилът на Сабрина се очертаваше замислен под сиянието на огъня. Красивото ѝ чело беше набръчкано и докато играеше, тя многократно вдигна ръка и разтри слепоочието си.

— Мили боже! — изохка Брайън като смъртоносно улучен и се залюля на стола си. — Що за дяволски трик беше това? Тя удари царя ми! О, поражение, вкусът ти е толкова горчив!

Алекс извъртя комично очи, но Сабрина се взря в дъската със странен израз на лицето. Изведнъж ръката ѝ се стрелна напред, тежката дъска падна на пода и фигурите се разлетяха във всички посоки. Брайън зяпна смаяно.

Очите на Сабрина засвяткаха гневно.

— Ти нарочно ме остави да спечеля! Да не мислиш, че съм толкова глупава? Да не мислиш, че съм паднала на главата си?

Всички я зяпнаха невярващи. Пред очите им добродушното ангелче се превърна в богинята на отъмщението. Даже като дете Сабрина не беше склонна към гневни изблици. Тогава Елизабет можеше да ѝ се скара, но сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да смачка бродерията в треперещите си пръсти.

Сабрина местеше поглед от единия към другия и явно не беше склонна да прояви милост.

— Затворили сте ме в кафез, като че съм една от мамините птички. Усещам как през цялото време ме наблюдавате. Вече не издържам. Промъквате се покрай мен на пръсти, пускате глупави вицове и очаквате да се смея. Оставете ме да печеля всяка игра и изобщо не помисляте, че бих могла да загубя. — Гласът ѝ пресекваше от възмущение. — Какво сте ме зяпнали? Никога ли не сте виждали сакат човек?

Дугъл не издържа, скочи от стола си, отиде при нея и падна на колене пред дивана. В продължение на няколко секунди лицето ѝ беше толкова злобно, че той зачака удара и почти си пожела да го получи.

Но в следващия миг Сабрина сведе глава. Копринените ресници скриха гнева в погледа ѝ и всички се запитаха дали случката не е била само плод на въображението им.

— Отнеси ме в стаята ми, татко — помоли с жално гласче Сабрина. — Главата ми бучи така силно, че не съм в състояние да мисля.

* * *

Дугъл се върна рязко в действителността, когато каретата спря с тласък в двора на Макдонъл Касъл. Отбранителните съоръжения бяха абсолютно пусти. Могъщите стени спираха слънчевата светлина и не допускаха пролетта. Елизабет слезе от каретата и се уви по-плътно в наметката си.

Мършав бръшлян се виеше по обрулените от вятъра камъни. Тъмните дупки на прозорците ги гледаха отгоре като разширени от ужас очи. Слугата и въоръженият ескорт се огледаха нервно и извадиха оръжията си.

— Веднага ги махнете — заповяда нервно Дугъл и се учуди от силата, с която гласът му отекна в зловещата тишина. — Какво правите? Не сме дошли тук да воюваме!

Разменяйки подозрителни погледи, мъжете се подчиниха. Само старият кочияш промърмори нещо за „подлите Макдонълви“ и остави мускета на коленете си.

Дугъл натисна входната врата и тя се отвори с жално скърцане. Още преди да е успял да протестира, Елизабет се промуши покрай него и влезе в къщата. Дугъл едва не се блъсна в гърба ѝ, защото тя бе спряла изведнъж и оглеждаше залата с неприкрит ужас.

— Как си допуснал детето ни да живее в тази мръсотия?

Дугъл не можеше да повярва на очите си. В залата цареше хаос. От мебелите бяха останали само парчета — масите бяха преобърнати и насечени, пейките изпотрошени като от великански юмрук. Канделабрите бяха целите в паяжини, които се развяваха като призрачни шалове. През бойниците влизаше бръшлян и задушаваше мътната светлина. Упоритите клонки се впираха в рушащата се мазилка и сякаш заявяваха, че е само въпрос на време, докато завладеят огромното помещение.

Дугъл потрепери. Древният замък беше в плен на магия, осъден на вечна зима. Но след малко разтърси глава.

— Не — прошепна той, боейки се да разруши тишината. — Дъщеря ни никога не е живяла в това място.

Елизабет събра полите си и се запъти към близкия коридор с отвратено изражение. Подът беше осеян с птичи мръсотии и оглозгани кости. Когато в коридора отекнаха стъпки, Дугъл светкавично бутна жена си зад гърба си и извади пистолет.

От сянката прозвуча треперещ глас, следван от мъж с побеляло лице и вдигнати ръце.

— Не стреляйте, милорд. Не съм въоръжен.

Дугъл потисна безсилния си гняв и прибра пистолета в джоба си. Ако жена му узнаеше, че това беше Раналд циганинът, не се знаеше как щеше да реагира.

— Дошли сме да говорим с господаря ти.

Братовчедът на Морган пристъпваше смутено от крак на крак и почесваше рошавата си глава. Лицето му беше избеляло, сякаш от

месеци не беше излизал на слънце. Едната му ръка висеше под странен ъгъл, като че още не беше зараснала, добре.

— Не мисля, че е разумно, сър. Той не е слизал от няколко дни. Виждам го само когато му нося ядене. — Той избегна погледа на Дугъл. — Или пиене.

Дугъл отговори с цялата арогантност, на която беше способен.

— След като рискувахме отново да попаднем в засада и изминахме дългия път от Камерън дотук по козите пътеки, които наричатے пътища, няма да си отидем, преди да сме разговаряли с Морган Макдонъл.

Някога Раналд със сигурност щеше да се заинати. Но сега само вдигна рамене.

— Нека дамата почака в залата. Разположете се удобно. И не ме гледайте така злобно. Ще дойда отново и ще се погрижа за вас.

Дугъл хвърли въпросителен поглед към жена си, но Елизабет вече се усмихваше окуражително.

— Върви, скъпи, и направи, каквото трябва. Аз съм добре.

Когато Раналд го поведе по ронещите се стъпала и го остави сам пред вратата, зад която някога беше спалнята на Сабрина, Дугъл безмълвно се помоли да изпълни това, за което беше дошъл.

След като решителното му чукане остана без отговор, той натисна бравата и влезе.

Кълбото козина, сгушено пред огъня, се надигна и заръмжа, а в следващия момент се хвърли към влезлия. В първия момент Дугъл повярва, че си има работа с полудял плъх.

— Пъгсли, стой мирен! — Гневният рев разтърси гредите на тавана.

Малкото куче се скри под преобърнатата маса и подаде муцунка към госта. Дугъл огледа крачола на панталона си и въздъхна облекчено. Не беше ухапан.

— Велики боже. Малкият често изпадаше в лошо настроение и беше склонен към храносмилателни смущения, но никога не го бях виждал такъв.

Той загуби нишката, когато господарят на клана Макдонъл изникна от сянката и застана пред обления от светлина западен прозорец. Огромната фигура всеки път го караше да потреперва. Незнайно защо, той винаги очакваше да види отново онова жилесто,

упорито момче, което някога бе дошло в дома му. Но от празните, блещукащи очи на този мъж беше изчезнало всичко момчешко.

Морган беше разсъблечен до кръста, вехтият тарган беше стегнат на хълбоците му. Гранитната брадичка беше небръсната, а под русите косми лицето му беше бледо и замръзнало в заплашителна гримаса. Кристалните очи бяха пронизани от червени венички. Дугъл потрепери при представата, че това призрачно видение обикаляше всяка нощ по коридорите на замъка.

Със слънцето в разбърканата грива Морган приличаше на паднал ангел, обгорен от пламъците на ада. Нощно същество, недокоснато от светлината, която го заобикаляше. Той се заклати към Дугъл и от устата му лъхна на уиски. Спря на крачка от тъста си, разкрачи се и скръсти ръце под гърдите си.

Дугъл се почувства зле. Беше сам с този пиян великан, изцяло зависим от настроенията му. Но трябваше да се справи. Заради Сабрина. За нея беше готов дори да продаде душата си на дявола, който очевидно беше обсебил Морган Макдонъл.

— Дойдох да поговорим за дъщеря ми.

— Какво става с нея? — В гласа на Морган нямаше чувство, той беше бездушен като погледа. — Да не би състоянието ѝ да се е влошило? Или е умряла? А може би ми носиш документите за развода, за да сложа кръст вместо името си?

Морган произнесе всички тези възможности с еднакво равнодушие и Дугъл се ядоса.

— Няма да има развод. Аз поисках анулиране.

Морган наклони глава и в очите му светна нещо като ирония.

— Колко си сръчен. Вие, Камерънови, винаги сте познавали законите. И какво каза на магистратите? Че никога не съм докосвал изисканата ти дъщеря с мръсните си ръце? — Той вдигна едната си вежда и още повече заприлича на дявол. — Обаче аз го правех. И на нея ѝ харесваше.

Дугъл стисна ръце в юмруци и си спомни колко пъти му се беше налагало да понася пияния Ангъс. Но сега не можеше да мисли за друго, освен за мисията си. Ако се наложеше, щеше да падне на колене пред това пияно чудовище.

Той разтвори бавно ръце.

— Дъщеря ми има нужда от теб.

Морган отметна глава назад и избухна в луд смях. Олюля се, удари гърба си в стената и изтри сълзите от очите си. Дугъл го гледаше смаяно.

— Исусе! Не й ли стига, че я направих саката? Какво искаш, да я довърша ли? Трябва ли и да я убия?

* * *

В залата Елизабет седеше с изправен гръб на крайчеца на един стол, който Раналд беше донесъл за нея, и нервно потрепваше с полираните си нокти по облегалката. Раналд клечеше пред камината като виновно домашно кученце и хвърляше плахи поглед изпод греховно дългите си мигли. *Колко жалко*, каза си неволно Елизабет, *че това красиво момче е принудено да живее в такава обстановка*. Тя огледа изпитателно масивните греди на тавана. Отгоре се чуваше само тайнственото шепнене на танцуващите по течението паяжини.

Раналд изпука с пръсти и Елизабет се стресна. Призрачната атмосфера на замъка започваше да я изнервя.

— Къде са другите хора от клана? — попита строго тя, за да сложи край на мъчителната тишина.

Раналд вдигна рамене.

— Разпръснаха се на всички страни. Морган ги отпрати. Раздаде им овцете и кравите. Даде им всичко, освен няколко пилета и осоленото месо.

— А вие защо сте още тук?

Раналд се опита да почисти едно петно от сажди на панталона си, но напразно.

— Той ми е братовчед. Не мога да го оставя да пукне сам тук, нали?

Елизабет се приведе към него, възхитена от лоялността, която никога не беше очаквала от един Макдонъл.

— Сериозно ли смятате, че ако не сте до него, той може да умре? Раналд я погледна право в очите.

— Не, милейди. Страх ме е по-скоро, че без мен ще умре сам.

Елизабет не успя да го попита какво означаваше тази ужасяваща забележка, защото по стълбата отекнаха обезкуражените стъпки на

Дугъл. Тя скочи от стола си и погледна очаквателно към него, но съпругът ѝ само поклати глава.

— Молих го, умолявах го, но напразно. Опитах се да смекча сърцето му, само дето не паднах в краката му, но не успях.

Отначало Дугъл помисли, че очите на Елизабет заблестяха от неизплаканите сълзи, но когато понечи да я утеши, тя го избута и закричи решително към стълбата.

— Моля те, не го прави! — изкрещя ужасено той и се втурна след нея. Раналд тичаше по петите му.

— На ваше място не бих се качил при него, милейди. Идеята не е добра. Не мога да гарантирам, че той...

Когато стигна до едно разклонение, Елизабет се поколеба, но Раналд ѝ показа стаята на Морган, като избърза напред и се хвърли пред една врате.

— Махни се от пътя ми, момче — изкомандва Елизабет.

Раналд се подчини без повече възражения.

Елизабет се обърна към съпруга си и сложи ръка на гърдите му.

— Искам вие двамата да слезете долу. Каквото и да чуете или да си въобразите, че сте чули, не се качвайте, ако аз лично не ви повикам. Разбрахме ли се?

Дугъл я погледна слисано, готов да избухне в смях. Никога не беше обичал жена си повече, отколкото в този момент. Направи крачка назад, поклони се тържествено, отвори вратата и каза:

— Удоволствието е изцяло ваше, милейди.

Елизабет престъпи прага. Дугъл надникна над рамото ѝ и успя да види изненаданото лице на Морган. В очите на зет му се четяха несигурност и ранимост.

Елизабет сложи ръце на хълбоците си.

— Първо си затвори устата, Морган Макдонъл. И не очаквай от мен съжаление.

Тя прошумоля с полите си навътре и затръшна вратата под носа на Дугъл.

Двамата мъже слязоха по стълбите в залата и Дугъл потупа по рамото омърлушения Раналд.

— Можеш да се помолиш за господаря си, момче. В момента той е затворен с толкова строг учител, че дори дяволът, ако може да ги види, ще позеленеет от завист.

Дугъл и Раналд чакаха в залата и от време на време си подаваха стомничката с добре узряла бира. Часовете минаваха. Раналд се стряскаше при всеки шум, докато Дугъл най-спокойно отпиваше от чашата си и се опитваше да крие усмивката си.

Първо чуваха гневни гласове. Последва ги силен удар, при който бирата в ръката на Раналд се разплиска.

Дугъл вдигна тост.

— За Бет — пошепна с надежда той.

Какофонията ставаше все по-страшна. Мъжкият рев бе прекъснат от шум на чупещо се стъкло. Последва недвусмисленото пляскане на длан върху гола кожа. Раналд зяпна смаяно. Дугъл сведе глава в настъпилата тишина. Злокобното мълчание се проточи толкова дълго, че накрая дори Дугъл започна да се мести неспокойно на стола си. Той вдигна глава към стълбището, после извади часовника си.

На площадката се появи Елизабет. Полите ѝ бяха покрити с прах и с още нещо, което приличаше на отпечатък от огромна длан. Докато слизаше по стълбите, тя подреди набързо разрешената си коса. Лицето ѝ сияеше от радост и тържество.

Тя протегна ръка към съпруга си.

— Морган се закле, че ще ни помогне. Каза, че ще направи всичко, което зависи от него, за да излекуваме Сабрина. Все едно какво ще му струва това.

Раналд тресна чашата на масата и скочи от стола си.

— Знаех си, че Сабрина няма да го изостави! Тя е най-сладкото, най-прекрасното момиче на света!

Той затанцува пред камината, без да забележи неодобрително вдигнатите вежди на Дугъл и усмивката на Елизабет, която бързо сложи пръст на устните на мъжа си.

* * *

— Господи, колко си глупава! Изпратих те за ягодова тортичка, не за ябълкова!

Зачервеното слугинче сведе очи към сребърната табла в скута на Сабрина.

— Не, мис, вие поискахте ябълкова, кълна се!

Сабрина бутна таблата в ръцете ѝ.

— Върни я веднага, не мога да я гледам! Може да съм саката, но не съм оглупяла. Отлично си спомням, че поисках ягодова тортичка. И не се кълни, че ще ти се случи нещо лошо.

Таблата потрепери в ръцете на момичето и една от топлите тортички падна в скута на Сабрина.

— Проклятие! Защо си толкова несръчна!

Слугинята грабна тортата и избърса петното на халата с чиста кърпа. Сабрина въздъхна страдалчески. Главата ѝ падна върху облегалката на дивана, сякаш беше станала непоносимо тежка.

Тя отпрати слугинята с уморено движение на ръката.

— Остави ме да си почина. Вече нямам апетит. Твърде съм развълнувана, за да ям.

Когато уплашеното момиче се оттегли, другата слугиня, която тъкмо бършеше прах, последва приятелката си, като хвърли неодобрителен поглед към Сабрина. Тихият ѝ глас се чу в коридора на лондонската къща, потънала в следобедна тишина.

— Няма нищо, момиче. Хайде, престани да плачеш. Каквото и да направиш, не можеш да угодиш на Нейно височество, когато е в лошо настроение. Тази сутрин ме изпрати да ѝ търся книгата, макар че тя беше само на педя от хубавата ѝ малка ръка. Сигурно скоро ще заповяда да ни отсекат главите, когато нещо не ѝ изнася.

Проклети глупачки, каза си ядно Сабрина и сложи ръка на челото си с надеждата да е горещо. Никой освен нея ли не виждаше, че прислужниците на семейство Белмонт по цял ден седят в кухнята и клюкарстват за сакатата племенница на господаря си? Но какво я беше грижа? Предпочиташе прислужниците да я мразят, отколкото да я съжаляват. Освен това всички хора обичат да се надсмиват над сакатите, нали така? Това е част от човешката природа.

Сякаш за да докаже тезата на Сабрина, Енид влезе в салона, като си вееше с вестника.

— Виж какво ми донесе Стивън. — Тя се отпусна върху крехкия стол в стил Луи XIV и възбудено затропа с крака. — Чуй какво пишат! „Мисис Мери Тофт от Гудалминг наскоро роди четиринадесетото си зайче.“

— Колко мило — промърмори Сабрина. — Би ли пипнала челото ми, Енид? Чувствам, че имам треска.

Енид се подчини с отсъстващ вид, без да остави вестника.

— Пишат още, че кралят изпратил личния си лекар да види как стоят нещата и той се появил при мисис Тофт точно в подходящия момент, за да извади зайче номер петнадесет. Челото ти е хладно, скъпа. Нито следа от треска.

— Откъде можеш да знаеш? Нали не си лекар! — Сабрина не можа да удържи злобата си. — Ще се заинтересуваш от мен едва когато родя дузина таралежи в салона на майка ти!

Енид отпусна вестника. Усмивката не можа да скрие болката в погледа ѝ. Сабрина много искаше да се извини, но не намери нужните думи, защото през последните месеци просто беше престанала да ги употребява. Отваряше уста, за да помоли за възглавница или да изкоментира времето, но оттам излизаха злобни укори или плачливи искания. Как би могла да укори Енид, че се отнася към нея като към чужда, след като самата тя си беше станала чужда?

— Имаш право — изрече тихо Енид и зави раменете ѝ с кашмирен шал. — Беше много егоистично от моя страна да се въодушевявам от глупости и да не се съобразя с чувствата ти. Искаш ли да ти почета? — Тя взе книгата, оставена до лакътя на Сабрина. — Пак ли Омир?

Сабрина кимна. Енид зачете за слизането на Одисей в ада, но днес дори любимата ѝ история звучеше безинтересно. Одисей вече ѝ се струваше непоносим досадник, а Пенелопа беше една жалка глупачка. Как е могла да чака цял живот един мъж, който може би никога няма да се завърне?

Сабрина погледна през прозореца. Къщата на Белмонт се намираше на изисканата Хановер Скуеър. Тя си спомни как бяха пристигнали в Лондон и закопня за мириса на прясно стоплена земя и зюмбюли, който гъделичка ноздрите ѝ.

След като състоянието на Сабрина не се подобри, родителите ѝ, посъветвани и от доктор Монджой, я отведоха в Лондон с надеждата, че смяната на обстановката ще я разведри. Сабрина се подчини безмълвно. Промяната поне ѝ спестяваше мъчението да гледа как баща ѝ страда от угризения на съвестта.

Енид четеше монотонно и думите на гръцкия поет излизаха от устата ѝ, лишени от величието си. Сабрина недоволно дърпаше ресните на шала си. През първите дни в Камерън плачеше всяка вечер,

докато най-сетне заспиваше. Но дори в най-дълбокото си отчаяние носеше в сърцето си искрица надежда. Само една искра, но тя осветяваше мрака и я караше всяка вечер да се моли пламенно на бога.

Точно на Коледа установи, че бог не беше чул молитвите ѝ. Не носеше детето на Морган. Не ѝ беше съдено да отнесе със себе си поне една частица от него. През онази нощ очите ѝ останаха сухи, докато сърцето ѝ се късаше от болка. След това не проля нито една сълза и престана да се моли. Защо да иска нещо от някого, който очевидно не се интересува от нея?

Скоро след това състоянието ѝ отново се влоши. Непоносимо стягане в гърдите, пронизващи болки по цялото тяло, кашлица и пулсиране на слепоочията. Колкото повече мислеше за живота си, толкова по-зле се чувстваше и една сутрин се събуди с твърдото намерение да умре. След което каретата на Камерън замина по най-бързия начин за Лондон.

Семейство Белмонт я посрещнаха учтиво и я настаниха на дивана в салона, откъдето управляваше домакинството като разглезена млада кралица. Понякога Сабрина имаше чувството, че се е раздвоила и се гледа от страни, и се учудваше на липсата на талант у това чуждо момиче, което участва в жалки мелодрами.

Енид премести тежестта си и столът изскърца. Сабрина все още не разбираше защо Белмонтови бяха претъпкали прекрасната си градска къща с мебели, които на всичкото отгоре бяха по-подходящи за елфи, отколкото за тежки хора като тях. Всеки ден се чупеше по някой от позлатените столове с тънки резбовани крачета. Сабрина затаи дъх и зачака следващото рухване със зловна радост.

Всички Белмонтови бяха закръглени. А през последните месеци Енид се беше закръглила още повече. Сабрина хвърли поглед към братовчедка си се прокле за ревността си. Енид напразно се беше постарала да стегне наедриялата си талия с широк колан, обсипан със скъпоценни камъни. Дебелият слой пудра върху лицето ѝ скриваше сиянието му, но Сабрина го усещаше. Докато тя вехнеше с всеки ден и много скоро щеше да се превърне в ожесточена старица, Енид цъфтеше, защото носеше под сърцето си детето на любимия човек.

Дори за добродушния, вечно усмихнат вуйчо Уили беше голямо изпитание, когато дъщеря му, която беше изпратил на север, за да избегне скандала, се върна бременна. На всичкото отгоре Енид имаше

нахалството да заяви пред родителите си, че носи детето на един шотландски селяк и не се срамува, а се гордее с положението си.

Скубейки оредялата си коса, съкрушеният херцог се заключи в бащината си библиотека и не излезе оттам, докато не измисли фиктивен съпруг за Енид. Сабрина му помагаше самоотвержено. Така се появи тайнственият благородник на име Натаниел Маклауд, който се бе влюбил в Енид и я бе направил своя съпруга, но бе имал нещастieto да загине още през медения месец при същото това „нещастие с каретата“, което беше осакатило Сабрина.

Романтичната история беше направила Енид известна личност в Лондон. Мъжете си шепнеха, а дамите трогнато ѝ изказваха съболезнования. Даже самодоволният ѝ бивш годеник се появи в дома ѝ и предложи да приеме детето на загиналия шотландски лорд като свое — очевидно за да заглади предишното си скандално поведение. Енид се наслаждаваше на неочакваното внимание, сияеше и дебелееше толкова стремително, че един ден със сигурност щеше да се пръсне. Двете със Сабрина бяха постигнали съгласие да не говорят за времето в Макдонъл Касъл, за да не си причиняват излишна болка.

Сабрина разгледа грижливо подрязаните морави и изметения уличен калдъръм. Слънчевата светлина полази по кожата ѝ с обещание да я стопли. Енид имаше късмет, защото я смятаха за вдовица. Имаше убедително извинение за отсъстващото си изражение, за мъката, която често затъмняваше погледа ѝ. Сабрина нямаше нищо. Нищо освен съжалението.

За да улесни анулирането, баща ѝ беше решил, че с изключение на магистратите никой в Лондон не бива да узнае, че тя е била омъжена. Все едно времето с Морган е било илюзия, кратък еротичен сън на друга жена.

Но щем, когато се будеше в чуждото легло и се гневеше на безполезните си крака, Сабрина посягаше към библията под възглавницата си и изваждаше изсъхналата тинтява. Тогава започваше да диша по-леко, но като си припомнеше ужасеното лице на Морган, въздъхваше и примирено прибираше цветчетата обратно между страниците.

Сабрина видя на улицата малко момче с избеляла руса коса. След него тичаше дебело кученце. Следваха ги мъж и жена, хванати за ръка, със засмени лица. Запя дрозд и сладката мелодия прободe сърцето ѝ.

Тя се уви в шала и се обърна към братовчедка си.

— Моля те, Енид, би ли затворила прозореца? Мисля, че съм настинала. — Енид веднага остави книгата настрана и се надигна. Изведнъж слънцето удари Сабрина право в лицето. Тя потръпна и затвори очи. — Моля те, спусни и завесите. Светлината насълзява очите ми.

Когато тежките кадифени завеси паднаха шумно и стаята потъна в полумрак, Сабрина въздъхна облекчено.

ГЛАВА 23

— *C'est magnifique!* — извика французинът и целуна връхчетата на пръстите си.

Морган изпръхтя и се потърси като расов жребец. Дребният шивач подскачаше възбудено около него и спираше само за да опипа поредната част от тялото, предизвикана възхищението му. Пъгсли прекъсна дрямката си и изръмжа срещу нахалника. Дребният мъж се ухили дръзко на клиента си.

— *Quelle bete jolie!*

— Какво каза? — попита Морган и погледна мрачно Дугъл. — Да го убия ли?

— Каза, че си красив звяр, и бих предпочел да не го убиваш — отвърна сухо Дугъл, настанен удобно в кресло до прозореца. — Или поне да изчакаш, докато ни поднесе сметката за услугите си. Чувал съм, че взема дяволски скъпо.

Раналд също целуна връхчетата на пръстите си и подигравателно се ухили на Морган.

— Не се дръж грубо с малкия шивач, Морган. Според мен ти е хвърлил око.

От седмица насам музикалният салон на Камерън Мейнър беше превърнат в шивалня. Топове фин вълнен плат и коприна бяха струпани по ъглите. Група помощник-шивачи следяха сцената и се подхилваха, но не смееха да се намесят.

Когато шивачът сложи в устата си кутийката с карфиците и изчезна зад гърба му, Морган си изкриви врата, защо не искаше да остави без наблюдение дребосъка с подозрителната перука. Найлошите му опасения се потвърдиха, когато усети силно убождане в задните си части. Дръпна плаща си и дребният мъж отхвъркна настрана.

— Не бъди толкова плах, Морган — укори го Раналд. — Виждал съм те да хвърляш полата и в не толкова спешни случаи.

— Но не за такъв като него! — Морган погледна сърдито известния шивач, който триеше запотеното си чело. Дугъл избухна в смях, защото шивачът изплю няколко карфици и заговори гневно на френски. Лицето му почервения застрашително. Той размаха юмрук и тропна с крак. Морган го изгледа с новосъбудило се уважение, защото не беше очаквал подобен изблик от дребната фигурка.

Обвинителната реч завърши на английски.

— Аз идва отдалеч, от Париж. Нали трябва измери ваши мерки. Оставете мен работи.

Очевидно загрижен, че дребосъкът ще получи удар, Дугъл дипломатично сложи ръка на рамото му. Хвърли предупредителен поглед към Морган и изведе шивача от салона, като му говореше успокоително на френски.

Морган се почувства като последен глупак и намести дрехата си с цялото достойнство, на което беше способен в такъв миг.

Раналд веднага престана да се смее.

— Не се обезкуражавай, Морган. Спомни си какво ти каза дамата Камерън. Бедното момиче ще загине без теб. Длъжен си да му помогнеш.

Никой от двамата не видя как Дугъл извъртя очи към небето. Един ден зет му неизбежно щеше да научи истината и тогава не се знаеше какво щеше да направи. Дугъл всеки ден се питаше дали тогава трябва да го помоли за прошка или още отсега да търси божията подкрепа.

* * *

— Не, Морган. Не тази вилица. Другата.

Морган отдръпна ръката си, като че блестящото сребро го бе опарило.

— От дясната страна, до салфетката.

Гласът на Елизабет отекна като камбанен звън в бучащия му череп. Тя никога не повишаваше тон, не губеше търпение, колкото и глупаво да беше поведението му. Понякога му се искаше да му се разкрещи и да му издърпа ушите. Знаеше, че ѝ създава много ядове.

Морган зарови в сребърните прибори, потръпвайки при всяко прозвънване в неумолимата тишина. Когато най-сетне намери подходящата вилица за дребничките стриди, влязлата слугиня вдигна чинията му. Вместо нея сложи пред него голяма чиния за супа, която ухаеше изкусително на месо. Той вдигна чинията към устните си и се приготви да изпие силния бульон наведнъж.

— Морган! Трябва да се научиш да използваш лъжицата.

Той остави чинията и няколко капки опръскаха дантелите на ризата му. Брайън и Алекс го зяпаха любопитно от другия край на масата. Дугъл се изкашля остро и братята побързаха да забият носове в собствените си чинии. Спретнатата прислужничка се изкиска в престилката си. А Раналд намигна на братовчед си и шумно изпи супата си от чинията.

Крехката сребърна лъжица беше най-неподходящият прибор за ядене на супа. Едва преглътнал два пъти, лошото момиче отново се появи и му взе чинията. Стомахът му се сви от глад.

Появи се табла с агнешко, печени картофи и хляб с масло. Решен най-сетне да се нахрани, Морган извади камата от колана на ушитите си по мярка бричове и се насочи към таблата.

Елизабет сложи ръка пред хляба.

— По време на ядене забрави за камата, Морган. Колко пъти трябва да ти го кажа, за да го запомниш?

Лицето му почервения предателски.

— Не съм гладен — промърмори той и стана от масата.

Когато се обърна да си върви, тъща му протегна лебедовата си шия, която често му се искаше да пречупи със силните си ръце. Морган се обърна и я удостои с кратък поклон, който му донесе признателно кимване.

След като братовчед му излезе, Раналд каза важно:

— Радвам се, че не е гладен, защото аз умирам от глад. — Той сложи голяма порция месо в чинията си и продължи: — Не знам защо гледаше така мрачно. Според мен напредва много бързо. Обзалагам се, че ще стане съвършеният джентълмен.

* * *

Минаха две седмици, докато Морган откри у себе си изискан талант, с който със сигурност щеше да бъде забелязан. Без да обръща внимание на бледия господин, който седеше пред него на чембалото, той склони глава и изслуша със затаен дъх ангелския Бахов менует, изпълнен с голямо майсторство. Ръката му пое крехката десница на Елизабет и двамата се завъртяха по свободната повърхност в средата на музикалния салон.

Вродената елегантност на движенията му помогна, пък и сложните стъпки на менуета не се различаваха кой знае колко от онези, които му бяха необходими в двубой с меч или за избягване на куршуми.

Докато телата им леко се докосваха, Морган затвори очи и вдъхна дълбоко аромата на рози, който струеше от фризираната ѝ коса. Споменът за страстни нощи го улучи дълбоко в слабините, ала когато отново отвори очи, не видя гарвановочерни къдрици и сапфирено-сини очи, а кестенява коса със сребърни нишки и съчувстващ зелен поглед. Той се спъна, но безупречните танцови стъпки на Елизабет веднага го върнаха в ритъм.

Двамата се разделиха. Морган вдигна внимателно ръката ѝ, докато тя се въртеше с шумолящи копринени поли.

— Дугъл уреди в Лондон да имаш на разположение секретар — каза тя.

— Сабрина искаше да ме научи да чета и пиша, но винаги си намирахме друга работа ѝ... — Морган замлъкна стреснато, осъзнал с кого говореше, и я погледна виновно.

На устните ѝ цъфтеше многозначителна усмивка.

— Мога да си представя...

Двамата се срещнаха отново в средата на танцовата площадка. Когато ръката му се склочи около стегнатата в корсет талия, Морган се усмихна. Изпитваше необичайна радост, че можеше да докосва жена по този начин, да я ухажва с вродената си грация.

— Горя от нетърпение да направя същото със Сабрина — промълви той и изведнъж пое остро дъх. Досега не бе помислил, че никога няма да може да танцува менует със Сабрина. Двамата с нея никога нямаше да опознаят изкусителното единство от движение и музика. Обзет от чувство за вина и болка, той спря да танцува.

Музиката млъкна. Елизабет хвърли гневен поглед към чембалиста и той засвири отново, устремил поглед към нотите.

Тя се олюля грациозно и се озова отново в ръцете на Морган.

— Последното, от което има нужда дъщеря ми, е съжаление.

Той се поколеба и след малко кимна. Когато менуетът свърши, Елизабет направи грациозен реверанс. Морган се поклони и вдигна ръката ѝ към устните си.

Тя го погледна одобрително и каза:

— Майка ти би се гордяла, ако можеше да види какъв син е родила.

Морган целуна меката ѝ ръка.

— Това ми харесва, милейди. Много ми се иска да го вярвам.

* * *

— Кой би помислил, че ще позволиш на една Камерън да доближи нож до шията ти? Баща ти сигурно се обръща в гроба. — Раналд се оригна шумно и хвърли в устата си шепа стафиди.

— Заслужава си го — изръмжа Морган. — Старият негодник също носи вина за онова, което става днес.

Ледената стомана на бръснача заобиколи адамовата ябълка и се насочи към брадичката. Морган се постара да остане напълно неподвижен и се остави в хладните, умели ръце на Елизабет. От нея щеше да излезе добър хирург, каза си с уважение той. Или атентатор.

Всъщност двете с Ев имаха много повече общи неща, отколкото му се искаше да признае. Само че Елизабет беше прекарала живота си в уютата на богат дом редом с любящ съпруг и послушни деца, докато Ев постоянно трябваше да се бори с неодобрението на хората от клана и безчувствеността на баща му. При мисълта за жената, която беше осъдил на вечно заточение, очите му потъмняха. Тя беше част от живота му и липсата ѝ му причиняваше болка почти колкото коварството ѝ.

Елизабет изтри ароматния сапун, даде му знак да се изправи и отстъпи крачка назад, за да се възхити на делото си. Морган усети как напрежението в раменете му отслабна. Оказа се, че това е грешка, защото Елизабет с едно плясване на ръцете докара в стаята цяла група

лакеи и прислужнички. Възбудени от задачата си, те се завъртяха около Морган като пчели около гърне с мед.

Нахлуването им обърка дори Раналд. Преглъщайки тежко, той грабна съдчето със стафидите и се скри зад една завеса.

Морган предпочиташе да се изправи пред цял легион кръвожадни Чишолмови, отколкото пред тези усърдни лилипути, които го дърпаха и обръщаха, теглеха и мереха, човъркаха и бодяха, докато накрая беше готов да закрепци. Шивачът с маймунското лице пълзеше в краката му, мърмореше френски ругатни, макар че устата му беше пълна с карфици, и очевидно се радваше, че може да го бодне, където му скимне. Когато поредната игла се заби в пресеца му, Морган с мъка преглътна гневния си рев.

— Пардон, мосю! — извини се с фалшиво съжаление дребният тиран.

Спретнат камериер върза на шията му тънко ленено шалче и Морган едва не се задуши. Даже въжето на палача не бе толкова стегнато. Въпреки това той понесе мъчението стоически. Издържа, докато видя насреща си Елизабет, която носеше в едната си ръка накъдрена и напудрена перука, а в другата чаша порто.

— Само това не! — изгърмя той.

Слугите замръзнаха наред движенията. Напудрените бузи на шивача пребледняха.

Морган си припомни всяко едно унижение, което беше изтърпял през последния месец заради Сабрина, изправи се в целия си ръст и посочи Елизабет.

— Никога не съм удрял жена, милейди, но ако си въобразите, че можете да наложите на главата ми това... това смешно нещо и да изрисувате лицето ми, нищо чудно вие да се окажете първата.

Дугъл влезе в музикалния салон тъкмо навреме, за да чуе речта на Морган. Като видя недоволното лице на жена си, той вдигна ръце и заръкопляска бавно, подчертавайки всяко движение.

— Поздравявам те, любов моя! Вече съм убеден, че си създала съвършен джентълмен. — Слугите отстъпиха назад, за да дадат възможност на господаря си да се наслади на творението на съпругата си. — Тази прецизна артикулация, арогантността, кралското пренебрежение. Много впечатляващо, не намираш ли и ти?

— Много впечатляващо — повтори намръщено Елизабет.

— Всички да си вървят — заповяда с усмивка Дугъл. — Вече не се нуждаем от услугите ви.

Слугите се подчиниха. Морган падна в едно кресло, облекчен, че вече не е в центъра на вниманието.

Дугъл се изправи наред стаята и съобщи:

— Всичко е уредено. Както пожела, Раналд ще изпълнява ролята на твой лакей. Имаш подслон, секретар и финансови средства, с които можеш да разполагаш свободно.

— Не искам подаяния.

Дугъл го погледна в лицето.

— Опитвал ли си някога да живееш в Лондон без пари? Не, не си. — Той поглади брадата си и направи няколко крачки по стаята. — Ние с Бет ще отседнем в Блумсбъри и няма да се обаждаме на Сабрина. Единственото, което ти липсва, е входен билет за изисканото общество.

— Не е лошо да измислим някаква титла — предложи Елизабет и се настани на тапицираната пейка. — Никой в Лондон не може да устои на една благозвучна титла. Макдонъл е старинно име и аз съм сигурна, че преди да се отдаде на грабежи и поквара, семейството е носило титла.

Морган я измери с мрачен поглед.

— Никога не съм се интересувал от подобни глупости. Какво струва кралското писмо, след като не е подплатено със злато?

— Помисли малко, момче — заповяда Дугъл. — Поблъскай си главата. Все някъде се споменава нещо.

Морган смръщи чело.

— Халбърт — промърмори замислено той. — Лорд Халбърт, барон на... — Дугъл и Елизабет размениха погледи, изпълнени с надежда. — Не, не беше това... Сър Халбърт...

От прозореца долетя весела песничка:

*Той вари от костите ти супа
и те разпаря като кукла.
Пие вино с черния ти дроб,
затова, щом го видиш, бягай бързо...*

Дугъл отиде до прозореца и вдигна завесата. Раналд се ухили и тихо продължи да пее.

*Хълбърт Грозният! Хълбърт Грозният!
Страшният ърл Монтгарей...*

Елизабет се засмя, макар че в погледа ѝ се четеше ужас. Дугъл се обърна към зетя си с триумфална усмивка.

— По дяволите, момче! Ти си бил един проклет ърл. Значи си високопоставен от мен! Защото аз съм само прост виконт...

Елизабет се надигна, прибра полите си и направи реверанс.

— Е, милорд, готов ли сте да завладеете своята контеса?

Морган кимна решително. В този момент приличаше повече на пират, отколкото на благородник.

— Готов съм, милейди. И се надявам, че тя е готова да бъде завладяна.

* * *

Сабрина се прозя отегчено зад ветрилото си.

Оркестърът настройваше инструментите си и фалшивите тонове късаха нервите ѝ. Предстоеше ѝ да изтърпи един от безкрайните Белмонтови балове. И те бяха скучни като частните театрални представления, следобедните поетични четения и любимите карти на леля Хонора, когато Сабрина лежеше на своя диван и допринасяше за забавлението на висшето лондонско общество.

Тя затвори шумно ветрилото си, но не си позволи да признае, че изпитва перверзно удоволствие от изказваните ѝ съчувствия.

Вуйчо Уили и леля Хонора се появиха на стълбището. Посрещнаха ги слаби ръкопляскания. Къдричките на леля Хонора потреперваха като наденички, които се пукат над огъня. Цялото семейство Белмонт изглеждаше меко и със загладени ръбове, като недопечено хлебно тесто. Когато вуйчо ѝ отиде при нея, Сабрина за

пореден път се учуди как от този ленив род беше израсла крехка и енергична жена като майка ѝ.

Вуйчо Уили я помилва по бузата.

— Как е тази вечер любимата ми племенница? Забавляваш ли се добре?

— Аз съм единствената ти племенница, вуйчо. И сигурно щяха да се забавлявам добре, ако не беше ужасното ми главоболие. Според мен аз имам най-отвратителните...

— Да, да, разбрах. Виждам, че дукът на Девоншир току-що е пристигнал. Трябва да отида да го поздравя. — Той ѝ намигна бащински и я остави сама.

Сабрина въздъхна облекчено. Енид стоеше до прозореца отсреща и флиртуваше безсрамно с бившия си годеник, който я отрупваше с внимание. Сияещото ѝ лице беше в ярък контраст със сивата траурна роба. Един наперен като паун лакей съобщаваше имената на влизащите гости.

Стивън, братът на Енид, който беше доста по-лек и грациозен от баща си, слезе с танцуваща стъпка надолу по стълбата.

— Хелоу, Саб. — Той се наведе и я целуна по бузата. — Поддържаш ли вниманието на обожателите?

— Правя най-доброто — отговори тя и хвана ръката му, преди да е избягал. — Знаеш ли, струва ми се, че имам треска. Тук става ужасно течение. Нали няма да те затрудня, ако те помоля да се качиш горе и да ми донесеш шала?

— Всичко, каквото искаш, принцесо — отговори измъчено той и едва успя да скрие гримасата си.

— Не вълнения, Стивън! — извика подире му тя. — Кашмирения! Вълната ме кара да кихам. — Самата мисъл за кихане предизвика кихавица. Сабрина побърза да изтрие нослето си с копринена кърпичка.

Когато Стивън се върна с кашмирения шап, балната зала беше почти пълна и Сабрина беше заобиколена от желаещи да изкажат съчувствието си. Тя изпрати един особено внимателен джентълмен за чаша шампанско и друг да разбере откъде идва загадъчното течение. При това използваше меланхоличната си усмивка и дългите ресници като оръжия; други не ѝ бяха останали.

Две дребни жени с натруфени прически шепнеха тайнствено зад ветрилата си недалече от нея. Тънко изскубаните им вежди бяха неодобрително вдигнати, докато следяха струпаните около Сабрина мъже. Злобните им гласове стигнаха до нея през звънтенето на чашите.

— Патетична малка вещица! Излага на показ сакатите си крака, защото това е единственият ѝ шанс да завоюва вниманието на господата.

Сабрина продължи да се усмихва, благодарна за дебелия пласт пудра, с която беше покрито лицето ѝ.

— Разправят, че постоянно имала пристъпи на ярост. Миналата седмица един от лакеите на Белмонт разказал на нашия готвач, че тя...

— Жената зашепна тайнствено.

Партньорката ѝ се изкиска.

— Държи се като дете, защото е само половин жена. Значи трябва да я ухахват само половин мъже.

Двете огледаха скритом безполезните крака на Сабрина и тя изпита див гняв. Страшно ѝ се искаше да вдигне полите си и да покаже на клюкарките деформираните си прасци, за да побягнат с писъци.

Пред погледа ѝ изникна забързан млад мъж.

— Шампанското ви, мис Камерън.

Той сложи чашата в треперецата ѝ ръка и преди тя да е успяла да му благодари, в залата зазвуча първият валс.

Сабрина отмерваше такта с пръсти и се опитваше да успокои лудо биещото си сърце. Даже Енид танцуваше, вплела пръсти в пръстите на Филип Маркъм.

Сабрина много искаше да презре всички тези хора, даже лоялната си братовчедка Енид. Да ги презре, защото нямаха представи какво значеше за нея да се носи във вихъра на музиката, да се покланя, да изпълнява грациозните фигури. Странно, но тази вечер се чувстваше свързана с Ев, намираше в нея сродна душа. Онази жена беше прекарала целия си живот отстрани. Канеха я на гости, но не ѝ разрешаваха да вземе участие в празничния пир. Сабрина отпи голяма глътка шампанско, но не успя да прогони горчивината в устата си.

Ако светът се въртеше в друга посока, Макдонълови никога нямаше да дойдат в Камерън и сега тя щеше да се носи във вихъра на танца. Тя претърси гримираните лица на мъжете и се запита дали щеше да хареса някого от тях, да се влюби в него. Тази вечер обаче

всички ѝ се струваха глупави и незрели, нищо незначещи твари, които ходеха по балове, играеха карти или посещаваха театрални представления. Меките им ръце никога нямаше да имат мозоли. Парфюмираната им кожа не беше усетила топлината на слънцето, нито потта, появила се след честен труд.

Дали поне един от тях беше ходил на лов, за да снабди семейството си с храна? Бяха ли рискували заради близките си? Бяха ли пробивали пъртина в снега, за да спасят една овца от удавяне?

Знаеха ли какво беше една жена да вика името им в миговете на луда страст? Напудрените им перуки със сигурност не скриваха лица, по които бушуваха страсти. Сигурно никога не бяха гъделичкали една жена по цялото тяло в нощния мрак.

Сабрина затвори очи и копнежът в сърцето ѝ стана непоносим. Музиката спря и тя отвори очи. Господата отново бързаха към нея, сякаш се срамуваха, че са се забавлявали, докато тя е седяла сама на дивана. Тя въздъхна уморено и изведнъж ѝ се дощя да ги отпрати.

Лакеят на стълбата се покашля, отметна глава назад и протръби тържествено:

— Ърл Монтгарей!

Само той ми липсваше, каза си ядосано Сабрина и отпи глътка шампанско. Още едно префърцунено благородническо синче.

В залата се възцари тишина. Всички гости се обърнаха като по команда към вратата като стадо овце. Опитвайки се да разбере какво бе привлякло вниманието на отегчените дами и господата, Сабрина любопитно проточи шия.

Когато погледна в ледените зелени очи на мъжа, застанал на стълбището, чашата се изплъзна от изтръпналите ѝ пръсти и се строши на мраморния под.

ГЛАВА 24

Не ѝ достигаше въздух. Добре познатата желязна верига стегна гърдите ѝ. Пламъчетата на свещите в канделабрите затрепериха и угаснаха пред хипнотизиращия поглед на съпруга ѝ. Едва когато погледът му мина през нея, без да я удостои с внимание, и продължи нататък, тя се осмели отново да поеме дъх.

Морган.

Завладяващо красив. С ушит по мярка виненочервен жакет, който обхващаше плътно талията и слизаше по тесните бедра, подчертавайки подходящите по цвят панталони до коленете, които засилваха впечатлението от мускулестите бедра. Обточеното с дантели шалче на врата, бяло като сняг, беше в ярък контраст с бронзовата брадичка. Ненапудрената коса беше прихваната на тила с черна кадифена панделка и сияеше като старо злато под безбройните свещи.

Някогашният Морган беше опасен мъж. Но когато елегантният чужденец удостои затаилото дъх множество с кратка развеселена усмивка, която леко накъдри пълните му устни, Сабрина разбра, че новият Морган е непредвидим.

За сърцата на жените той беше крадец, убиец, атентатор, който не знаеше милост и не вземаше пленници. Мъжката му красота беше неустоима. Тя извърна поглед, преди да е ослепяла напълно.

Жените около нея зашепнаха възбудено зад ветрилата си.

— Кой е този мъж, за бога? Ърл Монтгарей ли казаха? Възможно ли е да сме се запознали с родителите му в Единбург?

Недоволен мъжки глас промърмори:

— Според мен той е един проклет варварин...

Развълнуван женски глас:

— О, разбира се, че е варварин!

Сабрина установи, че не е в състояние да развърже възела на кърпичката си. Все още не можеше да повярва, че Морган Макдонъл се бе появил в балната зала на вуйчо и Уили, вместо да си стои в древния си замък в планините и да прави деца на силните шотландски

момичета като Алуин. Морган беше ърл Монтгарей? Невъзможно. Морган не беше граф. Ако беше, значи и тя беше графиня. Смаяна от тази възможност, тя се огледа изпитателно.

Вуйчо Уили и леля Хонора се втурнаха да поздравят новия гост с блеснали от възбуда лица. В другия край на залата стоеше Енид, също като Сабрина вцепенена от появата на Морган. Тя притискаше ръка към сърцето си, лицето ѝ беше по-сиво от роклята. Сабрина се уплаши, че братовчедка ѝ ще припадне, а този път го нямаше Раналд да я подкрепи. Самодоволният Филип се скова от изненада, лицето му се изкриви в гримаса. Погледът на Енид потърси Сабрина и откри в очите ѝ безпомощност и страх.

Лоялна както винаги, Енид се запъти към дивана, следвана от верния си обожател.

Но тя не стигна първа до Сабрина. Когато се събуди от трансa, причинен от появата на съпруга ѝ, Сабрина се видя заобиколена от няколко господa. Един коленичи, за да събере парченцата от счупената чаша, втори се вгледа загрижено в лицето ѝ, третият попи мокрите петна от полата ѝ.

— Как сте, мис Камерън?

— Порязахте ли се?

Четвъртият джентълмен взе ветрилото от скута ѝ и започна трескаво да ѝ вее, при което пудрата от перуката му се разхвърча на всички страни.

Ядосана от натрапчивостта на обожателите си, Сабрина грабна ветрилото си.

— Какво правите, господa? Искате да ме убиеете ли? — изсъска тя, забравила, че възпитаните млади дами произнасяха укорите си с трепереща усмивка.

Енид най-после стигна до нея и решително разбута младите мъже.

Морган слезе по стълбището и едрата му фигура в жакет с класическа кройка веднага затъмни другите мъже в залата. Вродената му елегантност омагьосваше публиката. Уили и Хонора го отведоха до дивана, питайки се как би трябвало да се държат с новия си гост. Енид стисна с такава сила ръката на Сабрина, че костите ѝ изпукаха.

Докато Морган неумолимо се приближаваше, Сабрина се мъчеше да се пребори с обзелата я паника. Дишането ѝ се ускори,

пръстите на ръцете и краката ѝ пулсираха. След злополуката често се будеше с писък от кошмар, в който се подпалваше, безползните ѝ крака се заплитаха в чаршафите, докато пламъците жадно лижеха леглото ѝ. Но идващият към нея мъж беше по-смъртоносен и от най-страшния огън. Чувствата, които вярваше, че е погребала, си пробиха път към сърцето ѝ. Опитвайки се да се овладее, тя скри ръце в шала си и упорито се взря в краката си.

Морган спря от другия край на дивана, без изобщо да я удостои с поглед.

— Енид, скъпа, ърл Монтгарей ме помоли да го представя. — Сабрина веднага разбра, че вуйчо Уили беше ядосан. Каква игра играеше Морган? — Той каза, че бил познат на бедния ти съпруг, който загина в планините.

Леля Хонора се скри зад ветрилото. Енид издърпа ръката си. Морган я пое през дивана и я поднесе към устните си с подигравателна елегантност.

— Милейди. — При звука на гласа му Сабрина се разтрепери неудържимо. Отличната артикулация все пак не беше в състояние да скрие лекия акцент. — Малко след като се завърнах от дълго пътуване на континента, научих за безвременната кончина на бедния Нат. Той беше прекрасен човек. Позволете да изразя най-дълбокото си съчувствие.

Сабрина неволно се възхити на братовчедка си, която прие съвсем естествено изказаните ѝ съболезнования за никога несъществувалия съпруг.

— Благодаря, милорд. Смъртта му беше тежък удар за мен. Много любезно от ваша страна да си спомните за мен.

Филип излезе напред, желяейки да подчертае важността си в живота на Енид.

— И доколко бяхте познат със съпруга на лейди Маклауд?

Сабрина рискува един поглед към Морган и веднага си пожела да не го беше правила. Усмивката му я зашемети.

— В обичайния смисъл. Израснахме заедно в шотландските планини, предприехме дълго пътуване из Европа, следвахме в Единбург. А с кого имам удоволствие,... сър?

Филип се изпъчи в цял ръст, макар че едва стигаше до шалчето на Морган, и закрилнически сложи ръка на рамото на Енид.

— Мистър Филип Маркъм. Годеник на лейди Маклауд.

— Бившият ми годеник — поправи го с усмивка Енид и се освободи от ръката му.

Сабрина седеше и слушаше разговора им и се чувстваше все по-зле. Вече знаеше как се чувстват децата, когато възрастните разговаряха, без да се съобразяват с присъствието им. На всичкото отгоре лицето ѝ беше на нивото на Моргановите бедра.

Очевидно шивачът му е бил майстор в занаята си, помисли си неволно тя.

Морган помръдна коляно и устата на Сабрина пресъхна. Тя преглътна мъчително и си пожела чаша ледено шампанско.

За разлика от нея Енид намери правилното съчетание от учтивост и провокация.

— Кажете ни, милорд, колко време възнамерявате да останете в Лондон?

Морган се усмихна загадъчно.

— Само докато уредя делата си в столицата.

Той сведе поглед към Сабрина и тя се изчерви до корените на косите си.

Енид стана още по-дръзка, прекалено дръзка според Сабрина.

— Позволете да ви представя братовчедка си, мис Сабрина Камерън. Всъщност, след като и двамата произхождате от Шотландия, възможно е вече да се познавате.

Със съвсем естествено движение Морган падна на едно коляно пред дивана. Сабрина се загледа в дантелата на шалчето му, докато пръстите му обхванаха ледената ѝ ръка и я поднесоха към съвършено оформените му устни. Тя си спомни какви удоволствия умееха да ѝ доставят тези устни и дълбоко в сърцето ѝ лумна алармиращ огън.

Устните му не се докоснаха до кожата и.

— Боя се, че не сме имали това удоволствие.

Лъжец, помисли си злобно тя. Гневът ѝ даде кураж да го погледне в очите.

— Милорд — промърмори тя. — Удоволствието е изцяло мое.

Нещо просветна зад златнозеленото море на очите му. Гневна искра, в която имаше дори заплаха. Но укорът бързо се изпари и очите му отново станаха празни и безизразни.

Той се изправи и хладно се обърна на другата страна.

— Може би ще ме представите и на другите гости, ваша светлост — каза той на вуйчо Уили. — Надявам се, докато съм в Лондон, да получа доста покани. Винаги съм смятал, че сделките не бива да възпират един истински джентълмен да посвети известно време и на другите, доста по-приятни аспекти на живота.

— Ако позволите, ще се заема аз — предложи леля Хонора. — Познавам една млада дама, която се е скрила зад палмите и със сигурност копнее да ви бъде представена.

Белмонтови го взеха помежду си и го поведоха към другите гости. Вуйчо Уили рискува още един смаян поглед през рамо. Филип отвори златната си табакера и си взе щипка емфие.

— Господи, каква дръзка личност! Никога не съм харесвал особено шотландците. Надменни диваци, сбирщина, ако питате мен.

— Никой не ви пита, затова по-добре млъкнете — отрязва го Енид, която едва дишаше след разговора с Морган.

Тя хвърли извинителен поглед към Сабрина и хукна след родителите си.

Преди ядосаният Филип да е успял да се отдалечи, Сабрина отново се озова в центъра на интереса.

— Донесох ви чаша студено шампанско, мис Камерън.

— Ще позволите ли да ви изтърся възглавницата?

— Ще хапнете ли нещо?

Погледът ѝ остана впит в гърба на мъжа, който владееше балната зала като крал. Отново я обзе чувството, че е попаднала в ужасна комедия от грешки. Кое то не би било толкова лошо, ако не трябваше да се опасява, че е главната героиня. За първи път от месеци насам устните ѝ зашепнаха молитва.

„Моля те, мили боже, много те моля...“ Но не можа да продължи. Не знаеше за какво трябва да се помоли: да не вижда никога повече Морган или да не го губи от поглед.

* * *

Морган никога не беше изпитвал толкова силна жажда за убийство. Ала обектите на гнева му си седяха най-спокойно в салона си в Блумсбъри и сигурно вдигаха чаши за нечуваната наивност на зетя

си. Затова той се задоволяваше да хвърля убийствени погледи към издънките на семейството, докато през цялото време танцуваше и дори разговаряше учтиво с партньорките си.

Бедната, достойна за съжаление Сабрина! Тя се нуждаеше отчаяно от него. Без да иска, той стисна ръката на партньорката си и тя изписка тихо.

— Извинете — промърмори той и я предаде в ръцете на следващия кавалер.

Морган вече знаеше какво означаваха странните погледи, които Дугъл и Елизабет си разменяха през последните седмици. Двамата изкусно криеха истината под приемливо звучащи обяснения и прозрачни лъжи. Сигурно умираха от страх за съдбата на дъщеря си, след като последната им надежда беше той да върне розовината на бледите ѝ бузи. Нима не се бяха сетили, че сега имаха много повече основания да се страхуват за живота на Сабрина!

Против волята му погледът отново потърси величествения диван на съпругата му. Предизвикателната линия около устата му накара новата му партньорка уплашено да сведе поглед.

Морган се беше подготвял седмици наред да види отново Сабрина. Очакваше да я намери в затъмнена стая, съвсем сама, а не с това абсурдно изрисувано кукленско лице, обкръжена от дузина глупави обожатели, с поведение на инвалидизирана куртизанка. Когато отговори на един от недостойните слабаци с нежна усмивка, той изръмжа заплашително.

— Какво казахте, милорд? — Закръглената партньорка го настъпи тежко по пръстите.

Морган изписа на лицето си учтива усмивка.

— Тъкмо си мислех колко леко стъпвате, милейди.

Докато младата дама изказваше задоволството си от комплимента, Сабрина грациозно вдигна ръка и един от господата, накипрен с дълга напудрена перука, се наведе да я целуне. Морган я удостои с унищожителен поглед. Жена му изглеждаше ужасно. Гъстата тъмна коса беше опъната назад и завита на тила в сложен кок, украсен с панделки. Лицето ѝ беше с цвят на слонова кост, естествената розовина на бузите бе напълно изчезнала. Когато шалът падна от раменете ѝ, Морган видя, че жълтеникавият цвят стигаше чак до безсрамно разголените от дълбокото деколте гърди.

Той установи с известен цинизъм, че нито един от обожателите ѝ не се опита да вдигне шала ѝ. Един нахалник с пенсне дори се надигна на пръсти, за да се възхити на представлението.

Когато Сабрина ядосано нацупи яркочервените си устни, Морган изпита варварско задоволство. Доця му се да я изправи на крака, да я раздруса, докато черните къдрици нападат по лицето ѝ, да изтрие боите от бузите ѝ и да смъкне корсажа ѝ, за да потърси розовата топлина на гърдите ѝ. Желанието и гневът се смесиха с нова вълна отчаяние. Спомни си как Сабрина го бе отблъснала и потрепери като от удар.

Постъпи като истински идиот, като дойде тук и я видя. Сабрина нямаше нужда от него. Никога не беше имала. Тя го отпрати, захвърли цветята му и го обяви за недостоеен да се докосва до полата на дрехата ѝ.

Трябваше само да се сбoguва с объркания домакин и да си отиде. Щеше да нахлуе в красивата къщичка на Блумсбъри скуеър, да свали модните дрехи, да ги запрати в лицата на Дугъл и Елизабет Камерън заедно с парите, които му бяха дали, и да прокълне деня, когато за първи път бе видял семейството им.

Решен да избяга от този фарс, той предаде партньорката си на следващия танцор, обърна се — и се озова лице в лице с Енид Белмонт. Подаде ѝ ръка и я поведе в извивките на поредната сложна фигура.

Щастлив, че може да излее гнева си, Морган погледна с възхищение издутия ѝ корем.

— Много се радвам, че съпругът ви е оставил нещо, което да ви напомня за него, лейди Маклауд.

Енид затрепка с ресници.

— И аз се радвам, лорд Монтгарей.

Братовчедката на Сабрина беше много по-смела, отколкото в планините. Умееше да отговаря на ударите, изобщо бе станала достоен противник. Дватама се разделиха, сведоха глави и отново пристъпиха един към друг. Морган не можеше да откъсне поглед от корема ѝ. Презирайки се за идиотската надежда, която накара сърцето му да затрепери, той попита с нарочна небрежност.

— Предполагам, че мис Камерън не е била удостоена с тази благословия?

Енид поклати глава и когато мина покрай него, пошепна в ухото му.

— Това я съкруши окончателно.

Откъм дивана се понесе звънък смях и Морган иронично изкриви уста.

— Да, виждам колко е съкрушена.

Настроението му непрекъснато се влошаваше. Какво право имаше той да проклина Сабрина? Единствено безскрупулното честолюбие на клана му им беше попречило да прекарат тази вечер в танци и смях, без да се интересуват от света наоколо. Тъй като знаеше, че скоро няма да му се удаде друг подобен случай, започна трескаво да разпитва Енид.

— Как се движи тя сега?

— Покоите ѝ са на първия етаж. Стивън, татко или някой от пажовете я носят, където пожелае.

— А когато напуска къщата?

— Никога не я е напускала. Откакто пристигна в Лондон, не е излизала. Казва, че от чистия въздух я заболява главата.

Морган се намръщи. Беше му трудно да си представи, че жена му, която толкова обичаше природата, изведнъж е станала сляпа и глуха за радостите на настъпващата пролет.

— Как са краката ѝ? Има ли болки? Наистина ли положението е толкова лошо, колкото се опасяваше лекарят? Какво се случи, когато се опита да ходи?

— Никога не се е опитвала — отговори Енид, без да го погледне.

Морган спря да се преструва, че танцува. Макар че танцьорите около тях объркаха стъпките, той измъкна Енид от редицата и я хвана за раменете.

— Как така не се е опитала да ходи? Нито веднъж?

Енид най-сетне загуби самообладание. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Доктор Монджой непрекъснато я подканяше да опита, но всеки път, когато стъпалата ѝ докосваха пода, тя започваше да пици и чичо Дугъл забрани да я мъчим.

Лицето на Морган стана замислено, но веднага след това изрази такава веселост, че Енид нервно отстъпи крачка назад. Още повече се изненада, когато той я притисна към себе си и я целуна по челото.

— Ти си чудесно момиче, Енид. Но намирам, че си малко бледа. Защо не пийнеш малко топло мляко, преди да си припаднала?

Той се отдалечи с високо вдигната глава и остави Енид с пламтящи бузи и с опасението, че без да иска, е станала причина бедната ѝ братовчедка да бъде сполетяна от нови нещастия.

* * *

Сабрина криеше потреса си зад трескави изблици на добро настроение. Ръцете ѝ се стрелкаха насам-натам като крилца на птица. Тя подръпна един джентълмен за ръкава и изпрати втория да ѝ потърси шал, който да отива на лицето ѝ повече от стария.

Женският ѝ чар, усъвършенстван през дългите години общуване с баща ѝ и братята ѝ, привличаше нищо неподозиращите гости на вуйчо ѝ и те не бяха в състояние да се отбраняват. Никой не я оставяше сама, за да танцува. Възхитени от предизвикателната ѝ усмивка, мъжете бяха наобиколили дивана ѝ. Дори жените бяха въодушевени. Всички се държаха невероятно мило и Сабрина почти повярва, че приказките за гневните ѝ изблици са били само плод на въображението ѝ.

Но макар че обожателите ѝ поглъщаха всяка казана от нея дума и непрестанно я хвалеха за ума и остроумието ѝ, никой не можеше да пренебрегне властното мъжествено присъствие на ърл Монтгарей. Мъжете душеха нервно — като жребци, усетили в обора си див кон, — и изпъваха рамене, за да му се противопоставят, докато жените се стараеха колкото се може по-често да се изпречват на пътя му.

Сабрина се изкиска изкуствено, скри лице зад ветрилото си и потърси Морган. Сякаш отново се беше превърнала в малкото, болно от любов момиченце. Когато не го откри, едва не извика. Ами ако си беше отишъл? Ами ако беше взел със себе си някоя от жените, които бяха готови да лижат праха от обувките му? Дали щеше да го види пак?

— Ужасна злополука — чу се гласът на един от обожателите ѝ. Очевидно осведомяваше новодошъл. — На заледен път във високата планина. Каретата се преобърнала. Лейди Маклауд загубила съпруга си, а мис Сабрина...

— ...всичко — довърши изречението Сабрина и приглади тънкото одеяло, с което бяха завити краката ѝ. Фиктивната злополука беше твърде близо до истината. Тя затвори очи и потръпна, когато за хиляден път чу оглушителния пистолетен изстрел и изцвилването на смъртно ранения Поках.

Ноздрите ѝ потръпнаха, защото в застоялия облак от парфюм и пудра изведнъж се появи нов аромат. Хладен и пикантен, той проникна в дробовете ѝ като свеж вятър и извика в съзнанието ѝ спомена за бездънно синьо небе и покрити със сняг планини. Миризма на млади борове, смесена със замайващия мъжки аромат на сапун от сандалово дърво.

Сабрина стреснато отвори очи. Морган небрежно се бе облегнал на другия край на дивана и слушаше усмихнато разговора. Велики боже, откога ли стои там, запита се трескаво тя. Никой от обожателите ѝ не го забелязваше. Всички бяха заети с нея. Топлият му дъх, без следа от алкохол, раздвижи дантелите на корсажа ѝ и осъзнала, че му е предоставила свободен поглед върху тръпнещите си гърди, Сабрина побърза да се загърне в шала си.

Джентълменът побърза да приключи с ужасната история.

— Мис Камерън била изхвърлена от каретата и счупила и двата си крака. Говори се, че никога няма да проходи отново.

Сабрина едва не подскочи. Знаеше какво въздействие щяха да имат върху Морган тези безгрижно произнесени думи. Откъм края на дивана прозвуча развеселен глас:

— Веднъж загубих една кобила при подобно падане. Трябваше да я застрелям.

След тази нетактична забележка всички лица, включително това на Сабрина, се обърнаха смаяно към Морган. Той изобщо не изглеждаше тъжен. Зелените му очи святкаха доволно и обожателите на Сабрина го изгледаха неодобрително.

Някой плахо докосна ръката ѝ. Благодарна за намесата му, тя се обърна и се озова лице в лице с младо момиче. Грижливо накъдрената коса падаше на ситни къдрички около бледите бузи.

— Много ли ви болят краката, мис Камерън?

Сабрина въздъхна облекчено. Здравето ѝ беше сигурна тема.

— Понякога. Особено когато ще вали. Болките са ужасни.

Момичето понижи глас до загрижен шепот.

— А те... деформирани ли са?

Сабрина се намръщи. Не искаше да признае, че не смееше да погледне краката си. Когато я къпеха, винаги извърщаше глава, а през останалото време краката ѝ бяха скрити под одеяло или дебел халат. Вече не носеше чорапи, защото стъпалата ѝ никога не се докосваха до пода.

Тя помисли малко и отговори предпазливо:

— Мисля, че да... малко.

Без предупреждение Морган стана от дивана и отметна одеялото. Кладен въздух помилва прасците на Сабрина, защото роклята се беше вдигнала до свършено оформените ѝ бедра. Тя пое шумно въздух и изпита диво желание да потъне в земята. Момичето, зададо нетактичния въпрос, падна в безсъзнание в ръцете на най-близкия джентълмен. Другите първо отстъпиха слисано назад, после обаче я зяпнаха любопитно. Сабрина никога през живота си не беше изпитвала такъв срам. Това ново за нея чувство я вцепени.

Морган огледа краката ѝ от пръстите до бедрата. Присъстващите затаиха дъх, сякаш се очакваше присъдата на личния лекар на краля.

— Намирам, че изобщо не са деформирани — оповести накрая той и отново я зави. — Намирам ги малко бледи и мършави, но иначе са напълно в ред.

Защитен от безмълвния ужас на заобиколилите ги господа, той се наведе над дясната ръка на Сабрина, плъзна топлите си устни по нежната кожа и я погледна с искрящи очи.

— До следващия път, мис Камерън.

Сабрина вече кипеше от гняв.

— Вие... вие... проклет...

Докато заекването ѝ се извисяваше във възмутен писък, Морган излезе усмихнат от балната зала и взе наметката си от ръцете на слугата. Очите на пажата святаха възбудено.

— Надявам се скоро да ни посетите отново, милорд.

Морган се наметна небрежно и отговори с намигване:

— Можете да разчитате на това, момко.

* * *

Когато Морган излезе от къщата, Раналд побърза да отвори вратата на чакащата карета. След като хвърли любопитен поглед към гневното лице на братовчед си, той поклати съчувствено глава.

— Май не е минало много добре. Как се държаха онези свине? Да не са те изхвърлили?

— Напротив, напротив. — Морган падна тежко на седалката и дръпна шалчето от врата си. — Мина точно както се очакваше.

Раналд затръшна вратичката и се метна като истински паж на капрата, но веднага унищожи въздействието на този жест, като се наведе към прозорчето. За разлика от Морган той беше много щастлив от новите си одежди. Когато си бяха вкъщи, прекарваше дълго време пред огледалото, приглаждаше гордо блестящата си ливрея или пудреше перуката си.

— Къде отиваме? — попита той и изкриви лице в усмивка. — Искам да кажа, какъв адрес да дам на кочияша, милорд?

Морган стисна зъби и изстреля думите като залп върху невинния в случая Раналд.

— Блумсбъри Скуеър.

* * *

След като три пъти сбъркаха пътя и Раналд едва не преби от бой един пиян моряк, най-после стигнаха до Блумсбъри Скуеър. Когато Морган слезе от каретата, лекият дъжд вече беше намокрил калдъръма и забулваше уличните фенери в сребриста мъгла.

Той остави Раналд пред отражението му в една витрина и влезе в красивата малка къща. Изкачи стълбата до втория етаж и тъкмо се готвеше да почука учтиво, когато до ушите му достигнаха звънтене на кристал и шеговит разговор и той гневно удари резбованата врата с юмрук.

Вратата отхвъркна, удари се в стената и двамата Камерънови вдигнаха виновно глави, сякаш не седяха на масата за вечеря, а зет им ги беше заварил да правят любов в гостната.

Морган поклати глава. Домашният уют и нежността между родителите на Сабрина, които бяха преодолели заедно години на радост и години на страдания, днес го вбесяваха повече от всякога. Той

и Сабрина нямаха това щастие. Искаше му се да преобърне масата и да натроши столовете, да опустоши просто мебелираната стая и кухнята и накрая да изпие на един дъх бутилката с бренди, поставена върху снежнобялата ленена покривка.

Дугъл се надигна предпазливо от мястото си.

— Предполагам, че си я видял?

— Вие ме излъгахте.

Дугъл размени бърз поглед с жена си. Вбесен от тайните им, Морган грабна бутилката с бренди, но вместо да я изпразни на един дъх, я метна в стената. Тя се разпръсна на хиляди парченца и Елизабет изохка уплашено.

Тя се овладя веднага, остави салфетката си на масата и подреди приборите.

— Нямахме друг избор. Ако ти бяхме казали, че нашата кротка, мила дъщеря се е превърнала във фурия, която дори ние не познаваме... — След като нареди всички прибори, тя замлъкна насред движението и насред изречението.

— Да не би да сте си помислили, че няма да ѝ помогна, защото вече не е милата малка Сабрина? — изфуча Морган.

Продължителното мълчание на Елизабет беше многозначително. Дугъл застана зад жена си и успокоително сложи ръка на рамото ѝ.

— Най-важното е дали все още искаш да ѝ помогнеш, след като си видял каква е станала...

Очите на Морган блеснаха ледени, гласът му прозвуча дрезгаво:

— Даже когато те мразех, си мислех, че си добър човек, Дугъл Камерън. Но сега проумях, че не си по-добър от проклетия ми баща. Винаги оставаш дискретно на заден план, дърпаш умело конците и оставяш всички марионетки да танцуват по твоята свирка. — Той се вкопчи в облегалката на стола и погледна в умолителното лице на Елизабет. Тя беше единствената жена на земята, чиято молба не можеше да отхвърли. — Да, ще свърша мръсната работа вместо вас. Ще я тормозя, докато си спомни как се води битка. Но и тримата знаем каква ще е цената за свършената работа. Щом свърша с нея, омразата ѝ ще се насочи не срещу вас, а срещу мен.

Той се обърна рязко и излезе навън под усиливания се дъжд.

Раналд бе намерил убежище в каретата и Морган седна насреща му. Един поглед беше достатъчен, за да го накара да замълчи.

Когато каретата мина през локвите и опръска близките прозорци, нито един от двамата мъже не забеляза самотната, мокра фигура, която стоеше на ъгъла и гледаше подире им.

ГЛАВА 25

— Няма да се върна при нея! Все ми е едно, ако негова светлост ме изхвърли на улицата! Няма да преживея втори път този ужас! — Момичето захълца отново и скри лице в бялата си престилка.

— Моля те, Беа, не говори такива неща. Знаеш, че майка ти зависи от парите, които припечелваш. Не забравяй, че всеки ден носиш на малките си братчета и сестричета хубави неща за ядене.

— Но тя е чудовище! — изплака момичето и падна в прегръдката на дебелата готвачка.

Готвачката я потупа утешително по гърба и размени безпомощни погледи с останалите прислужници. Всички бяха избягали в кухнята и цяла сутрин обсъждаха възбудено коя ще бъде следващата нещастна душа, която ще бъде хвърлена за плячка на младата лъвица. Даже отпуснатите от херцога извънредни суми не бяха достатъчни да се намерят доброволци.

Когато звънчето за слугите отново иззвъня настойчиво, готвачката погледна обвинително към тавана. Макар че не беше злобна жена, тази сутрин тя искрено си пожела сакатата племенница на работодателя им най-сетне да увие златния шнур на звънчето около тясната си, бледа шия. Без да знае, че пронизителният звън ще преследва прислужниците дори и в съня, макар че повечето се спасяваха с бягство, мистър Стивън бе инсталирал устройството в деня на пристигането на Сабрина.

След снощния бал мъчителката на слугите беше в необичайно добра форма. Цяла нощ ги бе държала будни, като на всеки пет минути звънеше за компреси, масаж на краката или хладни кърпи срещу главоболието си. Добродушният ѝ вуйчо се оттегли дипломатично в библиотеката, а Енид и мистър Стивън се разхождаха от часове в градината.

Звънецът отново зазвъня настойчиво и готвачката се разтрепери. Никой от треперещите слуги не чу чукането на входната врата. А после

се случи чудо: изведнъж настана тишина, благословена, скъпоценна тишина.

* * *

Обектът на страха лежеше самотен на дивана в салона и кипеше от гняв.

Сабрина дръпна шнура на звънеца с все сила — и изведнъж той се озова в ръката ѝ. Тя се взря като замаяна в блестящото въженце и бе обзета от паника. Отникъде не се чуваха бързи стъпки или шумолене на сатенена ливрея. Никой не идваше да ѝ помогне. Сигурно щяха да я оставят цял ден сама със страховете и съмненията ѝ.

И с безполезните ѝ крака.

Отвратена, тя отвърна поглед от тялото си. Позлатените амурчета на камината се подхилваха насреща ѝ. Макар че в стаята беше потискащо горещо, тя бе заповядала на слугите да запалят огън. Сутрешното слънце падаше безпрепятствено през прозорците и между гърдите ѝ се стичаха вадички лепкава пот. Тя задърпа сърдито яката на халата си, но скоро отпусна примирено ръце.

Съзнаваше, че бавно, но сигурно губи контрол над себе си и околните. От месеци насам манипулираше всички без изключение — очевидно искаше по този начин да компенсира онзи ужасен момент, когато бе полетяла в пропастта, но без тази защитна маска тя щеше да се разтроши на хиляди малки парченца и пролетният вятър щеше да ги разнесе на всички страни.

— Върви по дяволите, Морган Макдонъл — изсъска вбесено тя.

Морган имаше наглостта да проникне отново в живота ѝ и да я извади от равновесие както някога. Той непрекъснато я тласкаше към необмислено постъпки, но никога не беше наблизил, за да я хване, когато падаше.

Сабрина погледна одеялото, с което бяха завити краката ѝ, после отправи поглед към вратата. Докато все още беше обкръжена от хора, които изпълняваха безпрекословно желанията ѝ, тя бе предпазена от изкушенията, които ѝ предлагаше Морган, дори от предизвикателната подигравка в искрящия му поглед.

Тишината притисна раменете ѝ. В салона се чуваше единствено шумното тиктакане на бронзовия часовник на камината. Скоро Сабрина не издържа.

Пое дълбоко въздух, хвърли одеялото, отвори халата и огледа босите си крака, сякаш не бяха част от нейното тяло, а принадлежаха на друга жена. Челото ѝ се набръчка. Морган май имаше право. Краката ѝ бяха бледи и тънки, но иначе изглеждаха напълно нормални. Тя размърда пръстите си и изпита детинско възхищение от това просто движение.

— Ето, миличка, готови сме. Нося ти компрес за бедните ти гърдички.

Леля Хонора, следвана от дърпащо се момиче, влезе забързано в салона. Сабрина побърза да завие краката си с одеялото и скри облекчението си, че вече не беше сама, зад пренебрежително изпуктяване.

— Надявам се, че е с борова зеленина. От ментата получавам обрив.

Лелята съчувствено цъкна с език.

— За съжаление боровата зеленина свърши, мила моя. Взехме нещо друго.

Уплашеното момиче побърза да отдръпне димящата купа от фурията на дивана.

— Къде е шалът ми? — попита ледено Сабрина. — В този салон е адски студено.

Леля Хонора обърса потта от челото си.

— Но, съкровище, тук е толкова топло...

— Не и когато някой страда от лошо кръвоснабдяване и ден и нощ го оставят на течение.

В този миг на вратата се появиха Енид и Стивън и леля Хонора въздъхна облекчено.

Стивън поднесе на Сабрина букет лавандулово-сини цветя.

— Виж, мила братовчедке, какво откъсна сестра ми специално за теб. Надявам се тези красиви цветенца да те зарадват.

Енид кимна сияещо, но усмивката ѝ бързо угасна, когато Сабрина се разкиха.

— Махни ги от мен! Знаеш, че не понасям зюмбюли.

Енид и майка ѝ се спогледаха изнервено, а Стивън напъха цветята в една ваза, като мърмореше неодобрително. Ала дори враждебното изражение на момичето отстъпи място на искрена загриженост, когато кихането на Сабрина премина в задавено пъшкане.

— Велики боже! — изхърка тя. — Гърлото ми се затваря! Усецам го. Помогнете ми. Моля, помогнете ми!

Леля Хонора се разпищя уплашено, салонът се напълни със слуги. Стивън тупаше братовчедка си по гърба, майка му изпрати един от пажовете за доктора. Момъкът се втурна да изпълни поръчката и се сблъска на вратата с господаря си. Перуките им се изкривиха.

— Но моля ви се! — извика сърдито вуйчо Уили. — Какъв е този дяволски шум?

Никой не забеляза иконома и едрия му придружител, които стояха в позлатената рамка на отсрещната врата. Без да се впечатли особено от бъркотията, икономът оповести с висок глас:

— Граф Монтгарей!

Никой не им обърна внимание. Херцогът се караше, херцогинята и Енид хълцаха, слугите тичаха като подплашени пилета в различни стадии на паника.

Икономът хвърли извинителен поглед към посетителя, покашля се и отново оповести:

— Граф Монтгарей!

Сабрина се бореше да си поеме въздух, хъркаше и размахваше ръце, бузите ѝ се оцветиха почти като зюмбюлите. Докато близките ѝ я гледаха втрещено, графът успокояващо потупа иконома по рамото, прекоси помещението, извади цветята от вазата и изля студената вода върху лицето на Сабрина.

ГЛАВА 26

В салона се възцари потискаща тишина. Пъшкането на Сабрина премина в тихо хълцане.

Като видяха изумлението по лицето ѝ, уплашените слуги се окопитиха и даже се развеселиха. Един примигна, друг прехапа устни, трети се извърна настрана, за да скрие смеха си. Стивън скри ръце зад гърба си, стисна юмруци и упорито се загледа в една точка. Икономът, чиято единствена задача беше да пази достойнството на прислужническото съсловие в дома на Белмонт, сложи ръка на устата си и се закашля. След малко промърмори някакво извинение и се оттегли. Сякаш се беше уплашил, че посетителят е луд и нищо чудно да изсипе върху главата му водата от аквариума със златни рибки.

Сабрина загуби ума и дума. От тъмните ѝ ресници капеше вода, в скута ѝ се образува локвичка, сатененият халат залепна за гърдите ѝ.

Без да се занимава повече с нея, Морган поднесе пълната ръка на леля Хонора към устните си.

— Надявам се ваша светлост да прости нецивилизованата ми намеса. Но трябва да знаете, че често имам работа с подобни случаи. Имам едно старо куче, което от време на време получава такива пристъпи.

— Пристъпи? — повтори Сабрина с ясен, пронизителен глас.

Морган, който не бе пуснал ръката на леля ѝ, я удостои със загадъчен поглед.

— Пристъпи на задушаване. Разбира се, имах предвид пристъпи на задушаване.

— Изненадвам се, че просто не сте го застреляли.

Леля Хонора смаяно местеше поглед между двамата и Морган се възползва от всеобщото объркване, за да вземе нещата в свои ръце.

— Позволете.

Той извади кърпичка от джоба на жакета си, коленичи до дивана, изтри лицето на Сабрина и при това уж неволно измъкна няколко копиренемеки кичура от строгия кок.

— Трябва да се изсушите и да дишате чист въздух — обясни той и сръчните му ръце затанцуваха над мъничките копченца на халата ѝ, за да разголят гърдите ѝ пред цялата любопитна публика.

Сабрина гневно отблъсна лапите му и бързо събра халата си под брадичката.

Без да губи доброто си настроение, Морган прекоси салона и отвори широко прозорците.

— Нищо чудно, че бедното момиче се задушава. Всеки би получил астма, ако го затворят в това задушно помещение. Единственото, от което се нуждае, е свеж въздух.

— Мразя свежия въздух — отговори със слаб гласец Сабрина. — Той ме разболява. — В този момент наистина се чувстваше болна.

Без да я слуша, Морган вкара в стаята непознато устройство от дърво и желязо.

— Какво, за бога, е това? — попита възмутено Сабрина. — Средновековен инструмент за мъчения?

— Това, скъпа моя мис Камерън, е подарък. Най-новото откритие. Наричат го инвалиден стол. Вече няма да ви разнасят насам-натам като наръч дърва за горене.

Докато устройството трополеше през персийския килим, Сабрина го разгледа по-внимателно и установи, че наистина беше стол с колела. Тревогата ѝ нарасна, когато Морган махна одеялото от краката ѝ и го положи върху коравата дървена седалка.

— Уверен съм, че разходката в градината ще ви се отрази много добре — оповести със сияещо лице той.

Сабрина поклати глава и изфуча разярено:

— Прощавайте сър, но поведението ви е...

Без повече коментари Морган я вдигна на ръце и лудото биене на сърцето ѝ при тази среща с тялото му ѝ напомни кой всъщност беше той: законният ѝ съпруг. Поне до края на този месец, когато баща ѝ най-сетне щеше да анулира този невъзможен брак.

Тя устоя на изкушението да се притисне до могъщите му гърди, единственото място, на което се чувстваше сигурна. Вместо това се скова, колкото можеше. Той я настани в инвалидния стол, мушна ръка под халата и намести сакатите ѝ крака върху поставката. Ръцете му бяха топли и меки — толкова добре познати, че Сабрина се разтрепери. Милувката на пръстите му върху голата ѝ кожа събуди

безмилостно потисканата чувственост. Мазолите по дланите му ѝ напомниха, че зад маската на почтен джентълмен се крие съвсем друг човек, и тя затвори очи, за да не срещне погледа му.

Когато Морган сложи възглавница зад гърба на Сабрина, херцогинята се наведе към мъжа си.

— Мисля, че трябва да ги придружа. Не е прилично да...

Морган хвърли многозначителен поглед към Енид и херцогът разбра, че този човек можеше да провали великолепия му план да спаси доброто име на дъщеря си. Трябваше да потърсят съвета на Дугъл Камерън, но дотогава бяха принудени да се задоволят с ролята на незначителни фигури в загадъчната игра на графа.

— Глупости — отговори Уйлям и махна небрежно. — Нашето малко жълтурче се нуждае от глътка свеж градински въздух.

— Вуйчо У или! — изплака Сабрина, смъртоносно улучена от позорното предателство.

Ала протестите ѝ бяха напразни. Морган хвана ръчките на стола и го подкара към двукрилата врата за градината.

Яркото слънце навън я заслепи. Тя присви очи и внимателно пое дъх в очакване на болезнено пробуждане в слепоочията.

Мек бриз помилва кожата ѝ. Слънцето потопа лицето ѝ в сладка топлина. Тя отвори предпазливо очи и примигна, за да отнесе необичайната светлина към образци, които мозъкът ѝ разбираше. Утринната светлина обгръщаше като ментовозелено було терасата и грижливо подрязаните дървета. Вместо опитомените градски градини пред погледа ѝ се появи истинска страна на чудесата. Крехки нови листа се отделяха от клонките на живия плет, розови цветчета се катереха по железен шпалир, птички подскачаха по тревата и ровеха с човки във влажната земя, пъстри пеперуди се стрелкаха от храст на храст. Въздухът ухаеше на жасмин.

Сабрина пое внимателно аромата на лекия бриз и смаяно отбеляза, че той не предизвика нито кихане, нито пъшкане, нито дори подсмърчане. Искеше да мрази свежестта на настъпващата пролет, но очите ѝ неволно проследиха безгрижния полет на една пчела. През дългите, студени зимни нощи беше забравила колко красива може да бъде природата.

Морган подкара стола ѝ към тихо плискащия се фонтан. Упоритото му мълчание се подчертаваше още повече от равномерното

скърцане на колелата. Напразно беше да се мъчи да разговаря нормално с него. Той беше абсолютно луд. Достатъчно луд, за да я отвлече. Но дори и тогава нямаше да я принуди да заговори.

— Никога не си ми разказвал, че си граф — изтърси тя, забравила добрите си намерения да остане безмълвна.

— Никога не си ме питала.

— Забелязвам, че си разговорлив както обикновено. Никога не съм понасяла дрънкането ти.

— Както и доста други неща — отговори спокойно той.

Сабрина си спомни как веднъж му бе изкрещяла, че не понася той да я докосва и колко пъти го беше унижавала. Може би той бе дошъл чак в Лондон, за да ѝ отмъсти за жестокостта? За да я скандализира пред лондонското общество? По гърба ѝ полазиха студени тръпки. От опит знаеше, че Морган Макдонъл е крайно опасен противник.

Какво по-голямо наказание от това да види как той се влюбва в друга жена — в една от нежно усмихващите се мадони от висшето общество, които умираха от желание да преживеят нещо толкова романтично като женитба с един тайнствен планинец.

Дори в собствените ѝ уши тонът ѝ прозвуча принудено, когато попита:

— Как го направи? Да не би да си убил истинския граф Монтгарей? Откраднал си дрехите му? Опозорил си жена му?

Твърде късно забеляза, че се намираха пред две широки стъпала, по които се стигаше до тераса, настлана с чакъл, която водеше към просторния парк. Вместо да я бутне, както заслужаваше, Морган вдигна стола високо във въздуха и го наведе така, че тежестта падна върху тесните хълбоци и мускулестите бедра. Силните му ръце я държаха в плен. Сабрина го погледна в лицето и сърцето ѝ заби като лудо.

Заплашителният блясък в очите му я стресна. Гласът му прозвуча съвсем тихо:

— Никого не съм опозорявал... в последно време.

Ароматът на сандалово дърво и бор, който излъчваше тялото му, замая сетивата ѝ. След злополуката за първи път се чувстваше изцяло зависима от волята на друг човек. Гладко избръснатата му брадичка

беше само на сантиметри от устата ѝ и горещият му дъх се смеси с неволната ѝ въздишка.

Твърде страхлива, за да преживее ново падане, тя затвори очи.

Морган пренесе стола до терасата и когато отново отвори очи, Сабрина забеляза, че отдавна са оставили зад себе си опасното място и се движат с впечатляваща скорост по една широка алея.

— Нямах представа, че се упражняваш в бягане на дълги разстояния — извика тя, за да заглуши тракането на колелата. — Всъщност това е доста цивилизован спорт. Но според мен не е толкова вълнуващ като опожаряването и плячкосването.

Морган не намали темпото и вземаше завоите на градинските пътища с такъв замах, че Сабрина трябваше да се вкопчи с всичка сила в страничните облегалки, за да не падне.

Гласът ѝ отново прозвуча с упражняваната месеци наред смесица от огорчение, настойчивост и истерия.

— Ако веднага не престанеш, ще бъда принудена да те удуша с изисканото шалче на врата ти. — Тя измъкна възглавницата иззад гърба си и я размаха към носа му. — Ако си дошъл тук, за да завършиш разрушителното си дело, просто се наведи и натисни тази възглавница върху лицето ми. Тогава всичко ще свърши. И за теб, и за мен.

Морган не издържа. Той спря рязко, наведе инвалидния стол и Сабрина се изтърколи в меко легло от мъх и рохкава пръст.

Тя падна на ръце и колене. Кокът се развали, косите ѝ нападаха по лицето и тя шумно пое въздух.

Морган заобиколи стола и застана пред нея в целия си грамаден ръст.

— Много съжалявам — заяви със сладък глас той. — Сигурно съм улучил някой камък.

Сабрина вдигна глава. Като видя пред себе си арогантно разкрачените крака, безупречно ушития панталон и излъсканите до блясък кожени обувки, тя побесня. Почувства се върната на мястото, където бе започнало всичко между тях. Сякаш оттогава не бяха минали години, а само няколко минути. Колко бързо се бяха върнали в ролите от детството!

Тя издуха няколко досадни къдрици от лицето си и изсъска:

— Ти открай време обичаш да ме виждаш коленичила пред себе си, нали, Морган Макдонъл?

Подигравателните пламъчета в очите му събудиха в сърцето ѝ еротичните видения, които от месеци насам отчаяно се опитваше да прогони.

— Доколкото си спомням, в тази поза разкриваш особено добре талантите си.

— Мразя те! — Тя замахна слепешком към крака му и се удари болезнено.

— Много добре — прозвуча спокойният му отговор, когато тя се отпусна на колене и започна да разтрива пулсиращите си пръсти. — Това опростява нещата.

Той скръсти ръце под гърдите си, погледна надолу към жена си и се опита да скрие обърканите си чувства зад равнодушна маска. Искаше тя да го мрази. Наистина го искаше. Всяка сутрин в Макдонъл Касъл, когато се будеше със замъглено от алкохола съзнание и бученето в главата му се усилваше от спомена за обвинителните ѝ думи, той се опитваше да си внуши, че без нея ще живее много по-добре. Ако сега успееше да ѝ се надсмее — колко жалка изглеждаше в този момент, коленичила пред него на земята с разбъркани коси, — може би щеше да я забрави завинаги.

Ала гневното святкане на очите ѝ му подсказа да не се надява. Гърбът ѝ беше така силно опънат, че можеше да се счупи и при най-малкото движение. Макар че бе паднала от трона си, тя се бореше с всички сили да запази достойнството си на принцеса. Вместо съжаление сърцето му се сви от друго чувство, мъчително и опасно като двустранно наточен меч.

Не му се искаше да си признае, че твърдението на Дугъл е било вярно. Сабрина имаше нужда от него, и то много повече, отколкото тя можеше да разбере.

Той клекна насреща ѝ.

— Не съм дошъл да те гледам как се влачиш на колене. Тук съм, защото искам да проходиш.

Сабрина отмахна косите си от лицето с трескаво движение и се отдръпна от него.

— Я не говори глупости. Нали чу какво каза доктор Монджой. Поне ти би трябвало да бъдеш наясно, че никога няма да прохода.

Морган разбра, че няма смисъл да се кара с нея. Хвана я за раменете и я изправи на крака. Когато тя се залюля и се плъзна по него като увехнал лист, той сложи ръка на талията ѝ, опря хълбоци в ниския зид и се разкрачи, за да носи и нейната тежест.

След като месеци наред беше тормозила най-близките си хора с детински пристъпи на ярост и саркастични забележки, Сабрина не можа да понесе близостта на Морган. Топлината на силното, мускулесто тяло заплашваше да стопи ледените планини, които беше издигнала с толкова усилия. Тя се вкопчи в ръцете му, въпреки волята си се опря на него и смесицата от нежност и сила, която струеше от тялото му, я разтрепери от глава до пети.

Двамата стояха толкова близо един до друг, сякаш заедно образуваха отговора на въпроса, който никой не се осмеляваше да зададе. Дъхът му помилва слепоочията и разбърканите ѝ къдрици.

Сабрина опря буза в шалчето му и промърмори ядосано:

— Проклетник! С какво право се вмъкна отново в живота ми?

Гласът му беше неумолим като хватката му.

— С цялото право на света. В крайна сметка съм твой законен съпруг.

— Не ти остава още много — изсъска сърдито тя.

— Това зависи единствено от теб.

Дъхът ѝ спря. Думите му събудиха в душата ѝ страх и надежда.

— Какво искаш да кажеш?

Морган обхвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне в лицето.

— Ако ми позволиш през следващите четири седмици да те посещавам редовно, ще се съглася да анулираме брака си. Ако не, ще посетя всички магистрати в Лондон и в Шотландия, за да им заявя, че доброволно си разтваряла краката си за безделник като мен. Тогава ще бъдеш принудена да искаш развод и името на баща ти ще бъде стъпкано в калта.

Студената красота на вкаменените му черти я възхити въпреки всичко.

— Защо? — попита задавено тя. — Защо ми причиняваш това? Така ли си представяш отмъщението?

За секунда в очите на Морган се отразиха противоречиви чувства. Но веднага след това лицето му стана толкова безизразно, че

Сабрина не беше сигурна дали този вътрешен конфликт не е бил само продукт на фантазията ѝ. Морган се обърна към нея, сложи я да седне на стената и изтри ръце, сякаш беше омърсен от докосването и.

На устните му заигра студена усмивка.

— Мисли, каквото искаш. Може наистина да искам отмъщение, но може и да не искам. Твърде възможно е обаче да искам да се освободя от угризения на съвестта заради теб.

— Не говори глупости. — Сабрина се залови за стената. — Всички знаят, че Макдонъллови нямат съвест.

Той намести шалчето си и се запъти към градинската портичка.

— Ще дойда утре в два. Ако не искаш да ме представиш като изчезналия си съпруг, предлагам да измислиш някоя интересна история за пред роднините си. Желая ви добър ден, мис Камерън.

— И какво ще спечеля, ако ти помогна да успокоиш съвестта си? — извика подире му тя.

— Свобода — отговори той през рамо. — Денят, в който проходиш, ще бъде денят, в който завинаги ще ми обърнеш гръб.

Портичката се затвори с трясък зад гърба му.

Когато осъзна, че я беше оставил сама и безпомощна, Сабрина шумно пое въздух. Терасата беше скрита от къщата зад редица стройни лаврови дървета и единствените шумове, които тя можеше да чуе, бяха веселата песен на фонтана и бръмченето на една пчела, която прелиташе от цвят на цвят, за да събира нектар. Инвалидният стол беше на няколко метра от нея. Мекото дърво и излъсканото желязо блеснаха подигравателно насреща ѝ, за да ѝ покажат, че са недостижими.

Сабрина не си загуби времето да води война с безполезните си крака, а се изтегли с ръце до ръба на стената, протегна крака и докосна с пръсти хладната земя. Вместо очакваната режеща болка тя усети само леко пулсиране. Изруга и предпазливо премести част от тежестта на тялото върху краката си.

Отдавна забравили какво е да я носят, краката ѝ веднага поддадоха, тя се плъзна по стената, падна тежко на задните си части и гневно стисна ръце в юмруци.

В гърдите ѝ закипя гняв, прекрасен и пречистващ. За първи път от месеци се почувства истински жива. Крясъците и сарказмът бяха само заместител на този кипящ гняв. Сега вече не се задоволяваше да

се оплаква от съдбата си. Сега гневът ѝ имаше цел: да се опълчи като достоен противник срещу русия, зеленоок, самодоволен великан, който отново бе нахлул в живота ѝ.

Тя отметна глава назад, погледна към яркосиньото небе и извика за помощ с глас, за който слугите на вуйчо ѝ по-късно разказваха, че бил чул на половината път до Единбург.

ГЛАВА 27

Часовникът на камината удари два. За учудване на леля си и Енид Сабрина седеше спокойно в инвалидния стол. Никой не можеше да разбере защо бе настояла да остане в него, след като в салона имаше предостатъчно меки и много по-удобни столове.

Без да се тревожи от притесненията им, Сабрина прелистваше книгата си. В тази къща нямаше какво да се чете, освен глупавите романи на Енид. Не ѝ беше особено приятно да узнае, че мис Мери Тофт е престанала да произвежда наследници, след като най-скандалната мъжка акушерка на Лондон я заплашила с операция за спиране на детеродната способност. Освен това мисис Тофт била заплашена с арестуване. Истинско слабоумие!

Минутите се точеха безкрайно бавно. Сабрина се огледа в излъскания свещник, поставен на стъклената масичка до лакътя ѝ. Под предлог, че се почесва зад ухото, измъкна един кичур от строгия си кок и раздвижи челюстта си в напразно усилие да направи изражението си по-меко.

Образът върху лъскавата повърхност ѝ беше чужд. Една плаха, несигурна личност, която нямаше ни най-малка прилика с някогашната самоуверена, весела Сабрина.

Разтревожена от тази промяна, тя приглади диплите на смарагдово зеления си халат. Това беше най-хубавата ѝ дреха, но тя със сигурност не я бе избрала заради Морган. Вероятно той изобщо нямаше да дойде. Сигурно просто си беше направил жестока шега с нея. Като мъж беше също толкова непоносим, колкото някога като момче.

Енид отпусна плетката си.

— Искаш ли да ти почета, Сабрина?

— Не, благодаря — отговори с отсъстващ вид младата жена. —

Очите ми са съвсем здрави, защо трябва друг да ми чете?

Енид и херцогинята отново се спогледаха слисано.

Едно от момичетата влезе на пръсти в салона и предложи на Сабрина чаша шоколад. Ръцете му трепереха, сякаш очакваше горещата течност всеки миг да се излее на главата му. Сабрина пое чашката и момичето се оттегли със сведена глава към вратата.

— Беатрис.

Слугинята потръпна и на бузите ѝ избиха трескави червени петна.

— Да, мис?

Сабрина я погледна с усмивка.

— Шоколадът е чудесен. Благодаря ти.

Момичето зяпна смаяно. Не можеше да повярва, че племенницата на господаря ѝ се е променила така изведнъж. Безличното, бледо същество, което постоянно стискаше устни, сякаш смучеше лимон, изведнъж бе станало красива млада жена. Беа направи реверанс и хукна да съобщи за откритието си на другите слуги.

Сабрина остави празната чашка на таблата и се облиза като доволна котка. Часовникът на камината отмерваше скъпоценните минути, докато накрая тя реши, че сърцето ѝ бие в същия прекалено бавен ритъм на голямата стрелка. Скоро щеше изобщо да спре да бие...

В коридора отекна енергичен мъжки глас и ритъмът на сърцето ѝ се ускори. Сабрина хвърли книгата на дивана, после се пресегна и отново я взе. Отвори я и се загледа в една страница, без да забележи, че я държи обратно. Надникна предпазливо над ръба, когато вуйчо Уили въведе Морган в салона, като го потупваше по рамото, сякаш бяха стари приятели. По гърба ѝ полазиха тръпки. Дружелюбните отношения между двамата със сигурност означаваха нещо лошо.

Днес Морган играеше ролята на почтен джентълмен с особено въодушевление. Отправи няколко комплимента към леля Хонора, докато къдриците ѝ заподскачаха от радост, и увери Енид колко много харесва плетката ѝ. Когато най-сетне дойде редът на Сабрина, тя се скри зад книгата си и си пожела да стане невидима.

Морган вдигна ръката ѝ към устните си и книгата падна на пода.

Устните му докоснаха кокалчетата на пръстите и лекото трептене на езика му, невидимо за другите, едва не я подлуди. Съкрушеното му лице беше в състояние да изтръгне сълзи дори от камъка.

— О, мис Камерън, боя се, че съм забравил да ви помоля да се облечете като за разходка. Днес съм планирал малък излет.

Сабрина се вцепени. Представи си подигравателно сочещи пръсти и обидни крясъци или скрит шепот: „Защо този великолепен мъж е излязъл на разходка с една саката?“

— Излет? — повтори тя, сякаш ѝ бе предложил да я отвлече на Марс. — Аз никога не излизам.

— Днес ще излезете. — Усмивката му беше толкова любезна, а погледът толкова лишен от търпение, че тя си представи обезобразеното си тяло в уличния ров. — Ще почакам да се облечете. — Той се облегна на стола и, приведе се към нея и добави шепнешком: — Освен ако не искаш да ти помогна.

Сабрина видя съвсем ясно какво щеше да се случи: загорели от слънцето ръце отвориха корсета ѝ и разкриха снежнобелите ѝ гърди; горещи устни се плъзнаха по бедрата ѝ, сръчни пръсти смъкнаха дантелените чорапи. Тя пое шумно въздух. Не се запита защо виденията ѝ включваха събличане, а не обличане.

Лея Хонора се обади несигурно:

— Не мисля, че е редно... Трябва да имате компаньонка.

Морган се изправи и я удостои с усмивка, мека като най-сладкото бренди.

— Добре. Сигурен съм, че лейди Маклауд с удоволствие ще ни придружи. Тя е почтена вдовица и се ползва с безупречно име.

Всеки път, когато се излагаше на неоспоримата Морганова логика, вуйчо Уили започваше да трепери.

— Ами... предполагам, че... щом казвате...

С нетипичен за нея инстинкт на самосъхранение Енид пое контрола над ситуацията. Хвърли плетката си, прекоси салона и решително забута инвалидния стол на Сабрина към вратата.

— Ако графът е така любезен да почака, ще помогна на братовчедка си да се облече.

— Но аз не искам да изляза с него! — изплака отчаяно Сабрина. — Този човек е напълно луд! — Изглежда никой не я чу.

Обидена до дън душа, тя позволи на Енид да ѝ помогне в обличането. Братовчедка ѝ я облече с майчинска загриженост, среса косата ѝ, разхлаби строгия кок и преди да я предаде в ръцете на неприятеля, даже я целуна по бузата.

— Юда — изсъска Сабрина, когато след минута Морган подкара инвалидния стол към вратата, която усърдният паж държеше широко отворена.

Отмъщението дойде почти веднага: когато излязоха под ярката слънчева светлина, пред Енид застана не друг, а Раналд — нагласен с ливрея и с напудрена перука. Очевидно тя не беше очаквала, че Морган ще прости толкова страшно престъпление като това на Раналд и на всичкото отгоре ще разреши на негодника да го придружи в Лондон.

Енид побледня като смъртник, после стана пурпурно червена. Раналд зяпна смаяно закръгления ѝ корем.

Морган прекъсна мълчанието:

— Не съм му казал, че ще става баща. Предположих, че предпочита да го чуе от вас.

Сабрина изкриви уста в усмивка, но злобното ѝ задоволство не трая дълго. Морган я вдигна от инвалидния стол и я притисна до гърдите си, сякаш се боеше да не му избяга. Когато я настани върху кожената седалка в каретата, тя изскърца със зъби.

— Тиран!

— Разглезена хлапачка — гласеше веселият отговор.

Енид изпъна рамене, отметна глава назад и се качи в каретата, докато Морган привързваше инвалидния стол отзад. След като свърши тази работа, той се настани срещу двете жени.

— Защо не окачим на прозореца табела? — предложи Сабрина, когато каретата потегли. — „Огледът на сакатата струва половин пени.“ Може дори да издадат книга за мен.

— Я не говори глупости! — Погледът му обходи крехката ѝ фигура от дантеленото боне до връхчетата на кадифените пантофки. — За такова представление трябва да поискаме поне два пенса.

Потисната от подигравателната му усмивка, Сабрина скръсти ръце в скута си. Когато каретата направи завой, главата на Раналд се появи зад прозорчето и Енид побърза за спусне дантелените завески.

Най-после спряха. Дори в затвореното превозно средство усетиха миризмата на реката. Отвън се чуваха весели гласове. Сабрина погледна навън и разбра, че се намираха край Тауър.

— Много подходящо място — отбеляза сухо тя. — Напомня ми за Макдонъл Касъл, но се осмелявам да твърдя, че тук е по-приятно.

— Може би предпочиташ да разгледаме лудницата в Бедлам?

— Предпочитам собственото си легло в къщата на вуйчо си.

Морган изкриви уста в усмивка.

— Колко жалко, че не изказа желанието си в началото на пътуването. Щяхме да измислим нещо.

Сабрина стисна ръце в юмруци. Този тип беше непоносим.

Когато Морган слезе и свали инвалидния стол, Сабрина изпъна рамене. Енид се направи, че не вижда протегнатата ръка на Раналд, и слезе сама от каретата, макар че привидното ѝ равнодушие видимо се разколеба от изразителната молба в погледа му. Тя сложи ръце на корема си и угрижено сведе глава.

Морган не даде време на Сабрина да се замисли за положението на братовчедка си. Когато внимателно я настани в инвалидния стол, тя се вкопчи безпомощно в ръцете му. Покрай тях минаваха много хора. Смееха се. Оглеждаха се. Шепнеха си. Точно както се беше опасявала.

Едно червенокосо момченце принуди майка си да спре, посочи я с пръст и рече:

— Виж, мамо, красивата лейди не е добре.

Сабрина сведе глава. Поне децата бяха честни да не шепнат.

На бузите ѝ избиха червени петна. Морган забеляза любопитните погледи и ѝ се притече на помощ. Уви краката ѝ с одеяло и попита с висок глас:

— Приятно ли ви е така, ваше височество?

Сабрина рязко вдигна глава. За първи път изпита истинска омраза. Как смееше да ѝ се подиграва по този начин! Ала когато го погледна в лицето, откри в погледа му само... нежност. Отдавна беше забравила това изражение — той излъчваше доброта, съчувствие, но не и съжаление. Това не беше шега за нейна сметка, а шега между тях двамата за сметка на любопитните зяпачи.

Междувременно хората бяха започнали да я оглеждат страхопочтително и да разсъждават на глас. Може би дамата беше от някое чуждо кралско семейство, дошла да разгледа любимия им Тауър? Един възрастен джентълмен дори спря, за да обясни, че странното съоръжение на колела било вариант и доразвитие на известната носилка, носена от пажове.

Думите на благодарност заседнаха в гърлото на Сабрина. Тя възнагради Морган с благосклонна усмивка и заповеднически размаха

ръка в посока към подвижния мост, за да влезе в Тауър.

Раналд тъжно изкриви лице, когато Морган подмина оръжейната, в която можеха да видят меча, с който е била отсечена главата на Ана Болейн. Енид пък въздъхна със съжаление, когато не влязоха в стаята с накитите и не можаха да се възхитят на короната на империята.

Когато Морган спря в един почти пуст вътрешен двор недалеч от западния вход, където всяка каменна арка беше заключена с тежка желязна решетка, Сабрина разбра, че бяха стигнали целта на общото си пътуване.

Морган не беше дошъл тук с нея да разглеждат оръжия или съкровища. Бе я довел на това място, за да види бялата мечка, която ходеше напред-назад в клетката си. Да види маймуните, които подскачаха свободно в двора, и лъва, чието величествено достойнство загуби въздействието си от скучаещата прозявка. Морган бе толкова зарадван от гледката на екзотичните животни, че Сабрина, която копнееше да вижда по-често истинската му усмивка, гледаше повече към него, отколкото към животните.

Когато той нахрани миешките мечки с шепа ядки, тя изведнъж изпита усещането, че някой ги наблюдава. Пазачът дремеше до вратата, Раналд и Енид стояха на няколко метра и си разменяха плахи погледи, иначе дворът между сенчестите арки беше напълно пуст. Тя вдигна рамене. Толкова отдавна не бе излизала между хора, че реагираше прекалено чувствително. Вероятно някой от хората, които беше видяла навън, бе пожелал да хвърли последен поглед към тайнственото „кралско височество“, нищо повече.

Тя усети как някой дръпна полата ѝ и откри в краката си малка маймунка. Номерата на животинчето завладяха вниманието ѝ и тя не забеляза как Морган даде знак на Раналд.

Братовчед му хвана Енид за ръка и я отведе в другия край на двора. Пазачът с червената ливрея ги последва. Отначало Енид се възпротиви, но когато пазачът започна да разказва историята на един нещастен виконт, посмял да влезе в клетката на лъва тя се заслуша с искрено въодушевление.

— Два пръста? — повтори с ужас тя. — Лъвът погълна ли ги или ги изплю?

Щом се увери, че тримата са далече, Морган се отпусна на колене пред Сабрина и топлите му ръце се плъзнаха под полите ѝ.

— Какво правиш? — пошепна ужасено тя.

— Не си движила краката си от месеци. Трябва да накараме кръвта отново да циркулира правилно.

Без да сваля копринените чорапи, той се зае да масажира прасците ѝ. Сабрина се вгледа като замаяна в главата му. Един рус кичур се бе изплъзнал от опашката, но тя устоя на желанието да го потърка между пръстите си и да го прибере на мястото му.

Лечението постигна бърз успех. Кръвта са качи в сърцето ѝ, забуча в ушите ѝ, изля се като гореща лава по цялото ѝ тяло.

Но не стигна до краката ѝ.

— Губиш си времето — изсъска тя. — Аз няма да прохода.

Морган вдигна глава и я погледна право в очите.

— От какво те е страх — че ще ходиш или че ще паднеш?

Сабрина се загуби в тъмнозелените дълбини на погледа му и изпита сериозното опасение, че вече пада. В погледа му нямаше и следа от съжаление, нищо, с което би могла да задоволи хленчещото чудовище, свило гнездо в душата ѝ.

Връхчетата на пръстите му се плъзгаха хипнотизиращо по прасците ѝ, мушнаха се в колянните ямки, качиха се до ръбовете на чорапите — и нежно погалиха голата кожа. Морган спря да диша, но в този миг крясъкът на маймуните сложи край на магията.

Той се зае отново с прасците ѝ и ги размачка толкова силно, че Сабрина изплака от болка. В погледа му блесна разкаяние.

— Причиних ли ти болка?

„Не, но сигурно ще го сториш.“ Тя прехапа устни и поклати глава.

Без да си прави труда да обяснява какво искаше, той застана зад инвалидния стол, сложи ръце под мишниците ѝ и я вдигна. Тя се замята във въздуха като скъпа кукла, той изрита стола под нея, постави я на краката ѝ...

...и я пусна.

Сабрина стисна юмруци. Можеше да стои на краката си, но никога нямаше да се осмели да направи дори една крачка.

— Няма да играя тази глупава игра.

Морган я побутна леко и тя полетя напред като пиян моряк. Той успя да я улови в последния момент за дантелената яка на роклята и да я изправи.

— Много добре. Добро момиче. Днес те моля само за една крачка. Хайде, ще опитаме още веднъж.

Сабрина упорито стисна устни, но той я побутна напред. Този път не беше достатъчно бърз, за да я хване, тя направи крачка напред и успя при падането да се опре на коленете и дланите си.

Самодоволното мълчание на Морган беше по-шумно от развеселения рев на зяпащите маймуни.

Сабрина опипа камъните и проговори мрачно:

— Би трябвало по-често да метат този двор.

* * *

През следващата седмица тя опозна всеки квадратен сантиметър от лондонската земя. Гладкия, хладен мрамор в Уестминстърското абатство, луксозните персийски килими в магазините по Лудгейт Хил и особено мозайките на музикалната академия, чиито шарки по-късно избродираща за леля си. Само гъстата трева в наскоро обновения увеселителен парк Воксхол даде кратък отдих на изнуреното ѝ тяло.

Морган беше постоянно над, зад, пред и до нея — Морган, който я докарваше до лудост с уханието на сандалово дърво и бор, с упоритостта и сдържаността си, с непоносимото си добро настроение въпреки безбройните провалени опити да проходи. Морган Макдонъл беше чудовище, излязло от ада, много по-страшен от грозния си предшественик, граф Монтарей. Халбърт само бе събирал кожата на жертвите си. Морган се вмъкваше с дяволски талант в чужда кожа. Зад ушитите по мярка панталони и скъпоценните шалчета се криеше личният ѝ зеленоок сатана. Той не и позволяваше да излезе от създадения от него ад.

Този Морган ѝ беше познат от детството — упорит до полуда, дързък, нагъл, с весело святкащи зелени очи. Хуморът му беше сух, саркастичните забележки отваряха невидими рани, ироничната усмивка я преследваше и в сънищата ѝ.

Този жесток тип заслужаваше единствено презрение. Въпреки това Сабрина живееше единствено за часовете, когато той се появяваше в къщата на вуйчо ѝ.

Вече не ѝ се позволяваше да се излежава по халат на дивана. Тя беше длъжна да изчака идването му напълно облечена, с изпънат гръб и пулсиращи мускули, върху коравото дърво на инвалидния стол. Даже грозният Халбърт не беше измислял подобни мъчения за нещастните си жертви.

Морган се появяваше всеки ден точно в два, отправяше няколко мили думи към вуйчото и лелята, изтръгваше усмивка от Енид и извеждаше дамите на разходка. Фактът, че лейди Маклауд всеки ден излизаше с братовчедка си и със загадъчния граф и вероятно беше на път да се впусне в ново приключение, следователно да стане непостижима за него, предизвика гнева на Филип Маркъм. В лондонските салони се разпространяваха какви ли не слухове за Морган и предаността му към сакатата млада дама. Той я водеше на театър, на чайове и на бал, където винаги оставаше до креслото ѝ и дори не хвърляше поглед към танцуващите. Пред хората се държеше със Сабрина учтиво и деликатно, поради което жените го обожаваха, а мъжете, с изключение на Филип, му се възхищаваха. Само Сабрина го мразеше.

Много често, когато излизаше с него, Сабрина изпитваше същите опасения като в двора на Тауър. Обръщаше се да види дали някой не ги следи и зърваше неясна тъмна сянка, но си я обясняваше като илюзия в ярката светлина на пролетното слънце.

Един следобед, когато каретата на Морган навлезе в оживена търговска улица, Сабрина видя на един ъгъл брадат мъж и забулена жена и изпищя. Ала преди да стигнат до тях, навалицата ги погълна. Морган вдигна едната си вежда, сякаш се съмняваше в душевното ѝ здраве, но тя се отпусна тежко на седалката и се запита дали пък не страда от носталгия много по-силно, отколкото ѝ се искаше да признае.

Тя все още не разбираше защо Морган постоянно я водеше на обществени места. До края на втората седмица двамата бяха посетили всички интересни места в града с изключение на площада за екзекуции и лудницата. Той не се стараеше да избегне скандал, това беше повече от ясно. Той беше от клана Макдонъл, а Макдонълони не се интересуваха какво говорят другите за тях. Освен това на карта беше заложено нейното добро име, не неговото.

Сабрина нямаше време дори да тормози слугите в къщата на вуйчо си. Всяка сутрин след ставане масажираше краката си, докато

усетеше как кръвта пулсира буйно във вените ѝ. По всяко време на деня и нощта се упражняваше сама в спалнята си. Много скоро слугите се научиха да не забелязват тропането, ударите и проклятията, които се чуваха денем и нощем от заключеното помещение.

* * *

В началото на третата седмица Сабрина бе обзета от паника.

Никога нямаше да прогони Морган. Все едно колко лошо се държеше с него и как го обиждаше, той продължаваше да идва в дома на вуйчо ѝ. Думите, с които беше разплаквала прислужничките, изтръгваха от него само равнодушно вдигане на раменете.

В тъмните месеци след злополуката тя бе успяла да забие клин между себе си и всички хора, които някога беше обичала — между себе си и Енид, между себе си и братята си, между себе си и родителите си. Морган обаче държеше позицията с желязна воля. В сърцето на този мъжествен и недостъпен великан пламтеше огън, който много скоро щеше да разтопи замръзналото ѝ сърце.

Една нощ, докато лежеше в студеното си легло, тя се замисли отново за Морган и изпита силно безпокойство.

Тя замахна заканително в мрака. В миналото не бе успяла да го прогони от живота си, но междувременно беше усъвършенствала изкуството на сарказма. Няколко добре прицелени удара, кама, забита между ребрата, няколко пробождания в най-чувствителното място щяха да свършат добра работа.

Планът ѝ трябваше да я изпълни с удовлетворение. Вместо това тя се зави презглава и се скри като уплашено животинче под закрилата на създадения от самата нея мрак.

* * *

— Но, мис, нейна светлост ме помоли да ви кажа... — Момичето успя да затвори вратата на спалнята само секунди преди вазата да го улучи.

Сабрина чу шум от бягащи крака. Знаейки, че новината за случилото се ще стигне до Морган преди изтичането на деня, тя си бе позволила няколко крайно злобни номера.

Погледна се отново в огледалото, което беше главното ѝ оръжие в бунта срещу мъчителя ѝ. Хлътнолото лице беше подчертано с дебел слой бяла пудра, ярко начервени устни и толкова силно стегната на тила коса, че кожата на главата я болеше. Кокът ѝ беше увенчан с шапчица, от която излизаха разноцветни панделчици, толкова тънки, че приличаха на паяжини. Облечена в тънък бял халат, обточен с дантели, тя изглеждаше дори по-крехка от току-що счупената ваза от майсенски порцелан.

Празните сини очи на отражението ѝ показаха бъдещето. Бъдеще без Морган. Бъдеще без надежда. Бъдеще, увито в десетки метри дантела, с увехнали ръце и сбръчкано, хлътноло лице. Съседите щяха да говорят за нея само с шепот. „Това е ексцентричната племенница на стария херцог. Неомъжена. Дойде при него да прекара пролетта и остана завинаги.“

Защото тя не можеше да се върне в Шотландия. Не можеше дори да мечтае за меките хълмове, обрасли с трева, за искрящите водопади, за зелените брегове на бистрите потоци, за замайващия аромат на диви рози, които се вкопчваха в голите скали, за да разгърнат там цялата си красота.

Някой отвори предпазливо вратата. Стивън провря глава през отвора, готов за бягство, ако го посрещнат с друга ваза.

— Мама каза да дойда да те взема. Готова ли си, братовчедке?

— Да — каза тя на отражението си в огледалото. — Готова съм.

* * *

Сабрина лежеше на мекия диван сред купчина възглавници с чаша шампанско в ръка. Трябваше да помоли един от гостите да ѝ я донесе, защото пажовете не смееха да се доближат до нея. Сигурно нямаше да донесат дори чаша вода, ако някоя свещ паднеше от канделабрите и подпалеше роклята ѝ.

Тя се огледа скритом. Морган не се виждаше никъде. Простена тихо и се прозя скучаещо. На сцената излезе строен мъж в бяло-

червено-зелена одежда. Още като момиче не обичаше пантомимата, а комедията за Арлекин и свадливата му жена Коломбина ѝ беше добре позната. Миналата година Брайън и Алекс я бяха представили за рождения ѝ ден и всички се смяха много на Алекс, чиито космати крака се подаваха изпод майчините им фусти. Споменът предизвика кратък пристъп на меланхолия.

Вратата се отвори отново и без да усети, Сабрина забрави скуката и протегна шия да види по-добре. В сърцето ѝ се надигна мъчителен копнеж, когато Морган си проби път през множеството с широка усмивка на уста.

Гостите зашепнаха зад ветрилата, защото появата на величествения граф беше много по-интересна от представлението. Сабрина се запита дали Морган знае какъв ефект постига закъснялата му поява. И колко страда от това сърцето ѝ.

Той кимна за поздрав на няколко гости и косата му заблестя като злато под светлината на свещите. Знаейки, че надали ще има друга такава възможност, Сабрина се постара да запечата в съзнанието си всяка подробност от лицето му. При появата му в Лондон тя бе предположила, че той черпи самочувствие преди всичко от ушитите по мярка скъпи дрехи и то му помага да се справя с непознатата обстановка в големия град. Но дългогодишният опит ѝ подсказа, че тази поза на крал му е вродена. Дори с боси крака и стара вълнена наметка той изглеждаше като владетел. За да не издаде вълнението си, тя сведе глава.

Когато отново се огледа, видя как Морган разговаря с един уплашен паж. Момчето поглеждаше нервно към дивана ѝ и тя побърза да се отпусне във възглавниците и дори закри с ръка очите си, за да покаже пълното си изтощение.

Като награда за усилията ѝ Морган за секунда свали маската, смръщи чело и стисна устни. Ала веднага се овладя, отпрати пажа с и решително се запъти към нея.

Вместо да седне на свободния стол, той се отпусна на дивана и едва не смачка краката ѝ. Тя изпухтя недоволено и се отмести, попи с кърпичка овлажнелите си очи, кихна и заяви:

— Много съжалявам, но ми се струва, че не понасям сапуна ви.

— Според мен причината е във възглавниците. Нищо чудно да не понасяте пухчетата.

Без да се интересува повече от нея, Морган се загледа към сцената. Жената, която седеше пред него, изви лебедовата си шия и го погледна крадешком над ветрилото си. Тази дребна случка му напомни защо провеждаше всички битки със Сабрина на публични места, а не в усамотение. Не можеше да гарантира за себе си, ако останеше насаме с нея. Страхуваше се, че ще се поддаде на чувството за вина и в крайна сметка и той като другите ще започне да изпълнява капризите ѝ.

Още по-голям беше страхът му, че ще поиска да спре зловните ѝ приказки, като запечата устните ѝ със своите.

Това желание се засили при вида на крехката фигурка, загърнатата в бял халат, по-подходящ за спалнята, отколкото за салона. Ароматът на виолетки, който струеше от нея, беше в контраст с пикантната миризма на диви рози, която излъчваше по-рано.

Изведнъж му се допря да я просне на дивана, да развали смешния кок, да разтвори кремавите ѝ бедра и да се забие дълбоко в нея... пред очите на всички гости.

Похотливият Арлекин метна крякащата Коломбина на рамото си и зрителите заръкопляскаха одобрително. Морган изпита съжаление към бедния Арлекин. Постепенно започваше да разбира колко е изкусително да използваш груба сила, за да владееш една жена против волята ѝ. Сляп за ставащото на сцената, той стисна ръце в юмруци, обзет от нов гняв и стар срам.

Сабрина го изрита в хълбока.

— Преместете се, ако обичате! Нищо не виждам. Пречите ми.

От редицата, където седеше леля Хонора, долетя високо „Шт!“, няколко гости протегнаха шии да видят какво ставаше на дивана. Арлекин направи пауза и изгледа сърдито Морган и Сабрина.

Морган посегна зад гърба си, улови крачето ѝ и плъзна пръсти по чувствителните контури.

— Виждам, че вече сте много по-силна, скъпа моя.

Сабрина моментално отпусна мускулите си.

— Това беше просто един ужасен спазъм. Знаете ли, моите спазми са ужасно болезнени.

Вместо да пусне крака ѝ, Морган притисна палец във възглавничката на стъпалото и продължи да го масажира, докато не чу тихото сладостно охкане, което очакваше.

Тя стегна мускулите си и успя да се изплъзне от хватката му.

— Както виждам, спазмите стават все по-мъчителни — отбеляза спокойно той. — Вероятно ще се наложи ампутация.

Сабрина го погледна слисано. Май беше по-добре да смени темата.

— Ужасно ме боли гърлото — съобщи със страдалчески глас тя. — Бихте ли ми донесли чаша шампанско?

Вместо да стане, Морган махна на пажа, понесъл пълна табла с чаши.

— Дамата желае да я обслужите.

Момчето измърмори нещо неразбрано, подаде една от пълните чаши на Сабрина и разля няколко капки в скута ѝ.

— Недодялан селяк! — изсъска тя и гневно попи капките с кърпичката си. — Вуйчо би трябвало веднага да те изхвърли.

Без да сваля поглед от сцената, Морган произнесе с леден глас:

— Настоявам веднага да чуя извинение.

— Много съжалявам — произнесе дрезгаво пажът.

— Не от вас, а от нея.

— От нея? — повтори изумено пажът.

— От мен? — повтори възмутено Сабрина. — О, не, със сигурност не!

— Държайте се невъзможно и трябва да го помолите за извинение.

— Моля за извинение. — Сабрина буквално изплю думите. — Бях забравила, че Макдонълови са последният бастион на добро поведение в шотландските планини. Ако беше излял шампанско във вашия скут, вероятно просто щяхте да извадите пистолета от джоба си и набързо да приключите случая.

Момчето се възползва от тази словесна престрелка и побърза да излезне от бойното поле.

Морган се обърна към нея и Сабрина потрепери от страх. Арлекин и Коломбина отново бяха принудени да направят пауза и проследиха с известна завист как заплашителният глас на Морган огласи залата.

— Няма да търпя проклетите ви пристъпи на ярост! — Той беше толкова разгневен, че подчертаваше „р“-то по-силно от обикновено. — Бедното, бедното момиче! Бедната принцеса! Много е лесно да се преструвате на ангел, докато всички са угаждали на желанията ви.

— Не всички — прошепна тя, но той не я чу.

— Но като ви свалят скъпоценната Камерънова корона, на бял свят се появява една жалка ревля, която се дави в самосъжаление. Сега показахте истинската си природа. — Той се наведе към нея и тя се притисна уплашено във възглавниците, макар да знаеше, че няма къде да избяга. Той понижи глас и тя едва чу последните му думи: — Ако знаех, че ще се превърнеш в такава вещица, със сигурност щях да застрелям теб, а не Поках.

Сабрина замахна и го зашлеви, гостите колективно поеха въздух, Морган обаче дори не трепна.

Тя го удари още веднъж — толкова силно, че пръстите ѝ оставиха ясни следи по бузата му. Мъжът, който можеше да я смачка в ръцете си, и този път остана спокоен, втрещен в лицето ѝ.

Гневът в очите му отстъпи място на иначе грижливо скривана болка и остро изсеченото, решително лице — лицето на мраморен ангел, — се разми пред очите ѝ. Сабрина стисна здраво зъби, за да потисне нахлуващите сълзи, и изкрещя задавено, без да я е грижа, че всички ги наблюдават:

— Защо просто не ме оставите на мира! Какво има? Не сте ли достатъчно мъж за една истинска жена?

Този път Морган трепна и се изправи бавно, сякаш върху раменете му тегнеше непоносим товар. Сабрина разбра, че най-сетне беше успяла да извърши непростим грях. Беше го унизила публично, а за един Макдонъл нямаше по-страшна обида.

Погледът му беше неразгадаем като мъглата в Шотландия, която тя никога повече нямаше да види. Той се поклони пред нея и този изпълнен с достойнство жест ги раздели окончателно.

— Ако съм ви причинил неудобство, прощавайте. Желая ви добра вечер, мис Камерън.

Множеството се раздели и той напусна залата със спокойни крачки. Сабрина знаеше, че ѝ бе казал сбогом.

ГЛАВА 28

Дъждът се лееше по калдъръма под прозореца на стаята ѝ и навяваше едновременно меланхолия и спокойствие. Капките се удряха тежко в оловното стъкло на вратите към терасата и скриваха от очите ѝ просторния парк.

Някой почука плахо на вратата.

Без да се обърне, Сабрина покани посетителя да влезе.

Вратата се отвори.

— Донесох ви малко чай. Готвачката ви е приготвила няколко сладки хлебчета. Купи ябълките със собствените си пари от един минаващ търговец.

Сабрина се опита да се усмихне. Луничавото лице на момичето издаваше искрена загриженост.

— Благодаря, Беатрис. Хлебчетата са прекрасни.

Беа остави таблата на масичката за чай, изправи се и изтри ръце в престилката си.

— Има ли още нещо, Беатрис?

Беа бе впила поглед в библията под ръцете на Сабрина. Книгата лежеше там трети ден, но собственичката ѝ не я отваряше.

— Питам се дали да ви донеса нещо друго за четене. Или за бродирание, за да се ободрите.

Сабрина поклати глава и отново се загледа към обляната в дъжд градина зад мокрите прозорци.

— Не, благодаря. Много мило от твоя страна, че попита.

Беа не се отказваше.

— Искате ли да изчеткам косата ви, мис? — Тя попипа предпазливо гъстите къдрици, разпуснати по раменете на Сабрина. — Не вярвах, че имате толкова прекрасни коси. — Тя се отдръпна уплашено, осъзнала, че жестът беше недопустим за една слугиня.

Вместо да я укори, Сабрина отново я дари с мека усмивка.

— Много ти благодаря за милото предложение, но предпочитам да се реша сама.

Беа въздъхна и зави коленете ѝ с одеялото.

— Ще изпратя Теди да ви донесе още дърва. Не искаме да настинете в това влажно време. Желаете ли да ви преместя към огъня? Тук май става течение.

Сабрина поклати глава. Момичето изтупа възглавниците на леглото, вдигна от пода един чорап и го окачи на стола. Отражението в стъклото беше загрижено.

— Ако имате някакво желание... каквото и да е — трябва само да позвъните, мис. Повикайте ме и веднага ще дойда.

Сабрина кимна и когато вратата се затвори зад прислужницата, пошепна унило:

— Не се тревожи за мен, Беа. Аз съм от семейство Камерън. Ние винаги получаваме онова, което искаме.

Тя отметна глава и затвори очи. В това състояние не можеше да понесе дори мътната светлина зад прозореца.

* * *

След два часа Беа влезе в кухнята с недокоснатата табла и когато готвачката я погледна с надежда, унило поклати глава.

— Не изпи чая си и дори не опита прекрасните ви хлебчета.

Готвачката се отпусна тежко на едно трикрако столче и сърдито посочи изстиналите сладкиши.

— Ако преди седмица някой ми беше казал, че ще се опитам да възбудя апетита на младата мис с нещо друго, освен с арсен, щях да му се изсмея. — След малко лицето ѝ се разведри. — Какво, ако ѝ приготвим топъл компрес за гърдите?

Беа отново поклати глава.

— Тя не се оплаква от нищо. С тялото ѝ всичко е наред. Никога преди това не бях чувала човек да казва толкова често „моля“ и „благодаря“. Ако я бях помолила, сигурно щеше да ми сервира чай.

Готвачката опря лакти на масата и двете жени се спогледаха безпомощно. За своя изненада те предпочитаха да се върнат дните, когато злата Ксантипа ги тормозеше до полуда, вместо да гледат тази болезнено учтива личност. Светлината в очите на Сабрина беше угаснала, тя бе захвърлила скъпите халати и меките кашмирени

шалове и носеше само прости ленени нощници. Коленете ѝ бяха завити със старо одеяло, косите бяха разпуснати по раменете или сплетени на прости плитки като на дете.

Тя отказваше да напуска стаята, седеше часове в неудобния инвалиден стол и гледаше през прозореца към градината — сякаш очакваше нещо или някого, който никога нямаше да се появи.

Нощем вече не се чуваше нито трополене, нито проклетия.

Готвачката въздъхна тежко.

— Ако не я познавах добре, щях да се закълна, че страда от разбито сърце.

Беа отпи глътка изстинал чай и направи гримаса.

— Преди седмица бих се заклела, че изобщо няма сърце.

Готвачката също си наля чай и сипа вътре малко джин от шише с надпис „Ванилия“.

— Знаеш ли какво обичаше да казва скъпата ми майка — бог да успокои душата ѝ: *онова, което не те убива, те прави силен.*

Беа вдигна чашата си като за тост.

— Да пием за това.

Двете се чукнаха тържествено и звънът на порцелановите чаши отекна като *амин* след молитва.

* * *

Някой подръпна ръкава на ризата ѝ.

Сабрина отвори очи. В последно време прекарваше дните си в полусън и бе престанала да прави разлика между деня и нощта. Сивотата ѝ носеше поне малко утеха. Тя вдигна поглед към тавана, без да мигне. Постоянното усещане за загуба беше толкова силно и жестоко, че оставяше горчив вкус на езика ѝ.

— Сабрина, моля те, събуди се!

Тя обърна глава и видя Енид, приседнала на края на леглото. Нощницата ѝ беше мокра от дъжда, по пантофките ѝ беше полепнала кал от градината, косите ѝ висяха разбъркани. Ала бузите ѝ сияеха и очите излъчваха толкова живот, че Сабрина неволно отвърна поглед.

— Веднага свали тези мокри дрехи, ако не искаш бебето да настине.

— По-късно. Сега имам нужда от помощта ти. Става въпрос за Раналд.

В сърцето ѝ се появи надежда, но тя побърза да я потисне.

— Какво е станало с Раналд? Мислех, че отдавна се е върнал в планините.

— И аз мислех така. — Братовчедка ѝ се засмя щастливо. — Но той не го е направил. Отказал да замине, без да ме види още веднъж. Искане да говорим за бъдещето си.

Сабрина смръщи чело. Бъдещето беше толкова неясно понятие, че тя не разбра веднага какво означаваха думите на Енид. За нея съществуваше само неусетният преход на безкрайните минути в безкрайни часове.

Енид я хвана за ръката и заговори с нарастваща възбуда:

— Утре вечер Филип ме е поканил на бал с маски във Воксхол. Имам намерение да се срещна с Раналд там, защото всички ще бъдат с маски и той може да се движи свободно. Мама обаче отказва да ме пусне, ако не обещаеш да ме придружиш. Вероятно си мисли, че оставят ли ме сама, ще се забъркам в някоя каша.

Сабрина погледна издутия корем на братовчедка си. Нима беше възможна по-голяма каша от тази, която Енид беше забъркала с Раналд? Тя предполагаше, че леля ѝ бе настояла Енид да има придружителка главно защото искаше Сабрина най-сетне да напусне стаята си и дори къщата. Оставаше само един въпрос.

— И той ли ще бъде там?

Енид сведе глава към пода. Сиянието на огъня позлатяваше светлите ѝ коси.

— Не. Той подготвя завръщането им.

Завръщане. Тази дума изпълни Сабрина с меланхолия. Мястото, където долините бяха покрити с ярка зеленина, а стопеният сняг се стичаше на сребърни каскади по планинските склонове. Морган щеше да се завърне у дома и да я забрави. Колко жалко, че самата тя никога нямаше да го забрави. Даже след като баща ѝ донесе документите за анулиране на брака.

Енид я наблюдаваше напрегнато.

— Моля те, кажи, че ще ме придружиш!

Сабрина си спомни как в Макдонъл Касъл бе коленичила до леглото на братовчедка си и я бе помолила да напусне топлата

прегръдка на Раналд и да избяга с нея в студената зимна нощ. Тогава Морган беше достатъчно глупав да тръгне след нея и да я върне. Със сигурност нямаше да направи тази грешка още веднъж.

Тя се насили да се усмихне, помилва Енид по косата и си припомни всички жертви, които тя беше правила за нея.

— Разбира се, че ще дойда. Може би това е случай да поправа поне малко злото, което ти причиних с егоизма си. — Тя отметна завивката на леглото си и се засмя. — Хайде, пъхни се при мен, преди бебето да се е разкашляло.

Енид захвърли калните си пантофи и скочи с такава сила върху матрака, че всички пружини изскърцаха жално.

* * *

Когато на следващата вечер Филип остави инвалидния ѝ стол в един отдалечен ъгъл на голямата бална зала, Сабрина вече съжаляваше за великодушието си. Любопитните погледи на присъстващите бодяха като игли. Това беше първата ѝ поява на публично място след скандала с Морган. С надеждата да не се излага на хорското внимание тя бе облякла скромна бяла рокля и си беше направила незабележима фризура.

Всъщност ми липсва маска, сети се тя, но после изкриви лице в мрачна усмивка. Даже с маска щяха да я познаят. Нито един от другите гости не беше сервиран като табла за чай през вратата.

Навън пролетният дъжд беше отслабнал, но надвисналите черни облаци възвестяваха следващата буря. Лампите, окачени в редици по стените, по странен начин подчертаваха мрачността на дългото и високо помещение и правеха маскираните гости още по-тайнствени.

Филип постави стола ѝ в ъгъла, наведе се към нея и попита, като подчертаваше всяка дума:

— Е, мис Камерън, удобно ли ви е това място? Не мога да го променя, но изпитвам известна отговорност за вас. След като се оженя за Енид, ще ви бъда като брат.

Този човек явно ме мисли не само за саката, а и за слабоумна, каза си ядно Сабрина и му кимна с принудена усмивка. Енид ѝ донесе кристална чаша с пунш и чиния дребни сладки. Тя се засмя и поднесе

една от сладките към устата си, но Филип решително я изтръгна от ръцете ѝ.

— Мисля, че яде достатъчно, скъпа. Нали искаме прекрасната сватбена рокля да ти стои добре!

Енид изхъмка възмутено, но не отговори, защото в този момент входната врата се отвори с трясък и в залата нахлу студен, влажен вятър.

Сабрина изпусна кърпичката си и изохка задавено.

— О, господи! Не ми е възможно да я вдигна сама. Филип, ще бъдете ли така любезен...

Той се наведе да вземе дантелената кърпичка и докато се изправи, Енид бе изчезнала. Сабрина ѝ бе посочила тъмноокия, забележително красив непознат, когото и двете очакваха с нетърпение.

— Моля заповядайте. — Филип ѝ връчи кърпичката, протегна тънката си шия и се огледа търсещо. — Къде изчезна тя? — Обидата и безпомощността, изписали се по мършавото му лице, за момент събудиха съчувствието на Сабрина. Въпреки това тя посочи едно ужасно дебело момиче, чието лице беше скрито под същата маска с пера, каквато носеше Енид.

— Вижте там. Побързайте, за да я хванете преди първия танц.

Филип приглади несъществуващите гънки на жакета си и се хвърли към момичето. Когато никой не се намеси, за да защити партньорката си, Сабрина въздъхна облекчено.

Любопитните погледи ѝ бяха неприятни, но тя се радваше, че повечето присъстващи я избягваха. Съжалението им я отвращаваше, защото ѝ напомняше каква цена беше платила за гордостта си.

Повечето гости бяха млади, дошли да танцуват и да се забавляват. Оркестърът засвири весел кадрил и елегантните рокли и богато украсените маски се завъртяха в ярък контраст със селската мелодия. Сабрина несъзнателно отмерваше такта с токчето на обувката си, припомняйки си стъпките на буйните шотландски танци, на които я беше научил Фъргъс.

Нов порив на вятъра угаси няколко свещи в канделабрите и сърцето ѝ спря да бие, когато на вратата изникна великанска фигура със златноруса коса.

Надежда окрили сърцето ѝ. Тя се бе излъгала. Морган се връщаше при нея.

Но крилете на надеждата се пречупиха почти веднага и тя се строполи безсилна на земята, защото съпругът ѝ водеше под ръка маскирана красавица.

ГЛАВА 29

Лицето на Морган беше като на статуя от полиран мрамор. Чертите му бяха неземно красиви и нищо не намекваше, че са способни на човешка усмивка или намръщване.

Сабрина искаше да го мрази, искаше да се отвращава от доверчиво сгушената до него висока и дългокрака красавица. Но нали тя му желаше точно това: жена, която да ходи навсякъде с него, която да танцува и да му даде всичко, на което тя не беше способна.

Въпреки това Сабрина не можеше да откъсне поглед от двойката. Копнежът, който бе изпълнил цялото ѝ същество, стегна гърлото ѝ и тя едва поемаше въздух. Когато я видя, Морган смръщи чело, но може би това беше само играта на светлини и сенки, която играеха свещите. Оркестърът отново засвири и Морган изведе партньорката си на танцовата площадка за красив менует.

Морган безмълвно се проклинаше за глупостта си. Трябваше да напусне Лондон още преди седмица. Изпълняваше сложните въртения и фигури на танца с безупречна грация, а неподвижното му лице скриваше обърканите чувства и мисли по-добре от всяка маска. Постъпи глупаво, като допусна Раналд да го убеди да останат още една вечер, след като дори отчаяните молби на Елизабет Камерън не бяха намерили отклик в сърцето му.

Съзнаваше, че гостите наблюдаваха с интерес и него, и Сабрина. Естествено беше да очакват продължение на скандала.

Морган не беше очаквал да намери Сабрина като принцеса на трона си сред веселата суетня на бала. Той рискува бърз поглед към нея и сърцето му се изпълни с гордостта на собственик. Неговата принцеса. В проста бяла рокля, със скръстени ръце и красиво сплетени коси тя беше като невинното малко момиче от миналото, което с готовност и без задни мисли му бе предложило любовта си. Но тя вече не беше някогашното малко момиче. Тя беше жена, неговата жена и позата ѝ издаваше колко ранима беше в момента.

Той се насили да съсредоточи вниманието си върху танца и ѝ обърна гръб. Защо не бяха заминали още преди седмица? Наистина, трябваше му доста време, докато убеди Дугъл, че се отказва окончателно от отговорността за дъщеря му. Оттогава носеше в себе си горчивия спомен за нещастния, изпълнен с обвинение поглед на Елизабет.

— Под вашата перфектна учтивост е скрита дива страст, милорд — изрече тихо партньорката му, затрепка с дългите си мигли под обсипаната с бисери маска и понижи гласа си до изкусителен шепот: — Може би трябваше да останем в жилището ми и да отпразнуваме вечерта в усамотение...

Морган беше дошъл на бала с намерението през тази последна нощ в Лондон да се забавлява като истински Макдонъл. Беше получил безброй покани, но бе избрал тази млада, овдовяла контеса, защото русите ѝ коси и елегантната, дългокрака фигура бяха най-доброто противодействие на спомена за тъмната, тайнствена красота на Сабрина.

Той отказваше да погледне на тази своя стъпка като на изневяра. Още утре сутринта Сабрина щеше да постави подписа си върху официален документ и бракът им не просто щеше да приключи, а щеше да бъде заличен, сякаш не бе съществувал.

Той поднесе пръстите на партньорката си към студените си устни.

— Боя се, че имате право, милейди. Направих голяма грешка, като дойдох тук.

Той я хвана за лакътя, за да я поведе към вратата, изпращайки по дяволите предателя Раналд, когато менуецът отзвуча и оркестърът засвири прастара мелодия от Шотландия.

Морган затвори очи. Много скоро престана да чува цивилизованите звуци на арфата и виолата, а само горчиво-сладката смес от гайда и тромпет. Ев и мъжете от клана се носеха в ритъма на танца в един друг, в един чужд свят. Той отвори бързо очи и видя Раналд, който се промъкваше зад оркестъра. Много скоро разбра защо братовчед му беше помолил за тази необикновена песен.

Няколко танцьори се опитаха да намерят подходящи стъпки, но не постигнаха успех. Повечето се отправиха към бюфета. Макар да

знаеше, че прави грешка, Морган се обърна да види за последен път законната си съпруга.

Тя гледаше унесено танцьорите и той откри на лицето ѝ не очакваното ожесточение, а меланхоличния копнеж на детето, видяло съкровище, което никога няма да притежава.

Той измърмори някакво извинение пред обърканата контеса, прекоси почти празната танцова площадка под любопитните погледи на гостите и предложи ръката си на Сабрина.

Присъстващите зяпнаха смаяно, когато високият му глас отекна в залата:

— Желаете ли да танцувате с мен, милейди?

Сабрина погледна втренчено една точка на височината на хълбока му и прехапа долната си устна. Немаскираното лице разкриваше ясно чувствата ѝ. Несигурност по отношение на онова, което той очакваше от нея. Страх, че това беше поредната му жестока шега. И предпазлива надежда, че беше станало чудо.

Морган спря да диша. Той не смееше да се надява на нищо.

Изведнъж Сабрина тръсна решително глава. Какво я е грижа за подигравките на гостите! Тя го погледна с доверие и сложи ръка върху неговата. Очите ѝ заблестяха с нова светлина.

— За мен е чест, сър.

Гостите проследиха със затаен дъх как той се наведе към нея, вдигна я и я сложи като дете на гърдите см.

Сабрина обви с ръка мускулестата му шия, поддаде се на изкушението и потърка буза в топлата, добре позната кожа. След злополуката за първи път усещаше такъв прилив на живот.

Малкото танцьори се оттеглиха, когато Морган застана в центъра на танцовата площадка със Сабрина на ръце, опрял буза върху дебелата ѝ плитка. Двамата изпълниха нов и в същото време прастар танц, по-стар от древната балада за любовта и загубата. По-стар от гръмотевицата, която внезапно удари покрива на балната зала.

Музиката замлъкна. Сабрина отвори очи, видя устата на Морган съвсем близо до лицето си и неволно отвори устни. Преди той да се е отзовал на поканата ѝ, рязък мъжки глас разкъса тишината в залата.

— Веднага я пуснете! Нямате ли скрупули? Може би шотландските варвари се отнасят по такъв начин с дамите, но ние,

англичаните, сме цивилизовани и не търпим подобни шокиращи представления!

Сабрина не знаеше да се смее ли или да плаче, когато на пътя им внезапно се изпречи Филип Маркъм. Морган си спести усилието да го смачка като досадна муха, защото изведнъж връхлетя Раналд.

— Варвари ли? — излая злобно той. — Варвари? Как, по дяволите, се осмелявате да наричате водача на клана Макдонъл варварин? Той се изкриви, докато стана най-цивилизованият човек в цял Лондон! Сега ще ти покажа кой е варварин, жалко конте!

Филип примигна стреснато. Все пак вродената самоувереност и възмуцението устояха на атаката на маскирания дявол.

— Кой ви е пуснал тук? — попита той с остатъците от авторитета си. — Знае ли някой дали този мъж притежава покана?

Присъстващите отговориха на въпроса с вдигане на раменете. Повечето извърнаха глави. Никой не предложи да претърси войнствения чужденец.

Раналд смъкна маската от лицето си и перуката от главата и зае поза за бой.

— Виждаш ли тези юмруци? — попита подигравателно той. — Това е достатъчна покана да размажат надутата ти физиономия.

Когато циганската красота на Раналд се разкри пред очите им в пълния си блясък, зрителите шумно поеа въздух, а няколко от дамите бяха готови да припаднат.

Сабрина отпусна безпомощно ръце, когато Морган изрева оглушително:

— Дяволите да ме вземат! Както е вярно, че аз стоя тук и дишам, така е вярно, че ти си Натаниел Маклауд! Нат, ти, коварни негоднико! Казаха ми, че си мъртъв!

Раналд отпусна юмруци и гордо изпъчи гърди.

— Ти знаеш, стари приятелю, необходимо е повече от едно падане от каретата, за да унищожи един варварин шотландец.

С театрално хълцане, при което Коломбина щеше да побледнее от завист, Енид се хвърли към чужденеца.

— О, скъпи съпруже! Ти си жив!

Неспособни да понесат това ново вълнение, две от присъстващите дами паднаха в прегръдките на партньорите си.

Сабрина огледа скритом актьорите и веднага ѝ стана ясно, че тази драматична сцена е била планирана от двамата негодници.

— Но тя не може да бъде ваша жена — заяви с плачлив глас Филип. — Аз вече купих сватбената рокля. Аз ще се ожения за нея.

— Друг път ще се ожениш. — Раналд го цапна съвсем леко, но двама-трима мъже побързаха да се притекат на помощ на заплашения и в залата се възцари хаос.

Когато една кристална чаша прелетя съвсем близо до главата ѝ, Сабрина се притисна към Морган. Той скри лицето ѝ на гърдите си и я понесе през множеството, без да се тревожи от бъркотията.

— Няма ли да помогнеш на Раналд? — опита се да надвика шума и сърдито издуха дантеленото шалче, което влизаше в устата ѝ.

— Той няма нужда от помощ — отговори спокойно Морган. Тя се надигна и видя над рамото му как Раналд удари главите на двама кавалери една в друга и двамата се строполиха безпомощни на пода. Гледката беше толкова комична, че Сабрина не можа да удържи смеха си. Раналд току-що ѝ бе показал нагледно, че можеше да се справи и сам.

Дребен млад мъж се хвърли към Морган, опитвайки се да спаси дамата. Сабрина грабна една бутилка от бюфета, покрай който тъкмо минаваха, и цапна нещастното момче по главата, след което учтиво се извини.

— Тази постъпка е чест за клана Макдонъл — похвали я Морган. Щом се озоваха в едно сравнително спокойно ъгълче в близост до входната врата, той я пусна на пода и изкриви лице в неустоима момчешка гримаса. — Имам чувството, че съм попаднал в схватка между Грантови и Чишолмови. Какво ще кажеш?

Две жени профучаха покрай тях като фурии. Напудрените им лица бяха разкривени от гняв, ноктите готови да се забият в следващото мъжко лице.

— О, не знам — отвърна Сабрина, замаяна от близостта му и от последните събития. — Според мен Грантови са малко по-цивилизовани.

Той я погледна в лицето и изражението му стана сериозно. Ръцете му продължаваха да я подкрепят, докосваха гърдите ѝ и когато палците му потърсиха връхчетата им, тя изохка задавено. В този миг зад тях прозвуча гневен рев. Двамата се обърнаха и проследиха как

Енид и Раналд задъхано си пробиха път през навалищата, за да стигнат до тях.

— По дяволите — изсъска Морган. — Мислех, че имаме малко повече време.

Ала ордата преследвачи напредваше неумолимо. Морган остави внимателно Сабрина върху близката маса, обърна се и рязко разтвори двукрилата входна врата.

По небето се стрелкаха светкавици, търкаляха се гръмотевици. В залата нахлу мощен вятър, който угаси лампите и потопа голямото помещение в мрак.

Заобиколена от проклятията и крясъците на възбуденото множество, Сабрина се сгуши треперееща на масата, питайки се дали Морган наистина я бе изоставил окончателно.

Не стана нужда да чака дълго отговора.

Заедно с поривите на вятъра до нея достигна замайващата миризма на бор и сандалово дърво и две силни, добре познати ръце я притиснаха закрилнически към широката, мускулеста гръд.

Устните на Морган завладяха нейните в целувка, която в миг разпали страстта ѝ. Езикът му нахлу устремно в топлата ѝ уста и остави след себе си огнена диря. Пламъкът проникна до най-интимните кътчета на тялото ѝ и я разтрепери.

В тази целувка беше вложено всичко, което той беше в състояние да ѝ предложи. Всяко докосване на ръцете му, всяко потръпване на езика бяха доказателство, че той бе откраднал завинаги сърцето и душата ѝ и никога нямаше да ѝ ги върне.

Когато най-сетне я пусна, Сабрина изхленчи тихо и се опита да си поеме въздух. Усети милувката му в косите си и го потърси с ръка, но той вече беше изчезнал. От гърлото ѝ се изтръгна тежка въздишка и тя най-сетне осъзна, че стои върху собствените си крака.

Потресена, тя се залови за стената и бавно се свлече на пода. Докосна треперещите си устни с два пръста и се запита дали тази целувка беше обещание или окончателно сбогуване.

* * *

Късно през нощта Сабрина седеше на инвалидния си стол на терасата. В градската къща на семейство Белмонт цареше тишина. Вуйчо Уили се бе оттеглил в библиотеката с бутилка портвайн, а леля Хонора лежеше в леглото си с мокра кърпа на челото.

Сабрина никога нямаше да забрави слисаните лица на двамата, когато окървавеният и разрошен Филип Маркъм заяви, че дъщеря им е изчезнала безследно от бала с върналия се от света на мъртвите свой съпруг. Сабрина неволно се възхити на самообладанието им. Те благодариха на нещастния млад мъж за усилията да спаси момичето им, скриха се в недостъпните си покои и предоставиха на Сабрина да се погрижи за развълнуваните прислужници.

Тя отметна глава назад и се вгледа в нощното небе. Черните облаци, които идваха от запад, препречваха пътя на лунната светлина. Връхчетата на грижливо подрязаните лаврови дръвчета се люлееха като пияни от силната буря.

Преди Морган да се появи отново в живота ѝ, при буря като тази Сабрина бързаше да се скрие страхливо в леглото си. Днес стихията беше добре дошла за нея — твърде дълго беше потискала копнежа си да я преживее отново.

Тя неволно се засмя, когато тлъста дъждовна капка падна на върха на носа ѝ. Дъждът бързо се усилваше. Тежките капки удряха безмилостно тънката ѝ нощница и кожата ѝ се вледени. Вместо да повика за помощ, тя още по-силно наклони глава назад и остави пречистващата вода да се стича свободно по лицето и шията чак до гърдите ѝ.

При следващата светкавица го видя. Фигурата му се открояваше в черния мрак като на златна дива котка. Вместо фрак носеше прост панталон и отворена на врата риза с цвят на слонова кост. Вятърът развяваше дългата му коса. Отхвърлил оковите на цивилизацията, той беше отново диво, опасно същество, хищник в света на лесната плячка.

Въздухът помежду им заскърца от напрежение и Сабрина бе обзета от замайваща радост.

Морган не си направи труда да се занимава с инвалидния стол. Просто я вдигна на ръце, отнесе я в стаята ѝ и я положи върху мекото легло.

— Столът ми — възпротиви се слабо тя. — Може да ръждяса.

— Не мисли за него — отвърна той и затвори вратата, за да изключи бушуващата навън буря. Вятърът носеше дъжда към дебелиите оловни стъкла на прозорците и правеше затвореното малко помещение толкова по-уютно и топло.

Докато Морган разпалваше угасналия огън в камината, Сабрина опита да си помогне срещу внезапно появилата се плахост с подигравки.

— Вече би трябвало да знаеш, че не е прилично млада дама да посреща господин в стаята си.

Той се обърна и я погледна втренчено.

— Даже когато става въпрос за законната съпруга?

Законна съпруга. Собственическият тон, с който бяха произнесени тези думи, изпрати топла вълна по тялото ѝ.

Морган знаеше, че идването му тук е една от многото грешки, които беше допуснал, откакто склучи брак с дъщерята на Дугъл Камерън. Но с всяка плаха усмивка, с всяко нервно навлажняване на устните тя сигнализираше интерес, ако не и копнеж.

Законна съпруга. Според намерението на господата тези думи трябваше да бъдат свещени и вечни за двама им. Свещени като библията, която се подаваше под възглавницата ѝ.

Уплашена не от него, а от себе си, Сабрина се сгуши във възглавницата, когато Морган застана до леглото ѝ.

— Не мога — пошепна тя и нещастно извърна глава.

Той приседна на края на леглото, обхвана брадичката ѝ и внимателно обърна лицето ѝ към своето.

— Каквото и да ни донесе утрешният ден — изрече нежно той, — тази нощ все още си моя жена.

Най-после сълзите, които толкова дълго беше потискала, си пробиха път навън.

— Ти не ме разбираш! Аз не съм достойна за теб. Аз вече не съм истинска жена. Не знам какво да правя. Не мога да те направя щастлив, както заслужаваш.

Морган покри бузите ѝ с целувки, изпи сълзите ѝ и заяви с нежна усмивка:

— Виж, момиче, вече имах достатъчно възможности да се уверя, че си истинска жена. Можеш да ме направиш щастлив по още много начини, за които дори не подозираш.

Сладката топлина на устата му се прехвърли към шията и ключицата, после към дръзко вирнатите връхчета на гърдите ѝ. Той помилва едното с устни, после го засмука с такава сила, че тя простена и тялото ѝ се разтърси от силни тръпки.

Сабрина се вкопчи като удавница в гъстата му коса и той я погледна с потъмнели от желание очи.

— Веднага ще съблека тази мокра нощница. Не искам да настинеш.

Сабрина съзнаваше, че такава опасност не съществува. Той измъкна нощницата през главата ѝ и тя настръхна, когато остана пред него съвсем гола. Никога преди това не се беше чувствала толкова безпомощна. Този мъж можеше да прави с нея, каквото си иска. *Все още е мой съпруг, така че няма нищо незаконно*, опита се да се успокои тя. Въпреки това не можеше да се отърве от чувството, че онова, което двамата щяха да извършат тази нощ в къщата на вуйчо ѝ, беше забранено и опасно.

Той я целуваше все по-страстно, но не правеше нищо повече. Беше нежен, изпълнен с любов и мек. Устата му милваше устните ѝ, езикът му очерта контурите им, след което навлезе в кадифено меката ѝ уста. Тя се загуби в бурята на целувката и умолително вдигна голото си тяло срещу неговото.

Зъбите му нежно загризаха меката кожа на шията ѝ.

— О, небеса! — прошепна в косата ѝ той. — Винаги съм знаел, че Камерънови ще ме доведат до гибел.

Той се плъзна по нея, целуна гърдите ѝ, плоския корем и малката бенка на десния ѝ хълбок. Сиянието на огъня превръщаше косата му в разтопено злато, докато неумолимо продължаваше надолу.

— Недей! — изплака задавено тя.

Морган разтревожено вдигна глава. Нима е толкова жестока, че да не го допусне до себе си в такъв момент? Ако го направи, това ще е краят. Можеше да си поиграе на тиран, но преди да свали дрехите и заедно с тях гордостта си, за да я принуди да му се отдаде, щеше да я напусне завинаги.

— Недей — повтори тихо тя, вдигна го към себе си, обхвана раменете му и го настани по гръб във възглавниците.

Морган я погледна намръщено. Не му харесваше мисълта, че тя ще поеме юздите в своите малки ръце.

— Моля те — пошепна нежно тя.

Макар да не го поглеждаше, лекото треперене на ръцете ѝ му показва, че онова, което възнамеряваше да направи с него, е изключително важно за нея. Може би това беше най-големият подарък, който той беше в състояние да ѝ направи. Без да се противи повече, той се отпусна във възглавниците и се предаде изцяло във властта ѝ.

Никога преди това не беше позволявал на жена да го съблича, дори когато беше дете. Надигна се, когато тя измъкна ризата през главата му и щастливо спря да диша, когато меките ѝ ръце обхванаха лицето му. Тя го целуна и приглади косата му назад.

Сънливостта, която го бе обзела при нежните ѝ докосвания, отстъпи място на дива възбуда, когато устата ѝ се плъзна като горещ пламък по шията към гърдите му.

Сабрина усети как мускулите на корема му се напрегнаха под милувките ѝ, чу дълбокото, сладостно ръмжене, когато езикът ѝ заигра с късите руси косъмчета между пъпа и колана на панталона. Водена от инстинкта си, просто прехапа с остриите си малки зъбки месинговото копче. Морган ѝ се отблагодари с гърлен стон.

Хълбоците му се стремяха към устата ѝ.

— Имаш ли представа какво ми причиняваш? — изпъшка той.

— Мисля, че имам — отговори тя и отхапа и второто копче на панталона му. Шевовете заплашваха всеки миг да се пръснат, платът се опъна заплашително над издутата му мъжественост.

— Ще убия проклетия шивач — изръмжа Морган и рухна с дрезгав стон във възглавниците, когато последното копче се скъса шумно и възбуденият му член щръкна пред лицето на Сабрина в цялата си изкусителна свобода.

Той зарови ръце в разкошните ѝ къдрици и я принуди да вдигне глава към лицето му. В очите му имаше блясък, който почти я ослепи.

Бог е създал това великолепно мъжко същество само за да му се наслажда, каза си възхитено Сабрина.

— Ще позволиш ли?

Морган очевидно беше очаквал точно тези думи, защото веднага я пусна.

— Как бих могъл да отхвърля толкова учтиво изразена молба?

— Затвори очи и си представи, че съм Цирцея — заповяда с усмивка тя. — Ако не се покориш на волята ми, ще те превърна в

свиня.

С измамен жест на покорство той скръсти ръце зад главата си. Пламенният му поглед обаче обещаваще сладко отмъщение.

— Никой не бива да твърди, че Морган Макдонъл не знае как достойно да се покори пред съдбата си.

Сладкото господство на Сабрина беше много по-прекрасно отмъщение от онова, което беше сънувал през самотните си ноци. Когато горещата ѝ уста се склучи внимателно около члена му, той простена задавено и потъна в морето на насладата. Стисна здраво зъби, докато главата му безпомощно се мяташе настрани. Усилията на Сабрина му позволиха да хвърли поглед в небесното царство, екстазът се разля по тялото му като бурна река.

Сабрина също простена. Най-сетне имаше свободата да дари Морган с цялата любов, която изпитваше към него. Наслаждаваше се на вкуса му и тържествуваше, че има достатъчно сили да му достави такава радост. За първи път от падането си насам се почувства жива и силна и любовта ѝ към Морган пламна още по-буйно, защото тъкмо той ѝ бе дал тази сила. Той беше нейният прекрасен златен жребец и в тази минута ѝ стана ясно, че никога не беше искала да го опитоми. Точно обратното, искаше да го направи още по-див, отколкото и без това беше.

Морган изруга. Беше стигнал до границите на онова, което един мъж можеше да понесе. С плавно движение, от което дъхът на Сабрина спря, той се обърна заедно с нея, притисна я върху дюшека и помилва устните ѝ с пръстите си така внимателно, като че искаше да запомни завинаги формата и мекотата им.

Напрегнатото му лице издаваше парещо желание.

— Не мога да чакам повече. Ти ме докара почти до лудост.

Топлите му пръсти се мушнаха между краката ѝ и той простена отново, усетил, че тя беше готова за него, влажна и набъбнала. В погледа ѝ имаше страст, но и страх, затова той си заповяда да бъде предпазлив и проникна бавно и постепенно в нея.

Езикът му се плъзна по контурите на устните ѝ и той я изпълни цялата с последен мощен тласък. Завладя тялото и сърцето ѝ. Сабрина беше забравила колко сладостно беше това усещане. Тя нададе дрезгав вик и жадно го пое още по-дълбоко в себе си.

— Принцеса — пошепна в ухото ѝ той. — Искам да те покваря. Да те глезя. Да изпълнявам всяко твое желание.

И направи точно това. Направи я недостъпна за докосването на всеки друг мъж. Разглези я с целувки. Сливането на телата им изпълни най-голямото ѝ желание. Дори когато тя застана и се уви около него с ръце и крака, това не му беше достатъчно. Палецът му неумолимо милваше набъбналата пъпка на любовта между кадифено меките гънки, докато я доведе до ръба на лудостта.

Замаяна от наслада, Сабрина се стремеше към него с цялото си същество. Сакатите ѝ крака се събудиха за нов, прекрасен живот. Уви ги около хълбоците му, опря пети в коравия му задник и го допусна до самия център на женствеността си.

Морган имаше само няколко секунди на разположение, за да се наслади на триумфа си, преди пулсирането на горещата ѝ плът и проточеният вик да го накарат окончателно да загуби самообладание. Той се заби с последни сили дълбоко в нея и даде воля на страстта си. Добре, че отекналият навън гръм беше достатъчно силен да заглуши освобождаващия му вик.

Морган седеше напълно облечен на ръба на леглото, вираше се в спящата Сабрина и плъзгаше ръка по голия ѝ гръб, възхитен от прозрачната мекота на кожата ѝ. В мътната светлина на идващия ден тялото ѝ блещукаше примамливо и ръката му неволно се плъзна още по-надолу. Сабрина промърмори нещо и зарови лице във възглавницата.

Той изкриви уста в усмивка. С разрошена коса и завита само до хълбоците, тя приличаше не толкова на принцеса, колкото на дама от арабски харем след бурна нощ със своя султан.

Ръката се спусна чак до прасците, за да изследва с лек натиск силата на мускулите. Никога нямаше да забрави великия миг, когато тя бе обвила крака около хълбоците му.

Да, момичето ще проходи, каза си доволно той. И заслугата за това е негова. Усмивката му заприлича на похотливо хилене. Макар че избраният от него път беше еднозначно погрешен. Трябваше да се сети, че има много по-ефективен и преди всичко безкрайно по-приятен начин да раздвижи кръвта и събуди жизнеността ѝ.

Някъде в къщата часовник удари пет. По-добре да си отиде, преди да са се събудили слугите. Не можеше да се очаква, че

нещастните Белмонтови ще понесат още един шотландски варварин да прояви интерес към жена от семейството. Освен това трябваше да уведоми Дугъл и Елизабет, че е решил да остане в Лондон и да се бори за жена си.

Ала когато помилва пищните къдрици на Сабрина, в душата му покълнаха нови съмнения. Веднъж вече тя му бе поверила тялото си, а той не беше съумял да я опази. Само той беше виновен за сакатите ѝ крака. Сигурно щеше да мине много време, докато тя отново го удостоеше с доверието си.

Той въздъхна и я зави с одеялото. Когато стана, за да натика смачканата риза в панталона си, откри на пода интересен предмет.

Библията на Сабрина беше паднала от леглото. Морган се наведе да я вдигне и когато тънките страници се отвориха, той видя между тях сухо букетче.

Попипа нежно сухите цветчета на родната тинтява и пръстите му затрепераха. Макар че го бе отблъснала и прогонила, сърцето не ѝ беше позволило да стори същото с тези жалки цветове. Вместо да ги захвърли, тя ги бе прибрала грижливо между страниците на библията си, както бе сторила и със сърцето си.

Морган предпазливо пъкна клончето тинтява в джоба на ризата си, близо до сърцето си, и прибра библията под възглавницата. В тялото му се надигна възбуда. Преди да се върне в тази къща, трябваше да свърши няколко много важни неща.

Когато излезе през градинската портичка, небето на изток вече изсветляваше и над мокрите от нощния дъжд улици се кълбеше тънка утринна мъгла.

Морган беше толкова потънал в плановете си, че едва не се спъна в окъсаното същество, което се изпречи на пътя му.

— Имате ли половин пени за мен, милорд?

Мъжът смръщи чело. Беше малко рано за просяците, но изтънялата, мокра наметка на човека насреща му го накара да предположи, че беднякът не е имал подслон срещу бурята. Със спомена за времената, когато самият той беше гладувал и мръзнал, Морган измъкна кесията си. Искаше да извади само шепя пените, но после пусна в шепата на просяка цялата кесия, обзет от желанието да предаде на някого част от щастието и надеждата си.

— Надявам се, че ще се зарадваш на съдържанието ѝ.

— Благодаря ви, милорд — извика подире му просякът. — Кълна се, че никога няма да ви забравя.

Морган забрави случката след няколко метра. Мислите му бяха устремени към бъдещето, вместо, както досега, към миналото.

* * *

За първи път от месеци насам Сабрина се събуди с усмивка. Светлината на ранното утро падаше необезпокоявано през вратата към терасата. Тя се протегна сладостно и се зарадва на леката болка в мускулите. Отново се почувства както преди, когато се будеше под лъчите на слънцето и виждаше пред себе си хиляди прекрасни възможности.

Несъзнателно тя повдигна крака под леката завивка, погледна към края на леглото и се зарадва на плавното движение. Защо не опита да се държи като здрава жена? Защо просто не преметне крака през ръба на леглото и не стъпи на пода?

Тя навлече изсъхналата нощница, отметна завивката и преметна крака през ръба на леглото. На челото ѝ избиха ситни капчици пот, тя стисна здраво устни, премести се още малко с помощта на ръцете и пръстите на краката ѝ най-сетне се докоснаха до гладкото полирано дърво. Изтегли се към края на леглото и най-последно целите ѝ стъпала стъпиха на пода.

Сабрина пое дълбоко въздух и премести тежестта си от матрака върху стъпалата, докато наистина се изправи на краката си. Тя стоеше — но не се помръдваше. От доста време успяваше да се задържи на краката си, но не правеше стъпки.

Без да обръща внимание на треперещите си прасци, тя премести напред първо единия, после и другия си крак. Пръстите ѝ трескаво се притискаха към паркета в отчаяно усилие да запазят равновесие.

В сърцето ѝ се надигна бурна радост. Бе успяла да се отдалечи съвсем малко от леглото си, но бе постигнала тази цел съвсем сама. Беше направила две стъпки. Морган сигурно щеше да припадне, ако се хвърлеше на гърдите му както някога като дете. При тази мисъл и се зави свят, тя се залюля и при падането се залови за шнура на звънеца.

Тя дръпна шнура с две ръце и извика заповеднически:

— Беатрис! Беа, ела веднага! Побързай, момиче!

Със сплетени коси, още по нощница, младата прислужница се втурна задъхано в стаята ѝ.

— О, мис, какво се случи? Наранихте ли се? Паднахте ли?

Сабрина вече бе успяла да се изтегли до леглото.

— Естествено, че паднах. Не е ли великолепно? С нетърпение чакам да падна отново.

И точно това се случи. Тя пусна таблата на леглото, залюля се наляво, после надясно и когато Беа посегна да я хване, двете се изтърколиха на пода.

Смехът на Сабрина бе тъй заразителен, че и Беа се закиска.

— Искате ли да събудя господарите? — попита зарадвано тя. — Знам, че ще се радват да ви видят.

При мисълта какво беше причинила на леля си и вуйчо си през последните месеци Сабрина изпита срам.

— Може би по-късно — отговори с наведена глава тя. — Преди това трябва да направя нещо друго за мен. Моля те, кажи на Теди да ме чака с каретата на градинската портичка.

Беа кимна и хукна към вратата.

— О, Беа!

— Какво има, мис?

Сабрина изкриви лице в закачлива усмивка.

— Умирам от глад. Моля те, донеси ми закуската!

* * *

След около час Сабрина подаде глава от прозорчето на каретата и извика:

— Моля ви, Теди, побързайте! Сигурен ли сте, че имате верния адрес? Не могат ли конете да препускат малко по-бързо?

— Разбира се, че имаме адреса на графа, мис, и конете препускат, колкото могат — прозвуча измъченият отговор. — На последното кръстовище за малко не смазахме онзи мил джентълмен.

„Милият джентълмен“ бе размахал юмрук подире им и бе изразил на висок глас съмненията си в уменията на кочияша. Сабрина обаче подскачаше неспокойно на седалката, сякаш можеше да накара

конете да летят. Вятърът изтръгна няколко къдрички от небрежно забодения кок. Дъждът беше почистил лондонските улици и въздухът ухаеше на свежест.

За Сабрина целият свят, дори окъсаният просяк, клекнал пред къщата на Морган, беше прекрасен и изпълнен с надежда.

Каретата спря пред скромна дървена къща. Сабрина беше толкова възбудена, че едва не размаза носа на слисания Теди, когато отвори вратичката на каретата.

— Инвалидният стол, Теди! Аз ще държа вратата, а вие го донесете.

Когато Теди отиде да отвърже стола, привързан отзад на каретата, Сабрина си каза с усмивка, че много скоро вече няма да се нуждае от услугите му.

Макар че вече не издържаше, тази мисъл извика в очите ѝ особен блясък.

Преди Теди да се е върнал със стола, вратата на къщата се отвори и на прага застанаха мъж и жена. До ушите ѝ достигнаха весело бърбрене и висок мъжки смях. Когато жената се обърна, шалът се плъзна от главата ѝ и разкри гъста кестенява коса със сребърни нишки.

Сабрина падна тежко на седалката.

Зад двамата се появи още един мъж. Дяволски красив, леко разрошен великан с небръсната брадичка и две редици ослепително бели зъби. Брататият го удари по гърба и се обърна да си върви. Но само след една крачка спря, извади от джоба си пълна кесия и я хвърли в ръцете на великана.

Сабрина проследи с изумен поглед родителите си, които вървяха с леки стъпки по улицата. Морган остана още малко на прага, като ухилено подхвърляше тежката кесия в ръцете си, сякаш искаше да провери колко монети съдържа. После си влезе и шумно затръшна вратата след себе си.

Трийсет сребърника.

Тази грозна мисъл се появи в главата ѝ заедно със спомена за страстните думи на Морган в подземиято на Камерън Мейнър. Тогава страстта му нямаше нищо общо с нея.

„Те са всичко, което имам. Всичко, което съм. Готов съм да направя всичко за тях.“

Заради сънародниците си той бе встъпил в романтична връзка с дъщерята на Дугъл Камерън и имаше право да се радва на щедрото заплащане. Сега кланът му беше малко по-заможен от преди.

Сабрина си спомни двойката, която бе зърнала на оживената търговска улица, спомни си и чувството, че някой я следеше. Дали през тези месеци родителите ѝ бяха присъствали отдалеч в живота на дъщеря си? Всяко падане, всеки гневен изблик, всяка злобна дума? За да не захълца истерично, тя притисна ръка към устата си.

Дали това беше цялата сума за услугата на Морган или всяко от посещенията му се заплащаше отделно? Колко струваше нежната усмивка? Целувките? Ами последната нощ? Явно тримата бяха отпразнували събитието. Може би Морган им бе описал в подробности случилото се през нощта? Изведнъж споменът за топлите му устни върху кожата ѝ загорча като пелин и тя затвори измъчено очи.

Съзнанието за претърпяното унижение изгори гърлото ѝ.

Баща ѝ беше готов на всичко за нея.

А Морган беше готов на всичко за своя клан.

Даже Ев щеше да одобри злокобната хитрост и неумолимата логика на този дяволски план.

След тежка борба с инвалидния стол Теди се появи на вратичката със зачервено лице. Сабрина погледна с безкрайно отвращение злокобното съоръжение, купено с парите на баща ѝ, и го намрази дори по-силно от хората, които я бяха измамили.

— Отнесете го обратно — заповяда тихо тя. Бедният момък я погледна слисано.

— Но, мис, нали току-що казахте...

— Няма значение какво съм казала. Махнете това чудовище. Не искам да го виждам никога вече.

Тя затръшна вратичката на каретата. След известно време Теди погледна предпазливо през прозорчето и попита:

— Къде отиваме, мис?

— Връщаме се — отговори тя, загледана в някаква точка пред себе си. — Върнете ме у дома.

ГЛАВА 30

Само след час родителите на Сабрина се появиха в къщата на Хановър Скуеър, изпълнени с радостно очакване. Съкрушената Беа ги отведе в утринния салон, където Сабрина седеше зад красивото писалище на леля си. Дугъл и Елизабет се втурнаха сияещи към детето си, разтреперани от вълнение.

— Милата ми!

— Ето я най-последно моята принцеса! Толкова ни липсваше!

Сабрина хладно им поднесе бузата си за целувка, сякаш се бяха разделили само преди час. Камерънови размениха многозначителни погледи. Спокойствието на Сабрина беше само номер!

След като си размениха няколко учтивости — как са братята, как напредва пролетната сеитба в Камерън, — баща ѝ се покашля и си наложи сериозно изражение. Извади от джоба си сгънат лист хартия и ѝ го подаде.

— Мисля, че не е нужно да ти казвам защо дойдохме, Сабрина. Най-последно получих документите за анулиране.

— Винаги ли трае толкова дълго, когато трябва да се анулира един брак? — попита рязко Сабрина.

Родителите ѝ се спогледаха виновно и промърмориха нещо за „съмнения“ и „необикновени обстоятелства“.

— Но вече ги имаме — заяви енергично баща ѝ и разгъна листа с величествен жест. — Трябва само да подпишеш под съдийския печат и ще се освободиш завинаги от онзи ужасен Макдонъл.

Той размаха документа пред носа на Сабрина, уверен, че тя ще откаже.

Сабрина изтръгна хартията от ръката му и я разгъна върху писалището. Майка ѝ я погледна уплашено. Дугъл промърмори нещо неразбрано и Сабрина усети, че беше само на косъм от признанието. Без да си прави труда да прочете грамотата, тя потопа перото в мастилницата и написа името си под служебния печат, избягвайки

всякакви завъртулки. Посипа подписа си с пясък, изтърси го в кошчето и го върна на баща си.

— Свършихме и тази работа. Можем ли най-сетне да тръгваме?

— Да тръгваме ли? — попита неразбиращо баща ѝ и стисна хартията с такава сила, сякаш се готвеше да я разкъса. — Но къде, за бога?

Елизабет извади дантелената кърпичка от джоба си и на лицето ѝ се изписа безнадеждност.

— Искам да си ида в къщи — заяви твърдо Сабрина. — Моят дом е в Камерън. Вещите ми са готови и чакат в коридора.

— Както желаш, момичето ми — отговори бащата. — Щом искаш да си идеш у дома, тръгваме веднага. — Той се обърна, сякаш не понасяше повече да я гледа, и се отдалечи с тежките стъпка на мъж, остарял с десет години.

— Татко — извика подире му Сабрина и протегна ръце. — Трябва да ме отнесеш до каретата. Нима си забравил, че не мога да ходя?

* * *

Същия следобед, точно в два часа, Морган Макдонъл изкачи стълбището към градския дом на семейство Белмонт, едва крепейки в ръцете си огромен букет парникови рози. Беше събрал цялото си самообладание, за да не дойде по-рано, но имаше усещането, че толкова важен повод изисква известна официалност.

Той почука настойчиво. Отвори му не икономът, а млада прислужница с луничаво лице и разплакани очи. Момичето беше толкова заето с мъката си, че изобщо не се учуди на прекрасния букет.

— Веднага ще повикам нейна светлост, сър. — Беа обърса носа си с престилката и го придружи във вестибюла. — Моля за прошка, сър, сигурно изглеждам ужасно. По-рано бях готова да направя всичко, за да се отърва от нея, но сега, когато тя наистина си отиде... — Тя захълца задавено.

В ден като този Морган не искаше никой да страда.

— Успокой се, момиче. Не виждам причина да се вълнуваш така. Сигурен съм, че мис Енид често ще гостува в дома си, например за

Коледа и Великден. Трябва да се радваш, че съпругът ѝ възкръсна от мъртвите. Детето има нужда от баща.

— Аз също се радвам за мис Енид, сър. Говорех за младата мис.

— За младата мис? — повтори Морган обзет от мрачно предчувствие, и спря като закован.

Слугинята продължи напред.

— Да, сър. За мис Сабрина.

Морган изпусна розите, втурна се след нея и я сграбчи за раменете. Обърна я към себе си и претърси обляното в сълзи лице за истината, която всъщност не искаше да узнае.

— Сабрина? Сабрина е заминала? Кога? Къде?

Беа заплака още по-силно, уплашена от този грамаден мъж.

— Родителите ѝ дойдоха да я вземат. Отведоха я в Шотландия.

Без да иска, Морган я разтърси.

— Кога? Кога заминаха?

— Преди няколко часа. Мисля, че тръгнаха точно в десет.

В душата му се бореха противоречиви чувства. Объркване. Гняв. Отчаяние. Още един от номерата на Камерънови. Но чий беше този път? На Дугъл или на Сабрина?

Без да обръща повече внимание на плачещото момиче, той се втурна към вратата и по пътя си стъпка розите.

ГЛАВА 31

Конят на Морган хвърчеше по зеленото торфище и обкованите с желязо копита почти не докосваха земята. Морган затвори очи и за миг изпита чувството, че отново се носеше на гърба на Поках с вятър в косите и аромат на свобода в носа.

Но Поках беше мъртъв, а той бе разбрал, че има неща, по-скъпи от свободата. По-скъпи дори от собствената гордост. Гордостта му заповядваше да се върне в Макдонъл Касъл и да събере клана си за нападение срещу коварните Камерънови.

Вместо това той препускаше съвсем сам към Камерън, за да завладее окончателно сърцето на проклетата жена, която обичаше повече от всичко на света. Единствено новият яркоцветен тарган беше компромис към гордостта му.

Над хоризонта бяха надвиснали виолетови облаци. Небето бавно потъмняваше. Сапфиреното синьо беше точно като очите на Сабрина. Пълната луна висеше над планините като замръзнала перла. Морган насочи коня си към нея и се помоли да не закъснее. Трябваше да улови луната, преди да се е изплъзнала завинаги от ръцете му.

* * *

Това трябваше да бъде една от многото приятни, мирни вечери в салона на Камерън Мейнър.

Брайън и Алекс играеха шах пред огъня. Пъгсли мирно дремеше на мястото си. Елизабет бродираше парче жълт лен, кошничката за шев беше отворена в краката ѝ. Дугъл седеше зад писалището си от орехово дърво, разтворил пред себе си подвързаните с кожа регистри. В стаята се чуваше само хъркането на кучето.

Когато някой почука настойчиво на вратата, всички изненадано вдигнаха глави. Пъгсли живо се изправи и замаха с опашка.

Дугъл сведе глава към книгата си и бавно я затвори. Елизабет направи възел и прехапа конеца със зъби. Алекс удари офицера на Брайън и го махна от дъската с мрачно изражение.

По масивното дърво на вратата се посипаха удари и тя затрепери. От кухнята изскочи лакей, но Дугъл го спря с едно движение на главата. Пъгсли заподскача към вратата с ентузиазъм, какъвто отдавна не бяха забелязвали у него, и залая възбудено.

Дугъл приглади брадата си и в челото му се врязаха дълбоки бръчки. Не беше сигурен, че семейството му ще преживее още една обсада от Макдонълви. Във всеки случай не и дъщеря му.

Старата дървена врата се счупи с жален трясък. Когато господарят на клана Макдонъл прекрачи остатъците и влезе в залата, Пъгсли се втурна да го посрещне. Морган успокои кучето с едно-единствено движение на ръката. То падна тежко на пода и скри муцуна между лапите си.

— Искам да видя жена си — изгърмя гласът на Морган сред напрегнатата тишина.

Дугъл стана от мястото си. Елизабет продължи да прави акуратни шевове върху лена, без да вдига глава. Брайън се взираше в шахматната дъска, сякаш животът му зависеше от следващия ход.

— Сабрина вече не ти е жена — отговори спокойно Дугъл.

Вкамененото лице на Морган се сгърчи от болка, но веднага се разкриви от бесен гняв.

— Може би не според законите на англичаните. Но пред лицето на бога аз все още съм неин законен съпруг.

Алекс стана и отиде при баща си.

— Чуй ме, приятелю, нямаш причини да беснееш така...

— Не съм ти приятел — прекъсна го ледено Морган. — И не се интересувам от аргументи. Не и когато Камерънови ги извъртат за своите цели. Единственото, което ме интересува, е Сабрина.

Дугъл кимна примирено.

— Добре тогава. Брайън, донеси сестра си.

— Не!

Резкият глас на Морган ги стресна до смърт. В ръката му се появи пистолет, който попречи на Брайън да скочи и накара Елизабет рязко да поеме въздух.

— Не — повтори Морган. — Няма да допусна отново да се намесите. Особено Дугъл. Омръзнаха ми вашите проклети играчки. Стигат ми за два живота, не за един!

Дугъл застана пред съпругата си.

— Не прави нищо, за което после ще съжаляваш, момче.

Морган се прицели в гърдите на тъста си и дулото на пистолета заблестя под светлината на свещите.

— Отдавна съм го направил. Доверих се на един Камерън.

Вземайки по три стъпала наведнъж, Морган тичаше нагоре по стълбището. Когато влезе в галерията, стъпките му отекваха така зловещо по дървения под, сякаш господарският дом никога не беше чувал човешки смях или весела песен. Пред него се отвори тъмен коридор.

Без да се колебае, той тръгна по него и потърси стаята, която помнеше от момчешките си години. Вратата, покрай която толкова често беше минавал, за да чуе музиката на момичешкия смях.

Отвори с трясък добре познатата врата и установи, че времето беше продължило да тече за всички, само не за него. Стаята беше пуста, завивката на леглото изпъната и недокосната като лицето на парцалената кукла върху възглавницата. Миниатюрен чаен сервиз стоеше върху масичка от розово дърво. Морган взе една чашка и за кой ли път се засрами от огромните си, тромави пръсти.

Изведнъж малките столове се оживиха от призраците на нечистата му съвест: Сабрина с искрящи очи и подскачащи къдрици; куклата без лице, паднала върху чашката си; шарено котенце, което ближеше сметана от чинийката и изглеждаше ужасно с кукленската шапка, вързана под брадичката му.

В тишината отекна умолителният глас на малко момиче. „Ела да пиеш шоколад с нас, Морган! Изабела, Пюпи и аз сме приготвили специално за теб джинджифилов сладкиш.“

Чашката се изплъзна от сгърчените му пръсти и падна на пода.

Морган тихо затвори вратата след себе си, за да остави спомена недокоснат. Обиколи тъмните коридори на господарската къща, отваряйки врата след врата, но зад всяка намираше само нови призраци и угризения на съвестта. Накрая се върна в галерията със стиснати юмруци, кипящ от възмущение.

Беше останала само една неотворена врата. Дишайки тежко, той се приближи до нея. Отмерваше всяка крачка, като че му беше последната. Полираната дъбова врата на музикалния салон охлади горещата му длан и се отвори безшумно под натиска на пръстите му.

Трябваше да се сети, че тя го чакаше тук, окъпана в лунна светлина като в онази есенна нощ, която се беше случила в друг живот. Беше се разположила удобно на пейката под прозореца и бялата ѝ нощница светеше ослепително. Тя се взираше като хипнотизирана в стъклото и четкаше косата си с равномерни движения.

Морган застана колебливо под рамката на вратата. Имаше чувството, че ще омърси свещена земя. Че ще разруши светилището на живота без него. Живот, изпълнен с мир, лишен от горчиви и сладки радости. Живот без риск, без мъка. Без загуба, защото нямаше какво да се губи. Той знаеше какво трябваше да направи, защото собствената му загуба щеше да разбие сърцето му.

Птичките в кафеза го поздравиха с песен, но Сабрина дори не се обърна. Четката продължи да се движи през косата ѝ.

— Не беше особено умно от твоя страна да затвориш близките ми в църквата. Слугите са много уплашени.

— Дяволски добре знаеш, че аз не се бия честно. Ако непременно искат да излязат, могат да разбият проклетите прозорци.

— Мама никога не би позволила. Прозорците са на повече от сто години. Дошли са тук чак от Хайделберг.

Морган застана зад нея, устремил поглед към осветената от безброй свещи църквица, залепена за външната стена на господарската къща. Ала виждаше единствено блещукащите вълни от коприна, които падаха по раменете на жена му. Тя се приведе и отвори прозореца, за да го улесни.

Когато отметна глава назад, изглеждаше напълно отделена от него и от света, по-далечна от далечната луна.

— Много са тихи вътре. Сигурно се молят за душата ти.

— По-скоро за твоята, ако все още имаш душа.

Сабрина затвори прозореца, за да прогони нощния вятър, и в стаята се възцари тишина, много по-потискаща от постоянните крясъци и искания на сънародниците му от клана.

— Ако си дошъл да ни ограбиш... — изрече тя и остави четката.
— Бисерите на мама са в ковчеже, скрито под една разхлабена дъска на

пода. На масата ще намериш златна табакера. О... а старинният меч на Камерънови виси над камината. Той и без това ти принадлежи.

— Също като теб.

Бузите ѝ се оцветиха в розово, но то изчезна също така бързо, както се беше появило, и остави лицето ѝ още по-безкръвно и безизразно отпреди.

Морган разруши мирната тишина с очевидно удоволствие.

— Не съм тук, защото искам да открадна нещо — изрева той. — Тук съм, защото исках да ти върна нещо, което ти принадлежи. — Той извади от плаща си изсушено клонче тинтява и го хвърли небрежно в скута ѝ.

Треперещите ръце, които посегнаха към клончето, я издадоха. Много скоро обаче тя осъзна какво прави и ръцете ѝ паднаха в скута като прекършени криле. Долната ѝ устна затрепери.

Морган застана пред прозореца, за да ѝ попречи да гледа навън.

— Какво си си въобразила, момиче? Че си постъпила много благородно, като си пожертвала себе си и си ме освободила?

— Ти заслужаваш повече — отговори тихо тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Той падна на едно коляно пред тапицираната пейка.

— Абсолютно си права — произнесе той между здраво стиснатите си зъби. — Наистина заслужавам. — В думите му имаше такава страст, че тя го погледна като привлечена от магнит. — Не се заблуждавай, момиче. Не заблуждавай и мен. Ти не си нито благородна, нито смела. Ти си една жалка страхливка, Сабрина Камерън. Даже краката ти да бяха здрави и да можеха да те носят, пак щеше да ти липсва гръбнак!

Сълзите се стичаха по бледите ѝ бузи, но Морган се стараяше да не ги забелязва, както не усещаше и собствените си мокри бузи.

— В едно обаче имаш право. Ти не ме заслужаваш. Аз искам жена с кураж, която да е до мен в добри и в лоши времена, все едно дали може да ходи или не. Не се нуждая от слабо момиче, което ще избяга при първия проблем. Да, Сабрина, аз наистина заслужавам повече от жена като теб.

Той се надигна и продължи студено, макар че болката почти го разкъсваше.

— Сбогом, Сабрина. Не ти желая нищо лошо, момиче. Аз...

Но не успя да завърши изречението. Живот, изпълнен с неосъществени желания и разбити мечти, затвори устата му. Той помилва нежно бузата ѝ и улови гореща сълза, по-скъпоценна от всеки бисер.

Сабрина го погледна умолително. Ако беше изрекла само една думичка, ако бе казала нещо в своя защита, той щеше да остане при нея. Но тя мълчеше и мълчанието подпечата участта ѝ.

Морган се обърна и излезе от стаята, без да каже нищо повече.

Сабрина се вслушваше отчаяно в заглъхващите му стъпки. В думите му имаше болезнена, горчива истина. Благородните ѝ намерения не бяха нищо повече от фарс, патетична имитация на саможертва. Вместо да рискува да бъде отблъсната или да се изложи на подигравките на клана му, тя сама нанесе първия удар и отдалечи всички от себе си. Не можеше да ходи, но това не бе ѝ попречило да избяга.

Тя помилва изсъхналото цветче тинтява и то се разпадна на прах под пръстите ѝ. Не гордостта на Морган беше унищожила любовта им, а нейната. Същата гордост, която ѝ беше попречила да падне за последен път в краката му, същата гордост, която сега вдигна ръката ѝ към устата и не ѝ позволи да го повика обратно.

Равнодушното лице на луната сякаш ѝ се подиграваше. Едно бяло облаче, открояващо се върху тъмното небе, прелетя покрай прозореца. Сабрина изтри сълзите си и се вгледа по-внимателно, когато следващото призрачно облаче полетя нагоре и изчезна в светлата корона на луната.

Тя отвори прозореца и в очите ѝ запари хапещата миризма на тлеещо дърво. Проследи пътя на облаците дим и видя пламъци зад многоцветния прозорец на задната стена на църквата. В пристъп на лудост тя заподозря за момент Морган в подпалвачество. Но сърцето ѝ отхвърли абсурдното обвинение още със същия удар.

— Морган! — Любимото име излезе от устните ѝ със силата на един цял живот, изпълнен с копнеж.

Но Сабрина не чу собствения си вик, защото в същия този момент в къщата се понесоха неземни, постоянно усилващи се звуци, които заглушиха всички останали шумове.

ГЛАВА 32

Звукът беше колкото страшен, толкова и красив. Звук, който не беше създаден за музикалния салон на господарската къща. Първото движение на Сабрина беше да си запуши ушите.

Звукът беше непоносим. Тя разтри слепоочията си, но мелодията продължи да нахлува в нея, проникна във всяка пора и с непогрешим инстинкт влезе в раненото ѝ сърце. Тя плачеше за любов и самота, за загуба и живот на пропиленни шансове. Плачеше горчиво за разкаяние и измама и блестящите ѝ ноти падаха като сълзи в бездънния съд на тъгата.

Това беше гласът на всяка жена, все едно Камерън или Макдонъл, която поради безсмислената омраза между двата клана беше загубила баща, брат, съпруг или син. Това беше жалната песен на всички жени във всички времена, принудени да пожертват любовта пред гордостта.

Между тях беше Пенелопа, която плачеше за Одисей на морския бряг; Динах, паднала върху изтерзаното тяло на Шехем, мъжа, който я насилвал и обичал; Ева, прогонена от райската градина заради хитростта на змията.

Ев.

Сабрина изпъна гръбнак и разтърси глава, за да прогони омаята на музиката. Мелодията плетеше мрежа на разрушение, мрежа, която беше пленила семейството ѝ, която щеше да оплете и Морган. Тя трябва да се пребори с тази мрежа. Знаеше, че ще има нужда от нещо силно и постоянно, за да разреже здравите ѝ нишки.

Сабрина претърси музикалната стая с трескав поглед. Откри само скъпоценностите на майка си, които бяха стрували цяло състояние, а сега се оказваха абсолютно безполезни.

Задната стена на църквата вече бълваше дим на дебели облаци. Ако огънят се разпространеше напред, където беше заключено семейството ѝ, скоро щеше да чуе викове за помощ. Жалните тонове на гайдата заглушаваха всеки друг шум, но тя беше убедена, че близките

й вече са разбрали какво става. *Ако чувах виковете им, сигурно щях да полудея*, каза си тя и отпусна глава върху облегалката на тапицираната пейка.

Лунен лъч падна върху могъщото острие на меча, окачен на стената над камината. Сабрина спря да диша. Старинното оръжие, което носеше белези от безброй битки, не подходеше много на елегантния музикален салон, но тази вечер блестеше като символ на надеждата.

Тя не знаеше да се смее ли или да плаче. Мечът беше недостижим за нея, все едно, че висеше на сребърен шнур на луната. Недостижим като любовта на Морган. Но ако беше научила нещо от баща си, то беше, че няма нищо невъзможно, стига да го искаш достатъчно силно.

Сега нямаше нито време, нито търпение да се притеснява за несигурните си крака. Тя се опря на длани, изтегли се до ръба на пейката и се хвърли напред. Падна тежко на пода и прехапа език.

Използвайки ръцете и хълбоците си, тя запълзя към камината. Дългата нощница се увиваше около мъртвата тежест на прасците ѝ и пречеше на придвижването ѝ. Безкрайната жалба на гайдата заглушаваше напрегнатото ѝ пъшкане.

Охкайки от изтощение, тя стигна до целта. Изви се силно назад и видя меча на Камерън едва когато косата ѝ докосна пода. Той висеше пред очите ѝ като мрачно махало, което се местеше между надеждата и проклятието.

Тя се вкопчи в перваза на камината и се изтегли нагоре. Ноктите ѝ се счупиха, от пръстите потече кръв. След минути, които ѝ се сториха цяла вечност, успя да се изправи. Краката ѝ не издържах на необичайната тежест и тя се залюля като лист. Музикалната стая се завъртя около нея и тя разбра, че ще падне. Не ѝ остана време да извади меча с необходимата прецизност. С последно, отчаяно усилие се вкопчи в острието и стоманата се заби дълбоко в пръстите ѝ. Хванала здраво дългия меч, тя се строполи на пода пред камината.

Падането изкара въздуха от дробовете ѝ и тя помисли, че никога вече няма да може да си поеме дъх. Най-после успя, но поетият въздух миришеше задушливо на дим. От пръстите ѝ капеше кръв и попиваше в нощницата. Тя раздвижи пръсти и изпита безкрайна благодарност, че всички бяха запазили чувствителността си.

Влачейки след себе си меча, тя запълзя към вратата. Острието остави дълбока следа върху полирания дъбов под. В прилив на черен хумор Сабрина си каза, че ако оживееше след тази нощ, непременно щеше да се върне, за да покрие драскотината с килим.

За щастие вратата беше отворена и тя излезе в галерията.

Звучите на гайдата замлъкнаха. В тишината, която беше много по-мъчителна от музиката, Сабрина се притисна към пода както в нощта, когато Морган се промъкна в музикалния салон и открадна сърцето ѝ. Трябваше да прецени много точно кога ще настъпи моментът, защото рискуваше да загуби и Морган, и семейството си.

От залата долетя тромаво, подигравателно ръкопляскане — и ясният глас на Морган. Сабрина никога преди това не беше чувала такъв прекрасен звук. Сравнена с дълбокия, толкова добре познат тон, гайдата на Ев изглеждаше куха.

— Браво, Ев — каза Морган. — Великолепно представление. Слушателите са заплениени. Много впечатляващо, наистина.

Сабрина надзърна иззад парапета на галерията. Ев и Морган стояха един срещу друг. Ев остави гайдата.

— Какво всъщност правиш тук? — попита Морган и скръсти ръце под гърдите си.

— Дойдох да видя как се правиш на глупак. Като в Лондон.

Морган видимо трепна.

— Била си в Лондон?

— Да. — Тя извади нещо изпод наметката си и му го подхвърли. Кесия, много прилична на онази, която баща ѝ беше дал на Морган. — Но мен не могат да ме купят с Камеръново злато, както купиха теб.

Морган се взираше смаяно в кесията.

— Просякът?

— По-добре да прося, отколкото да продам душата си на Дугъл Камерън.

Кесията се изплъзна от ръцете на Морган и падна на пода.

— Защо се върна в Шотландия, Ев? Простих ти, че научи Раналд да свири на гайда. С времето сигурно щях да ти простя, че по погрешка уби баща ми. Но никога, никога няма да ти простя, че направи жена ми саката.

„Жена ми.“ Очите на Сабрина се напълниха със сълзи. Още веднъж тези думи. Скъпоценни, важни думи. Дори съдебното решение

не беше в състояние да ги изличи. Ала следващите думи на Ев я накараха да отвори стресната очи.

— Не съм го убила по погрешка, момчето ми. Много добре знаех какво искам, когато го пронизах с камата.

Ако имаше стол наблизо, Морган сигурно щеше да седне. Той се намръщи объркано.

— Защо, за бога?

Ев направи няколко крачки към него и плитката се удари тежко в гърба ѝ. Гласът ѝ трепереше от страст.

— Защото вече не издържах. Когато вдигна чаша за скъпата си Бет, трябваше да го накарам да замълчи. Бет! — Тя буквално изплю думата. — Все тази проклета Бет! Той искаше тя да роди децата му, нали разбираш. Постоянно ми повтаряше, че родословното ѝ дърво било достойно за крал, че подходило на могъщ клан като Макдонълви, че ако имал син от такава жена, той щял да стане велик господар.

— Не те разбирам. Мислех си, че го обичаш!

Ев се извъртя към него, почти красива в гнева си. Омагьосана от преобразяването ѝ, Сабрина забрави да се крие. Но Ев имаше очи само за Морган.

— Отвращавах се от този надут петел! Единствената причина, че не го убих по-рано, беше, че исках да го видя как умира бавно от пиянството си, как се дави в собствената си мръсна кръв.

— Но той те е предпазил от пребиване с камъни — напомни ѝ Морган. — Той ти е спасил живота!

— Спаси твоя живот! — Думите на Ев прозвучаха като окончателна присъда.

Морган я погледна подозрително, сякаш се опасяваше от поредната ѝ хитрост, от следващата невероятна приумица на своеобразната ѝ логика.

Ев опря ръце на хълбоците си.

— Как мислиш, защо ме е спасил? От любов към ближния? Защото дребното му черно сърце изведнъж се е изпълнило с великодушие? Пфу! — Тя сграбчи наметката му. — Спаси ме, защото носех в корема си бъдещия водач на клана Макдонъл!

Сабрина едва не извика. Сърцето ѝ кървеше заради Морган. Никога не го беше виждала толкова раним, толкова объркан и

изпълнен със съмнения.

— Но ти си била само на...

— Дванайсет — завърши Ев вместо него и в гласа ѝ звънна незабравена стара болка.

Сабрина се опита да преглътне буцата в гърлото си. Знаеше, че Ев би се отвратила от съчувствието ѝ. Морган сведе глава.

— Щом толкова си го мразила, защо остана с него през всичките тези години?

— Нима не разбираш, момче? — пошепна съкрушено жената. — Искях да бъда до теб. Знаех, че той никога няма да ти позволи да си отидеш. Щеше да ме преследва до края на света, ако те бях отвела със себе си. Той ме държа затворена, докато ти се появи на бял свят. Не искаше никой да знае, че аз съм твоята майка. Една жалка, саката твар като мен. — Сабрина потрепери, като че бе чула собствените си думи. — Боеше се хората от клана да не кажат, че имаш лоша кръв. Защото тогава щяха да обявят за господар някого от братята или братовчедите му. Забрани ми да ти разкрия истината. А когато най-сетне умря, вече беше много късно. Ти беше женен за Камеръновата курва.

Сабрина изживяваше мъката на Ев като своя. Веднага бе разбрала, че собствените ѝ интриги бяха довели тази жена до гибел. След като бе убила Ангъс, тя сама бе тласнала Морган в леглото на наследницата на Камерън, а като беше причинила злополуката, си бе навлякла вечната омраза на сина си. Морган продължаваше да стои със сведена глава, опитвайки се да преодолее удара. Сабрина затаи дъх, когато Ев помилва нежно косата на сина си и я приглади назад. Ала този безмълвен жест беше гибелен за нея. Отвън се чува викове и пращане на огън.

Сабрина се изправи на крака и се залови здраво за парапета на галерията. От изранените ѝ пръсти отново потече кръв.

Морган вдигна глава и замъгленият му поглед бавно се изясни.

— Велики боже! Какво ново злодеяние си извършила, жено?

Той се хвърли към вратата, но с плавно движение, което неволно напомни на Сабрина за Морган, Ев се изпречи на пътя му. Извади пистолет и го насочи към гърдите му.

— Не го прави! — извика заповеднически тя. — Предпочитам да те видя мъртъв, отколкото да станеш един от техните. Всичко, което направих, годините, през които мълчах, всичко беше за клана

Макдонъл. Искам да видя как Камерънови умират, молейки за милост. Те са страхливци, всички до един. Няма да позволя никой да се намеси. Даже ти.

Морган вдигна предпазливо ръце и десницата му се насочи незабележимо към наметката. Сабрина знаеше какво криеше мъжът ѝ до сърцето си. Но познаваше това сърце достатъчно добре, за да знае, че то нямаше да му позволи да убие родната си майка, макар че никога не беше имал истинска майка. Знаеше и че това кратко колебание можеше да му струва живота.

Тя се вкопчи с нови сили в парапета и стъпи здраво на краката си. Отвън долетя шум от чупене на стъкло, който ѝ вдъхна нова надежда.

— Как успя да се върнеш толкова бързо в Камерън? — попита Морган, очевидно мъчейки се да спечели време.

Сабрина пусна парапета и стисна здраво зъби, за да не се залюлее.

— Тръгнах от Лондон няколко часа преди теб. Видях как момичето дойде до къщата ти тъкмо когато родителите ѝ излизаха. Веднага ми стана ясно, че тя ще поиска да се върне тук, за да плаче в скута на маменцето си.

С нечовешко напрежение Сабрина успя да вдигне огромния меч.

Ев се изсмя презрително.

— Малка страхливка като нея няма необходимата сила, за да се бори за мъж като теб.

Сабрина отметна глава назад и гордо вирна брадичка.

— Много се лъжеш, Ев Макдонъл — проговори спокойно тя. — И тази заблуда ще ти струва най-скъпо от всички досега.

ГЛАВА 33

Морган се взря изумено в призрачното видение на стълбището и почти повярва, че е полудял. Примигна, разтърка очи, но тя беше истинска: Сабрина с бяла нощница, опръскана с кръв, с разбъркана черна коса, нападала по раменете. Сабрина, изправена на собствените си крака, вдигнала огромния шотландски меч в треперещите си ръце. Сияен ангел на отмъщението.

Той я пожела с цялото си същество. Не се изненада, че мечът отново беше с нея; след онази лунна нощ в музикалния салон, когато първата им целувка беше докоснала сърцето му, той беше винаги с нея.

Ев се обърна към видението и изпищя ужасено. Този кратък миг беше достатъчен за Морган. Той сграбчи Ев за лакътя и я обърна към себе си. Сложи ръка на бузата ѝ и тъжно поклати глава, когато нежният му жест извика радостни сълзи в очите ѝ.

— Прости ми, майко — прошепна той. Юмрукът му улучи брадичката ѝ и тя падна тежко в ръцете му.

Дугъл, Елизабет, синовете им и десетина слуги нахлуха в залата през остатъците от входната врата. Дрехите им бяха обгорени, лицата черни от сажди. При вида на Сабрина, застанала в горния край на стълбата с вдигнат меч, Елизабет изпищя и затисна устата си с две ръце. Брайън се хвърли към сестра си, но Дугъл застана на пътя му.

Сабрина отпусна меча и се опря тежко на дръжката му.

— Какво ще правиш с нея? — попита тя.

Морган се вираше като замаян в мършавото, толкова добре познато лице на майка си. Ангъс беше виновен за падението ѝ, Ангъс с безумните си амбиции, но в този момент Морган можеше да мисли единствено за годините, през които беше живял без майка. Години, през които беше копнял за нежна майчина ръка, а тя беше живяла като крепостна на Ангъс, без дете и без любов. Той я положи внимателно на пода.

— Ще се погрижа за нея. — Той застана в подножието на стълбата и погледът му изпрати ясно послание на Сабрина. — Ние,

Мақдонълови, се грижим за своите.

Сабрина усети съвсем ясно как бремето от миналото се разтвори във въздуха — неговото дебелоглавие, нейния страх, неговата гордост, нейната гордост. Тя го погледна дълбоко в очите и осъзна колко ценно беше онова, което той ѝ даваше. Тя трябваше само да има смелостта да го приеме. Неговото сърце, в добри и в лоши дни. В сълзи и смях, в дъжд и слънце.

Тя захвърли меча и се задържа изправена. Брайън стисна ръката на Алекс, без да забелязва какво прави. Дугъл шумно пое въздух. По черните бузи на Елизабет потекоха сълзи. Морган изкачи няколко стъпала, кимна окуражително на Сабрина и я дари с една от редките си усмивки.

Усмивка, която я накара да разбере защо в Лондон се бе държал с нея така жестоко — за да ѝ помогне да проходи. Така беше постъпила някога и майка ѝ, за да прогони егоизма ѝ още в ранните детски години. Страшната злополука с всичките ѝ злокобни последствия трябваше да бъде забравена.

— Хайде, момиче — подкани я шепнешком той. — Аз съм тук. Няма да допусна да паднеш.

Сабрина пое дълбоко въздух и опипа с крак за първото стъпало. Премести тежестта си и направи крачка към Морган. След това още една. Погледът ѝ беше втренчен в лицето му. Тя рискува колебливото си равновесие, рискува всичко и протегна ръце към него.

Той я улови, заключи треперещото ѝ тяло в мощната си прегръдка, задържа я със силните си ръце и я притисна до гърдите си, за да чуе силното биене на сърцето му под новата карирана наметка. Най-после каменната фасада на гиганта бе пробита. Нещо солено и мокро капна на бузата и влезе в устата ѝ.

— Давам ти думата си, момиче — пошепна в ухото ѝ той. — Никога вече няма да те оставя да паднеш.

— Не давай обещания, които не можеш да изпълниш, Морган Мақдонъл — укори го тя през булото от радостни сълзи. — Не ме е страх, че ще падам, стига ти да си до мен и да ме хванеш.

Той приглади разбърканата ѝ коса и я погледна в очите.

— Винаги ще бъда до теб, момиче. Това е обещание, което мога да изпълня.

* * *

Слънчевата светлина падаше свободно в църквата, тъй като тя нямаше покрив. Овъглените каменни стени стърчаха към лазурносиньото небе. Прислужниците бяха търкали и мили дни наред, за да почистят вътрешността на църквата от пепелта и саждите. Перести бели облачета танцуваха високо в небето като овце, зарадвани на богатата паша в небесната синева.

Малката църква беше препълнена с Камерънови и Макдонълови. Падналата западна стена даде възможност на церемонията да присъстват и жителите на селото, които се бяха събрали на хълма. След като ги бяха лишили от удоволствието да присъстват на първата сватба на Сабрина Камерън, нямаше да пропуснат възможността да участват във втората.

Един старец, бе клекнал встрани, заобиколен от деца.

— Хората разправят, че има само едно нещо, което може да опитоми дивите Макдонълови.

— Какво е то? Кажи ни, моля те! — извика едно момиченце, чието лице беше посипано с лунички.

— Целувката на красиво момиче!

Той се разсмя, присви очи и издаде устни напред. Но усилията му бяха възнаградени единствено с кискането на момчетата и презрителното хъмкане на момчетата. Когато отново отвори очи, старецът забеляза, че момиченцето бе изчезнало. То беше отишло в другия край на хълма и се усмихваше плахо на едро русо момче, пристигнало на разсъмване заедно с другите Макдонълови.

* * *

Дугъл Камерън отведе Уйлям Белмонт до мястото му и го потупа окуражително по рамото.

— Знаеш ли, вече си мислех, че сестра ти ще остави всички ни да изгорим, но няма да позволи да строшим един от проклетите й немски прозорци. Всъщност Пъгсли даде сигнал за действие. Преди да

разберем какво става, тя грабна един от скъпоценните си свещници и го запрати към прозореца, сякаш си играеше на хвърляне!

Вуйчо Уили се засмя насила.

— Трябваше да я видиш, когато бях само десетгодишен и без да искам, седнах на...

Хонора и Стивън седяха един до друг и се стараеха да не поглеждат към едрия Макдонъл, който седеше до тях на пейката и често-често се чешеше между краката.

Брайън и Алекс тичаха напред-назад, за да потушават непрестанно избухващите сбивания между Макдонъллови и Камерънови. Блъсканицата беше придружена с гневни крясъци.

— Този дивак започна пръв. — Или: — Но той ме настъпи по малкото пръстче!

Когато се появи свещеникът, за да придружи двамата женихи до местата им пред овъгления олтар, караниците най-сетне престанаха.

Когато на вратата на църквата се появи Енид, Раналд засия. Жените викаха Ах! и Ох!, докато булката вървеше по пурпурно-червената пътека. Гостите се стараеха да не забелязват огромния ѝ корем. Елизабет посегна назад и стисна окуражително ръката на Хонора.

— Свали си шапката — изрева Фъргъс Макдонъл и зашлеви шумна плесница на един от сънародниците си. — Нямаш ли уважение към една лейди? — Алуин стисна ръката му и го дари с нежна целувка.

Когато се появи Сабрина, и Макдонъллови, и Камерънови замлъкнаха благоговейно. Като ангел в бяло, с прекрасен букет от диви рози, събрани по околните хълмове. Ако някой изобщо забелязваше куцането ѝ, той не се опитваше да го коментира. Особено когато погледнеше към огромния Морган Макдонъл, който чакаше с мрачно изражение пред олтара.

Внимавайки да не се спъне, Сабрина правеше стъпка след стъпка. Съсредоточаваше се върху всяка, сякаш ѝ беше последната. Всеки път, когато се олюлееше, вдигаше глава и търсеше погледа на мъжа, който я очакваше пред олтара.

Гордият блясък в очите му ѝ даваше сили. Сърцето ѝ беше толкова изпълнено с любов, че можеше всеки миг да се пръсне.

Когато най-сетне стигна до него, стиснала до болка букета с рози, за да си вдъхне смелост, тя се спъна в една неравност на килима.

Един бодил се заби в палеца ѝ и тя изохка болезнено. Върху бялата булчинска рокля капна капка ясночервена кръв.

Морган я подкрепи, вдигна палеца ѝ към устата си и нежно изсмука кръвта.

— О, не — изплака Сабрина и се опита да почисти кръвта с кърпичката си. — Искрах този път всичко да бъде свършено.

Той вдигна брадичката ѝ с топли пръсти и ѝ намигна весело.

— Не говори глупости, момиче. Мисли за мотото на Мақдонълови. Едва когато си пролял малко кръв, си струва да спечелиш битката.

Сабрина се засмя и лицето ѝ засия. Когато чертите ѝ се изкривиха в дяволита гримаса, Морган отметна глава назад и избухна в гръмък смях, без да се притеснява от укорителните погледи на свещеника.

Двамата паднаха в прегръдките си и смачкаха розите помежду си. Устните им се срещнаха в сладка целувка. А розите ги обгърнаха с аромата си като обещание, сладко и вечно като любовта им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.